Susan Elizabeth Phillips

Flacăra pasiunii

Traducere: Mădălina Moțatu

Editura Litera

2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

PHILLIPS, SUSAN ELIZABETH

capitolul 1

Micuța Scînteie revenise. Se opri la intrarea arcuită .1 galeriei Orlani pentru ca invitații inaugurării să aibă tinp să o recunoască. Zumzetul scăzut al conversației celor prezenți la recepție se amesteca cu zgomotele străzii venite de afară în timp ce binefăcătorii se prefăceau că privesc primitivii africani atîrnați pe pereți. Aerul mirosea a parfum Joy, a pateu de ficat de gîscă de import şi a I ani. Trecuseră şase ani de cînd chipul ei fusese cel mai faimos din America. Micuța Scînteie se întrebă dacă încă îşi aminteau... şi ce ar trebui să facă dacă nu.

Privi drept înainte cu o plictiseală studiată, cu buzele întredeschise şi mîinile, fără inele, relaxate pe lîngă corp. Cu tocuri cui la pantofii cu curele pe gleznă, era mai înaltă de un metru optzeci, o amazoană frumoasă cu o coamă deasă care îi cădea mai jos de umeri. Stiliştii renumiți din New York obişnuiau să se întreacă în a descrie nuanța părului ei printr-un singur cuvînt. Ca \ mante fuseseră „şampanie", „caramel", „pralină", dar nu o nimeriseră niciodată cu adevărat, pentru că părul el avea toate acele culori, şuvițe întrețesute din toate nuanțele de blond, care îşi schimbau tenta în funcție de lumină.

Nu doar părul ei inspira poezii. Tot ce avea legătură cu Micuța Scînteie încuraja superlativele. Cu ani în urmă, ajunsese renumit faptul că o temperamentală editoare de LA o revistă de modă concediase un redactor care făcuse Hi escala de a se referi la celebrii ochi ca fiind „căprui", şi îi rescrisese ea însăşi materialul, descriind irişii ochi- Im lui Fleur Savagar ca fiind „marmorați cu aur, verde țestoasa şi stăvilare uluitoare de verde smarald".

În această seară de septembrie a anului 1982, Micuța Scînteie arăta mai frumoasă ca niciodată, în timp ce privea mulțimea. O urmă de superioritate strălucea în ochii ei nu-chiar-căprui, şi bărbia ei avea o înclinare aproape arogantă, însă, înlăuntrul ei, Fleur Savagar era îngrozită. Inspiră adînc şi îşi reaminti că Micuța Scînteie crescuse şi că nu avea să le mai permită vreodată să o rănească.

Privi mulțimea. Diana Vreeland, îmbrăcată impecabil într-

o pelerină de seară Yves Saint Laurent şi pantaloni negri de mătase, studia un cap de bronz din Benin, în timp ce Mihail Barişnikov, tot numai obraji şi gropiţe, stătea în centrul unui grup de femei mai interesate de farmecul rusesc decît de primitivii africani. Într-un colţ, un prezentator de televiziune şi mondena sa soţie sporovăiau cu o actriţă franceză, de vreo patruzeci de ani, care îşi făcea prima apariţie publică după o operaţie de lifting facial nu foarte secretă, în timp ce, vizavi de ei, exemplara şi frumoasa soţie a unui producător homosexual notoriu de pe Broadway stătea singură, în- tr-o rochie Mollie Parnis pe care o lăsase în mod absurd cu nasturii neînchişi pînă în talie.

Rochia lui Fleur era diferită de a tuturor celorlalte. Creatorul ei avusese grijă de asta. „Trebuie să fii elegantă, Fleur. Eleganţă, eleganţă, eleganţă în Era Prostului Gust.“ Acesta tăiase pe bie un satin elastic arămiu şi realizase o rochie de seară decentă, cu guler înalt şi braţe dezgolite. La jumătatea coapsei, crestase fusta într-o diagonală lungă pînă la glezna opusă, apoi umpluse spaţiul cu un volan în cascadă din cel mai fin *point d'esprit* **negru. O necăjise în legătură cu volanul, spunîndu-i că fusese obligat să apeleze la el ca să îi mascheze picioarele mărimea patruzeci.**

Capetele începură să se întoarcă, iar ea văzu clipa exactă în care curiozitatea mulţimii se schimbă în recunoaştere. Dădu încet drumul aerului din plămîni. Liniştea se aşternu peste galerie. Un fotograf bărbos îşi întoarse aparatul Hasselblad de la actriţa franceză către Fleur şi făcu o fotografie care avea să ocupe toată prima pagină a ziarului *Women's Wear Daily* **de a doua zi de dimineaţă.**

Din partea cealaltă a încăperii, Adelaide Abrams, cea mai citită scriitoare de presă mondenă a New Yorkului, miji ochii către intrarea arcuită. Nu se poate! Adevărata lleur Savagar apăruse în sfîrşit la lumină? Adelaide îna- iută iute şi se ciocni de un dezvoltator multimilionar. îşi i îută înnebunită din priviri fotograful doar ca să o vadă pe *nafka*[1] **aceea de la**

---

[1] t *A* mai apreciat cal de curse al tuturor timpurilor, renumit pen-

Harper's Bazaar **îndreptîndu-se în- ii-acolo. Adelaide plonjă pe lîngă două vedete speriate şi, ca Secretariat[2] îndreptîndu-se spre cel de-al treilea litiu, reuşi să ajungă alături de Fleur Savagar.**

Fleur urmărise cursa dintre *Harper's* **şi Adelaide Abrams şi nu ştia dacă era uşurată să o vadă pe Adelaide cîştigînd. Editorialista era o pasăre vicleană bătrînă, şi nu avea să fie uşor să o mulţumească doar cu jumătăţi de adevăr şi răspunsuri vagi. Pe de altă parte, l leur avea nevoie de ea.**

- Fleur Dumnezeule eşti chiar tu nu îmi vine să cred i e văd cu propriii mei ochi Dumnezeule arăţi minunat!

- Şi tu la fel, Adelaide!

Fleur avea un vag accent din vestul mijlociu, plăcut şi uşor muzical. Auzind-o, nimeni nu ar fi ghicit că engleza nu era prima ei limbă. Partea de jos a bărbiei ei întîlni vîrful părului vopsit cu henna al lui Adelaide, şi fu nevoită să se aplece pentru sărutul lor aerian. Adelaide i' trase către partea din spate a încăperii, despărţind-o electiv de ceilalţi reprezentanţi ai presei.

- 1976 a fost un an rău pentru mine, Fleur, zise ea. Am ajuns la menopauză. Ferească Dumnezeu să treci pi in iadul prin care am trecut eu. Mi-ar fi crescut su- I lotul dacă mi-ai fi dat mie subiectul. Dar bănuiesc că aveai prea multe pe cap ca să te gîndeşti la mine. Apoi, i înd apari din nou, pe neaşteptate, în New York...

Scutură din deget către bărbia lui Fleur. Să spunem doar că m-ai dezamăgit.

- Totul la vremea lui.

- Asta este tot ce ai de spus?

Fleur îi dărui ceea ce spera ea că fusese un zîmbet impenetrabil şi luă un pahar de şampanie de la un chelner care trecea. Adelaide luă şi ea un pahar.

- Nu voi uita niciodată prima ta copertă *Vogue,* **nici dacă trăiesc pînă la o sută de ani. Oasele alea ale tale... şi mîinile acelea grozave şi mari. Fără inele, fără ojă. Te-au**

(ru că a cîştigat în anul 1973 Tripla Coroană a curselor de cai din America, (n.red.)

pozat în blănuri şi un colier de diamante Harry Winston care trebuie să fi costat un sfert de milion.

- îmi amintesc.

-Nimănui nu i-a venit să creadă cînd ai dispărut. Apoi, Belinda... O expresie evaluatoare îi traversă chipul. Ai văzut-o în ultimul timp?

Fleur nu avea să vorbească despre Belinda.

- Am fost în Europa în cea mai mare parte a timpului. Am avut nişte lucruri de rezolvat.

- înțeleg partea cu rezolvatul. Erai tînără. Era primul tău film, şi nu prea avuseseşi o copilărie normală. Oamenii de la Hollywood nu sunt întotdeauna sensibili, nu ca noi, cei din New York. Şase ani, apoi revii şi nu mai eşti tu însăți. Rezolvarea căror probleme durează şase ani?

- Lucrurile s-au complicat.

Privi în partea cealaltă a încăperii, ca să îi arate că subiectul era încheiat. Adelaide schimbă direcția.

-Spune-mi, deci, misterioasă doamnă, care este secretul tău? Greu de crezut, dar arăți chiar mai bine acum decît cînd avei nouăsprezece ani.

Complimentul o interesă pe Fleur. Uneori, cînd se uita la fotografiile ei, putea zări frumusețea pe care o vedeau alții la ea, însă numai într-un mod detaşat, ca şi cum s-ar fi uitat la altcuiva. Deşi dorea să creadă că anii aduseseră mai multă putere şi maturitate chipului ei, nu ştia cum aveau alții să privească schimbările.

Fleur nu avea vanitate, din simplul motiv că nu putuse înțelege niciodată pentru ce se făcea atîta caz. Fața ei i se părea prea puternică. Osatura despre care fotografii şi redactorii de modă vorbeau cu entuziasm ei îi părea masculină. Cît priveşte înălțimea, mîinile mari şi picioarele lungi... Acestea erau, pur şi simplu, imposibile.

-Tu eşti cea cu secrete, spuse ea. Pielea ta arată uimitor.

Adelaide îşi permise să se simtă flatată doar pentru

0 clipă înainte de a izgoni complimentul cu o fluturare a mîinii.

- Povesteşte-mi despre rochia asta de seară. Nimeni

nu a mai purtat aşa ceva de ani buni. îmi aminteşte despre ce obişnuia să fie moda.... înclină capul către soția despuiată a producătorului. înainte ca vulgaritatea să înlocuiască stilul.

- Cel care a creat-o va fi aici mai tîrziu în seara aceasla. Este extraordinar. Trebuie să-l cunoşti. Fleur zîmbi. Ar fi mai bine să merg să vorbesc cu *Harper's,* înainte

îți facă o gaură în spinare.

Adelaide o prinse de braț, iar Fleur văzu pe chipul ei ceea ce părea îngrijorare autentică.

-Aşteaptă. înainte să te întorci cu fața, ar trebui să iii că Belinda tocmai a intrat.

Fleur fu străbătută de o senzație ciudată de amețeală. Nu se aşteptase la asta. Ce prostie din partea ei! Ar fi trebuit să îşi dea seama... Chiar şi fără să se uite, ştia

1 .1 toți ochii din încăpere aveau să le urmărească. Se întoarse încet.

Belinda îşi desfăcea eşarfa care se afla imediat sub gulerul hainei aurii de blană. îngheță cînd o văzu pe Fleur, apoi memorabilii ei ochi albaştri ca zambila se făcură mai mari.

Belinda avea patruzeci şi cinci de ani şi era blondă • i minunată. Linia bărbiei îi rămăsese fermă, iar cizme- le lungi de piele moale pînă la genunchi țineau strîns gambe mici şi cu formă frumoasă. Purta aceeaşi coafură încă din anii '50 - sofisticata tunsoare bob cu cărare pe-o parte pe care o avusese Grace Kelly în Cu C *de la Crimă* - şi încă arăta la modă. Fără ca măcar să arunce o privire către oamenii aflați în jurul ei, merse direct către Fleur. Pe drum, îşi scoase mănuşile şi şi le îndesă în buzunare.

Nu băgă de seamă cînd una din ele căzu pe podea. Era atentă doar la fiica ei. Micuța Scînteie.

Belinda era cea care inventase numele. Atît de perfect pentru frumoasa ei Fleur. Atinse micul talisman cu filigran pe care începuse din nou să îl poarte pe un lanț sub rochie. Flynn i-l dăduse în zilele acelea de aur de la Grădina lui Allah. Dar acela nu fusese cu adevă- ratînceputul.

începutul... îşi amintea atît de limpede ziua în care începuse totul. Joia aceea de septembrie din 1955 fusese o zi

călduroasă pentru California de Sud. Era ziua în care îl întîlnise pe James Dean...

Copilul Baronului

> **„lată-mă aici, incapabil să mă înțeleg, încă neştiind cine sunt. încă scotocind după propriu-mi suflet.“**
>
> **Errol Flynn[3],** *My Wicked, Wicked Ways*

încă din anii ’50 - sofisticata tunsoare bob cu cărare pe-o parte pe care o avusese Grace Kelly în Cu C *de la Crimă* **- şi încă arăta la modă. Fără ca măcar să arunce o privire către oamenii aflați în jurul ei, merse direct către Fleur. Pe drum, îşi scoase mănuşile şi şi le îndesă în buzunare.**

Nu băgă de seamă cînd una din ele căzu pe podea. Era atentă doar la fiica ei. Micuța Scînteie.

Belinda era cea care inventase numele. Atît de perfect pentru frumoasa ei Fleur. Atinse micul talisman cu filigran pe care începuse din nou să îl poarte pe un lanț sub rochie. Flynn i-l dăduse în zilele acelea de aur de la Grădina lui Allah. Dar acela nu fusese cu adevărat începutul.

începutul... îşi amintea atît de limpede ziua în care începuse totul. Joia aceea de septembrie din 1955 fusese o zi călduroasă pentru California de Sud. Era ziua în care îl întîlnise pe James Dean...

[3] 1 Ina dintre poreclele actorului australian Errol Flynn era Baronul, (n.red.)

capitolul 2

Belinda Britton luă o copie a revistei Modern Screen de pe raftul cu reviste al drogheriei aflate pe Schwab's Sunset Boulevard. Abia aştepta să vadă noul film al lui Marilyn Monroe, *Șapte ani de căsnicie,* **chiar dacă îşi dorea ca Marilyn să nu îl fi făcut cu Tom Ewell. Acesta nu era prea chipeş, I-ar fi plăcut mai mult să o vadă din nou cu Bob Mitchum, ca în** *Rîul fără întoarcere,* **ori cu Rock Hudson sau, şi mai bine, cu Burt Lancaster.**

Cu un an în urmă, Belinda făcuse o pasiune teribilă pentru Burt Lancaster. Cînd văzuse De *aici în eternitate,* **simțise că era trupul ei, nu al lui Deborah Kerr, cel pe care el îl îmbrățișa în timp ce valurile se spărgeau în jurul lor, şi buzele ei cele pe care el le sărutase. Se întreba dacă Deborah Kerr îşi deschisese gura cînd Burt o sărutase. Deborah nu părea genul, dar, dacă Belinda ar fi jucat rolul acela, ea şi-ar fi deschis gura pentru limba lui Burt Lancaster, asta era clar.**

In fantezia ei, lumina nu era bună ori regizorul nu era atent. Din nu se ştie ce motiv, camera nu se oprea - şi nici Burt. I-ar da jos partea de sus a costumului de baie dintr-o singură bucată, plină de nisip, ar fi mîngîiat-o şi i-ar fi spus „Karen", pentru că acesta era numele ei în film. Dar Burt ar fi ştiut că, în realitate, era Belinda şi, cînd îşi cobora capul peste sînii ei...

- Scuzați-mă, domnişoară, dar ați putea să îmi dați o copie din *Reader's Digest1*

Trecerea în prim-plan a valurilor care se sparg, exact ca în filme.

Belinda îi dădu revista, apoi schimbă *Modern Screen* **cu un număr din** *Photoplay,* **cu Kim Novak pe copertă. Trecuseră şase luni de cînd nu mai visase la Burt Lancaster, Tony Curtis sau oricare altul. Şase luni de cînd văzuse chipul acela care făcuse ca toate celelalte chipuri atrăgătoare să se estompeze. Se întrebă dacă părinților ei le fusese vreodată dor de_ ea, dar bănui că aceştia se bucurau să o vadă plecată. In fiecare lună, îi trimiteau o sută de dolari ca să nu fie nevoită să îşi ia vreo slujbă înjositoare care i-ar fi făcut de rîs dacă prietenii lor din lumea bună din Indianapolis ar fi aflat vreodată. Părinții ei înstăriți aveau amîndoi patruzeci de ani cînd se născuse ea. O numiseră Edna Cornelia Britton. Era un deranj cumplit. Deşi nu fuseseră lipsiți de milă, se purtaseră cu răceală, iar ea crescuse cu un sentiment vag de panică generat de senzația că era, cumva, invizibilă. Alți oameni îi spuseseră că era frumoasă, profesorii îi ziseseră că era deşteaptă, dar complimentele lor nu însemnau nimic. Cum putea fi special cineva care era invizibil?**

Cînd avea nouă ani, Belinda descoperise că toate sentimentele acelea neplăcute dispăreau cînd şedea în teatrul Palace şi se prefăcea că era una dintre zeițele acelea orbitoare

care străluceau pe ecran. Făpturi minunate cu fețe și trupuri impresionante. Aceste femei erau cele alese, și jură că și ea avea să își ocupe cîndva locul printre ele pe același ecran, că avea să fie la fel de mărită ca ele și urma să nu se mai simtă niciodată invizibilă.

- Face douăzeci și cinci de cenți, frumoaso.

Casierul era un actor fără slujbă, chipeș, blond și cu dinți ca dintr-o reclamă la gumă de mestecat. Privirea îi alunecă peste silueta Belindei, îmbrăcată într-o rochie modernă cu fustă creion din bumbac bleumarin, tivită cu alb și strînsă în talie cu o curea de lac roșie ca macul. Rochia îi amintea de ceva ce ar fi purtat Audrey Hep- burn, deși Belinda se credea mai degrabă tipul lui Grace Kelly. Oamenii îi spuneau că arăta ca Grace. Ba chiar își tunsese părul ca să facă și mai pronunțată asemănarea.

Stilul îi complimenta trăsăturile mici și fine, meticulos subliniate de rujul Red Majesty de la Tangee. întinsese cîteva picături din cel mai nou ruj cremă de la Revlon imediat sub pomeți ca să îi pună în evidență, un truc pe care îl învățase dintr-un articol din *Movie Minor* **scris de Bud Westmore, cel care machia starurile. își dăduse genele de culoare deschisă cu mascara maro-închis, care îi scotea în evidență cea mai bună trăsătură a ei: o pereche de ochi excepțional de surprinzători de culoarea zambilei, plini de culoare și inocență.**

Blondul cu dinți ca din reclama la guma de mestecat se apleca peste tejghea.

- Ies de la muncă într-o oră. Ce-ai zice să mă aștepți? Vizavi rulează *Privește dincolo de tine.*

-Nu, mulțumesc.

Belinda luă una dintre ciocolatele cu mentă pe care Schwab le păstra la vedere pe tejghea și îi întinse o bancnotă de un dolar. Erau desfătarea ei specială, alături de

0 nouă revistă despre filme, din călătoria ei care avea loc de două ori pe săptămînă, pînă la magazinul de pe Sun- set Boulevard. Pînă acum, o văzuse pe Rhonda Fleming la tejghea, cumpărînd o sticlă de șampon Lustre-Creme, și pe Victor Mature ieșind pe ușă.

- Dar în weekendul acesta? insistă casierul.

- Mă tem că nu.

Belinda își luă restul și îi dărui un zîmbet trist și plin de regrete, care îl făcu să simtă că ea avea să își amintească de el pentru totdeauna cu un mic și dulce-amărui regret. îi plăcea efectul pe care îl avea asupra bărbaților. Bănuia că acesta se datora aspectului său neobișnuit, dar izvora din ceva cu totul diferit. Belinda îi făcea pe bărbați să se simtă mai puternici, mai inteligenți și mai masculini decît erau. Alte femei ar fi întors puterea aceasta în avantajul lor, dar Belinda avea o

părere prea proastă despre ea.

Privirea îi căzu asupra unui bărbat care stătea într-un separeu din spate, aplecat asupra unei cărţi şi a unei

1 eşti de cafea. Inima îi tresări în piept, chiar în clipa în i ure îşi spuse în sinea ei că avea să fie din nou dezamăgi ă. Se gîndea atît de mult la el, încît i se părea că îl vedea pretutindeni. Odată, urmărise un bărbat preţ de aproape un kilometru şi jumătate doar ca să descopere că avea un nas mare şi urît care nu aparţinea chipului din visele ei.

Merse încet spre separeul din spate, înlăuntrul ei clocotind emoţia, anticiparea şi un sentiment aproape sigur de dezamăgire. Cînd el întinse mîna după un pachet de ţigări Chesterfield, îi văzu unghiile roase pînă la piele. El scoase o ţigară. Belinda îşi ţinu răsuflarea, aşteptînd ca acesta să ridice privirea. Totul în jurul ei dispăru. Totul, cu excepţia bărbatului din separeu.

Acesta dădu pagina cărţii sale, cu ţigara atîrnînd ne-aprinsă în colţul gurii şi deschizînd cu degetul mare o cutie de chibrituri. Ea aproape ajunsese lîngă separeu, cînd el aprinse chibritul şi ridică privirea. Şi, uite-aşa, Belinda se trezi privind printr-un nor de fum cenuşii în ochii albaştri reci ai lui James Dean.

în clipa aceea, fu din nou în Indianapolis, la Palace Theater. Era filmul *La est de Eden.* **Şedea pe ultimul rînd cînd chipul acesta explodase pe ecran. Cu fruntea înaltă şi care trăda inteligenţă şi cu ochii albaştri neliniştiţi, el intrase în viaţa ei mai impozant decît toate celelalte chipuri impozante pe care le văzuse vreodată. Artificii explodaseră şi salve se aprinseseră în fiinţa ei, şi simţise că tot aerul îi fusese scos din corp.**

Rebelul James Dean, cu ochii arzînd mocnit şi cu zîmbetul larg strîmb. Rebelul Jimmy, care pocnea din degete în faţa lumii şi rîdea cînd îi spunea să se ducă dracului. Din clipa în care îl văzuse pe ecran, el însemnase totul pentru ea. Era rebelul... atracţia... farul... Aplecarea capului său şi gîrbovirea umerilor proclamau că bărbatul era propria sa creaţie. Transformase mesajul acela în interiorul ei şi ieşise din cinematograf propria sa femeie. Cu o lună înainte de absolvirea liceului, îşi pierduse virginitatea pe bancheta din spate a unui Oldsmobile 88 cu un băiat a cărui gură îmbufnată îi amintea de a lui Jimmy. Apoi, îşi făcuse valiza, se strecurase afară din casă şi se îndreptase spre staţia de autobuz din Indianapolis. Pînă cînd ajunsese la Hollywood, îşi schimbase numele în Belinda şi o lăsase pentru totdeauna în urmă pe Edna Cornelia.

Stătu în faţa lui, cu inima bubuind într-un dans nebunesc. Şi-ar fi dorit să fi purtat pantalonii trei sferturi negri, mulaţi, în locul acestei rochii de bumbac bleumarin, cuminţi. Dorea

ochelari întunecați, cele mai înalte tocuri ale ei şi părul blond prins într-o parte cu un pieptene.

-Mi-a... mi-a plăcut foarte mult filmul tău, Jimmy. Vocea îi tremură ca o coardă de vioară strînsă prea tare. *La este de Eden.* Mi-a plăcut foarte mult.

„Iar pe tine te iubesc. Mai mult decît îți poți imagina."

Țigara formă un semn de exclamare pe buzele lui bosumflate. Ochii săi cu pleoapele grele o priviră printre gene, prin fum.

-Da?

El îi vorbea! Nu îi venea să creadă.

-Sunt cea mai mare admiratoare, se bîlbîi ea. Nu mai ştiu de cîte ori am văzut *La est de Eden.* „Jimmy, eşti totul pentru mine! Eşti tot ce am." A fost minunat. Tu ai fost minunat.

II privi lung şi cu venerație, ochii ei albaştri ca zambilele luminoşi de dragoste şi adorație.

Dean ridică din umerii lui frumoşi, înguşti.

- Abia aştept *Rebel fără cauză.* Iese luna viitoare, nu?

„Ridică-te şi ia-mă cu tine acasă, Jimmy. Te rog.
I tu-mă acasă şi fă dragoste cu mine."

-Da.

Inima ei bătea atît de tare, încît se simți amețită. Nimeni nu îl înțelegea aşa cum îl înțelegea ea.

- Am auzit că *Uriaşul va* fi grozav.

„Iubeşte-mă, Jimmy. îți voi dărui totul."

Succesul îl făcuse imun la blonde cu ochi albaştri ca zambilele şi venerația față de vedete întipărită pe chipu- lile lor frumoase. Mormăi şi se aplecă din nou asupra cărții lui. Ea nu găsi purtarea acesta ca fiind nepoliticoasă. El era un uriaş, un zeu. Regulile care le se aplicau altora nu i se aplicau şi lui.

-Mulțumesc, murmură ea, în timp ce se retrăgea. Şi apoi, în şoaptă: Te iubesc, Jimmy.

Dean nu auzi. Ori, dacă auzise, nu îi păsă. Auzise acele vorbe de mult prea multe ori.

Belinda petrecu restul săptămînii retrăind întîlnirea magică. Filmările lui din Texas luaseră sfîrşit, aşa că avea să se afle cu siguranță din nou la Schwab, iar ea avea să meargă acolo în fiecare zi, pînă cînd acesta avea să reapară. Şi ea nu avea să se mai bîlbîie. Bărbații o plăcuseră întotdeauna, iar Jimmy nu avea să fie diferit. Avea să poarte cea mai sexy ținută pe care o avea, iar el trebuia să se îndrăgostească de ea.

Dar fu rochia bleumarin respectabilă cea pe care o purtă în următoarea vineri seară cînd ieşi din apartamentul ei sărăcăcios pe care îl împărțea cu două fete şi merse la întîlnirea ei. Bill Greenway era un obsedat sexual plin de cicatrici de la acnee, dar, în acelaşi timp, era şeful curierilor departamentului de audiții de la Paramount. Cu o lună în urmă, obținuse o audiție la Paramount. Avusese impresia că fusese cea mai drăguță dintre fetele din sala de aşteptare, dar

nu ştia dacă asistentul directorului de distribuţie o plăcuse. Pe cînd ieşea din clădire, îl întîlnise pe Billy, iar, pînă la cea de-a treia întîlnire, îl făcuse să îi promită că avea să-i facă rost de o copie a notiţelor directorului de distribuţie dacă îl lăsa să îi atingă sînii. In ziua trecută o sunase să îi spună că, în sfîrşit, o avea.

Aproape ajunseseră lîngă maşina lui cînd o lipi de el pentru un sărut lung. Ea auzi foşnetul hîrtiei în buzunarul cămăşii lui sport, cu carouri, şi îl împinse.

-Acelea sunt notiţele, Billy?

El o sărută pe gît, respiraţia lui greoaie amintin- du-i de toţi băieţii neexperimentaţi pe care îi lăsase în Indiana.

- Ţi-am spus că le voi aduce, nu?
- Dă-mi să văd.
- Mai tîrziu, iubito.

Mîinile i se mutară pe şoldurile ei.

- Ieşi cu o doamnă, şi nu apreciez să fiu îngrămădită.

li aruncă cea mai rece privire de care era în stare şi
urcă în maşină, dar ştia că nu avea să vadă hîrtia pînă cînd nu avea să plătească preţul.

-Unde mă duci în seara asta? întrebă cînd se îndepărtară de apartamentul ei.

-Ţi-ar plăcea să mergem la o mică distracţie la Grădina lui Allah?

- Grădina lui Allah? Belinda înălţă capul. In anii ’40, Grădina fusese unul dintre cele mai faimoase hoteluri ilin Hollywood. Unele staruri încă stăteau acolo. Cum ni obţinut o invitaţie la o petrecere acolo?
- Am metodele mele.

Conducea cu o mînă pe volan şi cu cealaltă petrecută peste umerii ei. După cum se aşteptase ea, nu o duse direct la Grădină. în schimb, ocoli pe străzile lăturalnice de pe Laurel Canyon pînă găsi un loc retras. Opri motorul şi răsuci cheia ca să poată asculta radioul. Pérez I’rado cînta C*herry Pink and Apple Blossom White.*

- Belinda, ştii că sunt cu adevărat nebun după tine.

îşi vîrî nasul în gîtul ei. Ea îşi dorea ca el să îi dea
I >ur şi simplu notiţele, apoi să o ducă la petrecere fără să (> facă să treacă prin asta. Totuşi, nu fusese chiar atît de i îu data trecută, odată ce închisese ochii şi îşi imaginase că era cu Jimmy.

El îşi vîrî limba în gura ei înainte ca ea să apuce să respire. Ea scoase un sunet moale, ca şi cum s-ar fi înecat, apoi îşi imprimă chipul lui Jimmy pe partea interioară a pleoapelor. „Rebelule Jimmy, ia ce doreşti lără să ceri.“ Un geamăt uşor îi scăpă la atingerea brutală a limbii invadatoare. „Rebelul Jimmy, cu limba atît de dulce.“

El începu să tragă de nasturii rochiei ei bleumarin, cu

limba vîrîtă adînc în gura ei. Un vînt rece îi mîngîie • pinarea şi umerii cînd el îi trase rochia pînă la talie şi îi dădu la o parte sutienul. Ea îşi strînse şi mai tare ochii şi îşi imagină că Jimmy o privea. „Sunt frumoasă pentru tine, Jimmy? îmi place cînd te uiți la mine. îmi place cînd mă atingi.“

Mîna lui alunecă în susul ciorapului ei şi peste jartieră, pînă la pielea goală. îi atinse interiorul coapsei, iar ea îşi desfăcu uşor picioarele pentru el. „Atinge-mă, Jimmy. Atinge-mă acolo. Frumosule Jimmy. Ah, da.“

El îi luă mîna, i-o apăsă în poala lui şi o frecă de el. Ochii ei se deschiseră brusc.

-Nu! Se retrase şi începu să îşi aranjeze hainele. Nu sunt o stricată.

- Ştiu, iubito, zise el încordat. Ai foarte multă clasă. Dar nu este corect felul în care mă întărîți şi apoi mă descurajezi.

-Tu singur te-ai întărîtat. Şi, dacă asta te deranjează, încetează să te mai întîlneşti cu mine.

Nu îi plăcu asta, şi porni în trombă pe strada întunecată. Tot timpul în care parcurseră drumul pe Laurel Canyon, stătu bosumflat în tăcere, şi încă era bosumflat cînd coti pe Sunset Boulevard. Abia cînd intră uşor cu maşina în parcarea de la Grădina lui Allah băgă mîna în buzunar şi scoase hîrtia pe care ea o dorea.

-Nu îți va plăcea asta.

Stomacul i se strînse. Smulse hîrtia din mîna lui şi îşi trecu ochii peste lista bătută la maşină. Fu nevoită să cerceteze pagina de două ori înainte de a-şi găsi numele. Un comentariu era tipărit alături de el. Căscă ochii la el şi încercă să înțeleagă ceea ce vedea. Absorbi gradual vorbele.

„Belinda Britton“, citi. „Ochi grozavi, țîțe grozave, fără pic de talent.“

Grădina lui Allah fusese cîndva locul de joacă preferat al Hollywoodului. Inițial, casa Allei Nazimova, marea vedetă de cinema rusoaică, fusese transformat într-un hotel la sfîrşitul anilor ’20. Spre deosebire de Beverly Hills şi Bel Air, Grădina nu fusese niciodată pe de-a-ntregul respectabilă şi, chiar şi atunci cînd se deschisese pentru întîia oară, fusese ceva sordid în legătură cu acest loc.
însă, cu toate astea, vedetele veneau, atrase ca moliile de cele douăzeci şi cinci de bungalow-uri spaniole şi de petrecerea care părea să nu ia niciodată sfîrşit.

Tallulah Bankhead țopăia goală în jurul piscinei, care avea forma Mării Negre a Nazimovei. Scott Fitzgerald se întîlnea cu Sheilah Graham într-unul dintre bunga- low-uri. Bărbații locuiau acolo între căsătorii: Ronald Reagan cînd se despărțise de Jane Wyman, Fernando Lamas după Ariene Dahl. în timpul Epocii de Aur, puteau fi găsiți cu toții la Grădină: Bogart şi Baby a lui, Ty Power, Ava Gardner. Sinatra

fusese acolo, şi Ginger Rogers. Scenariştii şedeau pe scaune albe din stinghii la uşile din faţă şi băteau la maşină în timpul zilei. Rachmaninoff repeta intr-un bungalow, Benny Goodman, într-altul. Şi întotdeauna avea loc o petrecere.

Pînă în noaptea aceea din septembrie 1955, Grădina ajunsese în ghearele morţii. Praful şi rugina brăzdau pereţii tencuiţi în alb, mobiîa din bungalow-uri era ponosită şi, cu doar o zi în urmă, în piscină fusese găsit un şoarece mort. în mod ironic, costa în continuare la fel de mult să închiriezi un bungalow acolo ca la Beverly I lills, deşi în patru ani locul avea să se prăbuşească sub bila demolatorilor. Dar, în noaptea aceea de septembrie, Grădina era tot Grădina, şi unele dintre vedete încă apăreau acolo.

Billy deschise uşa pentru Belinda.

-Vino, iubito. Petrecerea te vajnveseli. Cîţiva dintre lipii de la Paramount vor fi aici. îţi voi face cunoştinţă, îi vei da gata.

Mîinile ei se strînseră pumn pe hîrtia din poala ei.

- Lasă-mă singură un pic, te rog. Voi intra mai tîrziu.

- Bine, iubire.

Paşii lui trosniră pe pietriş în timp ce se depărtă. Ea lăcu ghemotoc notiţele, apoi se lăsă pe spătar, cu umerii gîrboviţi. Dacă era adevărat că nu avea nici urmă de talent? Deşi visase să devină vedetă de cinema, nu se gîndise niciodată prea mult la actorie. îşi imaginase că ei aveau să îi dea lecţii sau ceva de genul acesta.

O mașină trase în spațiul de lîngă ea, cu radioul dat tare. Cuplul nu se deranjă să oprească motorul înainte de a începe să se mîngîie frenetic. Liceeni, ascun- zîndu-se în parcarea de la Grădina lui Allah.

Și apoi, muzica se termină și începură știrile.

Era prima știre.

Prezentatorul repetă informația cu mult calm, ca și cum ar fi fost o întîmplare de zi cu zi, nu o atrocitate, nu sfîrșitul vieții Belindei, nu sfîrșitul tuturor lucrurilor. Ea urlă, un urlet îngrozitor și lung, chiar mai îngrozitor că se petrecu în capul ei.

James Dean era mort.

Deschise larg ușa și ieși împleticindu-se din parcare, fără să se uite pe unde mergea, fără să îi pese. Trecu prin tufișuri și pe alei, încercînd să își depășească agonia sufocantă. Trecu în fugă pe lîngă piscina în forma Mării Negre a Azimovei și pe lîngă un stejar de lîngă capătul piscinei, pe care se afla o cabină telefonică cu un semn: „DOAR PENTRU DISTRIBUȚIA PRINCIPALĂ". Alergă pînă ajunsela un perete lung de lîngă unul dintre bungalow-uri. In întuneric se lăsă pe vine, sprijinindu-se de perete, și își plînse moartea visurilor sale.

Jimmy era din Indiana, exact ca ea, iar acum era mort. Ucis pe drumul către Salinas, în timp ce conducea un Porsche argintiu pe care îl numea „Micul Ticălos". El spusese că orice era posibil. Un bărbat era propriul stăpîn; o femeie, propria stăpînă. Fără Jimmy, visurile ei păreau copilărești și imposibile.

-Draga mea, faci un zgomot înspăimîntător. Te-ar deranja foarte tare dacă ți-ai duce necazurile în altă parte? Doar dacă nu cumva ești foarte frumoasă, caz în care ești invitată să intri pe poartă să bei ceva cu mine.

Glasul, profund și ușor britanic trecu pe deasupra peretelui tencuit. Belinda înălță capul.

- Cine ești?
- O întrebare interesantă.

Urmă o tăcere scurtă, punctată de sunetul depărtat al muzicii de la petrecere.

- Să spunem că sunt un om al contradicțiilor. Un iubitor al aventurii, al femeilor și al votcii. Nu neapărat în această ordine.

Era ceva în vocea aceea... Belinda își șterse lacrimile cu dosul palmei și căută poarta. Cînd o găsi, păși înăuntru, atrasă de vocea lui și de posibilitatea distragerii de la suferința ei. O cascadă de lumină galbenă se revărsa în mijlocul curții. Privi către silueta întunecată a unui bărbat care ședea în umbrele nopții.

-James Dean este mort, zise ea. A fost ucis într-un accident de mașină.

- Dean? Se auziră cuburi de gheață lovind paharul. A, da. Un băiat cam indisciplinat. Făcea mereu tărăboi. Vezi tu, nu este ca și cum i-aș purta pică pentru asta. Am făcut și eu la timpul meu. Ia loc, draga mea, și bea ceva.

Ea nu se mișcă.

- L-am iubit.
- Dragostea, am descoperit, este o emoție trecătoare cel mai bine satisfăcută de o partidă bună de sex.

Fu profund șocată. Nimeni nu folosise vreodată expresia aceea în prezența ei, așa că spuse primul lucru care îi veni în minte:

-Nici măcar asta nu am apucat.

El izbucni în rîs.

- Ei bine, draga mea, aceasta este adevărata tragedie.

Auzi un scîrțiit ușor, apoi el se ridică și se îndreptă către ea. Era înalt, probabil peste un metru optzeci, un pic mai rotunjor în talie, cu umeri lați și o postură dreaptă. Purta pantaloni albi de doc și o cămașă de un galben pai completată cu o eșarfă lejer înnodată în jurul gîtului. Ea observă micile detalii - o pereche de pantofi de pînză cu talpă de cauciuc, un ceas cu curea de piele și la pantaloni o curea împletită de culoare kaki. Apoi, ridică privirea și se trezi uitîndu-se în ochii sătui de viață ai lui Errol Flynn.

capitolul 3

Pînă la momentul în care îl întîlnise Belinda, Flynn avusese trei soţii şi cheltuise cîteva averi. Avea patruzeci şi şase de ani, dar arăta cu douăzeci de ani mai bătrîn. Faimoasa mustaţă îi era albită; chipul frumos, cu oasele cizelate şi nasul sculptat, devenise buhăit şi ridat de la votcă, droguri şi cinism. Chipul lui forma o hartă a vieţii sale. In patru ani, avea să fie mort, victimă a unei liste lungi de boli care ar fi ucis alţi bărbaţi mult mai devreme. Dar cei mai mulţi bărbaţi nu erau Flynn.

îşi făcuse drum pe ecran ca un spadasin timp de două decade, luptînd cu bandiţi, cîştigînd războaie şi salvînd domniţe. Căpitanul Blood, Robin Hood, Don Juan - Flynn îi jucase pe toţi. Uneori, dacă avusese chef, îi jucase chiar bine.

Cu mult timp înainte de a veni la Flollywood, Errol Flynn luase parte la aventuri exact la fel de periculoase ca acelea de care avusese parte pe ecran. Fusese explorator, marinar, căutător de aur. Făcuse comerţ cu sclavi în Noua Guinee. Cicatricea de pe călcîiul lui provenea de la un foc de armă tras de un grup de vînători de capete, o altă cicatrice, de pe abdomen, de la o încăierare cu un conducător de ricşă din India. Cel puţin asta spusese el. Cînd era vorba despre Flynn, nimeni nu putea fi vreodată sigur.

întotdeauna fuseseră femei. Nu se săturau de el, iar Flynn avea aceleaşi sentimente faţă de ele. Le plăcea mai ales pe cele tinere. Cu cît mai tinere, cu atît mai bine. Faptul că privea un chip tînăr proaspăt sau că se afunda într-un trup tînăr proaspăt îi oferea iluzia că îşi recupera inocenţa pierdută. în acelaşi timp, îi aducea şi necazuri.

în 1942, fusese judecat pentru violarea a două minore. Deşi fetele fuseseră de acord, legea californiană spunea că era ilegal să ai contact sexual cu oricine mai tînăr de optsprezece ani, cu sau fără voia sa. însă din juriu făcuseră parte nouă femei, şi Flynn fusese achitat.
După aceea, perpetuase mitul bărbăţiei sale chiar dacă el ura să devină o glumă falică.

Procesul nu pusese capăt fascinaţiei lui pentru fetele tinere, şi, deşi avea 46 de ani, era alcoolic şi împrăştiat, ele îl găseau în continuare irezistibil.

-Vino aici, draga mea, şi ia loc lîngă mine.

îi atinse braţul, şi Belinda simţi cum pămîntul se învîrtise şi ieşise de pe orbită. Se prăbuşi pe scaunul la care el o conduse chiar în clipa în care credea că genunchii aveau să îi cedeze. Mîna îi tremură cînd luă paharul pe care el i-l

împingea. Nu era un vis. Era aievea. Ea şi Errol Flynn erau împreună, singuri. El îi zîmbi, un zîmbet strîmb, ştrengăresc, rafinat, cu faimoasa sprînceană stîngă uşor mai ridicată decît cea dreaptă.

- Cîţi ani ai, draga mea?

îi luă un moment pînă să îşi găsească vocea.

- Optsprezece.

-Optsprezece... Sprînceana stîngă i se ridică un pic mai mult. Bănuiesc că nu - nu, sigur că nu. Trase de colţul mustăţii şi chicoti parcă cerîndu-şi scuze, în acelaşi timp fermecător şi dezarmant. Nu cumva ai certificatul de naştere asupra ta?

- Certificatul de naştere?

îl privi întrebător. O întrebare atît de ciudată! Apoi, îşi aminti poveştile vechi despre acel proces şi izbucni în rîs.

-Nu port cu mine certificatul de naştere, domnule Flynn, dar chiar am optsprezece ani. Rîsul îi deveni cutezător de poznaş. Ar fi avut vreo importanţă dacă nu aş fi avut?

Răspunsul lui fu unul clasic, specific lui Flynn:

- Sigur că nu.

Următoarea oră inspectară anexele. Flynn îi spuse o poveste despre John Barrymore şi bîrfi despre partenerele lui din rolurile principale. Ea îi mărturisi ce se întîmplase cu Paramount. El îi ceru să îi spună Baronul, porecla lui favorită. Ea îi spusese că avea să o facă, dar cu toate astea îl numi „domnul Flynn". La sfîrşitul orei,

el o luă de mînă şi o conduse înăuntru. Cu oarecare jenă, ea ceru voie să folosească baia. După ce trase apa la toaletă şi se spălă pe mîini, aruncă pe furiş o privire la conţinutul dulapului cu medicamente. Peria de dinţi a lui Errol Flynn. Aparatul de ras al lui Errol Flynn. Ochii ei săriră peste pastilele şi supozitoarele lui Errol Flynn. Cînd închise uşa dulăpiorului, chipul ei din oglindă era îmbujorat, iar ochii îi străluceau de emoţie. Se afla în prezenţa unei mari vedete.

O aştepta în dormitor. Purta un halat de culoare vişinie şi fuma o ţigară într-un suport scurt de chihlimbar. O sticlă nouă de votcă se afla pe masa de alături. Ea zîmbi timid, nefiind sigură ce să facă în continuare. El păru în acelaşi timp amuzat şi mulţumit.

- în ciuda a ceea ce poate că ai auzit, draga mea, nu sunt un siluitor de femei tinere.

-Nu credeam că sunteţi, domnule Flynn... Baroane.

- Eşti absolut convinsă că ştii ce faci aici?

- Ah, da.

-Bun. Trase un ultim fum din ţigară, apoi puse suportul într-o scrumieră. Poate ai dori să te dezbraci pentru mine.

Ea înghiţi în sec. Nu fusese niciodată complet goală cu un bărbat. Avusese chiloţii scoşi ori rochia deschisă la nasturi, ca în seara aceasta cu Billy, dar întotdeauna băieţii fuseseră cei care făcuseră asta. Nu se dezbrăcase personal pentru nimeni. Desigur, Errol Flynn nu era oricine. Ducîndu-şi mîinile la spate, se chinui cu nasturii. Cînd îi deschise în sfîrşit, îşi alunecă rochia peste şolduri. Nu îndrăzni să se uite la el, aşa că se gîndi la filmele lui minunate: *Patrula din zori, Obiectivul:* Birmania! şi *Atacul brigăzii uşoare.* Pe acesta îl văzuse la televizor. Căută plină de emoţie un loc în care să îşi pună rochia şi zări un şifonier în partea îndepărtată a încăperii. După ce o agăţă, îşi scoase pantofii, apoi încercă să îşi dea seama ce ar trebui să îşi scoată în continuare.

Aruncînd o privire iute către el, simţi un fior de plăcere. Ochii ei şterseră plini de iubire ridurile lui >i obrajii căzuţi pînă cînd arătă la fel ca pe ecran. îşi aminti cît de chipeş fusese în *Insula piraţilor.* Jucase un ofiţer de marină britanic, iar Maureen O'Hara fusese un pirat pe nume Spitfire. Băgînd mîna sub tivul de dantelă al furoului său, Belinda îşi desfăcu jartierele, îşi scoase ciorapii şi îi împături cu grijă. Apoi, îşi scoase portjartiera. Ruta Santa *Fe* fusese la televizor nu cu mult timp în urmă. El şi Olivia de Havilland fuseseră minunaţi împreună. El era atît de masculin, iar Olivia atît de doamnă!

Belinda purta doar un furou, sutienul şi chiloţi, precum şi brăţara ei norocoasă. Desfăcu mica închizătoare de aur. Mîinile îi tremurară, dar reuşi într-un I inal să şi-o scoată şi să o aşeze alături de ciorapi. îşi dori i a el să se ridice şi să facă restul, dar el nu dădu semne că avea să se mişte. îşi trase alene furoul peste cap.

îşi aminti că el era însurat. îşi întîlnise soţia actuală, l'atrice Wymore, cînd filmau Munţii Stîncoşi. Patrice era atît de norocoasă să fie căsătorită cu un bărbat ca Errol llynn, dar zvonul despărţirii lor trebuia să fie adevărat, altfel el ar fi fost cu Patrice acum, nu cu ea. Era greu să Iaci să funcţioneze o căsătorie la Hollywood.

Cînd, în cele din urmă, fu goală, văzu din direcţia privirii lui Flynn că acestuia îi plăcea ceea ce ea dezvăluise.

-Vino aici, draga mea.

Jenată, dar incitată, păşi către el. El se ridică şi îi atin- '.c bărbia. Ea aproape că leşină de emoţie. Aşteptă ca el să o sărute. Mîinile lui alunecară peste umerii ei. îşi dorea acelaşi sărut pe care el i-l dăduse Oliviei de Havilland, şi lui Maureen O'Hara, şi tuturor celorlalte femei Inimoase pe care le iubise pe ecran, însă el doar îşi des- lilcu halatul. Era gol sub el. Ochii ei negară cît de lăsată n a pielea lui bronzată.

- Mă tem că va trebui să mă ajuţi un pic, draga mea, M .C el. Votca şi amorul nu sunt întotdeauna cei mai lumi prieteni.

Ea îşi ridică privirea spre ochii lui. Ar fi fost privilegiul ei să îl ajute, doar că nu era prea sigură ce dorea el să facă ea. Nefiind străin de gîndurile tinerelor fete, el îi înţelese ezitarea şi îi oferi o sugestie precisă. Ea fu şocată, dar, în acelaşi timp, fascinată. Deci aşa făceau dragoste bărbaţii faimoşi. Era ciudat, dar, cumva, părea potrivit.

Se lăsă în genunchi.

Dură mult timp şi obosi, dar, în cele din urmă, el o trase în sus şi o lungi pe pat. Salteaua se lăsă cînd se rostogoli peste ea. Cu siguranţă avea să o sărute acum, dar, spre dezamăgirea ei, el nu o făcu.

Ii înghionti picioarele, iar ea le despărţi iute pentru el. Ochii lui erau închişi, dar ea şi-i păstră pe ai ei larg deschişi, ca să poată preţui fiecare moment. Errol Flynn avea să i-o tragă. Errol Flynn. Un cor cîntă în inima ei. Simţi o atingere. O împingere. Era cu adevărat Errol Flynn!

Trupul ei explodă.

Mai tîrziu în noaptea aceea, o întrebă cum se numea şi îi oferi o ţigară. Ea nu prea fuma, aşa că trase cîteva fumuri scurte. O entuziasma să stea sprijinită de tăblia patului, alături de el, cu o ţigară. îşi aminti, pentru prima oară în cîteva ore, de Jimmy. Bietul Jimmy, să moară atît de tînăr! Viaţa putea fi nemiloasă. Cît de norocoasă era să se afle aici, vie şi fericită!

Flynn îi spuse despre iahtul lui, Z*aca,* şi despre recentele lui călătorii. Belinda nu dorea să îşi bage nasul, dar era curioasă în legătură cu soţia lui.

- Patrice este foarte frumoasă.
- O femeie minunată. Am tratat-o rău.

îşi goli paharul, apoi întinse mîna pe deasupra ei ca să şi-l umple din nou din sticla de pe noptieră. în timp ce turna,

umărul i se îngropă în sînul ei.

- Este un obicei pe care-l am cu femeile. Nu doresc să le rănesc, dar nu am fost făcut pentru căsnicie.

- Vei divorța?

își scutură cu stîngăcie scrumul.

- Probabil. Deși, Dumnezeu știe, nu mi-o permit.

I ¡scul mă caută pentru aproape un milion, și am i A mas atît de în urmă cu pensia alimentară, că am pier- dut șirul.

Ochii Belindei se umplură de lacrimi de compasiune.

-Nu pare drept ca un bărbat ca tine să trebuiască

își facă astfel de griji. Nu cu toată plăcerea pe care ai dăruit-o atîtor oameni.

Flynn o bătu ușor pe genunchi.

- Ești o fată dulce, Belinda. Și frumoasă. Este în ochii lAi ceva care mă face să uit cîți ani împlinesc.

Ea își luă libertatea de a-și odihni obrazul pe umărul lui.

- Nu trebuie să vorbești astfel. Nu ești bătrîn.

El zîmbi și o sărută pe creștet.

- Fată dulce.

Pînă la sfîrșitul săptămînii, Belinda se mutase în bungalow-ul lui Flynn de la Grădina lui Allah. O lună 1 '11ră numaidecît. La sfîrșitul lui octombrie, el îi dădu un talisman de aur, un disc mic suspendat de un cadru i ;i un iadeș pe care erau inscripționate în centrul uneia dintre părți literele „TE" și pe cealaltă „IUBESC". Cînd li ivea talismanul cu vîrful degetului, acesta se răsucea și mesajul „TE IUBESC" devenea complet. Ea știa că el nu

II credea cu adevărat, dar prețuia talismanul și îl purta i

II mîndrie ca pe un simbol adresat lumii că ea îi apar- ținea lui Errol Flynn.

în strălucirea faimei lui, senzația ei cum că era invizi- I dl:! dispăruse. Nu se simțise niciodată atît de frumoasă, m it de inteligentă, atît de importantă. Dormeau pînă i u z i u și își petreceau zilele fie pe Zaca, fie lîngă pis- i luă. Nopțile se făceau remarcați în cluburi de noapte țl in restaurante. învăță să fumeze și să bea, învăță să tui rămînă cu gura căscată cînd întîlnea oameni faimoși, indiferent de cît de entuziasmată era înlăuntrul Illnței ei, și învăță că oamenii faimoși păreau să o placă.

Un actor care era prieten cu Flynn îi spusese că se da- tora faptului că nu îi judeca, ci le oferea doar adorație. Remarca aceea o nedumerise. Cum ar fi putut ea să îi judece? Nu se cădea ca oamenii obișnuiți să facă judecăți de valoare asupra vedetelor.

Uneori, noaptea, ea și Flynn făceau dragostea, dar cel mai adesea discutau. O durea să vadă cît de trist și de tulburat era el sub fațada de „nu-i pasă nici dracului". Se devotă hotărîrii de a-l face fericit.

Văzu *Rebel fără cauză* și se gîndi că poate visul ei pînă la urmă

nu murise. Acum, întîlnea directori executivi ai studioului în loc de umili asistenți de directori de casting. Trebuia să profite de acele contacte şi să se pregătească pentru momentul inevitabil cînd Flynn avea să se mute către o altă femeie. Nu îşi făcea nici un fel de iluzii în legătură cu asta. Nu era destul de importantă încît să îl păstreze mult timp.

Flynn îi cumpărase nişte bikini de o îndrăzneață culoare roşie ca un ruj franțuzesc şi şedea pe marginea piscinei, sorbindu-şi votca în timp ce o privea jucîndu-se. Nimeni altcineva aflat la Grădină nu era destul de aventuros încît să poarte aşa ceva, dar Belinda nu se simțea jienată. îi plăcea foarte tare să îl vadă pe Flynn privind-o. îi plăcea grozav să iasă din apă ca să fie înfăşurată în prosopul pe care el îl ținea. Se simțea la adăpost, protejată şi adorată.

într-o dimineață tîrzie, în timp ce Flynn dormea încă, Belinda îşi puse costumul roşu şi plonjă în piscina pustie. înotă uşor cîteva lungimi de bazin, deschizîndu-şi ochii sub apă ca să privească inițialele Allei Nazimova, inscripționate în ciment imediat sub linia apei. Cînd ieşi la suprafață, se trezi privind o pereche de pantofi de piele extrem de lustruiți.

-Tiens'! O sirenă a pus stăpînire peste piscina de la Grădina lui Allah. O sirenă cu ochii mai albaştri decît cerul.

[1] în limba franceză, în original, „Ia te uită!" (n.red.)

Călcînd apa, Belinda privi printre gene împotriva soarelui dimineții ca să îl vadă pe bărbatul care plana deasupra ei. în mod foarte evident, era european. Cosii unul lui sidefiu avea luciul mătăsii şi era călcat imaculat, ca al unui bărbat care avea un valet. Era de înălțime medie, zvelt şi aristocratic, cu păr negru care fusese tuns i u măiestrie ca să ascundă faptul că se rărea. Ochi mici şi oblici şedeau deasupra unui nas cu un uşor cîrlig în i ipăt. Nu era chipeş, dar era impunător. Mirosul banilor şi al puterii se agăța de el la fel de tenace precum colonia lui scumpă. Aprecie că acesta avea în jur de ticizeci şi cinci de ani şi că, după accent, era francez, deşi trăsăturile îi erau mai exotice. Poate era un produ- « ttor european.

îi dărui un cochet zîmbet larg.

- Nu o sirenă, domnule. Doar o fată foarte obişnuită.

- *Ordinaire*? **Nu aş spune deloc asta.** *Très extraordi- naire,* **chiar.**

Ea îi acceptă cu grație complimentul şi îi răspunse m i **cel mai bun accent franțuzesc pe care îl învățase la liceu:**

Merci *beaucoup, monsieur. Vous êtes trop gentil.*

- Spune-mi, mica mea sirenă. Există o coadă sub acel bikini *charmant?*

în ochii lui lucea amuzamentul, dar Belinda simți că <1.1 **ceva calculat în îndrăzneala lui. Bărbatul acesta nu lucea şi nu spunea nimic din întîmplare.**

Mais **non,** *monsieur,* **răspunse ea cu glas egal. Doar două picioare obişnuite.**

El ridică dintr-o sprînceană.

Domnişoară, poate îmi veți permite să judec singur?

Ea îl privi pentru o clipă, apoi se scufundă şi înotă cu mişcări lungi şi sigure către scara aflată în celălalt capăt <il piscinei. Dar, cînd ieşi, el dispăruse. O jumătate de < ml mai tîrziu, intră în bungalow şi îl găsi discutînd cu l lynn la un pahar de Bloody Mary.

Diminețile nu erau cel mai potrivit moment al zilei pentru Flynn, şi, alături de străinul imaculat de îngrijit,

arăta şifonat şi bătrîn. Cu toate astea, era de departe j mult mai chipeş. Ea se aşeză pe braţul fotoliului pe care ; şedea el şi îşi puse mîna pe umărul lui. îşi dorea să fi avut curajul să îi dea un sărut nonşalant de bună dimi- neaţa pe obraz, însă intimităţile sporadice care aveau loc | între ei în timpul nopţii nu o făceau să se simtă îndreptăţită să îşi permită o astfel de familiaritate. Acesta îşi înfăşură braţul în jurul taliei ei.

- Bună dimineaţa, draga mea. înţeleg că voi doi v-aţi j întîlnit la piscină.

Ochii străinului alunecară în jos, către lungile picioa-] re bronzate care se întindeau de sub prosopul pe care ea ! şi-l înfăşurase în jurul corpului.

- Pînă la urmă, chiar nu ai coadă. Se ridică politicos. 1 Alexi Savagar, domnişoară.

-Este modest, draga mea. Vizitatorul nostru este, 1 de fapt, contele Alexi Nikolai Savagarin. Am nime- 1 rit-o, bătrîne?

- Familia mea a lăsat titlul în urma ei, la Sankt Pe- I tersburg, prietene, după cum bine ştii.

Deşi Alexi vorbi pe un ton ce sugera un strop de re- | proş, Belinda simţi că era mulţumit de folosirea titlului său de către Flynn.

- Acum, suntem iremediabil francezi.

- Şi al naibii de bogaţi. Familia ta nu şi-a lăsat ruble- j le în urmă, în mama Rusie, nu-i aşa, bătrîne? Nici pe I departe. Flynn se întoarse către Belinda. Alexi se află în California ca să cumpere cîteva maşini vechi pe care să le trimită în Paris, pentru colecţia lui.

- Ce ţăran eşti, prietene. O Alfa Romeo din 1927 j nu este doar o „maşină veche". Şi apoi, mă aflu aici I cu afaceri.

-Alexi sporeşte averea familiei amestecîndu-se în afaceri cu electronice. Ce este jucărioara aceea des- 1 pre care îmi povesteai? Ceva legat de tuburile pentru aspiratoare?

-Tranzistorul. Va înlocui tubul aspiratorului.

-Tranzistor. Asta e. Şi, dacă va face bani, poţi să pui pariu că Alexi o să şadă pe un morman de afurisiţi de-ăştia. Ai crede că ar fi dornic să îmi împrumute o parte dintre profiturile lui ca să îmi pot produce urmă- torul film.

Deşi se uita la ea, Belinda avea sentimentul că acesta vorbea, de fapt, cu Alexi.

Alexi îl privi cu amuzament.

- Nu mi-am făcut averea aruncînd banii pe prostii. I \>ar dacă, desigur, eşti de acord să te desparţi de Z*aca.* **Asta ar fi o cu totul altă poveste.**

- Vei obţine Z*aca* **peste cadavrul meu, răspunse Flynn, cu asprime în glas.**

- După cum arată lucrurile, prietene, s-ar putea să nu .un mult de aşteptat.

- Scuteşte-mă de prelegerile tale. Belinda, mai prepa- t ;Vne două Bloody.

- Desigur.

Le luă paharele şi merse în bucătărioara care se deschidea din sufragerie. Nici unul din bărbaţi nu se strădui să coboare glasul, şi le putu auzi conversaţia în timp i o le umplea paharele dintr-o cutie proaspătă de suc de roşii. La început, vorbiră despre tranzistori şi despre afacerea lui Alexi, dar în curînd conversaţia deveni mai personală.

- Belinda este o îmbunătăţire faţă de ultima, prietene, îl auzi pe Alexi spunînd. Ochii aceia sunt de-a dreptul extraordinari. Un pic cam în vîrstă, nu crezi? Peste şaisprezece ani.

-Arunci cu pietre, Alexi? rîse Flynn. Nu-ţi face idei in legătură cu ea. Nu vei face decît să îţi pierzi timpul, belinda este bucuria mea. Cam ca un cîine credincios, dar dresat şi frumos. Nu oferă decît adoraţie. Nu cicăleş- te, nu ţine prelegeri pentru că beau. Face faţă toanelor mele şi este surprinzător de inteligentă. Dacă mai multe temei ar fi ca Belinda, ar fi mai mulţi bărbaţi fericiţi.

- Dumnezeule, pari gata pentru un nou drum în faţa altarului. Eşti sigur că îţi permiţi?

- Nu este decît o distracţie, răspunse Flynn cu o urmă de agresiune. Şi una al naibii de plăcută.

Obrajii Belindei erau îmbujoraţi cînd le aduse băuturile. Nu îi plăcuse partea cu cîinele, dar celelalte lucruri pe care le zisese o încîntaseră.

-Iată-te, draga mea. Tocmai îi povesteam lui Alexi despre tine.

Ea simţi o tensiune discretă între cei doi bărbaţi, una pe care nu o observase mai înainte.

- Eşti perfecţiunea întruchipată, domnişoară, dacă ar fi să îl cred pe Baronul aici de faţă. Inteligentă, adoratoare, frumoasă - deşi eu nu am putut vedea întru totul frumuseţea dumitale, aşa că ar putea minţi.

Flynn luă atent o gură din băutura pe care ea i-o înmînase.

- Credeam că ai întîlnit-o la piscină.

- Era sub apă. Iar acum, după cum vezi...

Făcu semn din cap către prosopul înfăşurat în jurul ei.

Cei doi bărbaţi făcură un schimb îndelungat de priviri. Era provocare ceea ce văzu în ochii lui Alexi? Belinda se simţi ca şi cum era martora unui joc vechi şi familiar între ei, un joc pe care ea nu îl înţelegea.

- Belinda, iubito, scoate chestia aia, te rog.

Flynn făcu ghemotoc un pachet gol de ţigări.

- Ce anume?

- Prosopul, draga mea. Fii fată bună şi scoate-1.

Ea privi de la un bărbat la celălalt. Flynn punea o ţigară nouă în suportul de chihlimbar, dar Alexi o privea, cu o urmă de ceva care ar fi putut trece drept milă dincolo de amuzamentul afişat.

- Ai făcut-o să se ruşineze, prietene.

- Prostii. Belinda nu se supără.

Flynn se ridică şi merse pînă la ea. îi ridică bărbia exact aşa cum ea îl văzuse făcînd atît de des cu Olivia de Havilland.

- Va face tot ceea ce îi cer. Nu-i aşa, iubito?

Se apleca şi o sărută în treacăt pe buze.

Ea ezită doar o clipă înainte de a-şi coborî degetele către prosopul legat în talie. Flynn îi atinse obrazul cu dosul palmei. încet, ea desfăcu nodul şi lăsă prosopul să se desprindă. întorcîndu-se către Flynn, lăsă prosopul să cadă pe podea.

-Lasă-l pe Alexi să vadă, dacă nu te superi, draga mea. Doresc să privească bine la ceea ce banii lui nu pot cumpăra.

Ea îl privi nefericită pe Flynn, dar ochii acestuia erau lixaţi asupra lui Alexi, iar expresia părea să îi fie vag triumfătoare. Se întoarse alene către francez. Aerul răii tros îi mîngîie pielea, şi sutienul costumului de baie sc simţi rece şi umed pe sînii ei. îşi spuse în sinea ei că era o copilărie să se simtă jenată. Nu era cu nimic diferit decît atunci cînd stătea pe marginea piscinei. Dar, cu toate astea, nu se putu forţa să întîlnească ochii înclinaţi ai lui Alexi Savagar.

-Trupul ei este încîntător, prietene, zise el. Te felicit. I hr frumuseţea ta se pierde pe idolul acesta spălăcit de la matineu. Cred că te voi fura.

Tonul lui era vesel, dar ceva din expresia lui îi spuse i ă nu rostise acele vorbe la întîmplare.

- Nu cred.

încercă să pară rece şi sofisticată, ca Grace Kelly în Sil *prinzi un hoţ.* Era la el ceva ce o speria. Poate că era norul lui de putere, amprenta de autoritate pe care o purta cu aceeaşi uşurinţă cu care purta costumul ivoriu. Se apleca pentru a-şi ridica prosopul, dar, în timp • c se îndreptă, mîna lui Flynn îi cuprinse umărul gol, Impiedicînd-o să se acopere.

- Nu îl lua în seamă pe Alexi, Belinda. Rivalitatea

noastră este una veche.

Mîna lui coborî peste brațul ei și se întinse posesiv neste abdomenul ei gol. Degetul mic îi alunecă în gaura buricului ei.

- Nu suportă să mă vadă cu o femeie pe care nu o poate avea. Asta durează de pe vremea cînd eram mai tineri, cînd i le furam pe toate. Prietenul meu este în continuare un pierzător jalnic.

- Nu le-ai furat chiar pe toate. îmi amintesc de cîteva care au fost mai atrase de banii mei decît de fața ta frumoasă.

Belinda își ținu răsuflarea cînd mîna lui Flynn, caldă și posesivă, coborî și mai mult și se așeză peste partea dintre picioare a micului ei bikini de culoare roșie ca rujul.

- Dar acelea erau bătrîne. Nu erau deloc genul nostru.

Fără să vrea, își ridică privirea și îl văzu pe Alexi lăsat
pe spate în fotoliul său, un portret al indolenței aristocrate cu picioarele acoperite de un pantalon imaculat încrucișate unul peste celălalt. Acesta își ridică ochii spre ai ei, și, pentru o fracțiune de secundă, ea uită că Flynn se afla în încăpere.

capitolul 4

Alexi navigă cu ei pe Z*aca* și îi scoase la cină la cele mai bune restaurante din California de Sud. Uneori, îi cumpăra Belindei drept cadou bijuterii delicate și scumpe. Ea le ținea în cutiile lor și purta doar micul talisman de la Flynn, pe un lanț în jurul gîtului.

Alexi îl ocăra pe Flynn pentru talisman.

- Ce fleac vulgar! Cu siguranță Belinda merită ceva mai bun.

-O, mult mai bun, replica Flynn. Dar nu mi-am putut permite, bătrîne. Nu am fost cu toții născuți cu lingura ta de aur în gură.

Cei doi bărbați se întîlniseră pe iahtul șahului de Iran cu un deceniu în urmă, dar, de-a lungul anilor, prietenia lor căpătase noi valențe. Prezența lui Alexi ii amintea lui Flynn de greșeli din trecut și de oportunități pierdute. Totuși, nu încetase niciodată să spere că aven să redirecționeze o parte din averea lui Alexi în propria sa direcție, și, în cele din urmă, Alexi simțise rivalitatea mult mai profund.

Dincolo de farmecul lui, Alexi Savagar era un bărbat care lua viața în serios. Ca aristocrat, disprețuia obîrșia inferioară și lipsa unei educații formale a lui Flynn. Ca om de afaceri, îi batjocorea stilul de viață de crai și sfidarea autodisciplinei. Dar, la 38 de ani - cu averea asigu- lată și puterea de netăgăduit -, amuzamentul devenise
0 marfă prețioasă. Și apoi, Flynn nu fusese niciodată o amenințare serioasă pentru el. Nu pînă în clipa în care Alexi admirase sirena înotînd în piscina din Grădina lui Allah.

Gusturile le erau similare - fete tinere cu florile ino- ' enței încă pe obrajii îmbujorați. Faima şi magnetismul sexual al lui Flynn păreau să îi ofere acestuia un avantaj, dar averea şi farmecul atent pus în practică al lui Alexi erau un afrodiziac formidabil. Flynn o vedea pe Belin- tla ca pe un pion nou în jocul pe care ei doi îl jucau de-a lungul anilor. Nu avea de unde să ştie că Alexi o I'tivea altfel.

Reacția viscerală pe care Alexi o avusese față de Beli uda Britton îl luase prin surprindere. Ea era o fată prostuță, obsedată în mod absurd de vedete de film. în ulara tinereții ei, nu prea avea altceva care să o recoman- dc. Deşi era inteligentă, fusese prost educată. Era, fără îndoială, frumoasă, dar la fel erau şi alte femeie pe care le cunoscuse. Şi totuşi, prin comparație cu aerul inocenței pătate a Belindei, companioanele lui mai sofisticate păreau bătrîne şi ostenite. Belinda era combinația perii dă dintre copilă şi tîrfă, mintea fiindu-i neatinsă,
1 rtipul - lasciv şi experimentat.

Dar atracția lui față de Belinda mergea mai departe de dorința sexuală. Era un copil cu ochi strălucitori, lividă ca viața să înceapă şi plină de încredere în viitor. I 'i >rea ca el să fie cel care să o prezinte lumii, să o adăpostească şi să o protejeze, să o modeleze în femeia ideală nuc putea deveni. Pe măsură ce zilele treceau, cinismul m u mulat de-a lungul anilor"dispărea. Se simțea din nou ca un băiat cu întreaga viață întinzîndu-se înaintea lui, plină de promisiuni.

Spre sfîrşitul lui noiembrie, Flynn anunță că mergea în Mexic pentru o săptămînă şi îi ceru lui Alexi să aibă grijă de ea. Alexi îi zîmbi alene Belindei, apoi se întoarse către Flynn.

- Poate ai vrea să te gîndeşti de două ori înainte de a părăsi cîmpul de luptă.

Flynn izbucni în rîs.

- Belinda nici măcar nu va purta nimicurile pe care i le dăruieşti, nu-i aşa, draga mea? Nu cred că trebuie să îmi fac prea multe griji.

Belinda rîse ca şi cum ar fi fost o glumă minunată, dar Alexi Savagar o făcea să se simtă stingherită. Nimeni nu o tratase cu atît de multă curtoazie. Sentimentele pe care el le avea o derutau. El era un bărbat important, dar nu era vedetă de cinema - nu era Errol Flynn. Aşadar, de ce se simțea atît de tulburată de el?

Pe parcursul următoarei săptămîni, Alexi deveni com- panionul ei permanent. Mergeau pretutindeni cu viteză amețitoare într-un Ferrari roşu care părea a fi extensia trupului bine uns al lui Alexi. îi privi mîinile pe volan, observă siguranța atingerilor lui şi strîngerea fermă a degetelor sale. Cum era oare să ai o asemenea siguranță de sine? în vreme ce zburau pe străzile din Beverly Hills, ea simțea în coapse trepidatul motorului maşinii, îşi imagină că toată lumea făcea speculații în privința ei. Cine era femeia aceasta cu părul blond

care reuşise să capteze interesul unor bărbaţi atît de importanţi?

Seara, mergeau la Ciro sau la Chasen. Uneori, vorbeau în franceză, Alexi păstrînd un vocabular simplu pentru ca ea să îl poată urmări. îi descrise colecţia lui de maşini de epocă, îi detalie frumuseţile Parisului şi, în- tr-o noapte, cu Ferrariul parcat pe un deal, iar luminile oraşului întinse la picioarele ei, îi vorbi mai personal.

-Tatăl meu a fost un aristocrat rus destul de înţelept încît să plece spre Paris înainte ca Primul Război Mondial să izbucnească. Acolo, a întîlnit-o pe mama.
Ha l-a convins să îşi scurteze numele din Savagarin în Savagar, pentru a se integra societăţii pariziene. M-am născut cu un an înainte ca războiul să ia sfîrşit şi cu o săptămînă înainte ca tatăl meu să moară. Am primit dragostea pentru lucrurile fine de la mama mea. Dar nu te amăgi. Sub toate astea, rămîn rus în mod implacabil.

Cruzimea lui Alexi o fascina şi în acelaşi timp o înspăimînta pe Belinda. îi povesti despre ea însăşi, descri- indu-i pe părinţii săi şi singurătatea din timpul primilor ani ai vieţii. El o ascultă cu atenţie măgulitoare în timp ce ea îi împărtăşi visele de celebritate şi îi mărturisi lucruri pe care nu le spusese nimănui, niciodată. El îi vorbi despre Flynn.

- Te va părăsi, draga mea. Trebuie să înţelegi asta.

-Ştiu. Probabil m-a trimis cu tine ca să poată fi cu
alte femei. Poate chiar cu soţia lui. îl privi imploratoare. Te rog să nu îmi spui dacă ştii. Nu se poate abţine, înţeleg asta.

- Atîta adoraţie. Gura lui Alexi se strîmbă uşor. Ca de obicei, prietenul meu este un bărbat norocos. Mare păcat că nu te apreciază. Poate că data viitoare vei avea mai mult noroc cînd îţi vei alege partenerul.

- Mă faci să par o uşuratică, se răsti Belinda. Nu îmi place.

Ochii ciudaţi, oblici, ai lui Alexi străpunseră prin hainele ei şi prin pielea ei, într-un loc atît de secret, încît numai el ştia că exista.

- O femeie ca tine,_ draga mea, va avea întotdeauna nevoie de un bărbat. îi ridică mîna şi se jucă cu vîrfurile degetelor ei, trimiţînd un mic fior prin fiinţa ei. Nu eşti una dintre femeile acelea aprige, moderne. Ai nevoie să fii adăpostită şi protejată, modelată în ceva preţios şi fin.

Pentru o clipă, ea avu impresia că vede durere în ochii lui, dar impresia dispăru cînd vocea lui deveni aspră.

- Te vinzi prea ieftin.

Ea îşi trase mîna. El nu înţelesese. Nu era nimic ieftin în a se dărui pe sine lui Flynn.

Totul se prăbuşi la scurtă vreme după Crăciun, cînd Flynn se sătură de jocul pe care îl jucau. Cînd şedeau cu toţii la un banchet la Romanoff, el îşi strecură o ţigară în suportul de chihlimbar şi spuse că avea să plece să petreacă cîteva luni în

Europa. După modul în care el evitase să o privească, Belinda înțelese că nu era invitată să îl însoțească.

Ea simți o apăsare sufocantă în piept, şi ochii i se umplură de lacrimi. Chiar în clipa în care ultimul vestigiu al voinței o părăsi, o durere ascuțită îi cuprinse coapsa. Mîna lui Alexi o strînse cu putere pe sub masă, inter- zicîndu-i să se umilească. Puterea lui curse prin ea, şi reuşi să facă față restului serii. Cînd Flynn plecă în ziua de Anul Nou, Alexi o luă în brațe şi o lăsă să plîngă. Mai tîrziu, ea citi în ziar că noua parteneră de călătorie a lui Flynn avea cincisprezece ani.

Deşi Alexi îşi încheiase de mult timp afacerile în California, nu făcu nici o încercare de a se întoarce la Paris. Chiria bungalow-ului fusese plătită pînă la sfîrşitul lunii ianuarie - nu însă, bănuia ea, de către Flynn -, şi, preț de cîteva săptămîni, petrecură aproape fiecare seară împreună. Intr-o seară, pe nepusă masă, el se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

-Nu!

Sări, supărată pe el pentru acea intimitate. Alexi nu era Flynn, iar ea nu era o stricată. Intră grăbită în sufragerie prin uşile din grădină şi luă o țigară din suportul de porțelan care şedea pe măsuța de cafea. Afară, în grădină, anii de control de fier şi disciplină se spulberară înlăuntrul lui Alexi Savagar. Acesta sări în picioare şi intră furios în încăpere.

- Cățea prostuță!

Ea se răsuci, uimită de veninul lui. Masca galică bine şlefuită căzuse, descoperind produsul gol şi primitiv al numeroaselor generații de genealogii nobile ruseşti.

- Cum îndrăzneşti să crezi că mă poți refuza? zise el mîrîind. Eşti doar o altă tîrfă. Dar, în loc să te regulezi cu un bărbat pentru banii lui, te regulezi cu altul pentru faima lui.

Ei îi scăpă un strigăt înăbuşit cînd el înaintă către ea. El o prinse de umeri şi o împinse în perete. Mîna lui îi prinse bărbia, dar, înainte ca ea să apuce să strige din nou, el îi acoperi gura cu a lui. Ii muşcă buzele, obligînd-o să le deschidă. Ea încercă să îi muşte limba, dar degetele lui se strînseră cu putere în jurul gîtlejului ei, mesajul lor fiind foarte limpede. El era contele Alexi Nikolai Vasili Savagarin, stăpîn atotputernic peste iobagi, îndreptățit prin naştere să ia în posesie orice dorea, iar ea trebuia să i se supună.

Cînd violul gurii ei fu complet, el se retrase.

- Eu sunt demn de respect. Flynn este un bufon, un măscărici. Trăieşte din farmecele lui şi apoi se plînge cînd lucrurile merg prost. Dar tu eşti prea proastă să vezi asta, aşa că trebuie să te învăț.

Ea scoase un suspin sugrumat cînd el îi băgă mîna sub fustă. Trase de chiloții ei şi îi depărtă picioarele cu genunchiul. Ignorîndu-i plînsetele, o posedă cu degetele lui aristocrate, invadînd fiecare loc pe care îşi imagina că Flynn îl cucerise.

Prin groaza ei, îi simți erecția tare pe coapsa ei. Asaltul lui era un act de posesie, supraviețuirea dreptului divin al țarilor, o reafirmare nepieritoare a ordinii sociale corecte, în care nobilimea trecea înaintea oricărei vedete de cinema.

Plîngea cînd el îi deschise bluza, așa că nu băgă de seamă atingerea lui mai blîndă. Lacrimile ei căzură pe mîinile lui cînd acestea îi dădură la o parte sutienul ți îi mîngîiară sînii, sărutîndu-i cu o tandrețe pe care Flynn nu o arătase niciodată, şoptindu-i în franceză, poate chiar în rusă, vorbe pe care ea nu le înțelegea.

O alină.

- îmi pare rău, scumpo. îmi pare rău că te-am înspăimîntat. Stinse luminile, o ridică în brațe şi o legănă In poală. Ți-am făcut un lucru îngrozitor, şopti el, şi trebuie să mă ierți - atît pentru binele tău, cît şi pentru al meu. Buzele lui îi atinseră părul. Sunt singura ta speranță, scumpo. Fără mine, promisiunea ta ca femeie nu se va realiza niciodată. Fără mine, îți vei petrece zilele încercînd să îți vezi reflexia în ochii bărbaților care nu sunt demni de tine.

Ii mîngîie părul pînă cînd trupul ei se relaxă.

In vreme ce Belinda adormi în brațele lui, Alexi privi în gol în întunericul tăcut. Cum de îşi permisese să se îndrăgostească atît de prostește? Femeia aceasta, ai cărei ochi albaştri ca zambilele venerau bărbații cu imnuri de adorare, stîrnea în el sentimente de care nu se ştia în stare. Fusese crescut să îşi trăiască viața doar de pe o poziție de putere şi, pentru întîia oară după mulți ani, nu ştia sigur ce să facă. Nu se îndoia de abilitatea lui de a cuceri dragostea ei - o astfel de sarcină era una trivială, iar ei îi păsa deja mult mai mult decît era dornică să accepte. Nu, nu cîştigarea dragostei ei îl înspăimînta. Ci puterea pe care ea o obținuse asupra lui era atît de înfricoşătoare.

Fusese^ învățat ce este autodisciplina de la o vîrstă fragedă. îşi aminti cum, cînd era un băiețel, se îmbolnăvise de o boală a copilăriei, care îl făcuse să ardă de febră. Mama lui venise în dormitorul lui, cu o carte de compuneri atîrnînd între degetele ei pline de inele şi cu ochii duri. Era adevărat că nu îşi terminase traducerea la latină? El îi explicase că era bolnav.

„Doar țăranii găsesc scuze ca să se eschiveze de la responsabilitățile lor." Mama lui îl scosese din pat şi îl pusese să stea la biroul lui. Cu ochii aprinşi de febră şi cu mîinile tremurînd, lucrase pînă cînd traducerea fusese gata, în timp ce ea stătuse în picioare lîngă fereastră, cu brățările lucind în lumina soarelui, şi fumase țigară după țigară.

Internate spartane transformau moştenitorii uriaşelor averi franțuzeşti în bărbați demni de numele familiilor lor. Acolo, îi fuseseră înlăturate ultimele rămășițe ale copilăriei lui. La optsprezece ani, începuse să cîştige controlul asupra averii Savagar - mai întîi, luptîndu-se

i preia puterea din mîinile tutorilor în vîrstă care se tăcuseră graşi şi leneşi pe banii lui, apoi de la mama i Devenise unul dintre cei mai puternici bărbaţi din I ranţa, cu locuinţe pe două continente, o colecţie ne- preţuită de capodopere europene şi un şir de amante tinere care îi îndeplineau orice dorinţă. Pînă să o întîlnească pe Belinda Britton, cu optimismul ei nepătat i cu vederile luminoase, de copil, asupra lumii, nu îşi dăduse seama că lipsea ceva din viaţa lui.

Belinda se trezi în dimineaţa următoare, îmbrăcată încă în hainele din noaptea trecută, cu o cuvertură subţire întinsă peste ea. Ochii îi căzură asupra unei bucăţi de hîrtie sprijinite de pernă. Citi iute cele cîteva rînduri scrise mărunt de mînă.

Draga mea,

Astăzi zbor la New York. Am neglijat deja afacerile prea mult timp. Poate mă voi întoarce, poate nu.

Alexi

Mototoli biletul şi îl aruncă pe podea. Lua-l-ar naiba!
I a ce îi făcuse noaptea trecută, era bucuroasă că pleca- se. Era un monstru. îşi lăsă picioarele peste marginea patului, doar ca să simtă un gol în stomac. Cînd căzu din nou pe pernă, închise ochii şi recunoscu în sinea ei i ă se temea. Alexi avusese grijă de ea, şi, fără el, nu ştia ce să facă.

Aruncîndu-şi antebraţul peste ochi, încercă să îşi alunge temerile gîndind şi reconstruind chipul lui lames Dean în mintea ei - părul neascultător, ochii morocănoşi şi gura răzvrătită. Treptat, deveni mai calmă. „Un bărbat este propriul stăpîn, o femeie - propria stăpînă." îşi lăsase ambiţiile în derivă cît timp lusese cu Flynn. Era vremea să îşi ia din nou în stăpînire propria viaţă.

îşi petrecu restul lunii ianuarie încercînd să îşi contacteze cunoştinţele. Dădu telefoane, scrise bilete directorilor de studiouri pe care îi întîlnise prin Flynn şi începu din nou să facă vizite, dar nu se întîmplă nimic. Veni ziua scadenţei pentru chiria bungalow-ului din Grădina lui Allah, şi fu nevoită să se reîntoarcă în vechiul ei apartament, unde se certă cu colegele ei pînă cînd acestea îi cerură să se mute. Ea le ignoră. Vaci proaste, care se mulţumeau cu atît de puţin.

Dezastrul sosi într-un plic albastru-deschis. O scrisoare din partea mamei sale o informă pe Belinda că părinţii săi nu mai aveau să îi susţină nebuniile. Alături se afla ultimul lor cec.

Făcu o încercare lipsită de entuziasm de a-şi găsi o slujbă, dar se simţea rău, chinuită de o durere de cap misterioasă şi de un stomac deranjat în permanenţă, ca o gripă care totuşi nu se instala. începu să strîngă puţinii bani pe care îi mai avea, fără să mănînce mesele pe care oricum nu dorea să le mănînce, renunţînd la călătoriile la Schwab şi întrebîndu-se cum de i se

puteau întîmpla lucruri atît de îngrozitoare femeii pe care Errol Flynn o adorase cîndva.

Gîndul că era însărcinată cu copilul lui Flynn o lovi în cele din urmă în dimineața în care nu se putu forța să se îmbrace. Timp de două zile, stătuse lungită în patul ei șubred, privind în gol la tavanul pătat, încercînd să înțeleagă ce se întîmplase. își aminti îngrozită de șoaptele despre fetele din Indianapolis care merseseră prea departe, zvonuri despre nunți fulger sau, și mai rău, fără nuntă deloc. Dar acele fete o luaseră pe căi greșite, nu erau fiica doctorului Britton, Edna Cornelia. Fetele ca ea mai întîi se căsătoreau și abia apoi aveau copii. Invers era inimaginabil.

Se gîndi să încerce să îl contacteze pe Flynn, dar nu știa cum să dea de el. Și apoi, nici măcar nu și-l putea imagina ajutînd-o. După aceea, se gîndi la Alexi Savagar.

Dură două zile ca să îi dea de urmă. Acesta stătea la hotelul Beverly Hills. Ii lăsă un mesaj.

Domnișoara Britton îl va aștepta pe domnul Sava- gar în Salonul Polo în seara aceasta, la ora cinci.

După-amiază aceea de februarie tîrziu era una rece, iar ea se îmbrăcă îngrijit într-un costum de catifea de culoarea caramelului, cu o bluză albă care sugera detaliile dantelate ale furoului de dedesubt. Purtă cercei cu perle și un șirag de perle de cultură pe care îl primise cînd împlinise șaisprezece ani, pentru că părinții ei nu doriseră să se deranjeze cu o petrecere. Pe cap purta o beretă de culoarea caramelului, lăsată cu stil și neglijent pe o par- te a capului. Adăugînd niște mănuși corespunzătoare de culoare albă și tocuri cui ușor nepotrivite, era gata să conducă pînă la Schwab, unde își lăsă Studebakerul ponosit și chemă un taxi care să o ducă la eleganta poartă ce marca intrarea hotelului Beverly Hills.

Flynn o dusese la Salonul Polo de cîteva ori, însă tot simți un fior cînd păși înăuntru. îi dădu managerului numele lui Alexi și îl urmă pînă la o canapea aflată cu lața către ușă, locul favorit din cel mai faimos salon de cocktailuri din țară. Chiar dacă nu îi plăcea martiniul, comandă unul, pentru că era sofisticat și dorea ca Alexi să o vadă cu el.

în timp ce îl aștepta, încercă să se calmeze, studiindu-i pe ceilalți clienți. Van Heflin ședea alături de o blondă micuță. îi observă pe Greer Garson și pe Ethel Merman la mese separate și, în partea opusă a încăperii, pe unul dintre directorii de studio pe care îi întîlnise cînd era cu Flynn. Un paj îmbrăcat cu o jachetă cu nasturi de alamă își făcu apariția.

-Un telefon pentru domnul Heflin. Un telefon pen- iru domnul Heflin.

Van Heflin ridică mîna, și un telefon roz apăru lîngă masa

sa.

în timp ce se juca agitată cu piciorul lung şi rece al paharului, încerca să nu bage în seamă faptul că mîinile îi tremurau. Alexi nu avea să îşi facă apariția la ora cinci. Ultima oară cînd fuseseră împreună, îi rănise orgoliul. Dar avea să vină, totuşi? Nu îşi putea imagina ce urma să facă dacă el nu avea să vină.

Sosiră Gregory Peck şi noua sa soție, Véronique, o fostă jurnalistă, cu părul negru şi frumoasă, şi invidia se încolăci înlăuntrul Belindei. Faimosul soț al lui Véronique îi dărui acesteia un zîmbet intim şi spuse ceva ce numai ea putu să audă. Véronique rîse şi îşi puse mîna peste a lui, un gest tandru şi posesiv. în clipa aceea, Be- linda o urî pe Véronique Peck aşa cum nu mai urîse vreodată o altă ființă umană.

Alexi intră în Salonul Polo la ora şase. Se opri în uşă pentru a schimba cîteva vorbe cu şeful de sală înainte de a se îndrepta spre canapeaua ei. Era îmbrăcat într-un costum de mătase gri perlat, imaculat, ca întotdeauna, şi cîțiva oameni îl salutară cînd trecu pe lîngă mesele lor. Uitase cîtă atracție stîrnea Alexi. Flynn spusese că se datora faptului că acesta avea abilitatea nefirească de a transforma banii vechi în unii noi.

Lunecă pe canapea fără o vorbă, aducînd cu el mirosul scump al coloniei pe care o folosea. Expresia îi era impenetrabilă, şi un fior mic alunecă pe spinarea ei.

-Chîteau Fîaut-Brion din 1952, îi spuse el chelnerului. Făcu un semn către paharul ei pe jumătate gol. Ia aia. Domnişoara va bea vin cu mine.

Cînd chelnerul dispăru, Alexi îi ridică mîna la buze şi i-o sărută cu blîndețe. Ea încercă să nu se gîndească la ultima oară cînd fuseseră împreună şi cînd sărutul lui nu fusese deloc blînd.

- Pari neliniştită, draga mea.

Micul grup de celule care se multiplicau neîncetat înlăuntrul ei făcea îndoielile imposibile, iar ea ridică din umerii într-un gest relaxat.

-A trecut mult timp. Mi-a... mi-a fost dor de tine. Senzația de nedreptate țîşni la suprafață. Cum ai putut să dispari în felul acela? Fără să îmi dai un telefon sau altceva.

El o privi amuzat.

- Aveai nevoie de timp ca să cugeți, scumpo. Să vezi dacă îți place să fii singură.

- Nu mi-a plăcut deloc, replică ea.

- Nici nu credeam altceva.

O studie ca şi cum ar fi fost aşezată între lamele de sticlă şi pusă sub un microscop.

- Spune-mi ce ai aflat în timpul introspecției tale.

-Am aflat că am ajuns să depind de tine, răspunse ea cu grijă. Totul s-a dus de rîpă după ce ai plecat, şi nu erai în preajmă ca să mă ajuți să pun lucrurile în ordine. Bănuiesc că

nu sunt chiar atît de independentă cum credeam.

Chelnerul apăru cu vinul. Alexi luă o gură, aprobă absent din cap şi aşteptă să fie singuri înainte de a-şi întoarce din nou atenţia asupra ei. Ea îi spuse ce se petrecuse în ultima lună: eşecul ei de a atrage interesul vreunui producător şi faptul că părinţii ei nu mai voiau să o susţină. îi spuse despre toate necazurile ei, cu excepţia celui mai important.

- înţeleg, zise el. Atît de multe s-au petrecut într-un timp atît de scurt. Mai sunt şi alte dezastre pe care să mi le aşezi la picioare?

Ea înghiţi cu greu.

-Nu, nimic altceva. Dar nu mai am bani şi am nevoie să mă ajuţi să iau unele decizii.

- De ce nu te întorci la fostul tău iubit? Cu siguranţă te va ajuta. Sunt sigur că va da fuga alături de tine cu avionul lui alb şi fluturînd sabia, ucigîndu-i pe cei care ţi-au făcut rău. De ce nu mergi la Flynn, Belinda?

Ea îşi muşcă interiorul obrazului ca să îşi ţină gura. Alexi nu îl înţelegea pe Flynn - nu o făcuse niciodată -, dar ea nu putea spune asta. Trebuia să îi ia cumva din amărăciune, chiar dacă asta însemna să mintă.

- Zilele acelea de la Grădină... Au fost altfel decît orice mi s-a întîmplat vreodată. V-am amestecat pe amîndoi în mintea mea. M-am obligat să cred că toate sentimentele mele îi erau adresate lui Flynn, dar, după ce ai aplecat, mi-am dat seama că ele aveau legătură cu tine. Repetase ce să spună. Am nevoie de ajutor şi nu ştiu unde altundeva să îl caut.

- înţeleg.

Dar el nu înţelegea. Deloc. Ea începu să îşi îndoaie şerveţelul ca să evite să îl privească.

- Eu... eu nu mai am bani şi nu mă pot întoarce în Indianapolis. Aş... aş dori să îmi dai un împrumut - doar pentru un an sau cam aşa, pînă cînd voi face studiourile să mă remarce.

Luă o gură din vinul pe care nu îl dorea. Cu banii lui Alexi, putea pleca să găsească un loc în care nu o cunoştea nimeni şi acolo să îşi nască copilul. El nu spuse nimic, iar agitaţia ei crescu.

- Nu ştiu unde altundeva să cer ajutor. Voi muri dacă trebuie să mă întorc în Indianapolis. Ştiu că voi muri.

- Mai degrabă moartea decît Indianapolis. Glasul lui avea o notă de amuzament. Cît de copilăresc de poetic şi cît de specific ţie, dulcea mea Belinda. Dar, dacă îţi împrumut bani, eu ce voi primi în schimb?

Chelnerul trecu pe lîngă masa lor, cu nasturii de alamă strălucind.

- Un telefon pentru domnul Peck. Un telefon pentru domnul Peck.

- Orice doreşti, zise Belinda.

In clipa în care vorbi, îşi dădu seama că făcuse o greşeală

îngrozitoare.

-înțeleg. Vorbele fură un șuierat. Te vinzi din nou. Spune-mi, Belinda, ce te deosebește de acele tinere îm- popoțonate pe care șeful de sală le gonește de la ușă? Ce te deosebește de curve?

Ochii ei se înnegurară din cauza nedreptății atacului lui. El nu avea de gînd să o ajute. Ce o făcuse să creadă contrariul? Se ridică și își apucă geanta ca să poată fugi înainte de a se umili comițînd păcatul de neiertat do a plînge în public sub privirile celor aflați în Salonul l'olo. Dar, înainte să apuce să se miște, Alexi îi prinse de mînă și o trase blînd înapoi pe locul ei.

-îmi pare rău, scumpo. Te-am rănit din nou. Dar, dacă continui să arunci cuțitele astea înspre mine, mai devreme sau mai tîrziu, trebuie să te aștepți să sîngerez.

Ea își plecă ușor capul ca să își ascundă lacrimile care i se revărsau pe obraji. Una dintre ele lăsă o pată neagră pe fusta costumului ei de culoarea caramelului.

- Poate tu poți lua ceva de la cineva fără să dai nimic 111 schimb, dar eu nu pot. Se chinui cu încuietoarea gen- ții, încercînd să o deschidă ca să scoată o batistă. Dacă nsta mă face curvă în ochii tăi, atunci îmi doresc să nu li apelat niciodată la tine pentru ajutor.

-Nu plînge, scumpo. Mă faci să mă simt ca un monstru.

O batistă, îndoită într-un dreptunghi perfect, căzu în lața ei. Ea își închise pumnul în jurul ei, își coborî capul și își tamponă ochii. Făcu mișcarea cît putu de discret, îngrozită că Van Heflin ar fi pututo privi; sau poate blonda mică aflată alături de el ori Véronique Peck.

I 'ar, cînd înălță capul, nimeni nu păruse să o observe. Alexi se aplecă pe banchetă și o privi cu atenție.

-Totul este simplu pentru tine, nu-i așa? Glasul îi devenise răgușit. îți vei lăsa la o parte fanteziile, draga mea? îmi vei da adorarea ta?

Iii făcea să pară atît de simplu, dar nu era așa. El o luscina. Ba chiar o entuziasma și îi plăcea foarte tare lelul în care oamenii se uitau la ea cînd erau împreună. Dar chipul lui nu fusese niciodată evident pe marele eu an pînă cînd devenise destul de mare încît toată lumea să îl vadă.

El își scoase o țigară dintr-o tabacheră de argint. Ei i NC păru că degetele lui tremurară pe brichetă, dar fla- ' na ieși dreaptă.

- Te voi ajuta, draga mea, deși știu că nu ar trebui. I 'upă ce îmi voi fi încheiat afacerile aici, vom merge la W ashington și ne vom căsători la ambasada franceză.

-Ne vom căsători? Nu îi venea să creadă că îl auzise bine. Nu te vei căsători cu mine, continuă ea.

Liniile aspre din jurul gurii lui se înmuiară, iar ochii i se umplură de emoție.

- Nu, draga mea? Te doresc, nu ca amantă, ci ca soție.

Prosteşte din partea mea, nu?

- Dar ţi-am spus deja...
- Ajunge! Nu îmi spune din nou oferta ta.

înspăimîntată de înflăcărarea lui, se trase de lîngă el.

-Ca afacerist, nu fac niciodată pariuri nesăbuite,
iar cu tine nu există garanţii, nu-i aşa, draga mea? îşi trecu degetul peste piciorul paharului său de vin. Din păcate, sunt în acelaşi timp şi rus. Ceea ce doreşti nu este o carieră cinematografică, deşi încă nu înţelegi asta. în Paris, îţi vei ocupa locul de soţie a mea. Va fi o viaţă nouă pentru tine. Necunoscută, dar te voi ghida, şi vei deveni cea despre care va vorbi întregul oraş: mirea- sa-copil a lui Alexi Savagar. Zîmbi. îţi va plăcea la nebunie toată atenţia.

Mintea ei începu să gonească. Nu se putea imagina ca soţie a lui Alexi, aflată întotdeauna sub examinarea acelor ochi ciudaţi, oblici. Alexi era bogat şi important, faimos în lumea lui. Spusese că ea avea să devină subiectul aflat pe buzele tuturor în Paris. Dar nu putea renunţa la visurile ei de a deveni vedetă.

- Nu ştiu, Alexi. Nu m-am gîndit...

Expresia lui deveni aspră. îl simţi retrăgîndu-se. Dacă avea să îl refuze acum - dacă ezita chiar şi pentru o clipă -, mîndria lui nu avea să îi îngăduie niciodată să o ierte. Nu avea decît această unică şansă.

-Da!

Rîsul ei sună ascuţit şi forţat. Copilul! Trebuia să îi spună despre copil.

- Da. Da, desigur, Alexi. Mă voi căsători cu tine. îmi doresc să mă căsătoresc cu tine.

Preţ de o clipă, el nu schiţă nici o mişcare, apoi îi ridică mîna la buze. Cu un zîmbet, îi întoarse încheietura mîinii şi îi acoperi cu buzele zona unde se simţea pulsul.

Ha ignoră bubuitul propriei inimi şi îngrozitoarea năvală a sîngelui care o întreba ce făcuse.

El comandă o sticlă de Dom Perignon.

- Pentru sfîrşitul fanteziei!

Ridică paharul. Ea îşi linse buzele uscate.

- Pentru noi!

Pe canapeaua alăturată, rîsetul moale al lui Vero- nique Peck răsună ca un şirag de clopoţei de argint.

capitolul 5

Spre surprinderea Belindei, noaptea nunţii sale nu ivu loc înainte de noaptea nunţii, la o săptămînă după întîlnirea ei cu Alexi la Salonul Polo. Se căsătoriră la Ambasada Franţei din Washington şi plecară în luna de miere imediat după ceremonie, la reşedinţa de vară .1 ambasadorului.

Emoţiile Belindei crescură cînd ieşi din cada ambasadorului şi se şterse cu un prosop gros, maro ca nucşoara. Nu îi spusese

lui Alexi despre copil. Dacă era norocoasă şi copilul urma să fie mic, poate că el avea să creadă că era copilul lui, născut prematur. Dacă nu avea să creadă asta, probabil avea să divorţeze de ea, dar copilul urma să aibă numele lui, iar ea nu avea să fie nevoită să trăiască cu stigmatul de mamă necăsătorită. Putea să se întoarcă în California şi să o ia de la capăt, dar, de data asta, pe banii lui Alexi. In fiecare zi, vedea dovezi noi şi surprinzătoare ale profunzimii sentimentelor lui Alexi, nu doar în cadourile care o copleşeau, ci şi în răbdarea lui faţă de greşelile prosteşti pe care ea le făcea de cînd intrase în lumea lui. Nimic din ceea ce făcea ea nu îl înfuria. Gîndul acesta îi aduse alinare.

Privi admirativ la cutia, împachetată în hîrtie argin- tie, care se afla pe chiuvetă. El dorea ca ea să poarte ce era înăuntru pentru noaptea nunţii. Ea spera să fie un neglijeu, negru şi din dantelă, ca unul pe care l-ar fi avut kim Novak.

Dar, cînd deschise cutia, aproape că plînse de dezamăgire. Veşmîntul lung alb, din bumbac, cuibărit în norul de hîrtie, arăta mai degrabă ca o cămaşă de noapte pentru copii decît ca neglijeul din fanteziile ei. Deşi materialul era subţire şi fin, decolteul avea o margine uşor dantelată, în vreme ce un rînd de panglici roz ţineau corsajul închis. Cînd scoase veşmîntul din cutie, ceva căzu la picioarele ei. Se aplecă şi ridică o pereche de chiloţi asortaţi cu volănaşe de dantelă. îşi aminti de mîndria lui Alexi şi de faptul că nu venea la el ca o virgină.

Trecuse de miezul nopţii cînd intră în elegantul dormitor verde ca jadul. Draperiile de brocart fuseseră trase şi mobila lustruită din lemn de tec lucea în lumina caldă care trecea prin abajururile de mătase crem. încăperea nu putea fi mai diferită de interiorul minunat de strident al bungalow-ului spaniol de la Grădina lui Allah. Alexi purta un halat auriu. Cu ochii lui mici şi întunecaţi şi părul rar, nu ar fi putut să joace pe ecran decît rolul unui personaj negativ. Dar un personaj negativ puternic. O privi cu admiraţie pînă cînd tăcerea camerei deveni apăsătoare. în cele din urmă, vorbi.

- Eşti dată cu ruj, draga mea?
- Este vreo problemă?

El scoase o batistă din buzunarul halatului.

-Vino la lumină.

Păşi tiptil pe covor cu picioarele goale în locul papucilor negri de satin cu toc înalt din imaginaţia ei. El îi luă bărbia în mînă şi îi şterse delicat gura cu batista lui din pînză albă.

- Fără ruj în dormitor, iubirea mea. Eşti destul de fru moaşă şi fără el. Dîndu-se înapoi, îşi trecu alene privirea peste trupul ei şi se opri la unghiile de un roşu aprins de la picioare. Ia loc pe pat.

Ea făcu întocmai. El scotoci prin trusa ei cosmetică pînă găsi o sticluţă de acetonă. îngenunche în faţa ei şi începu să îndepărteze oja de pe fiecare deget cu batista lui. Cînd încheie,

îi muşcă uşor căputa, apoi o atinse cu limba.

- Porţi chiloţii pe care ţi i-am dat?

Ruşinată, îşi coborî ochii asupra gulerului halatului lui şi încuviinţă din cap.

- Bun. Eşti mireasa mea dulce. Vino şi oferă-mi plă- i ere. Eşti timidă, lipsită de experienţă, poate un pic înspăimîntată. Aşa şi ar trebui.

Era înspăimîntată. Vorbele lui blînde, cămaşa de noapte virginală... O trata ca şi cum ar fi fost inocentă, ilar asta nu avea să şteargă timpul petrecut de ea alături ilc Flynn. Amintirea nopţii în care Alexi o asaltase îşi tăcu loc precum un vierme în gîndurile ei. O alungă.

I I fusese gelos pe Flynn, dar acum ea era soţia lui, şi nu avea să îi facă niciodată rău.

El se ridică şi întinse mîna.

-Vino la mine, scumpo. Am aşteptat atît de mult timp să fac dragoste cu tine.

Alexi o întinse uşor pe pat, apoi îi atinse buzele cu cura. Ea îşi impuse să îşi imagineze că era Flynn.

- Pune-ţi braţele în jurul meu, scumpo, murmură el. Ai um, sunt soţul tău.

Făcu aşa cum îi ceruse şi, în timp ce chipul lui se apropie, încercă să se prefacă, dar Flynn o sărutase foar- ic t ar şi niciodată cu înflăcărarea lui Alexi.

- Săruţi ca un copil.

Buzele lui Alexi se mişcară pe buzele ei.

- Deschide-ţi gura pentru mine. Fii generoasă cu limba ta.

Ea îşi desfăcu cu grijă buzele. Cel care o săruta era Flynn. Gura lui Flynn era cea care o acoperea pe a ei. I >ar chipul marii vedete refuza să ia formă. Trupul ei deveni moale şi cald. II trase mai aproape pe Alexi, limba devenindu-i îndrăzneaţă în gura lui. Gemu uşor cînd el m- îndepărtă de ea.

- Deschide ochii, Belinda. Trebuie să mă priveşti i ilud fac dragoste cu tine.

Aerul rece îi mîngîie pielea cînd el trase de fundele care îi închideau cămaşa de noapte şi îi desfăcu corsajul.

- Priveşte-mi mîinile pe sînii tăi, scumpo.

îşi deschise ochii sub privirea lui arzătoare, ochii lui fierbinţi care puteau sfredeli carnea şi oasele ca să descopere chiar şi cea mai mică sămînţă de minciună. Panica se amestecă acum cu emoţia. încercă să îşi tragă cămaşa de noapte la loc.

El chicoti, sunetul fiind profund şi jos în gîtlejul lui, iar ea îşi dădu seama că el îi luase teama drept timiditate. înainte de a apuca să îl oprească, el îi săltă cămaşa de noapte peste şolduri. Ea stătea întinsă pe pat, purtînd doar chiloţii de bumbac tiviţi cu dantelă. El îi apucă mîinile şi i le întinse în lături.

-Uită-te la mine!

Mîinile i se mutară pe sîni, mîngîindu-i cu blîndețe și trasînd cercuri ușoare, ca fulgul, pînă cînd sfîrcurile ei se întăriră ca niște clopoței micuți. Atinse fiecare vîrf.

- Mă voi hrăni din tine, șopti el.

Valuri de căldură o străbătură cînd capul lui se aplecă. El îi supse sfîrcul, sculptîndu-i-l cu limba și apoi trăgînd de el ca și cum și-ar fi luat hrana. Exaltarea se împrăștie prin trupul ei ca o trădare, arzînd mai fierbinte și mai acerbă cînd el începu să mîngîie interiorul coapselor ei. Degetele lui pătrunseră sub elasticul dantelat al chiloților ei, așa cum făcuseră ale lui Billy Green- way cu atîtea vieți în urmă, și apoi lunecară înlăuntrul ei cu o atingere exersată atît de diferită de bîjbîielile penibile din trecutul ei.

- Ești strîmtă, șopti el, retrăgîndu-se din ea.

îi trase chiloții în jos peste șolduri, îi despărți picioarele și începu să facă ceva cu gura, ceva atît de interzis și de palpitant, încît nu îi venea să creadă că se întîmpla. La început, se împotrivi, dar rezistența ei nu avea nici o șansă în fața priceperii lui. El prelua controlul asupra trupului ei, iar ea i se abandonă. Strigă cînd el o aduse l;i un orgasm atît de desăvîrșit încît simți că se fărîmă Intr-o mie de bucăți.

După ce luă sfîrșit, el se întinse alături de ea. Ceea ce lăcuse el era murdar, iar ea nu suporta să îl privească.

- Nu ți s-a întîmplat asta niciodată pînă acum, așa-i?

Auzi satisfacția din glasul lui și își întoarse spatele
către el.

- Ce micuță puritană ești, rușinată de tine însăți pen- i i u că ți-a făcut plăcere ceva atît de natural.

Se aplecă să o sărute, dar ea își feri capul. Nimic nu avea să o facă să sărute o gură care fusese acolo unde lusese a lui.

El rîse, prinzîndu-i capul între palme, și aducîndu-și
I mzele peste ale ei.

-Vezi cît ești de dulce. Doar atunci o părăsi destul i ît să își desfacă halatul și să îl lase să cadă la podea.

II upul îi era sfrijit și negricios, acoperit de păr negru și excitat la maximum. Acum, te voi explora pentru plăce- iea mea, zise el.

Atinse fiecare bucățică din ea, lăsînd semnul lui Alexi Savagar în urmă și aprinzîndu-i din nou dorința, l Ymd o pătrunse în sfîrșit, ea își înfășură picioarele în lunii lui și își îngropă degetele în fesele lui, rugîndu-l In tăcere să se miște mai repede. Chiar înainte de clipa Orgasmului lui, el șopti în urechea ei:

• Ești a mea, Belinda. Iți voi da lumea.

I fimineață, pe cearșaf era o pată de sînge de la o zgî- i in ură lungă și subțire pe care i-o făcuse pe șold.

Parisul era tot ce își imaginase Belinda, iar Alexi o iluse în toate locurile pe care turiștii le adorau. în vîrful imnului Eiffel,

cu exact o oră înainte de apus, o sărută i'ilnă cînd ea avu impresia că trupul avea să îi zboare. Nuvigară cu o barcă de jucărie în piscina din Grădinile I uxemburg şi se plimbară prin Versailles pe furtună. în 1 ıı vru, el găsi un colț părăsit în care îi pipăi sînii ca să vnda dacă erau la fel de plini ca ai Madonelor renascen- iimc. îi arătă Sena la răsărit, lîngă podul Saint-Michel, cînd soarele nou-născut lovi ferestrele vechilor clădiri şi puse oraşul pe foc. Vizitară Montmartre noaptea şi cafenelele rău famate şi pline de fum din Pigalle, unde o ațîță cu vorbe şoptite despre sex, care o lăsară fără suflu. Luară cina compusă din păstrăv şi trufe în Bois de Boulogne, sub candelabre care atîrnau de castani, şi sorbiră Chîteau Lafite într-o cafenea unde la ferestre înfloreau lalele. Pe măsură ce zilele treceau, pasul lui Alexi devenea mai uşor, iar rîsul mai senin, pînă cînd aproape că păru din nou un băiețandru.

Noaptea, se încuiau în dormitorul mare al vilei de piatră cenuşie de pe Rue de la Bienfaisance şi o poseda iar şi iar pînă cînd trupul ei înceta să mai existe separat de al lui. Ea începu să deteste afacerile care îl furau de lîngă ea în fiecare dimineață. Dimineţile, îi lăsau prea mult timp în care să se gîndească la copilul pe care îl purta. Copilul lui Flynn. Copilul despre care Alexi nu ştia.

Viața fără Alexi era aproape de nesuportat în Rue de la Bienfaisance. Nu fusese pregătită pentru grandoarea vilei cenuşii de piatră, cu saloanele, apartamentele şi sufrageria care putea acomoda cincizeci de oameni. La început, o încîntase ideea de a trăi printre atîta splendoare, dar în curînd imensa casă deveni apăsătoare. Se simțea mică şi lipsită de apărare stînd în picioare pe marmura cu nervuri roşii şi verzi din foaierul oval şi studiind tapiseriile ^macabre cu martiriul şi crucificarea, atîrnate pe pereți. în salonul principal, pe tavan se luptau personaje alegorice îmbrăcate în pelerine şi armuri. De-a lungul ferestrelor acoperite cu draperii grele se întindeau frize. Şi totul era condus de mama lui Alexi, Solange Savagar.

Solange era înaltă şi subțire, cu părul vopsit negru tuns scurt, un nas mare şi riduri subţiri ca hîrtia. în fiecare dimineață, la ora zece fix, se îmbrăca într-unul dintre nenumăratele costume albe de lînă concepute pentru ea de Norell înainte de război, îşi punea rubinele şi îşi ocupa locul pe un fotoliu Ludovic al XV-lea aflat
In mijlocul salonului principal, unde îşi începea domnia zilnică asupra casei şi asupra locuitorilor acesteia. I'osibilitatea ca Belinda, americanca nepermis de tînără i ire reuşise cumva să îl vrăjească pe fiul ei, să ia locul lui Solange era de neconceput. Vila de pe Rue de la Bien- i.iisance era în întregime domeniul lui Solange.

Alexi arătase limpede faptul că mama lui trebuia n spectată, dar Solange făcea imposibilă convieţuirea. Refuza să vorbească în engleză, exceptînd cazurile cînd i l irica şi era încîntată să

expună inspecției lui Alexi fiecare stîngăcie pe care o făcea Belinda. In fiecare seară, la iira şapte fix, se adunau în salonul principal, unde Solange îşi sorbea vermutul alb şi fuma una după alta țigări Gauloise pătate de ruj, vorbind vrute şi nevrute cu liul său, într-o franceză sacadată.

Alexi îndepărtă cu un sărut plîngerile Belindei.

-Mama mea este o femeie bătrînă şi ursuză care a pierdut multe. Casa aceasta este întreaga împărăție care i a rămas. Sărutările lui se abătură către sînii ei. Fă-i pe plac, scumpa mea. De dragul meu.

Şi apoi, brusc, totul se schimbă.

Intr-o noapte de la mijlocul lui aprilie, la şase săptămîni după nunta lor, ea decise să îi facă o surpriză lui Alexi, defilînd într-un neglijeu negru transparent pe i are îl cumpărase în după-amiaza aceea. în timp ce ea c apropie de pat făcînd piruete, el se făcu palid şi ieşi lurios din încăpere. Ea aşteptă în întuneric, furioasă pe ea însăşi pentru faptul că nu pricepuse cît de mult ura el să o vadă în orice altceva în afară de cămăşile albe ample pe care le alegea el. Orele trecură, iar el nu se întoarse. Pînă dimineață, era epuizată de atîta plîns.

în următoarea noapte, merse la soacra ei.

- Alexi a dispărut. Doresc să ştiu unde este.

Un rubin antic de pe degetul strîmb al lui Solange ■ lipi ca un ochi malefic.

- Fiul meu îmi spune doar ceea ce doreşte să ştiu.

El se întoarse două Săptămîni mai tîrziu. Belinda stătea în picioare pe scara de marmură, într-o rochie
Balmain[4] care îi era prea strîmtă în talie, şi îl privi în timp ce acesta îi dădea valetului servieta. Părea să fi îmbătrînit cu zece ani. Cînd dădu cu ochii de ea, gura i se curbă în grimasa cinică pe care ea nu o mai văzuse din ziua în care se întîlniseră pentru prima oară.

- Draga mea soție. Arăți la fel de frumoasă ca întotdeauna.

Următoarele cîteva zile o zăpăciră. O trata cu respect în public, dar în intimitate o tortura cu actul amorului. Abandonase tandrețea în schimbul cuceririi şi o ținea atît de mult timp aproape de satisfacție, încît plăcerea ei trecea granița către durere. In ultima săptămînă din aprilie, anunță că aveau să meargă într-o călătorie, dar refuză să-i spună unde.

Conduse maşina Hispano-Suiza 1933 din colecția lui de maşini de epocă cu cea mai mare concentrare. Ea fu bucuroasă că nu era obligată să facă conversație. Pe fereastră, peisajul din afara Parisului făcu încet loc dealurilor dezgolite şi calcaroase ale provinciei Cham- pagne. Nu reuşi să se relaxeze. Era însărcinată aproape în luna a patra şi efortul de a-l înşela o storcea de putere. Se prefăcea că avea ciclu menstrual, îşi ajusta în secret nasturii de la talia noilor fuste şi se străduia să îşi țină

---

[4] Casă de modă de lux franţuzească, întemeiată de Pierre Balmain în anul 1946 (n.tr.)

departe de lumină trupul gol. Făcuse tot ce putea ca să amîne momentul cînd avea să fie nevoită să îi spună despre copil.

Cînd viile se transformară în lavandă în umbrele prelungite ale după-amiezii, ajunseră în Burgundia. Hanul la care poposiră avea un acoperiş de ţiglă roşie şi ghivece încîntătoare de muşcate la ferestre, dar era prea obosită ca să se bucure de masa simplă, bine gătită, care le tu aşezată în faţă.

In ziua următoare, Alexi o conduse în provincia bur gundă. La prînz, avură un picnic în tăcere pe un vîrf de deal acoperit cu flori sălbatice, mîncînd o tocană plină de hasmaţuchi proaspăt, tarhon şi arpagic, pe care

Alexi o cumpărase în satul din vecinătate. O mîncară cu pîine cu crustă de seminţe de mac, o brînză moale de Saint Nectaire şi un vin de ţară tînăr, proaspăt. Beli uda ciuguli din mîncare, apoi îşi legă jacheta în jurul umerilor şi se plimbă pe vîrful dealului ca să scape de tăcerea apăsătoare a lui Alexi.

- Te bucuri de priveliştea, dulceaţa mea?

Nu îl auzise venind prin spatele ei, şi tresări cînd el tşi puse mîinile pe umerii ei.

- Este frumoasă.

- îţi place să fii cu soţul tău?

îşi încolăci degetele în jurul nodului pe care îl făcuse puloverului.

- întotdeauna mă bucur să fiu cu tine.

- Mai ales în pat, nu-i aşa?

Nu îi aşteptă răspunsul, ci arătă cu degetul o podgorie şi îi spuse ce struguri producea aceasta. începu să pară Alexi care îi arătase atracţiile Parisului, iar ea se tclaxă treptat.

-Acolo, draga mea. Vezi grupul acela de clădiri gri dc piatră? Aceea este Couvent de l'Annonciation. Călugăriţele de acolo conduc una dintre cele mai bune şcoli din Franţa.

Belinda era mai interesată de podgorie.

- Unele dintre cele mai bune familii din Europa îşi 11 imit copiii să fie educaţi de călugăriţe, continuă el. Sulurile acceptă chiar şi nou-născuţi, deşi copiii de parte pftrbătească sunt trimişi fraţilor de lîngă Langres cînd împlinesc cinci ani.

Belinda fu şocată.

- De ce o familie bogată şi-ar trimite copiii de-acasă?

- Este un lucru necesar dacă fiica este necăsătorită şi mi poate fi găsit un soţ potrivit. Surorile ţin copiii pînă utnd poate avea loc o adopţie discretă.

Discuţia despre copii o nelinişti, şi încercă să schimbe subiectul, dar Alexi rţu era dispus să se lase distras.

-Surorile au foarte mare grijă de ei, zise el. Nu sunt abandonaţi să îşi petreacă zilele intr-un pătuţ. Au parte de cea mai bună brană şi de atenţie.

-Nu îmi pot imagina o mamă care să îşi lase copilul în grija altcuiva. îşi dezlegă jacheta şi şi-o puse pe ea. Hai să mergem!

Mi se face frig.

- Nu îți poți închipui una ca asta pentru că gîndești în continuare ca burghezia, zise el fără să se miște. Acum, că ești soția mea, va trebui să gîndești altfel. Acum, că ești o Savagar.

Mîinile ei se așezară involuntar peste abdomen, și se întoarse încet.

- Nu înțeleg. De ce îmi spui asta?

- Ca să știi ce se va întîmpla cu acel copil nelegitim al tău. De îndată ce va fi născut, va merge să fie crescut de surorile de acolo.

- Știi, șopti ea.

- Bineînțeles că știu.

Soarele se scurse din zi în timp ce toate coșmarurile ei prinseră viață.

- Abdomenul îți este umflat, zise el, cu vocea încărcată de dispreț, iar venele sînilor ți se zăresc prin piele. în noaptea aceea în care te-am privit în dormitorul nostru în cămașa acea de noapte neagră... A fost ca și cum cineva mi-ar fi smuls ochelarii de cal de pe ochi. Cît timp credeai că mă poți înșela?

-Nu!

Dintr-odată, totul fu mai mult decît putea ea îndure, și făcu ceea ce își jurase că nu avea să facă vreodată.

-Nu! Copilul nu este unul nelegitim! Este copilul tău! Este al tău...

El o lovi cu putere peste față.

-Nu te umili cu minciuni pe care știi că nu le voi crede niciodată!

Ea încercă să se retragă, dar el o ținu strîns.

- Cum trebuie să fi rîs de mine în ziua aceea, la Salonul Polo. M-ai prins în căsătorie exact ca pe un școlar. Ai făcut din mine un caraghios!

Ea începu să plîngă.

- Știu că ar fi trebuit să-ți spun. Dar nu m-ai fi ajutat, și 11 u știam ce altceva să fac. Voi pleca. După divorțul nostru. Nu vei mai fi nevoit să mă vezi vreodată.

- Divorțul nostru? Ah, nu, micuța mea. Nu va exista nici un divorț. Nu ai înțeles ce ți-am spus despre mănăstire? Nu ai înțeles că tu ești cea care a fost prinsă In capcană?

O cuprinse teama cînd își aminti ce spusese el.

- Nu! Nu te voi lăsa niciodată să îmi iei copilul.

Copilul ei. Copilul lui Flynn! Trebuia să își îndeplinească visurile. Avea să își înceapă din nou viața în Cali- lornia. Ea și un băiețel la fel de frumos ca tatăl lui ori o leliță, mai frumoasă decît orice copil născut vreodată.

Expresia de pe chipul lui deveni nemiloasă, și toate naivele castele de vis pe care le construise ea se năruiră.

- Nu va exista nici un divorț, zise el. Dacă încerci să lugi, nu vei primi de la mine nici o lețcaie. Nu prea puți să supraviețuiești fără banii altor oameni, nu-i așa, Belinda?

- Nu îmi poți lua copilul!
- Pot face orice doresc. Glasul îi deveni letal de liniș-iii. Nu cunoști legislația franceză, draga mea. Copilul iau nelegitim este al meu, din punct de vedere legal. In țara aceasta, tatăl are autoritate deplină asupra copiilor

.1 i. Și, te avertizez, dacă vei spune vreodată cuiva despre nesăbuința ta, te voi ruina. Mă înțelegi? Vei rămîne 1,1 ră nimic.

- Alexi, nu îmi face asta, scînci ea.

Dar el se îndepărta deja de ea.

Se întoarseră în Paris, mergînd în tăcere. Cînd Alexi intră cu mașina lui Hispano-Suiza pe poartă și trase pe ,iloe, Belinda ridică privirea către casa pe care ajunsese tift o urască. Aceasta se contura deasupra ei ca o piatră ile mormînt mare și cenușie. Căută orbește mînerul ușii și sări din mașină.

Alexi fu alături de ea aproape imediat.

- Intră în casă cu demnitate, Belinda, pentru binele tău.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

- De ce te-ai căsătorit cu mine?

El o privi îndelung, secundele scurgîndu-se ca nişte promisiuni pierdute. Gura lui se strînse cu amărăciune.

- Pentru că te-am iubit.

Ea îl privi cu ochii mari, şi o şuviţă de păr îi biciui obrazul.

-Te voi urî veşnic pentru asta.

Se îndepărtă de el şi alergă orbeşte pe alee către Rue de la Bienfaisance, nefericirea ei dezolantă fiind în contrast cu frumuseţea însorită a după-amiezii de primăvară. Se refugie în umbrele frunzoase de lîngă poartă, acolo unde bătrînii castani atîrnau îngreunaţi de flori albe. Petale picurau pe caldarîm şi se aşterneau în mormane mari ca de zăpadă la marginea trotuarului. Cînd se întoarse către stradă, o pală de vînt venită din partea unei maşini în trecere ridică petalele căzute pe trotuar şi o învălui într-un nor de alb. Alexi stătu nemişcat şi o privi. Belinda, capturată pentru o secundă sfîşietoare într-un nor învolburat de flori de castan.

Fu un moment pe care avea să şi-l amintească pentru tot restul vieţii lui. Belinda între flori - prostuţă şi superficială, agonizant de tînără. Cu sufletul frînt.

Copilul Belindei

„Indiferent de ce au alții de făcut, eu trebuie să mă opun."

Errol Flynn, My *Wicked, Wicked Ways*

capitolul 6

Bărbatul pocni dintr-un bici negru urît deasupra i .ipului său, şi tinerele fete ţipară ascuţit. Chiar şi elevele mai mari, care chiar noaptea trecută se puseseră de acord că erau mult prea sofisticate ca să fie înspăimîntate de Bau-Baul cu bici, îşi simţiră gîtlejurile uscate Acesta era îngrozitor de urît, cu o barbă murdară şi încîlcită şi o robă lungă şi pătată de noroi. In fiecare zi de 4 decembrie, Bau-Baul o scotea în faţă pe cea mai rea lată de la Couvent de l'Annonciation ca să îi primească mănunchiul de nuiele de mesteacăn.

1 fe data aceasta, sala de mese a mănăstirii era lipsită de «j v şovăiala obişnuită de dimineaţă, rostită în nu mai puţin vii' cinci limbi diferite. Fetele se îngrămădiră şi mai mult, ?i Itori delicioşi de teamă le strînseră stomacul.

„Te rog, Măicuţă Binecuvîntată, dă să nu fiu eu." Ru- ivw iunile lor veneau mai degrabă din obişnuinţă decît dIntr-o teamă reală, din moment ce ştiau deja pe cine iivea el să aleagă.

Aceasta stătea uşor mai departe de ele, alături de o ghirlandă de Crăciun din plastic, care atîrna lîngă ful- cil de zăpadă din hîrtie şi un poster cu Mick Jagger, pe i urc surorile încă nu îl observaseră. Deşi era îmbrăcată 111 aceeaşi bluză albă, fustă plisată albastră şi şosete ne- i;ic pînă la genunchi precum colegele ei, arăta diferit de restul. Deşi avea doar paisprezece ani, le depăşea pe toa- lc In înălţime. Avea mîini uriaşe, picioare ca o barcă şi o lnţă prea mare pentru trupul ei. Părul blond tărcat care ti i recea de umeri îi era prins intr-o coadă de cal rebelă >1ı ontrasta cu o pereche de sprîncene groase şi întune- Mtle care aproape că se întîlneau la mijloc şi arătau ca »1 cum ar fi fost pictate pe faţa ei cu un marker cu vîrf ti» ii. Gura ei, completată de un set de aparate dentare

de argint, se întindea de-a latul părţii de jos a chipului ei. Braţele şi picioarele ei erau lungi şi dizgraţioase, coate ascuţite şi genunchi noduroşi, dintre care unul purta o cicatrice şi conturul murdar al unui plasture.

In vreme ce celelalte fete purtau ceasuri elveţiene subţiri la mînă, ea purta un cronometru pentru bărbaţi, cureaua neagră de piele fiind atît de largă, încît faţa ceasului atîrna pe o parte pe

încheietura ei osoasă 1 de adolescentă.

Nu doar dimensiunea ei era cea care o deosebea, ci 1 şi felul în care stătea, cu bărbia în vînt şi ochii verzi I ciudaţi privind sfidător la orice nu-i plăcea - în cazul de] faţă, la Bau-Bau. Expresia ei rebelă îl provoca să o atingă] cu biciul. Nimeni în afara lui Fleur Savagar nu putea să] aibă acea privire.

Pînă în iarna acelui 1970, zonele mai progresive ale j Franţei scoseseră în afara legii Bau-Baul, pe „biciuito- 1 rul" nemilos care ameninţa să dea şcolarilor francezi care nu se purtau cum se cuvenea nuiele de mesteacăn j în locul cadourilor de Crăciun. Dar aici, la mănăstire, J schimbările nu se făceau cu uşurinţă, iar surorile sperau 1 că notorietatea ruşinoasă de a fi scoasă în evidenţă ca 1 fiind fata cu cea mai proastă purtare din mănăstire avea 1 să aducă reformarea. Din nefericire, nu funcţionase în j felul acela.

Pentru a doua oară, Bau-Baul plesni din bici şi, pen- 1 tru a doua oară, Fleur Savagar refuză să se^ mişte, deşi avea motive întemeiate să fie îngrijorată. In ianuarie, | furase cheile vechiului Citroen al maicii stareţe. După ce se lăudase tuturor că ştia să conducă, intrase cu ma- j şina direct în magazia de unelte. în martie, îşi rupsese I braţul făcînd acrobaţii pe spinarea fără şa a poneiului ud leoarcă pe care îl avea mănăstirea, apoi refuzase cu încăpăţînare să spună cuiva că se rănise, pînă cîni! călugăriţele îi observaseră braţul umflat foarte tare. Un incident nefericit cu artificii dusese la distrugerea acoperişului garajului, dar aceea fusese doar o mică greşeală
In comparaţie cu ziua de neuitat în care toţi copiii In vîrstă de şase ani din mănăstire dispăruseră.

Bau-Baul scoase detestatul mănunchi de nuiele de mesteacăn dintr-un sac vechi de pînză şi îşi lăsă ochii i lunece peste fete înainte să se oprească, în cele din urină, asupra lui Fleur. Cu o privire fixă letală, acesta aşeză nuielele la vîrfurile scîlciatelor ei ghete maro cu şiret. Sora Marguerite, care găsea obiceiul barbar, îşi feri I>i ivirea, dar celelalte călugăriţe se uitară dezaprobator şi i l.l ti nară din cap. Se străduiseră din răsputeri cu Fleur, dar aceasta era ca argintul-viu alergînd prin zilele lor disciplinate - schimbătoare, impulsivă, tînjind ca viaţa să înceapă. In secret, o

iubeau cel mai mult, pentru că Mătuşe cu ele cel mai mult timp şi pentru că era imposibil să nu o iubeşti. Dar îşi făceau griji în legătură cu ce urma să se întîmple atunci cînd nu avea să mai fie sub »ontrolul lor strict.

Căutară semne de remuşcare cînd ea ridică nuielele. Viii! Capul ei se ridică, iar ea le adresă un zîmbet larg poznaş înainte de a prinde nuielele la încheietura braţului, ca pe un buchet de trandafiri cu tulpini lungi. Toate Irtele începură să chicotească în timp ce ea le sufla săru- lări şi făcea plecăciuni în bătaie de joc.

De îndată ce Fleur fu sigură că înţeleseseră cu toţii cît de puţin îi păsa de stupidul Bau-Bau şi de stupidele lui nuiele, se strecură pe uşa laterală, îşi luă haina veche de fină din şirul de cîrlige aflat pe coridor şi alergă afară. I 'imineaţa era rece, şi respiraţia ei forma nori în timp ce nlerga de-a lungul pămîntului întărit, îndepărtîndu-se ilc clădirile de piatră cenuşie. în buzunarul hainei găsi mult îndrăgita ei şapcă cu New York Yankees. Elasti- i ui o strîngea, dar ei nu îi păsa. Belinda i-o cumpărase vara trecută.

Fleur îşi putea vedea mama doar de două ori pe an: m timpul vacanţelor de Crăciun şi o lună în august. IVste exact paisprezece zile aveau să fie împreună în An- llbes, acolo unde îşi petreceau fiecare Crăciun. Fleur
însemna zilele în calendarul ei încă din luna august a] anului trecut. Ii plăcea să fie cu Belinda mai mult decît orice altceva pe lumea asta. Mama ei nu o certa nicio- j dată pentru că vorbea prea tare ori vărsa un pahar de lapte, nici măcar pentru că înjura. Belinda o iubea mai] mult decît oricine din întreaga lume.

Fleur nu îşi văzuse niciodată tatăl. Acesta o adusese j la mănăstire cînd ea avea abia o săptămînă şi nu reve- j nise vreodată. Nu văzuse niciodată casa de pe Rue de la Bienfaisance, în care locuiau cu toţii fără ea: mama ei, 1 tatăl ei, bunica ei... şi fratele ei, Michel. Nu era vina j ei, îi spusese mama sa.

Fleur fluieră ascuţit cînd ajunse la gardul care mar- 1 ca marginea proprietăţii mănăstirii. înainte să îşi pună j aparatul

dentar, fluierase mult mai bine. înainte să îşi pună aparatul, nu crezuse că exista ceva care să o facă I şi mai urîtă. Acum, ştia că se înşelase.

Murgul necheză cînd veni la gard şi îşi întinse capul 1 peste stîlp ca să şi-l pună pe umărul ei. Acesta era un 1 Selle Français, o rasă franţuzească de cai de călărie deţi- I nut de viticultorul din vecinătate, iar Fleur credea că era I cea mai frumoasă creatură din lume. Ar fi dat orice să îl 1 călărească, dar călugăriţele nu o lăsau, deşi viticultorul] îşi dăduse acordul. Ar fi vrut să nu le asculte şi să îl că- 1 lărească, dar se temea că acestea aveau să o pedepsească '■ spunîndu-i Belindei să nu vină.

Fleur plănuia să fie o mare călăreaţă într-o zi, în ciuda statusului ei actual de cea mai neîndemînatică fată ? din mănăstire. Se împiedica de picioarele ei mari de o 1 duzină de ori pe zi, trîntind cu zgomot la podea tăvile j pentru servire, răsturnînd vazele de flori de pe mese şi î făcîndu-le pe călugăriţe să dea fuga la creşă ca să păzeas- fl că orice bebeluş pe care îi dădea ei prin cap să îl ia în braţe. Doar atunci cînd era vorba despre sport uita de stîngăcia cauzată de picioarele ei uriaşe, înălţimea im- fl pozantă şi mîinile prea mari. Putea alerga mai repede, I înota mai departe şi marca mai multe goluri pe terenul de hochei decît oricine altcineva. Era la fel de bună I
i ,i un băiat, şi era important pentru ea să fie la fel de bună ca un băiat. Tatălui ei îi plăceau băieţii şi poate că, dacă era cea mai curajoasă, mai rapidă şi mai puternică, exact ca un băiat, tatăl ei avea să o lase să vină acasă.

Zilele dinaintea vacanţei de Crăciun se tîrau fără sfîr- it pînă cînd sosi după-amiaza în care mama ei avea să
0 ia. Fleur împachetase cu cîteva ore mai înainte şi, în
ii mp ce aştepta, călugăriţele trecură una cîte una prin coridorul răcoros de la intrare.

- Nu uita, Fleur, să ai un pulover cu tine. Chiar şi în sud, poate fi rece în luna decembrie.

- Da, soră Dominique.

- Aminteşte-ţi că nu te afli în Chîtillon-sur-Seine, unde cunoşti pe toată lumea. Nu trebuie să vorbeşti cu străini.

- Da, soră Marguerite.

- Promite-mi că vei merge la slujbă în fiecare zi.

își încrucișă degetele în cutele fustei sale.

- Promit, soră Tereza.

Inima lui Fleur explodă de mîndrie cînd frumoasa ei mamă apăru în cele din urmă în mijlocul lor. Arăta ca " pasăre a paradisului coborînd în mijlocul unui stol de drepnele din coşul de fum. Sub o haină de blană albă ca zăpada, Belinda purta o bluză galbenă de măceşe peste pantaloni indigo prinşi în talie cu o curea l'ortocalie împletită. Brățări de platină îi zăngăneau la încheieturi şi discuri asortate îi atîrnau la urechi. Totul la ea era modern colorat, stilat şi scump.

La treizeci şi trei de ani, Belinda devenise o nestemată

1 ostisitoare, tăiată la perfecțiune de Alexi Savagar şi lus- iruită de luxul de la Faubourg Saint-Flonore[5]. Era mai suplă şi mai predispusă la gesturi mici şi iuți, dar ochii i e sorbeau chipul fiicei sale nu se schimbaseră deloc.

Erau aceiaşi ochi inocenți de albastrul zambilei cum erau în ziua în care îl întîlnise pe Errol Flynn.

Fleur țopăi de-a lungul coridorului ca un pui de Saint Bernard şi se aruncă în brațele mamei ei. Belinda se dădu un pas înapoi ca să se echilibreze.

- Să ne grăbim, şopti ea la urechea lui Fleur.

Fleur le făcu grăbită cu mîna călugărițelor, apucă mîna mamei sale şi o trase către uşă, înainte ca surorile să apuce să o bombardeze pe Belinda cu relatări legate de ultimele pozne ale lui Fleur. Nu că Belinda le dădea vreo atenție. „Cotoroanțele alea“, îi spusese ea lui Fleur ultima oară. „Ai un spirit sălbatic şi liber, şi nu doresc ca ele să schimbe absolut nimic la tine.“ Lui Fleur îi plăcea la nebunie cînd mama ei vorbea astfel. Belinda spunea că sălbăticia era în sîngele lui Fleur.

Un Lamborghini argintiu aştepta la baza treptelor principale. In timp ce Fleur se strecură pe scaunul pasagerului, absorbi mirosul dulce şi familiar al parfumului Shalimar al mamei sale.

- Bună, scumpo.

---

5 lire pe plan mondial, a Palatului Llysee, a numeroase galerii de artă ,.i ambasade (n.tr.)

Alunecă în brațele Belindei cu un mic suspin şi se cuibări în haina de blană, parfumul Shalimar şi tot ce era mama ei. Era prea în vîrstă ca să plîngă, dar nu se putea abține. Era aşa bine să fie din nou micuța Belindei.

Belindei şi lui Fleur le plăcea foarte mult Coasta de Azur. în ziua următoare sosirii lor, conduseră de la hotelul lor tencuit în roz de lîngă Antibes în Monaco, de-a lungul faimoasei zone de coastă, drumul şerpuit ce se răsucea în jurul stîncilor liniei de coastă.

- Nu ai avea rău de maşină dacă ai privi drept înainte în loc să priveşti în lateral, zise Belinda, exact cum spusese şi în anul anterior.

- Dar atunci aş pierde prea multe lucruri.

Opriră mai întîi la piața din Monte Cario, aflată la baza dealului palatului. Stomacul lui Fleur îşi reveni cu repeziciune, şi fata sări de la o tarabă la alta, arătînd cu degetul tot ce îi atrăgea privirea. Vremea era caldă, ,.i purta pantaloni scurți kaki, tricoul ei preferat pe care scria *„Draft beer, not students"*[6] şi o pereche nouă de sandale pe care Belinda i le cumpărase în ziua precedentă. Belinda nu era ca măicuțele în ceea ce privea hainele. „Poartă ce te face fericită, scumpo", zisese ea. „Creează-ți propriul stil. Este destulă vreme pentru haine scumpe şi moderne mai tîrziu."

Belinda purta Pucci.

După ce Fleur îşi alese ce avea să mănînce pentru masa de prînz, o tîrî pe mama ei pe cărarea abruptă ' are ducea de la piața din Monte Carlo la palat, mîn- < Ind un rulou cu şuncă şi semințe de mac în timp ce mergea. Fleur vorbea patru limbi, dar era cea mai mîndră de engleza ei, care era o engleză americană irepro- ş.ibilă. O învățase de la elevele americane care trecuseră prin mănăstire - fiice de diplomați, bancheri şi şefi ai ziarelor americane. Adoptîndu-le limbajul şi atitudinea, încetase treptat să se mai gîndească la ea însăşi ca liind franțuzoaică.

Cîndva, ea şi Belinda aveau să trăiască în California, îşi

---

6 iuta", iar *draft beer* înseamnă bere la halbă. *Bere la halbă/Recrutați* Ihtc, *nu elevi,* (n.tr.)

dorea să fi putut merge acum, dar Belinda nu ar fi avut nici un ban dacă ar fi divorțat de Alexi. Şi apoi, Alexi nu i-ar fi permis să obțină divorțul. Fleur dorea să meargă în America mai mult decît orice pe lume.

- îmi doresc să fi avut nume american. Scărpină o muşcătură de insectă de pe coapsă şi mai luă o gură din sendviş. îmi urăsc numele. Chiar îl urăsc. Fleur este un nume idiot pentru cineva atît de mare ca mine. Aş dori să îmi fi pus numele Frankie.

- Frankie este un nume îngrozitor.

Belinda se prăbuşi pe o bancă şi încercă să îşi tragă sufletul.

- Fleur a fost cea mai apropiată variantă feminină a numelui unui bărbat la care am ținut. Fleur Deanna. I ste un nume frumos pentru o fată frumoasă.

Belinda îi spunea mereu lui Fleur că era frumoasă, chiar dacă nu era adevărat. Gîndurile îi zburară în altă direcție.

- Urăsc cînd îmi vine menstruația. Este dezgustător.

Belinda scotoci în geantă după o țigară.

- Face parte din a fi femeie, scumpo.

Fleur făcu o grimasă ca să îi arate Belindei exact ce credea despre asta, iar mama ei izbucni în rîs. Fleur arătă către cărarea care ducea la palat.

- Mă întreb dacă este fericită.

- Bineînțeles că este fericită. Este prințesă. Una dintre cele mai faimoase femei din lume. Belinda îşi aprinse țigara şi îşi împinse ochelarii de soare în vîrful capului. Ar fi trebuit să o vezi în *Lebăda,* cu Alee Guinness şi Louis Jourdan. Dumnezeule, era superbă.

Fleur îşi întinse picioarele. Erau acoperite de păr fin deschis la culoare şi înroşite de soare.

- El este cam bătrîn, nu crezi?

- Bărbații ca Rainier nu au vîrstă. Este foarte distins, să ştii. Foarte şarmant.

- L-ai întîlnit?

- Toamna trecută. A venit la cină.

Belinda îşi trase din nou ochelarii pe ochi. Fleur îşi îngropă tocurile sandalelor în praf.

-*El* a fost acolo?

- Dă-mi cîteva dintre măslinele acelea, draga mea.

Belinda făcu semn către una dintre cutiile de carton cu o unghie în formă de migdală vopsită în culoarea zmeurei coapte. Fleur îi dădu cutia.

- A fost?

-Alexi are proprietăți în Monaco. Sigur că a fost acolo.

-Nu el.

Sendvişul lui Fleur îşi pierduse gustul, şi ea rupse o bucată ca să o arunce rațelor care se aflau pe cărare.

- Nu m-am referit la Alexi. Ci la Michel.

Folosi pronunția franțuzească a numelui fratelui ei, In vîrstă de treisprezece ani, care în America era nume de fată.

- Michel a fost acolo. Avea vacanță.

- II urăsc. Chiar îl urăsc.

Belinda puse alături cutia cu măsline fără să o deschi- i lî ții trase un fum din țigară.

-Nu îmi pasă că este un păcat, zise Fleur. II urăsc chiar mai mult decît pe Alexi! Michel are totul! Nu este drept!

- Nu mă are pe mine, scumpo. Ține minte asta.

- Iar eu nu am tată. Dar tot nu este acelaşi lucru. Cel puțin, Michel merge acasă cînd nu este la şcoală. Este cu tine.

- Suntem aici ca să ne simțim bine, scumpo. Hai să ıuı devenim aşa serioase.

Fleur nu avea de gînd să se lase abătută din calea ei.

-Nu îl pot înțelege pe Alexi. Cum poate cineva să urască atît de mult un bebeluş? Poate că acum, cînd am i rescut... Dar nu cînd aveam doar o săptămînă.

Belinda oftă.

- Am discutat despre asta de atîtea ori. Nu este vorba i li spre tine. Doar că aşa este el. Dumnezeule, cît aş dori i cva de băut!

Deşi Belinda îi explicase de zeci de ori, Fleur tot nu înțelegea. Cum îşi putea dori un tată atît de mult să aibă fii încît şi-ar alunga unica fiică, fără să o mai reva- ■ lî vreodată? Belinda spusese că Fleur era o amintire a eşecului lui, şi Alexi nu putea suporta eşecul. Dar, chiar şi după ce Michel se

născuse, la un an după Fleur, nu se schimbase. Belinda zicea că era din cauză că ea nu mai putea avea alți copii.

Fleur decupase poze cu tatăl ei din ziare şi le păstra intr-un plic în spatele dulapului. Obişnuia a se preface i ă maica stareță o chema în birou şi că Alexi se afla acolo, aşteptînd-o să îi spună că făcuse o greşeală îngrozitoare şi că venise să o ia acasă. Apoi, acesta o îmbrățişa şi o numea „scumpo“, aşa cum o făcea mama ei.

Aruncă o altă bucată de pîine către rațe.

- II urăsc.^ îi urăsc pe amîndoi. Și apoi, ca să fie sigură, adăugă: îmi urăsc şi aparatul dentar. Josie şi Celine Sicard mă urăsc pentru că sunt urîtă.

- Doar îți plîngi de milă. Aminteşte-ți ce ți-am spus. Peste cîțiva ani, fiecare fată din mănăstire va dori să arate exact ca tine. Trebuie doar să mai creşti un pic, atîta tot.

Starea de spirit proastă a lui Fleur dispăru. îşi iubea mama.

Palatul familiei Grimaldi era un edificiu întins din piatră şi tencuială cu turnuri pătrate urîte şi căsuțe de pază ca acadelele. Cînd Belinda îşi privi fiica țîşnind prin mulțimea de turişti ca să se cațăre pe un tun de pe care se vedea portul pentru iahturi din Monaco, simți cum în gîtlejul ei se formează un nod. Fleur avea sălbăticia lui Flynn, pofta lui nestăpînită de viață.

Belindei îi venise să divulge adevărul de atîtea ori! Dorea să îi spună lui Fleur că un bărbat ca Alexi Sava- gar nu ar fi putut fi niciodată tatăl ei. Că Fleur era fiica lui Errol Flynn. Dar teama o făcuse să tacă. învățase de mult să nu îl supere pe Alexi. O singură dată îl învinsese. O singură dată el fusese cel neajutorat. Cînd se născuse Michel.

După cina din seara aceea, Belinda şi Fleur merseră să vadă un western american cu subtitrare în franceză. Filmul era trecut de jumătate cînd Belinda *îl* văzu pentru întîia oară. Trebuie să fi făcut vreun zgomot, pentru că Fleur o privi.

- Ce s-a întîmplat?

-Nimic, reuşi să îngaime Belinda. Este doar... Bărbatul acela...

Belinda studie cowboy-ul care tocmai apăruse în salonul în care Paul Newman juca poker. Cowboy-ul era foarte tînăr şi nu avea nici pe departe frumusețea unei vedete de film. Camera se mişcă pentru un prim-plan, • i Belinda uită să respire. Nu părea posibil. Și totuşi... Anii pierduți se estompară. James Dean revenise.

Bărbatul era înalt şi suplu, cu picioare care nu se sfîrşeau. Fața lui lungă şi îngustă arăta ca şi cum ar fi fost i inplită din cremene de o mînă rebelă, iar trăsăturile neregulate proiectau o încredere care trecea dincolo de aroganță. Avea păr drept, castaniu; un nas lung şi îngust cu o umflătură la rădăcină; şi o gură bosumflați. Dintele din față, uşor strîmb, era foarte puțin ciobit la unul dintre colțuri. Iar ochii lui... Neliniştiți şi albaştri supărați.

Nu arăta deloc ca Jimmie - vedea asta acum. Era mai înalt şi nu la fel de chipeş. Dar era un alt rebel - o Mințea în oase -, un alt bărbat care trăia viața aşa cum dorea el.

l ilmul luă sfîrşit, dar ea rămase în scaunul ei, strîngînd mîna nerăbdătoare a lui Fleur şi privind geneticul. Numele lui apăru pe ecran. Entuziasmul crescu Inlăuntrul ei.

Jake Koranda.

După atîția ani, Jimmie îi trimisese un semn. îi spunea că nu trebuia să îşi piardă speranța. „Un bărbat este propriul stăpîn. O femeie este propria stăpînă." I.ike Koranda, bărbatul din spatele ciudatului chip, îi d.iduse speranță. Cumva, tot putea să îşi facă visurile »A devină realitate.

Băieții de la Chîtillon-sur-Seine o descoperiră pe Fleur în vara de dinaintea celei de-a şaisprezecea aniversari a zilei ei de naştere.

- Bună, păpuşă! strigară aceştia cînd ea ieşi din brutărie.

Ridică privirea, cu o pată de ciocolată pe bărbie, şi văzu trei băieți stînd în uşa farmaciei de alături. Fumau țigări şi ascultau *Crocodile Rock* la un radio portabil. I Inul dintre băieți îşi stinse țigara.

- Auzi, păpuşă, vino să vezi ce este pe-aici.

O chemă cu un semn din cap. Fleur privi în jur ca să vadă cărei colege i se adresa. Băieții izbucniră în rîs. Unul îşi înghionti prietenul şi arătă către picioarele ei.

- Ia uită-te la picioarele alea.

Fleur privi în jos ca să vadă ce era în neregulă, şi o altă picătură din eclerul ei cu ciocolată căzu pe cureaua albastră de piele a sandalelor ei de la Dr. Scholl. Cel mai înalt dintre băieți îi făcu cu ochiul, şi ea îşi dădu seama că ei îi admirau picioarele. Ale *ei!*

- Ce zici de o întîlnire?

O *întîlnire.* **Ii cerea o întîlnire! Scăpă eclerul şi o luă la fugă pe stradă către podul unde se întîlneau fetele. Părul ei blond tărcat flutură în urma ei ca o coamă de cal. Băieții rîseră şi fluierară.**

Cînd ajunse înapoi la mănăstire, fugi în camera ei şi se privi cu ochii mari în oglindă. Băieții aceia obişnuiau să o strige *l'ipouvantail,* **adică sperietoarea. Ce se întîmplase? Chipul ei arăta la fel: sprîncene groase, ca desenate cu creionul, ochi verzi prea depărtați, gura întinsă de la o ureche la alta. încetase în sfîrşit să mai crească, dar nu înainte să ajungă la 182 de centimetri. Acum, aparatul dentar dispăruse. Poate că asta era.**

Pînă cînd sosi luna august, Fleur aproape se îmbolnăvise de entuziasm. O lună întreagă în care să fie cu mama ei. Şi în Mykonos, favorita ei dintre toate insulele greceşti. în prima dimineață, în timp ce se plimbau de-a lungul plajei în strălucitoarea lumină albă a soarelui, nu se putu opri din a vorbi despre tot ceea ce pusese deoparte.

-Este înfiorător cum băieții aceia continuă să mă strige. De ce ar face aşa ceva? Cred că este pentru că am scăpat de aparatul dentar.

Fleur smuci de tricoul larg pe care îl trăsese peste costumul de baie verde ca mărul pe care i-l cumpărase Belinda ca să îi facă o surpriză. îi plăcea culoarea, dar croiala lui strîmtă o jena. Belinda purta o tunică în dungi de culoarea terciului şi o brățară din crom .Ic la Galanos. Ambele aveau picioarele goale, dar un- pliiile de la degetele

de la picioarele Belindei erau vop- Mte în culoarea chihlimbarului ars. Mama ei sorbi din > ncktailul pe care îl luase cu ea, Bloody Mary. Belinda I n-a mult mai mult decît ar fi trebuit, dar Fleur nu ştia . um să o facă să se oprească.

- Biată fetiță, zise Belinda, este greu să nu mai fii rățuşca cea urîtă. Mai ales cînd ai fost atît de devotată ideii ăsteia. îşi strecură brațul liber pe după talia lui I leur, şi osul şoldului i se lipi de coapsa fiicei sale. De uni de zile îți spun că singura problemă cu fața ta era . .t mai aveai de crescut, dar eşti încăpățînată.

Felul în care Belinda zise asta o făcu pe Fleur să se simtă ca şi cum asta era ceva de care să fie mîndră. îşi Imbrățişă mama, apoi se prăbuşi pe nisip.

- Nu aş putea face niciodată sex. Vorbesc serios, Belinda. Nu mă voi căsători *niciodată.* Nici măcar nu îmi plac bărbații.

- Nu cunoşti nici un bărbat, draga mea, zise Belinda. ()dată ce vei scăpa de mănăstirea aia uitată de Dumnezeu, vei simți altfel.

- Ba nu. Pot să iau o țigară?

-Nu. Iar bărbații sunt minunați, scumpo. Bărbații potriviți, desigur. Cei puternici. Cînd intri într-un restaurant la brațul unui bărbat important, toată lumea te priveşte şi vezi admirația în ochii tuturor. Ştiu că eşti loarte specială.

Fleur se încruntă şi trase de bandajul din jurul degetului ei de la picior.

- De asta nu divorțezi de Alexi? Pentru că este important?

Belinda oftă şi îşi înclină fața către soare.

- Ți-am spus, scumpo. Este vorba despre bani. Nu am ceea ce trebuie ca să ne întreținem.

Dar Fleur urma să aibă aptitudinile necesare. Excela deja la matematică. Vorbea franceză, engleză, italiană şi permană, ba chiar şi un pic de spaniolă. Ştia istorie şi literatură, putea să bată la maşină şi, cînd avea să meargă

O chemă cu un semn din cap. Fleur privi în jur ca să vadă cărei colege i se adresa. Băieții izbucniră în rîs. Unul îşi înghionti prietenul şi arătă către picioarele ei.

- Ia uită-te la picioarele alea.

Fleur privi în jos ca să vadă ce era în neregulă, şi o altă picătură din eclerul ei cu ciocolată căzu pe cureaua albastră de piele a sandalelor ei de la Dr. Scholl. Cel mai înalt dintre băieți îi făcu cu ochiul, şi ea îşi dădu seama că ei îi admirau picioarele. Ale *ei!*

-Ce zici de o întîlnire?

O *întîlnire.* îi cerea o întîlnire! Scăpă eclerul şi o luă la fugă pe stradă către podul unde se întîlneau fetele. Părul ei blond tărcat flutură în urma ei ca o coamă de cal. Băieții rîseră şi fluierară.

Cînd ajunse înapoi la mănăstire, fugi în camera ei şi se privi cu ochii mari în oglindă. Băieții aceia obişnuiau să o strige *l'îpouvantail,* adică sperietoarea. Ce se întîmplase? Chipul ei arăta la fel: sprîncene groase, ca desenate cu creionul, ochi verzi prea depărtați, gura întinsă de la o ureche la alta. încetase în sfîrşit să mai crească, dar nu înainte să ajungă la 182 de centimetri. Acum, aparatul dentar dispăruse. Poate că asta era.

Pînă cînd sosi luna august, Fleur aproape se îmbolnăvise de entuziasm. O lună întreagă în care să fie cu mama ei. Şi în Mykonos, favorita ei dintre toate insu lele greceşti. în prima dimineață, în timp ce se plimbau de-a lungul plajei în strălucitoarea lumină albă a soarelui, nu se putu opri din a vorbi despre tot ceea ce pusese deoparte.

-Este înfiorător cum băieții aceia continuă să mn strige. De ce ar face aşa ceva? Cred că este pentru că ani scăpat de aparatul dentar.

Fleur smuci de tricoul larg pe care îl trăsese peste costumul de baie verde ca mărul pe care i-l cumpăra se Belinda ca să îi facă o surpriză. îi plăcea culoarea, dar croiala lui strîmtă o jena. Belinda purta o tunică în dungi de culoarea terciului şi o brățară din crom de la Galanos. Ambele aveau picioarele goale, dar un- i li iile de la degetele de la picioarele Belindei erau vop- »lie în culoarea chihlimbarului ars. Mama ei sorbi din i ncktailul pe care îl luase cu ea, Bloody Mary. Belinda bea mult mai mult decît ar fi trebuit, dar Fleur nu ştia i mn să o facă să se oprească.

- Biată fetiță, zise Belinda, este greu să nu mai fii rățuşca cea urîtă. Mai ales cînd ai fost atît de devotată ideii ăsteia. îşi strecură brațul liber pe după talia lui I leur, şi osul şoldului i se lipi de coapsa fiicei sale. De uni de zile îți spun că singura problemă cu fața ta era . i mai aveai de crescut, dar eşti încăpățînată.

Felul în care Belinda zise asta o făcu pe Fleur să se Mintă ca şi cum asta era ceva de care să fie mîndră. îşi nnbrățişă mama, apoi se prăbuşi pe nisip.

- Nu aş putea face niciodată sex. Vorbesc serios, Be- Imda. Nu mă voi căsători *niciodată.* Nici măcar nu îmi plac bărbații.

- Nu *cunoşti* nici un bărbat, draga mea, zise Belinda. i Viată ce vei scăpa de mănăstirea aia uitată de Dumne- .'ou, vei simți altfel.

- Ba nu. Pot să iau o țigară?

- Nu. Iar bărbații sunt minunați, scumpo. Bărbații potriviți, desigur. Cei puternici. Cînd intri într-un res- i .mrant la brațul unui bărbat important, toată lumea te pliveşte şi vezi admirația în ochii tuturor. Ştiu că eşti lonrte specială.

Fleur se încruntă şi trase de bandajul din jurul dege- iului ei de la picior.

- De asta nu divorțezi de Alexi? Pentru că este important?

Belinda oftă şi îşi înclină fața către soare.

- Ți-am spus, scumpo. Este vorba despre bani. Nu am i oca ce trebuie ca să ne întreținem.

Dar Fleur urma să aibă aptitudinile necesare. Excela deja la matematică. Vorbea franceză, engleză, italiană şi germană, ba chiar şi un pic de spaniolă. Ştia istorie şi li- ioratură, putea să bată la maşină şi, cînd avea să meargă

la facultate, avea să învețe şi mai multe. în scurt timp, avea să fie capabilă să le întrețină pe amîndouă. Apoi, ea şi Belinda puteau trăi împreună pentru totdeauna şi nu aveau să mai fie despărțite vreodată.

Două zile mai tîrziu, una dintre cunoştințele pariziene ale Belindei sosi în Mykonos. Belinda o prezentă pe Fleur ca fiind nepoata ei, lucru pe care îl făcea în rarele ocazii în care dădeau peste o persoană pe care o cunoştea. De fiecare dată cînd se întîmpla asta, lui Fleur i se făcea rău, dar Belinda spunea că trebuia să facă asta, altfel Alexi le-ar fi anulat călătoriile.

Femeia era Madame Phillipe Jacques Duverge, dar Belinda zise că aceasta fusese cîndva Buny Groben, din White Plains, New York. De asemenea, fusese un model faimos în anii D60 şi îşi tot îndrepta camera către Fleur.

- Doar de amuzament, spuse ea.

Lui Fleur nu îi plăcea deloc să i se facă poze şi alerga mereu în apă. Madame Duverge o urma, continuînd să apese pe buton.

In timp ce zilele incandescente din Mykonos făceau loc una alteia, Fleur descoperi că tinerii care străbăteau plajele nisipoase ale Greciei nu erau cu nimic mai diferiți decît băieții de la Chîtillon-sur-Seine. îi spuse Belindei că o făceau să fie atît de neliniştită, încît nu se putea bucura de noua ei mască de snorkeling.

- De ce trebuie să se poarte atît de prosteşte?

Belinda sorbi o gură de gin tonic.

- Ignoră-i. Nu sunt importanți.

Cînd Fleur se reîntoarse la mănăstire pentru ultimul ei an, nu avea cum să ştie că viața ei avea să se schimbe pentru totdeauna. în octombrie, la scurt timp după cea de-a şaisprezecea ei aniversare, în dormitor izbucni un incendiu, şi toate fetele fură evacuate. Un fotograf care lucra la ziarul local dădu fuga şi le surprinse pe fiicele celor mai renumite familii ale Franței stînd în pijamale lîngă clădirea în flăcări. Deşi dormitorul fu grav deteriorat, nimeni nu fu rănit, dar, datorită notorietății l.imiliilor implicate, cîteva fotografii îşi croiră drum în I e Monde, inclusiv un prim-plan al aproape uitatei fiice ii lui Alexi Savagar.

Alexi era prea inteligent pentru a ține secretă exis- imța lui Fleur. în schimb, arăta pur şi simplu căzut pe rînduri de

fiecare dată cînd numele ei era menționat, iar oamenii presupuseseră că fiica lui era handicapată, poate chiar retardată mintal. Dar tînăra uimitor de frumoasă, cu gura largă şi ochii speriați, nu putea fi nici- i And confundată cu secretul ascuns al cuiva.

Alexi era furios că ziarul o identificase, dar era prea i irziu. Oamenii începuseră să pună întrebări. Ca să înră-utățească lucrurile, Solange Savagar alesese tocmai acel moment ca să moară. Alexi nu putea tolera speculațiile vulgare care aveau să devină şi mai rele dacă nepoata, în mod evident sănătoasă, care fusese atît de recent fotografiată, avea să lipsească de la funeraliile bunicii ei.

îi porunci Belindei să trimită după fiica ei nelegitimă.

capitolul 7

„Astăzi îmi voi întîlni tatăl." Cuvintele se rostogoliră prin capul lui Fleur în timp ce urma o servitoare de-a lungul coridorului tăcut şi respingător al conacului din piatră cenuşie de pe Rue de la Bienfaisance. Cînd ajunseră la un salonaş, servitoarea răsuci mînerul uşii, apoi NC îndepărtă în tăcere.

- Scumpo!

Lichiorul se revărsă peste marginea paharului Belindei cînd aceasta sări în sus de pe canapeaua de damasc mătăsos. îşi abandonă paharul şi întinse brațele.

Fleur înaintă în grabă, doar ca să se împiedice de covorul persan şi să fie cît pe ce să cadă. Se îmbrățişară şl, în timp ce inhala parfumul Shalimar al mamei sale, I leur se simți un pic mai bine.

Belinda arăta palidă şi elegantă într-un costum negru Dior şi pantofi cu tocul jos cu deschizături în formă

de pară la degete. Fleur nu putea să îndure ca *el* să creadă că ea încerca să impresioneze, aşa că se îmbrăcase în pantalonii ei largi de lînă negri, pulover cu guler pe gît şi un blazer vechi de stofă cu guler de catifea neagră. Prietenele ei Jen şi Helene îi spuseseră să îşi prindă părul sus ca să arate mai sofisticată, dar refuzase. Agrafele de fiecare parte a capului nu erau identice, dar se asemănau destul de mult. In cele din urmă, îşi înfipsese la rever insigna de argint reprezentînd o potcoavă, pentru încredere. Pînă acum, nu funcționase.

Belinda prinse între palme obrajii lui Fleur.

- Mă bucur atît de mult că eşti aici.

Fleur văzu cearcănele mamei sale şi băutura de pe masă şi o îmbrățişă şi mai strîns.

- Mi-a fost atît de dor de tine!

Belinda îi prinse umerii.

- Nu va fi uşor, scumpo. Stai la o parte din calea lui Alexi, şi să sperăm la ce-i mai bine.

- Nu îmi este teamă de el.

Belinda alungă bravada lui Fleur cu o fluturare a mîinii tremurînde.

- Este imposibil de cînd s-a îmbolnăvit Solange. Mă bucur că ticăloasa bătrînă este moartă. Ajunsese să fie o pacoste, chiar şi pentru el. Michel este singurul căruia îi pare rău de moartea ei.

Michel. **Fratele ei avea acum cincisprezece ani, cu un an mai puțin decît ea. Fleur ştiuse că el avea să fie acolo, dar nu îşi îngăduise să se gîndească la asta.**

Uşa din spatele lor făcu un mic zgomot.

- Belinda, i-ai telefonat baronului de Chambray, aşa cum ți-am cerut? Ținea deosebit de mult la mama.

Vocea îi era joasă şi profundă, plină de autoritate. Genul de voce care nu avea nevoie niciodată se să ridice ca să se facă ascultată.

„Nu îmi poate face nimic mai mult", gîndi Fleur. „Nimic." Se răsuci încet ca să îl înfrunte pe tatăl ei. Acesta era aranjat ireproşabil, mîinile şi unghiile îi erau imaculate, părul subțire, cenuşiu - impecabil de curat.

l'urta o cravată de culoarea vişinatei vechi şi un costum de culoare închisă cu vestă. Se spunea că era cel mai puternic bărbat din Franța, pe lîngă Pompidou. Cînd < i văzu, scoase un pufnet scurt şi elegant.

- Deci, Belinda, aceasta este fiica ta. Se îmbracă pre- uimo țărancă.

Lui Fleur îi veni să plîngă, dar reuşi, cumva, să îşi ndice bărbia şi să îl privească de sus. Vorbi dinadins în engleză. Engleză americană. Puternic şi clar.

-Călugărițele m-au învățat că bunele maniere sunt mult mai importante decît hainele. Bănuiesc că lucrurile stau altfel în Paris.

Auzi respirația sacadată a Belindei, dar singura reacție pe care o arătă Alexi față de impertinența lui Fleur se văzu în ochii lui. Aceştia se plimbară alene peste ea, cău- lînd defectele pe care ea ştia că el avea să le găsească din abundență. Nu se simțise niciodată mai mare, mai urîtă şi mai stîngace, dar făcu față privirii lui scrutătoare.

Stînd într-o parte, Belinda privi duelul care avea loc Intre Alexi şi Fleur. Un val de mîndrie crescu înlăun- i nil ei. Aceasta era fiica ei: puternică, isteață şi dureros de frumoasă. Alexi n-avea decît să o compare pe Fleur cu fiul lui slăbănog. Belinda simți momentul în care el văzu asemănarea şi, pentru prima oară în mai mult timp decît îşi amintea, se simți calmă în prezența lui. Cînd, In cele din urmă, privi spre ea, ea îi aruncă un zîmbet mic, triumfător.

Era chipul lui Flynn cel pe care Alexi îl văzuse în Fleur, Flynn cel tînăr şi fără de cusur, cu trăsăturile înmuiate şi transformate, înfrumusețate pentru fiica lui. i Ihipul lui Fleur avea acelaşi nas puternic şi aceeaşi gură l.irgă şi elegantă, aceeaşi frunte înaltă. Chiar şi ochii ei purtau amprenta lui, în forma şi spațierea lor generoa- vi. Doar irişii verzi-aurii erau ai lui Fleur.

Alexi se răsuci pe călcîie şi părăsi salonul.

Fleur stătea în picioare la fereastra dormitorului mamei sale, în timp ce Belinda dormea. II privi pe Alexi îndepărtîndu-se de casă intr-un Rolls cu şofer. Maşina argintie lunecă pe alee şi printre porțile de fier pe Rue de la Bienfaisance. Strada Carității. Ce nume prostesc! Nu exista pic de caritate în casa aceasta, doar un bărbat îngrozitor care îşi ura propria fiică. Poate că dacă ar fi fost micuță şi drăguță... Dar nu se presupunea că tații îşi iubeau fiicele indiferent de felul în care arătau acestea?

Era prea mare pentru lacrimile de copil pe care îi venea să le verse, aşa că îşi strecură picioarele în mocasini şi ieşi să exploreze. Găsi o scară ascunsă ce ducea într-o grădină, unde cărări matematic de drepte delimitau straturi geometrice de arbuşti urîți. îşi spuse în sinea ei că fusese norocoasă să fie trimisă departe de locul acesta îngrozitor. La mănăstire, petuniile se rostogoleau peste borduri şi pisicile puteau dormi în straturile de flori.

îşi şterse ochii cu mîneca puloverului. O parte mică şi prostească din ea dorise să creadă că tatăl ei avea să se răzgîndească în clipa cînd avea să o vadă. Că avea să îşi dea seama cît de mult greşise cînd o abandonase. O prostie. O prostie.

Observă o clădire în formă de T, cu un singur etaj, aflată în partea din spate a terenului. Asemenea casei, era construită din piatră cenuşie, dar nu avea ferestre. Cînd găsi uşa laterală descuiată, apăsă clanța şi păşi în- tr-o cutie de bijuterii.

Mătase neagră unduitoare acoperea pereții şi podele de marmură lucitoare de abanos se întindeau înaintea ei. Reflectoare mici, încastrate, luminau din tavan în grupuri înstelate ca un cer de noapte al lui Van Gogh, fiecare grup luminînd un automobil de epocă. Finisajele lor lustruite îi aminteau de nestemate: rubine, smaralde, ametiste şi safire. Unele dintre automobile se odihneau pe podeaua de marmură, dar multe stăteau pe platforme, aşa încît păreau să fie suspendate în aer ca o mînă de bijuterii atîrnate în noapte.

Alături de fiecare maşină se afla cîte un stîlp subțire pe care erau plăcuțe de argint gravate. Tocurile pantofilor ei țăcăniră pe podeaua tare din marmură în vreme i c investiga. Isotta-Fraschini Type 8, 1932. Stutz Bear- '

.»t, 1917. Rolls-Royce Phantom I, 1925. Bugatti Brescia, 1921. Bugatti Type 13, 1912. Bugatti Type 59, 1935. Bugatti Type 35.

Toate automobilele grupate în aripa mai scurtă a în- ■ ă perii In formă de L purtau ovalul roşu distinctiv al mărcii Bugatti.

Poziționată exact în centru, o platformă iluminată puternic, mai mare decît toate celelalte, era goală. Eti-

i lieta din colțul platformei fusese tipărită cu litere mari şl groase.

BUGATTI TYPE 41 ROYALE

- El ştie că eşti aici?

Se răsuci şi se trezi căscînd gura la cel mai frumos băiat pe care îl văzuse vreodată. Avea păr ca de mătase işilbenă fină şi trăsături micuțe, delicate. îmbrăcat în-

ii un pulover verde decolorat şi pantaloni de bumbac şifonați, prinşi în talie cu o curea de cowboy prea mare, rni mult mai scund decît ea şi avea oase la fel de mici ca i ■ lemeie. Degetele lui lungi şi subțiri aveau unghii muş- i ute pînă în carne. Bărbia îi era ascuțită şi sprîncenele decolorate i se arcuiau peste ochii care aveau exact ace- ruşi nuanță strălucitoare de albastru ca primele zambile de primăvară.

Chipul Belindei o privea sub forma unui tînăr. Ve- ' bea ei amărăciune i se ridică în gîtlej ca fierea. Arăta mal tînăr decît cei cincisprezece ani ai săi în timp ce moțăia resturile unei unghii de la degetul mare.

■ Sunt Michel. Nu am avut intenția să te spionez.

îi aruncă un zîmbet trist şi dulce, care îl făcu dintr-oda- i .1 să arate mai în vîrstă.

Te-ai supărat, nu-i aşa?

Nu îmi place ca oamenii să se furişeze în spatele

- Chiar nu mă furişam, dar bănuiesc că asta nu contează. Nici unul din noi nu ar trebui să se afle aici. S-ar enerva foarte tare dacă ar afla.

Engleza lui era la fel de americană ca a ei, iar asta o făcu să îl urască şi mai mult.

-Nu mă sperie, zise ea arțăgoasă.

-Asta pentru că nu îl cunoşti.

- Bănuiesc că unii dintre noi sunt norocoşi.

Rosti vorbele cît să sune cît de răutăcioase posibil.

- Bănuiesc că da.

El merse la uşă şi începu să stingă luminile din tavan dintr-un panou de întrerupătoare.

- Mai bine ai pleca acum. Trebuie să încui înainte ca el să afle că am fost aici.

II ura pentru că era atît de mic şi de frumuşel. O pală de vînt l-ar fi putut spulbera.

- Pun pariu că faci tot ceea ce el îți spune să faci. Ca un iepure speriat.

El ridică din umeri.

Nu putea să îl mai vadă nici o clipă. O zbughi pe uşă şi alergă afară, în grădină. Toți anii aceia muncise atît de mult să cîştige iubirea tatălui ei fiind cea mai curajoasă, mai rapidă şi mai puternică. Gluma fusese făcută

pe seama ei.

Michel privi lung la uşa prin care dispăruse sora lui. Nu ar fi trebuit să îşi îngăduie să spere că aveau să fie prieteni, dar o dorise atît de mult! Avea nevoie de ceva, de cineva care să îl ajute să umple abisul dureros lăsat de moartea bunicii care îl crescuse. Solange spusese că el era şansa ei de a-şi răscumpăra greşelile trecutului.

Bunica lui fusese aceea care o auzise pe mama lui strigînd către tatăl lui vestea că era însărcinată cu Michel. Belinda îi spusese lui Alexi că nu avea să ofere mai multă dragoste copilului pe care îl purta decît oferise el copilului abandonat la mănăstire. Bunica lui îi spusese că tatăl lui rîsese la ameninţările Belindei. Acesta zisese că Belinda nu avea să se poată împotrivi dragostei l.iță de propriul copil. Că acel copil avea să o facă să îl uite pe celălalt.

Dar tatăl lui se înşelase. Solange fusese cea care îl ţinuse în braţe şi se jucase cu el şi îl alinase cînd era rănit. Michel ar fi trebuit să se bucure de faptul că ea era, în ■lîrşit, eliberată de suferinţe, dar o dorea înapoi, trîntind din ţigările ei Gauloise pătate de ruj, mîngîindu-i I'Arul cînd el îngenunchea în faţa ei, oferindu-i toată dragostea pe care ceilalţi din casa de pe Rue de la Bien- l.iisance i-o refuzau.

Ea fusese cea care negociase armistiţiul incomod dintre părinţii lui. Belinda acceptase să fie văzută In public cu Michel în schimbul vizitelor de două ori pe an cu fiica ei. Dar armistiţiul nu schimbase faptul că mama lui nu îl iubea. Spunea că el era copilul tatălui -i.l u. Dar nici Alexi nu îl dorea, nu atunci cînd văzuse

i ;l Michel nu putea fi ca el. Toate necazurile din familia lui avuseseră loc din cauza surorii lui, misterioasa Fleur. Nici măcar bunica lui nu ştia motivul pentru care Fleur lusese alungată.

Părăsi garajul şi se întoarse în camera lui din pod. îşi mutase treptat lucrurile acolo sus, pînă cînd nimeni nu îşi mai amintea cu exactitate cum ajunsese moşteni- lorul averii Savagar să trăiască în apartamentele vechi

ii Ic servitorilor.

Se întinse pe pat şi îşi încrucişa mîinile sub cap. O paraşută albă atîrna ca un baldachin peste patul lui mic de fier. O cumpărase dintr-un magazin al armatei ill.it nu departe de şcoala pregătitoare din Boston la mic mergea. îi plăcea felul în care paraşuta se unduia In curenţii de aer şi îl adăpostea ca un pîntec mare, ii- mătase.

Pe pereţii spoiţi cu var îşi agăţase preţioasa colecţie de fotografii. Lauren Bacall în clasica rochie roşie a lui I lelen Rose, din *Creatoarea de modele.* Carroll Baker ligă ţaţă de un candelabru în *Oportuniştii,* îmbrăcată In lulguiala de mărgele şi pene de struţ ţipătoare a lui I duh Head. Deasupra biroului, Rita Hayworth purta faimoasa rochie de gală Gilda a lui Jean Louis şi, alături de ea, Shirley Jones poza în furoul roz delicios de scandalos pe care îl purtase în Elmer *Gantry.* Femeile şi minunatele lor costume îl vrăjeau.

îşi luă carnetul de schiţe şi începu să deseneze o fată înaltă şi subţire, cu tăieturi îndrăzneţe pe post de sprîncene şi gură largă. Telefonul îi sună. Era André. Degetele lui Michel începură să tremure pe receptor.

- Tocmai am auzit îngrozitoarele veşti despre bunica ta, zise André. îmi pare atît de rău! Este foarte greu pentru tine.

Gîtlejul lui Michel se strînse la etalarea caldă de compasiune.

- Este posibil să te strecori şi să ieşi în seara asta? Eu... aş vrea să te văd. Aş vrea să te alin, dragule.

-Mi-ar plăcea asta, zise suav Michel. Mi-a fost dor de tine.

- Şi mie de tine. Anglia a fost nesuferită, dar Danielle a insistat să rămînem peste weekend.

Lui Michel nu îi plăcea să i se amintească de soția lui André, dar André avea să o părăsească în curînd şi ei doi aveau să se mute în sudul Spaniei şi aveau să trăiască într-o căsuță pentru pescuit. Diminețile, Michel avea să mături podelele de teracotă, să umfle pernele şi să aşeze urcioarele de ceramică pline de flori şi castroa- nele de răchită în care se îngrămădeau fructe coapte. După-amiezile, în timp ce André avea să îi citească poezii, Michel avea să creeze haine minunate la maşina de cusut pe care învățase să o folosească de unul singur. Noaptea, aveau să se iubească unul pe celălalt pe muzica golfului Cadiz care clipocea pe țărmul nisipos de dincolo de fereastra lor. Aşa visa Michel.

-Aş putea să te întîlnesc într-o oră, zise el încetişor. |

- O oră să fie. Glasul lui André deveni mai secretos. Te ador, Michel.

Michel îşi înghiți lacrimile.

- Te ador, André.

*

Fleur nu purtase niciodată o rochie atît de elegantă, i> rochie neagră strîmtă, cu mîneci lungi şi frunze mici, nprapuse, reliefate din mărgele minuscule negre pe un umăr. Belinda prinse sus părul lui Fleur, într-un coc lejer, şi îi pusese la urechi biluțe de onix şlefuite.

- Poftim, zise mama ei, dîndu-se în spate pentru a-şi i erceta opera. Să te mai numească acum țărancă.

Fleur putea vedea că arăta mai în vîrstă şi mai so- listicată de şaisprezece ani, dar se simțea ciudat, ca şi i um se costumase în hainele Belindei. îşi ocupă locul Iii mijlocul mesenilor tăcuți, în timpul cinei, cu Belinda sezînd la un capăt, iar Alexi la celălalt. Totul era alb. I ețe de masă şi şervețele albe, lumînări albe, vaze grele de alabastru care țineau duzini de trandafiri albi înflo- i iți complet. Pînă şi mîncarea era albă: o supă-cremă, •■paranghel alb şi scoici albe al căror miros se amesteca grețos cu mirosul trandafirilor albi. Ei trei, îmbrăcați în dl', arătau precum corbii cocoțați în jurul unui catafalc Itinerar, unghiile roşii ca sîngele ale Belindei fiind sin- gura pată de culoare. Nici măcar absența lui Michel nu lăcea ca masa îngrozitoare să fie uşor de suportat.

Fleur îşi dorea ca mama ei să înceteze să bea, dar l'clinda consuma vinul pahar după pahar, în timp ce doar se juca absentă cu mîncarea. Cînd mama ei stinse țigara pe farfuria ei, un servitor o luă imediat. Glasul lui Alexi penetră tăcerea:

- Acum, te voi duce să o vezi pe bunica ta.

Vinul clipoci peste marginea paharului Belindei.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Alexi. Fleur nici mă- i ar nu a cunoscut-o. Nu este nevoie de asta.

Fleur nu putea îndura expresia contorsionată şi înspăimîntată de pe chipul mamei sale.

- Este în regulă. Nu îmi este teamă.

Un servitor trase scaunul lui Fleur în vreme ce Belin- da rămase şezînd

încremenită, cu chipul palid ca trandafirii albi din fața ei.

Fleur îl urmă pe Alexi în coridor. Ecoul paşilor lor se auzi dinspre bolta tavanului cu fresce violente

înfățişînd femei cu platoşe şi bărbați care se înjunghiau I unul pe altul. Ajunseră la uşile aurite care marcau intra- 1 rea în salonul principal. El deschise una dintre ele şi îi I făcu semn să intre. încăperea nu avea decît un coşciug 1 negru strălucitor, înfăşurat în trandafiri albi, şi un scăunel de abanos. Fleur încercă să se poarte ca şi cum vedea tot timpul cadavre, dar singurul trup neînsuflețit pe ' care îl văzuse îi aparținuse sorei Madeleine, iar atunci îl zărise doar pentru o clipă. Fața zbîrcită a lui Solange Savagar arăta ca şi cum ar fi fost modelată din ceară de lumînări vechi.

- Sărută buzele bunicii tale în semn de respect.

- Nu vorbeşti serios.

Aproape izbucni în rîs, dar apoi se uită la el, şi expresia de pe chipul lui o opri brusc. El nu era interesat ca Fleur să arate respect. îi testa curajul. Aceasta era o I provocare. Şi nu credea nici o clipă că ea era în stare să ' o facă.

-Vai, dar vorbesc foarte serios, zise el.

Ea îşi încleştă genunchii ca să nu îi tremure.

- Toată viața am avut de-a face cu oameni care îi intimidează pe alții.

Gura lui se curbă neplăcut.

-Asta crezi că sunt? O persoană care intimidează?

-Nu.

Se forță ca propria ei gură să formeze un neplăcut zîmbet batjocoritor.

- Cred că eşti un monstru, continuă ea.

- Eşti aşa copilă!

Fleur nu îşi imaginase niciodată că putea să urască pe i cineva atît de mult. încet, făcu un pas, apoi un altul. Se deplasa pe podeaua lustruită către coşciug şi, pe măsură ce se apropia, se lupta cu nevoia de a fugi din casa aceea | tăcută, de pe acea stradă, de-a fugi de Alexi Savagar, înapoi, la confortul sigur şi sufocant oferit de măicuțe. Dar nu putea fugi. Nu înainte să îi arate lui de ce anume se descotorosise.

Ajunse la coşciug şi îşi ținu răsuflarea. Apoi, se aple- i t şi îşi atinse buzele de cele reci şi nemişcate ale bu- uicii ei. Auzi un şuierat neaşteptat, ascuțit. Pentru un moment îngrozitor, crezu că acesta venea de le cadavru, Insă, după aceea, Alexi o apucă de umeri şi o trase de lîngă coşciug.

- Nenorocito!

Rosti un blestem feroce şi o scutură.

Eşti exact ca el. Ai face orice ca să îți salvezi mînii ia! Părul ei se desfăcu şi i se revărsă pe spate. El o împinse pe scăunelul negru de lîngă coşciug. Nimic nu mie prea dezgustător cînd în joc este mîndria ta.

li şterse sărutul cu mîna goală, întinzîndu-i rujul pe obraz. Ea încercă să îl împingă.

■ Nu mă atinge! Te urăsc. Să nu mă atingi vreodată.

Strînsoarea lui pe brațul ei deveni mai lejeră. Zise i cva atît de încet, încît ea aproape că nu auzi.

- *Pur sang.*

Ea încetă să se mai zbată.

li mîngîie buzele cu degetele lui, atingerea fiindu-i blîndă. Urmări linia unde buzele ei se uneau. Şi apoi, pe neaşteptate, degetul lui alunecă înăuntrul gurii ei şi ne mişcă cu blîndeţe peste bariera dinţilor ei.

- Copilă. Biată copilă.

Stătu acolo împietrită, vrăjită, fascinată. El fredonă i i şi cum i-ar fi cîntat un cîntec de leagăn.

-Ai fost prinsă în ceva ce nu înţelegi. Biată copilă!

Atingerea lui era aşa gingaşă! Aşa tratau taţii fiicele pc care le iubeau?

- Eşti extraordinară, murmură el. Fotografia din ziar mi m-a pregătit. îşi încurcă cu grijă degetele în şuviţa de păr care căzuse pe obrazul ei. întotdeauna am iubit lucrurile frumoase. Haine. Femei. Automobile.

îşi trecu degetul mare peste linia maxilarului ei. Ea îi •amţi mirosul coloniei, uşor picantă.

- La început, am iubit nediscriminat, dar mi-am învăţat lecţia.

Ea nu ştia despre ce vorbea el. El îi atinse bărbia.

-Acum, am o singură obsesie. Bugatti. Ştii ce este Bugatti?

De ce îi vorbea despre o maşină? îşi aminti ce văzuse în garaj, dar clătină din cap.

- Ettore Bugatti îşi numea maşinile *pur sang,* pursînge, asemenea unui cal de rasă.

Vîrfurile degetelor lui atinseră biluţele de onix din lobul urechilor ei şi traseră uşor.

- Am cea mai grozavă colecţie de Bugatti *pursînge* din lume, le am pe toate, mai puţin bijuteria coroanei: Bu- gatti Royal.

Vocea lui era moale, iubitoare... hipnotică. Fleur se simţea ca şi cum el ar fi aruncat o vrajă asupra ei.

-A construit doar şase. în timpul războiului, o singură Royale rămăsese în Paris. Trei dintre noi am ascuns-o de nemţi în canalizările de sub oraş. Maşina a devenit o legendă, şi sunt foarte hotărît să o am. Trebuie să o am, pentru că este cea mai bună. *Pursînge,* mă înţelegi, copilă? Este de neconceput să nu am ce este cel mai bun.

îi mîngîie obrazul. Ea încuviinţă din cap, deşi nu înţelesese deloc. De ce vorbea el despre asta acum? Dar vocea lui era atît de drăgăstoasă, că vechile fantezii se treziră înlăuntrul ei. Ochii i se închiseră. Tatăl ei o văzuse şi,^ după toţi anii aceia, o dorea, în cele din urmă.

- îmi aminteşti de maşina acea, şopti el. Numai că tu nu eşti *pursînge,* aşa-i?

La început, crezu că îi simţise pe gură degetul. Apoi, îşi dădu seama că erau buzele lui. Tatăl ei o săruta.

- Alexi!

Strigătul ascuţit al unui animal rănit străbătu încăperea. Ochii lui Fleur se deschiseră larg. Belinda stătea la uşă, cu faţa contorsionată de agonie.

-Ia-ţi mîinile de pe ea! Te omor dacă o mai atingi vreodată! Pleacă de lîngă el, Fleur. Nu trebuie să îl mai laşi vreodată să te atingă!

Fleur se ridică jenată de pe scaun. Vorbele ei bîlbîite fură neaşteptate.

- Dar... Este... Este tatăl meu...

Belinda arăta ca şi cum ar fi primit o palmă. Lui Picur i se făcu rău. Se grăbi lîngă mama ei.

- Este în regulă. Iartă-mă!
- Cum ai putut?

Glasul Belindei fu aproape o şoaptă.

- O singură întîlnire cu el te face să uiţi totul?

Fleur clătină nefericită din cap.

- Nu. Nu, nu am uitat nimic.

-Vino cu mine sus, zise Belinda pe un ton rece. Acum.

- Mergi cu mama ta, dragă.

Vocea lui alunecă între ele ca mătasea.

- Vom avea timp să discutăm mîine, după funeralii, >1 să facem planuri pentru viitorul tău.

Vorbele lui îi dădură o senzaţie dulce şi neliniştită, i ure se simţea ca o trădare.

Belinda stătea în picioare la fereastra dormitorului său, privind printre copaci la farurile care treceau pîlpîi nd pe Rue de la Bienfaisance. Lacrimi murdare de ilmel i se scurgeau pe obraji şi picurau pe reverele halatului ei albastru ca gheaţa. în camera alăturată, Fleur ilormea. Flynn murise fără să fi ştiut vreodată despre existenţa ei.

Belinda avea doar treizeci şi cinci de ani, dar se simţea ca o femeie bătrînă. Nu avea să îi permită lui Alexi •ii îi fure frumosul copil. Indiferent de ce avea să fie nevoită să facă. Merse împleticindu-se către casetofon. I îi o oră în urmă, dăduse un telefon. Nu se putea gîndi In ce altceva ar fi putut face. în timp ce îşi căută din priviri băutura, ştiu că, după noaptea aceea, nu mai putea exista o alta.

Paharul ei se afla pe podea, alături de un teanc de dis- < uri. Se lăsă pe vine în mijlocul lor şi luă albumul care »c afla deasupra. Coloana sonoră a westernului *Măcelul diavolului.* Privi lung la poza de pe copertă.

Jake Koranda. Actor şi dramaturg. *Măcelul diavolului '* ia al doilea său film ca personajul Bird Dog Caliber.

Ei îi plăcuseră ambele foarte mult, chiar dacă criticilor nu. Aceştia spuneau că Jake îşi prostitua talentul apărînd în porcării, dar ea nu era de aceeaşi părere.

Fotografia de pe copertă înfăţişa scena de deschidere a filmului. Jake, ca Bird Dog Caliber, privea fix în obiectiv, chipul fiindu-i prăfuit şi ostenit; gura lui moale şi îmbufnată era lăsată, aproape urîtă. Revolvere Colt îi luceau la centură. Ea se lăsă pe spate, îşi închise ochii şi căută fanteziile care o făceau să se simtă mai bine. Treptat, sunetele maşinilor din depărtare se stinseră, pînă cînd nu mai auzi decît respiraţia lui şi putu simţi mîinile lui pe sînii ei.

„Da, Jake. Ah, da. Ah, da, dragul meu, Jimmy."

Albumul îi alunecă dintre degete, aducînd-o brusc la realitate. Se întinse după pachetul mototolit de ţigări, dar acesta era gol. Avusese de gînd să trimită pe cineva să îi ia altele, după cină, dar uitase. Totul aluneca departe de ea. Totul, mai puţin fiica ei, căreia nu avea nicicînd să îi dea drumul. Auzi sunetul pe care îl aşteptase: paşii lui Alexi pe trepte. Mai picură nişte coniac în pahar şi îl luă cu ea pe coridor. Alexi părea tras la faţă. Cea mai nouă amantă adolescentă pe care o avea îl extenua, probabil. Păşi către el, în timp ce halatul îi alunecă pe un umăr gol.

- Eşti beată, spuse el.
- Doar un pic. Un cub de gheaţă lovi surd peretele paharului. Atît cît să-mi permită să pot vorbi cu tine.
- Mergi la culcare, Belinda. Sunt prea obosit ca să îţi dau satisfacţie în seara asta.
- Nu doresc decît o ţigară.

Privind-o atent, îşi scoase tabachera de argint şi o deschise. Ea scoase una fără grabă, apoi trecu pe lîngă el şi intră în dormitorul lui. Alexi o urmă.

- Nu îmi amintesc să te fi invitat să intri.
- Iartă-mă că am intrat pe tărîmul copilelor, replică ea.
- Pleacă, Belinda. Spre deosebire de amantele mele, tu eşti bătrînă şi urîtă. Ai devenit o femeie disperată, care ştie că nu are nimic proaspăt cu care să negocieze. |

Nu putea permite cuvintelor lui să o rănească. Trebu-

1.1 să se concentreze pe îngrozitoarea obscenitate a gurii lui

acoperind buzele lui Fleur.

- Nu te voi lăsa să îmi iei fiica.
- Fiica *tal*

îşi scoase haina şi o aruncă pe un scaun.

- Nu vrei să spui fiica *noastrăl*
- Te voi ucide dacă o atingi.
- Dumnezeule mare, iubito. Băutura te-a adus, în i ele din urmă, dincolo de marginea prăpastiei. Butonii i se ciocniră cu zgomot de biroul pe care îi aruncă. Ani . Ic zile m-ai rugat să o includ în familia noastră, zise el.

Chiar dacă el nu avea cum să ştie de telefonul pe care ll dăduse ea, trebuia să se străduiască să pară calmă.

- Nu aş fi prea încrezătoare. Acum, că Fleur este mai mare, nu mai ai prea multă putere asupra mea.

Degetele lui se opriră pe nasturii cămăşii. Ea se forță .1 continue.

- Am planuri pentru ea, şi nu îmi mai pasă cine află ' .1 ai crescut fiica unui alt bărbat.

Nu era adevărat. Ii păsa. Nu putea suporta ideea ca dragostea fiicei sale să se transforme în ură. Dacă Fleur descoperea că Alexi nu era tatăl ei, nu avea să înțeleagă cum putuse Belinda să o mintă. Şi, mai rău, nu avea să înțeleagă motivul pentru care Belinda rămăsese (u Alexi.

Alexi păru amuzat.

-Acesta este şantaj, iubito? Ai uitat cît de mult ții la luxul tău? Dacă află cineva adevărul despre Fleur, te voi l isa fără o lețcaie, şi ştii că nu poți supraviețui fără bani. Cum te-ai păstra în coniac?

Belinda merse încet către el.

- Poate nu mă cunoşti atît de bine cum crezi.
- A, dar te cunosc, iubito. Degetele lui trasară o căra-H- de-a lungul brațului ei. Te cunosc mai bine decît te i unoşti tu însăți.

Ea îi cercetă chipul, căutînd o urmă de blîndețe. Dar mi putu vedea decît gura care strivise buzele fiicei sale.

*

In dimineața de după funeraliile lui Solange, Fleur se trezi înainte de răsărit, la auzul zgomotului făcut de cineva aflat în

încăperea ei. Cînd deschise ochii cu greu, o văzu pe Belinda aruncînd haine în valiza ei.

- Scoală-te, scumpo, şopti aceasta. Ţi-am împachetat lucrurile. Nu face nici un zgomot.

Belinda nu îi explică unde mergeau pînă cînd nu ajunseră la periferia Parisului.

- Vom sta o vreme cu Bunny Duverge, la moşia ei din Fontainebleau. Ochii ei ţîşneau neliniştiţi către oglinda retrovizoare, şi linii de tensiune îi întindeau colţurile gurii. Ai cunoscut-o în vara asta, cînd ne aflam pe Mykonos, îţi aminteşti? Femeia care îţi tot făcea poze.

- I-am cerut să nu o facă. Urăsc să mi se facă poze.

Fleur nu mirosi nici urmă de alcool, dar se întrebă dacă Belinda băuse. Nu era nici măcar ora şapte. Ideea o deranja aproape la fel de mult ca faptul că fusese trezită în zori şi tîrîtă din casă fără o explicaţie.

- Din fericire, Bunny nu te-a luat în seamă.

Din nou, ochii Belindei ţîşniră către oglinda retrovizoare.

- M-a sunat de cîteva ori după ce m-am întors în Paris. A crezut că eşti nepoata mea, îţi aminteşti? Nu vorbea decît despre cît de uimitoare eşti şi despre cum ai trebui să fii model. Dorea numărul tău de telefon.

-Model! Fleur se aplecă în scaun şi căscă ochii la Belinda. Este o nebunie, continuă ea.

-Zice că ai exact chipul şi trupul pe care designerii le caută.

- Am un metru optzeci şi doi!

- Bunny a fost un model celebru, aşa că ştie mai bine, Belinda scotoci în geantă cu o mînă şi îşi scoase tabachera. Cînd a văzut fotografia aceea a ta în Le Morul* după incendiu, şi-a dat seama că nu erai nepoata mea, La început, a fost furioasă, dar, cu două zile în urmă, n sunat şi a recunoscut că îi trimisese pozele din Mykono» lui Gretchen Casimir, femeia care deţine una dintre i ele mai exclusiviste agenţii de modele din New York.

- Agenţie de modele! De ce?

- Lui Gretchen i-au plăcut extrem de mult fotografiile ,.i doreşte ca Bunny să îţi facă nişte fotografii de probă.

- Nu cred. îşi bate joc de tine.

- I-am spus adevărul. Că Alexi nu ți-ar permite nicio-«lată să devii model. Scoase bricheta din bordul maşinii. I 'ar după ce s-a întîmplat... îşi umplu plămînii cu fum. I rebuie să fim în stare să ne susținem singure. Şi trebuie să ne îndepărtăm cît putem de mult de el, adică să mergem la New York. Acesta va fi biletul nostru salva- lor, scumpo. Pur şi simplu, ştiu asta.

- Nu pot fi model! Nu arăt ca unul. îşi înfipse pantofii în bord şi îşi trase genunchii la piept, sperînd ca presiunea să îi mai uşureze nodurile pe care le simțea In stomac. Eu... Eu nu înțeleg de ce trebuie să plecăm > lliar acum. Trebuie să termin şcoala. îşi strînse şi mai lare genunchii cu mîinile. Şi... Alexi nu... El nu pare să mă mai urască atît de mult.

încheieturile degetelor Belindei deveniră albe în timp i c strîngea volanul, iar Fleur şi dădu seama că spusese un lucru greşit.

-Voiam să spun doar că...

Este un şarpe. M-ai rugat ani de zile să îl părăsesc. Acum, am făcut-o în sfîrşit şi nu doresc să mai aud o uită vorbă. Dacă pozele acelea de probă sunt bune, vei i ilştiga mai mult decît suficient pentru a nu susține.

I leur avusese întotdeauna intenția de a munci pentru umîndouă, dar nu aşa. Dorea să îşi folosească abilitățile matematice şi lingvistice în afaceri ori să fie translator In NATO. Planul Belindei era o fantezie. Manechinele rruu femei frumoase, nu fete stîngace de şaisprezece ani mult prea înalte.

îşi odihni bărbia pe genunchi. De ce era nevoie să plece acum? De ce trebuia să plece tocmai cînd tatăl ei începuse să o placă?

Bunny Duverge îi ținu lui Fleur prelegeri despre machiaj, despre cum să meargă, despre cine era cine în moda din New York, ca și cum Fleur ar fi dat doi bani pe toate astea. Critică unghiile neîngrijite ale lui Fleur, lipsa ei de interes față de haine și obiceiul acesteia de a se lovi de mobilă.

-Nu mă pot abține, spuse Fleur la sfîrșitul primei sale săptămîni mizerabile pe moșia Fontainebleau a lui Duverge. Sunt mult mai grațioasă pe un cal.

Bunny își dădu ochii peste cap și se plînse Belindei de accentul american al lui Fleur.

- Un accent franțuzesc este mult mai atractiv.

Dar, în ciuda tuturor acelor lucruri, Bunny îi jură Belindei că Fleur avea *ce trebuia.* Cînd Fleur întrebă ce însemna asta, Bunny flutură din mîini și spuse că era ceva greu de numit.

- Pur și simplu, îți dai seama.

în ciuda tuturor defectelor ei, Bunny știa să păstreze un secret și era la fel de hotărîtă ca Belinda să îl împiedice pe Alexi să le găsească. în loc să aleagă un stilist parizian, Bunny aduse cu avionul din Londra un stilist celebru care începu să taie părul lui Fleur, o jumătate de centimetru aici, un centimetru dincolo. După ce termină, lui Fleur i se păru că părul ei arăta cam la fel, dar Bunny avea lacrimi în ochi și îl numi „maestru".

Se întîmplă un lucru bun. Belinda încetă să bea. Fleur era bucuroasă, chiar dacă mama ei devenise mult mai nervoasă.

-Dacă Alexi află despre Casimir, va pune capăt. Ntt îl cunoști așa cum îl cunosc eu, scumpo. Trebuie să fim stabilite în New York înainte ca el să ne găsească. Dai ;i treaba asta nu merge, va inventa o modalitate prin care să ne despartă pentru totdeauna.

Faptul că știa că Belinda își punea toate speranțelo în treaba asta îi făcea rău la stomac lui Fleur. încercă sS fie atentă la tot ce îi spunea Bunny. Exersă mersul. IV coridoare. în sus și în jos, pe scări. Pe peluză. Uneori, Bunny o punea să meargă cu șoldurile în față. Alteori, i u ceea ce Bunny numea „pași de stradă de New York". Fleur se ocupă de machiaj și de postură. Lua anumite poziții și repeta diferite expresii faciale.

în cele din urmă, Bunny îl chemă pe fotograful ei de modă preferat.

Degetele răsfățate cu pedichiură de la picioarele lui 1 îretchen Casimir se chirciră în pantofii săi cînd scoase din plic ultimele fotografii pe care i le trimisese Bunny. li era datoare lui Bunny pentru asta. Doamne, și în util mare! Fata era răpitoare. Chipul ei era genul care Mpărea o dată la zece ani, ca aHui Suzy Parker ori Jean 'dirimpton ori al lui Twiggy. îi amintea lui Gretchen .iiît de Shrimpton, cît și de măreața Verushka. Chipul acestei fete avea să modeleze aspectul unei decade.

Privea fix în cameră, cu trăsăturile ei îndrăznețe, aproape masculine, înconjurate de coama aceea grozavă ' le păr blond tărcat. Fiecare femeie din lume avea să dorească să arate astfel. în instantaneul preferat al lui Gret- i lien, Fleur stătea în picioarele goale, cu părul împletit intr-o singură coadă, ca o fată de la munte, cu mîinile el mari atîrnînd moale pe lîngă corp. Purta o rochie de bumbac dreaptă udă leoarcă. Tivul atîrna greu și inegal In jurul genunchilor. Sfîrcurile îi erau erecte, și mate- i laiul ud definea linia fără sfîrșit a șoldului și piciorul mult mai clar decît dacă ar fi fost goală. *Vogue* avea să fie în extaz.

Gretchen Casimir transformase Casimir Models dmtr-un birou cu o singură încăpere într-o organizație aproape la fel de prestigioasă ca puternica agenție Ford.

I fir „aproape" nu era destul de bun. Venise vremea să o Inse în urmă pe Eileen Ford.

Fleur Savagar avea să facă posibil acest lucru.

Fleur privea cu încîntare pe fereastră în timp ce taxiul făcea slalom în traficul din Manhattan. Era o după-a- miază răcoroasă de la începutul lui decembrie. Totul era

murdar, frumos şi minunat. Dacă nu ar fi fost atît de îngrozită, oraşul New York ar fi fost perfect pentru ea.

Belinda strivi cea de-a treia ţigară pe care o aprinsese de cînd urcaseră în taxi.

- Nu îmi vine să cred, scumpo. Nu îmi vine să cred că am scăpat. Alexi va fi furios. Fiica lui, model. Dar, din moment ce nu vom mai avea nevoie de banii lui, nu poate face absolut nimic să ne oprească. Au! Fii atenţă, scumpo.

- îmi pare rău.

Fleur îşi trase cotul înăuntru. Conştientizarea ideii că Belinda lega viitorul lor de faptul că Fleur urma să aibă o carieră de model o făcea să se simtă rău de la stomac.

Gretchen ar fi trebuit să închirieze un aparta- ment modest pentru ele, dar taxiul trase în faţa unui zgîrie-nori luxos, cu adresa trecută pe sticla de deasupra uşii. Portarul le duse valizele intr-un lift al cărui ultim ocupant se dăduse cu parfumul Joy.

Lui Fleur i se ridică stomacul cînd liftul ţîşni în sus. Nu putea face asta. Văzuse fotografiile de probă, şi erau urîte. Cînd ieşiră, picioarele i se afundară în covorul gros de culoare verde. îi urmă pe Belinda şi pe portar de-a lungul unui coridor scurt, pînă la o uşă capitonată. Bărbatul o descuie şi le aşeză valizele înăuntru. Belinda intră prima în apartament. Cînd Fleur o urmă, observă un miros ciudat. I se părea familiar, dar nu îl putu identifica. Cam ca... Privi dincolo de Belinda şi îi văzu. Erau pretutindeni. Vază după vază de trandafiri albi complet înfloriţi. îşi ţinu răsuflarea. Belinda scoase un strigăt moale, înăbuşit. Alexi Savagar păşi afară din umbre.

- Bine aţi venit în New York, dragile mele!

Micuţa Scînteie

„întreaga viață am încercat să-mi găsesc mama, dar n-am reuşit niciodată.“

Errol Flynn, *My Wicked, Wicked Ways*

capitolul 8

- Ce cauți tu aici?

Vocea Belindei era un pic mai mult decît o şoaptă.

-Ce întrebare! Soția şi fiica mea se îndreaptă spre 1 umea Nouă. Nu ar trebui măcar să fiu aici ca să Ic întîmpin?

Ii aruncă lui Fleur un zîmbet dezarmant, invitînd-o v'\ ia parte la glumă. Fleur dădu să zîmbească drept răspuns, dar se abținu cînd văzu cît de palidă devenise mama ei. Se apropie mai mult de Belinda.

- Nu voi merge înapoi. Și nu mă poți obliga.

Vorbele ei sunaseră ca ale unui copilaş, iar el păru amuzat.

-Ce te face să crezi că doresc să faci asta? Avocații mei au studiat contractul pe care ți l-a oferit Gretchen 1 asimir şi pare destul de corect.

Discreția asupra căreia insistase Belinda fusese în idar.

Fleur inspiră mirosul trandafirilor.

- Știi despre Casimir?

- Nu vreau să par lipsit de modestie, dar puține scapă uienției mele cînd vine vorba despre bunăstarea singu- ioi mele fiice.

Belinda păru să iasă din transă.

- Nu îl crede, Fleur! Este un şiretlic.

Alexi oftă.

-Te rog, Belinda, nu proiecta paranoia ta asupra fii- i ei noastre. Făcu un gest elegant. Permiteți-mi să vă arăt apartamentul. Dacă nu vă place, vă voi găsi altceva.

-Tu ai găsit apartamentul acesta pentru noi? întrebă Fleur.

- Cadoul unui tată pentru fiica sa.

Zîmbetul lui o făcu să se simtă măgulită.

-Trebuia de mult să încep să mă revanşez. Acesta este un mic semn al celor mai bune urări ale mele pentru viitoarea ei carieră.

Un sunet mic, necoerent scăpă dintre buzele Belin- dei. întinse mîna să o tragă pe Fleur alături de ea, dar o făcu o clipă prea tîrziu. Fleur plecase deja spre Alexi.

Alexi închine un apartament la Carlyle pentru luna decembrie. în timpul zilei, Fleur petrecea nenumărate ore fiind dichisită şi cizelată de echipa lui Gretchen Ca- simir. Se întîlnea cu antrenori personali şi cu profesori de dans, alerga zilnic în Central Park şi studia cu tutorii pe care Alexi îi angajase pentru a-şi termina educaţia.

Seara, acesta îşi făcea apariţia la apartament cu bilete la teatru ori la balet, uneori cu o invitaţie la un restaurant unde mîncarea era pur şi simplu prea minunată pentru a fi ratată. O luă într-o călătorie în Connecticut pe urmele unui zvon cum că un Bugatti din 1939 era ascuns pe o moşie din Fairfield. Belinda stătu pe bancheta din spate şi fumă ţigară după ţigară. Nu o lăsă niciodată pe Fleur să meargă undeva singură cu el. Dacă Fleur rîdea la vreuna dintre glumele lui ori gusta o îmbucătură pe care el i-o dădea cu furculiţa lui, Belinda o privea fix, cu o expresie de o trădare atît de adîncă, încît lui Fleur i se făcea rău. Nu uitase ce îi făcuse el, dar el părea să se căiască pentru asta.

- A fost o gelozie copilărească, îi spusese el cînd Be- linda se strecurase la baie în timpul uneia dintre mesele luate împreună. Nesiguranţa patetică a unui soţ de vîrstă mijlocie profund îndrăgostit de o mireasă cu douăzeci de ani mai tînără decît el. Mi-a fost teamă că tu îmi vei lua locul în inima ei, aşa că, după ce te-ai născut, te-am făcut să dispari pur şi simplu. Puterea banilor, draga mea. Să nu o subestimezi niciodată.

Fleur fusese nevoită să clipească pentru a-şi opri lacrimile.

- Dar eram doar un bebeluş.

- De neconceput. Ştiam la vremea aceea. De aseme- nea, ironic, nu? Ceea ce am făcut a determinat-o pe mama ta să se depărteze mult mai mult decît ar fi pu- tut-o face vreodată din cauza unui copilaş. Cînd a sosit Michel, nu mai conta.

Explicaţia lui o derutase, dar el îi sărutase palma.

-Nu îţi cer să mă ierţi, draga mea. Unele lucruri nu -unt posibile. îţi cer doar să îmi dai un loc mic în viaţa ia, înainte să fie prea tîrziu pentru amîndoi.

- Eu... Eu doresc să te iert.

-Dar nu poţi. Mama ta nu ar îngădui niciodată asta. înţeleg.

în ianuarie, Alexi se reîntoarse în Paris, şi Fleur avu prima ei şedinţă foto: o reclamă tipărită la un şampon. Belinda fu cu ea tot timpul. Fleur era îngrozită, dar toată lumea fusese drăguţă, chiar şi atunci cînd se împiedica- se de un tripod şi vărsase cafeaua regizorului. Fotograful puse Rolling Stones, şi o stilistă foarte drăguţă o făcu pe Fleur să danseze cu ea. După o vreme, Fleur uită de înălţimea ei, de mîinile ei ca nişte lopeţi, de picioarele ea remorcherele şi de chipul ei grozav de mare.

Gretchen spuse că fotografiile erau „istorice". Fleur se bucura doar să lase în urmă prima experienţă. Făcu o altă reclamă două zile mai tîrziu şi o a treia în săptămîna ce urmă.

-Nu m-am gîndit niciodată că avea să se întîmple atît de rapid, îi spuse lui Alexi în timpul uneia dintre Irecventele lor conversaţii telefonice.

-Acum, întreaga lume va vedea cît de frumoasă eşti .şi va cădea sub vraja ta, exact ca mine.

Fleur zîmbi. îi era dor de el, dar nu era atît de nesăbuită încît să îi pomenească Belindei despre asta. Cu Alexi reîntors în Paris, Belinda începuse să rîdă din nou şi nu băuse nici măcar o singură dată.

Vîlva începu să ia amploare. în martie, Fleur avu prima ei apariţie într-o revistă de modă, iar agentul de presă al lui Gretchen începu să se refere la ea ca la Chipul

Decadei. Nimeni nu obiectă, cu excepția lm Fleur. Pe neaşteptate, părea că toată lumea o dorea. In aprilie, obținu un contract cu Revlon. In mai, avu un articol de şase pagini în revista *Glamour. Vogue* o trimise în Istan- 1 bul să pozeze caftane, apoi în Abu Dhabi pentru ținute de vacanță. îşi sărbători a şaptesprezecea aniversare la o stațiune din Bahamas, făcînd poze pentru costume , de baie, în timp ce Belinda flirta cu o fostă vedetă de telenovele, care se afla acolo în vacanță.

Continuă să aibă diferiți tutori, dar nu era acelaşi Iu-l cru cu a se afla într-o sală de clasă. Ii era dor de colegele ȷei de la şcoală. Din fericire, Belinda mergea pretutindeni cu ea. Erau mai mult decît mamă şi fiică. Erau cele ȷ mai bune prietene.

Fleur începu să cîştige sume de bani mai mari, care § trebuiau investite, dar Belinda nu înțelegea finanțele, aşa că Fleur începu să îi adreseze întrebări lui Alexi în I timpul convorbirilor lor telefonice. Răspunsurile lui fură atît de utile, încît ea şi Belinda ajunseră să se baze- I ze pe el şi, în cele din urmă, lăsară întreaga problemă în ' mîinile lui capabile.

Apăru prima copertă a lui Fleur. Belinda cumpără două duzini de copii şi le etală peste tot prin aparta- 1 ment. Revista vîndu mai multe exemplare decît vîndu- 1 se vreodată în istoria sa, iar cariera lui Fleur explodă. Era : recunoscătoare pentru faptul că succesul ei venise atît de uşor, dar, în acelaşi timp, se simțea inconfortabil. De fiecare dată cînd se uita într-o oglindă, se întreba de ce .} să făcea atîta caz. Revista *People* ceru un interviu.

- Micuța mea nu doar străluceşte, îi spusese Belinda reporterului. Scînteiază.

Asta a fost tot ceea ce i-a trebuit revistei *People.*

Micuța Scînteie FLEUR SAVAGAR 182 DE **CENTIMETRI DE ADR SOLID**

Cînd văzu coperta, Fleur îi spuse Belindei că nu aven să mai apară *niciodată* în public.

1

- Prea tîrziu, zise Belinda rîzînd. Agentul de presă al lui Gretchen se asigură că porecla rămîne.

Fleur se afla în New York de un an cînd sosi prima i 'Iertă pentru un rol intr-un film. Scenariul era un gunoi, şi Gretchen o sfătui pe Belinda să îl refuze. Belinda i' tăcu, dar după aceea fu abătută zile întregi.

- Visam să mergem la Hollywood, dar Gretchen are dreptate. Primul tău film trebuie să fie special.

Hollywood? Totul se petrecea prea repede. Fleur trase iidînc aer în piept şi încercă să reziste.

New York Times publică un articol de fond: „Micuța Scînteie este mare, frumoasă şi bogată“.

- De data asta vorbesc serios, se plînse Fleur. Nu mai Ies niciodată afară, absolut niciodată.

Belinda rîse şi îşi turnă un Tab[7].

Belinda scăpă treptat de vechiturile din apartamentul lor şi îl decoră într-un stil contemporan complet opus, i ,lt putu de diferit de casa de pe Rue de la Bienfaisance. Piele întoarsă de bivol acoperea pereții sufrageriei. O masă din crom şi sticlă Mies van der Rohe se afla în fața < anapelei care avea perne cu desene negre şi maro. Fleur ıuı îi spuse Belindei că îi plăceau mai mult antichitățile. ııı mod deosebit, ura pereții lungi ai sufrageriei decorați i II fotografii mărite cît ferestrele ale propriului ei chip. I'rivindu-le, se simțea înfiorător. Era ca şi cum altcineva i ar fi ocupat trupul, iar machiajul şi hainele formau o i a rapace groasă care ascundea persoana reală de dede- • aibt. Doar că nu ştia cine era persoana aceea.

Alexi promise că avea să vină la New York în februa- in\ Anulase alte două călătorii în oraş, dar de data m easta jură că nimic nu avea să îl țină la distanță. Pe măsură ce se apropia ziua, se străduia să îşi ascundă ne- rîbdarea față de Belinda, dar telefonul din apartament sună cu doar cîteva ore înainte de ora la care avionul ar fi trebuit să aterizeze.

- Iubito, zise Alexi, în timp ce stomacul ei se strîngea de o presimțire. Am avut o urgență. îmi este imposibil să părăsesc acum Parisul.

[7] I'rima băutură dietetică produsă de Coca-Cola (n.tr.)

- Dar ai promis! A trecut mai bine de un an.

-Te-am dezamăgit încă o dată. Doar dacă...

Ştia ce avea el să spună.

- Dacă mama ta ți-ar îngădui să vii la Paris... Dar ştim amîndoi că va interzice asta, şi nu voi face nimic împotriva dorințelor ei. Din nefericire, te foloseşte ca să mă rănească.

Fleur nu avea să o trădeze pe Belinda dîndu-i dreptate. în timp ce încerca să îşi înghită dezamăgirea, auzi tocuri înalte lovind podeaua din coridor. Un moment mai tîrziu, se auzi cum se închidea uşa dormitorului Belindei.

Belinda se aşeză pe marginea patului şi închise ochii. Alexi o punea din nou pe Fleur la coadă, aşa cum o mai făcuse de două ori pînă atunci. Fleur urma să aibă inima frîntă şi să fie supărată, nu pe Alexi, ci pe ea. Strategia lui era genială. Făcea să pară vina Belindei că tatăl şi fiica nu puteau fi împreună.

Fleur rezistase farmecelor lui Alexi mai mult decît se aşteptase Belinda şi, chiar şi acum, menținea cel puțin o urmă de rezervă față de el. Lui Alexi nu îi plăcea lucrul acesta, motiv pentru care o suna de cîteva ori pe săptămînă şi îi trimitea cadouri luxoase menite să o facă să îi simtă prezența şi pentru care stătuse departe în ultimul an. în orice clipă, Fleur avea să bată la uşa dormitorului ei, cerîndu-i permisiunea de a zbura la Paris ca să îl vadă. Belinda avea să refuze. Fleur avea să se supere şi să se retragă în ea însăşi. Deşi nu o spunea cu glas tare, o vedea pe mama sa ca fiind nevrotică şi geloasă. Dar Belinda trebuia să o păstreze pe Fleur în New York, acolo unde o putea proteja. Dacă ar fi putut să explice de ce era atît de necesar fără să pună pe tavă adevărul!

„Tatăl tău - care, că veni vorba, nu este tatăl tău - te seduce."

Fleur nu ar fi crezut niciodată asta.

- Mai la dreapta, iubita mea.

Fleur înclină capul şi zîmbi în cameră.

O durea gîtul şi avea cîrcei, dar Cenuşăreasa nu se plînsese la bal doar pentru că o strîngeau pantofii.

- Este minunat, iubito. Perfect! Mai mulți dinți. Uimitor!

Şedea pe un scaun în fața unei măsuțe cu suprafața de i iglindă, care era ridicată ca un şevalet ca să reflecte lumina. Decolteul deschis al bluzei ei de mătase de culoarea şampaniei lăsa să se vadă un şir magnific de smaralde şlefuite în formă de

pătrate. Sosise vara, şi era o după-a- miază fierbinte în New York. In afara razei camerei de luat vederi purta pantaloni scurți şi bikini roz de baie.

- Aranjează-i sprîncenele, zise fotograful.

Bărbatul care se ocupa de machiaj îi înmînă un piep-
tcne micuț, apoi îi tamponă nasul cu un burete mic şi curat. Fleur se aplecă deasupra propriei reflexii şi îşi pieptănă sprîncenele groase, aranjîndu-le. Cîndva, lucrurile precum pieptenii de sprîncene i se păreau ciudate, dar acum nu se mai gîndea la asta.

Cu coada ochiului, îl privi pe Chris Malino, asistentul fotografului. Cu părul lui nisipiu zbîrlit şi chipul prietenos, nu era nici pe departe la fel de arătos ca modelele alături de care lucrase, dar îl plăcea mult mai mult. Acesta lua ore .de regie la Universitatea din New York, şi, ultima oară cînd lucraseră împreună, îi vorbise despre filme ruseşti. îşi dorise ca el să o fi invitat la întîlnire, dar nici unul dintre băieții pe care îi plăcea nu Işi făcuse vreodată curaj. Singurele ei întîlniri fuseseră cu bărbați mai în vîrstă, celebrități în vîrstă de peste douăzeci de ani, alături de care Belinda şi Gretchen doriseră ca ea să fie văzută la diverse evenimente importante. Avea optsprezece ani şi nu avusese niciodată o întîlnire adevărată.

Nancy, stilista aflată la şedința foto, ajustă unul dintre cîrligele prinse la spatele bluzei lui Fleur ca să îi vină mai bine pe sînii ei micuți. Apoi verifică bucata de bandă adezivă pe care o lipise pe gîtul lui Fleur ca să ridice înălțimea colierului de smaralde. Fleur ajunsese să se gîndească la hainele din paginile revistelor ca la clădirile false dintr-un decor de film.

-Am trei role cu smaraldele, zise fotograful la puțin timp după aceea. Flaideți să facem o pauză.

Fleur ocoli masa de călcat a lui Nancy şi se schimbă în propria cămaşă de voal cu gulerul răsfrînt. Chris muta decorul. îşi turnă o ceaşcă de cafea şi merse la Belinda, care studia o reclamă dintr-o revistă.

Mama ei se schimbase foarte mult de cînd veniseră în New York, cu mai bine de doi ani în urmă. Gesturile retrase, nervoase dispăruseră. Era mai încrezătoare. Şi mai frumoasă: bronzată şi sănătoasă în urma weeken- durilor petrecute la casa de pe plajă pe care o închiriaseră la Long Island. Astăzi, purta un maiou alb Gatsby şi o fustă asortată, cu sandale din piele de

căprioară de culoarea murelor şi o brățară subțire de aur la gleznă.

-Uită-te la pielea ei. Belinda lovi pagina cu unghia. Nu are pori. Fotografiile de genul acesta mă fac să simt cum îmi suflă în ceafă vîrsta de patruzeci de ani.

Fleur privi mai de aproape la modelul din reclama unei linii cosmetice scumpe.

- Aceea este Annie Holman. îți aminteşti de proiectul Bill Blass pe care eu şi Annie l-am făcut în urmă cu vreo două luni?

Belinda avea probleme în a-şi aminti de oricine nu era deja faimos şi clătină din cap.

- Mamă, Annie Holman are treisprezece ani!

Belinda rîse uşurel.

-Nu este de mirare că fiecare femeie trecută de treizeci ani din țara asta este în depresie. Concurăm cu copii.

Fleur spera că femeile nu se simțeau astfel cînd se uitau la fotografiile ei. Ura ideea că ea cîştiga opt sute de dolari pe oră pentru a-i face pe oameni să se sim- lă prost.

Belinda plecă la baie. Fleur îşi făcu curaj şi se apropie de Chris, care tocmai terminase de atîrnat decorul.

-Aşadar... Cum merge şcoala?

„Zîmbeşte, proasto. Şi nu fi atît de mare."

- Ca de obicei.

îşi dădea seama că el încerca să se poarte normal, ca şi cum ea era doar o altă fată de la cursurile lui, nu Micuța Scînteie. îi plăcu asta.

- Lucrez totuşi la un nou film, zise el.

- Serios? Povesteşte-mi.

Se lăsă uşor pe un scaun pliant. Acesta scîrțîi cînd ca se aşeză. El începu să vorbească şi, nu după mult II mp, fu atît de prins de ceea ce spunea, că uită să fie intimidat de ea.

- Este foarte interesant, spuse ea.

El îşi înfipse degetul mare în buzunarul blugilor, apoi îl scoase din nou. Mărul lui Adam i se mişcă de cîteva ori.

-Ai dori să... Adică, voi înțelege dacă ai alte lucruri de făcut. Ştiu că ai o mulțime de băieți care te invită la întîlniri şi...

- Nu am. Sări în sus de pe scaun. Ştiu că toată lumea crede că am - că toată lumea mă invită la întîlnire. Dar nu este adevărat.

El luă un aparat de măsurare a intensității luminii şi se jucă

cu el.

- Iți văd fotografia în ziar cu staruri de cinema şi familia Kennedy şi toți ceilalți.

-Acelea nu sunt întîlniri adevărate. Sunt... un fel de publicitate.

- Asta înseamnă că ți-ar plăcea să ieşi cu mine? Poate sîmbătă seara. Am putea merge în Village[8].

Fleur zîmbi larg.

- Mi-ar plăcea la nebunie.

El străluci.

- Ce ți-ar plăcea la nebunie, scumpo?

Belinda veni prin spatele ei.

-Am rugat-o pe Fleur să meargă cu mine în Village sîmbătă seară, doamnă Savagar, zise Chris, arătînd din nou agitat. Există restaurantul acela unde au mîncare din Orientul Mijlociu.

Fleur deveni tensionată.

- Am spus că voi merge.

- Chiar aşa?

Fruntea Belindei se încreți.

- Mă tem că nu se va putea. Ai deja planuri, îți aminteşti? Premiera noului film al lui Altman. Mergi cu Shawn Howell.

Fleur uitase de premieră şi cu siguranță dorea să uite de Shawn Howell, care era o vedetă de cinema în vîrstă de douăzeci şi doi de ani, cu un coeficient de inteligență egal cu vîrsta lui. La prima lor întîlnire, îşi petrecuse seara plîngîndu-se că toată lumea dorea să „îl nenorocească" şi îi spusese că renunțase la liceu pentru că toți profesorii erau ciudați şi poponari. O rugase pe Gretchen să nu mai aranjeze şi alte întîlniri cu el, dar Gretchen îi zisese că acum Shawn era în vogă şi afacerile erau afaceri. Cînd încercase să discute cu mama ei despre asta, Belinda fusese suspicioasă.

- Dar, scumpo, Shawn Howell este vedetă. Să fii văzută cu el te face de două ori mai importantă.

Cînd Fleur se plînsese că acesta tot încerca să îi bage mîna sub fustă, Belinda o ciupise de obraji.

-Celebritățile sunt altfel decît oamenii obişnuiți. Ele nu urmează aceleaşi reguli. Ştiu că te poți descurca cu el.

---

[8] Greenwich Village este un cartier din Manhattan, New York City, < unoscut ca „raiul" artiştilor americani, (n.tr.)

-Este în regulă, zise Chris, dezamăgirea citindu-i-se pe chip. înțeleg. Altă dată.

Dar Fleur ştia că nu avea să existe o altă dată. Chris avusese nevoie de tot curajul ca să o invite o dată şi nu avea să o facă din nou.

*

Fleur încercă să îi vorbească Belindei despre Chris In taxi, pe drumul spre casă, dar Belinda refuzase să înțeleagă.

-Chris este un nimeni. De ce Dumnezeului ai dori
să ieşi cu el?

-Pentru că îl plac. Nu ar fi trebuit să... Fleur trase de franjurii pantalonilor ei scurți. Mi-aş dori să nu îl li respins aşa. M-a făcut să mă simt ca şi cum aş avea doisprezece ani.

-înțeleg. Glasul Belindei deveni rece. îmi spui că ir-am făcut să te simți prost.

Fleur simți un fior de panică.

- Bineînțeles că nu. Nu. Cum ai putea să mă faci să mă simt prost? Belinda se retrăsese de lîngă ea, şi Fleur li atinse brațul. Uită că am spus ceva. Nu contează.

Doar că era important, însă nu dorea să rănească sen- 1 i mentele Belindei. Cînd se întîmpla asta, Fleur simțea mereu ca şi cum s-ar fi aflat din nou în fața mănăstirii,
I 'rivind cum dispărea maşina mamei sale. Belinda nu ■ puse nimic pentru o vreme, iar nefericirea lui Fleur NO accentuă.

-Trebuie să ai încredere în mine, scumpo. Ştiu ce oste cel mai bine pentru tine.

Belinda cuprinse încheietura mîinii lui Fleur, iar fata se simți ca şi cum ar fi fost gata să cadă de pe marginea unei prăpăstii, doar ca să fie smulsă în ultima clipă şi adusă la loc sigur.

In noaptea aceea, după ce Fleur merse la culcare, Beli uda privi îndelung la fotografiile de pe perete ale fiicei ale. Hotărîrea ei deveni mai puternică decît fusese vreodată. Cumva, trebuia să o protejeze pe Fleur de toți: de Alexi, de neica-nimeni precum Chris, de oricine le stătea în cale. Avea să fie cel mai greu lucru pe care îl tăcuse vreodată şi, în zile ca acestea, nu era sigură cum avea să se descurce.

Pătura depresiei începu să se lase asupra ei. O alungă întinzînd mîna după telefon şi formînd un număr. O voce masculină adormită îi răspunse.

-Da.

- Eu sunt. Te-am trezit?
- Da. Ce doreşti?
- Aş dori să te văd în noaptea asta.

El căscă.

- Cînd vii?

-Voi fi acolo în douăzeci de minute.

Cînd dădu să îndepărteze telefonul de ureche, auzi vocea lui de la capătul celălalt.

- Hei, Belinda? Ce ai zice dacă ţi-ai lăsa chiloţii acasă?

jShawn Howell, eşti un diavol.

închise telefonul, îşi luă geanta în grabă şi părăsi apartamentul.

capitolul 9

Hollywoodul îl dorea pe Jake Koranda şmecher şi rău. Dorea ca el să privească ţintă un ticălos de pe stradă pe deasupra ţevii unui Magnum de 44 de milimetri. Dorea ca el să descarce pistoale Colt asupra unei bande de răufăcători şi apoi să sărute o gagică cu sînii mari în semn de rămas-bun înainte să iasă pe uşile crîşmei. O fi avînd Koranda doar douăzeci şi opt de ani, dar era un bărbat adevărat, nu unul dintre fătălăii aceia care purtau un uscător de păr în buzunarul de la brîu.

Jake dăduse lovitura de la început, jucînd rolul unui vagabond pe nume Bird Dog Caliber într-un film western cu buget redus care încasase de şase ori mai mult decît costase producţia. în ciuda tinereţii sale, acesta avea imaginea aspră, de om în afara legii, care le plăcea bărbaţilor la fel de mult ca femeilor, la fel cum avusese Eastwood. Alte două filme Caliber urmaseră imediat după primul, fiecare mai sîngeros. Apoi, avusese cîteva filme moderne de acţiune-aventură. Avîntul carierei sale era incredibil. Apoi, Koranda devenise tot mai încăpăţînat. Spusese că avea nevoie de mai mult timp pentru a-şi *scrie propriile piese.*

Ce trebuia să facă Hollywoodul în legătură cu asta? I ra cel mai bun actor de acţiune care venise după liastwood şi scria rahaturi care sfîrşeau în antologii universitare în loc să stea în faţa camerei, acolo unde îi era locul. Afurisitul de premiu Pulitzer îl ruinase.

Şi lucrurile se înrăutăţiseră... Koranda decisese că dorea să încerce să scrie scenarii de film în loc de teatru. îşi denumise piesa *Eclipsa unei dimineţi de duminică,* si nu exista nici măcar o urmărire cu maşini în afurisenia aia.

- Rahatul acesta cu snobii este în regulă pentru scenă, copile, îi spusese conducerea de la Hollywood cînd el începuse să o prezinte în jur, dar publicul american doreşte ţîţe şi arme pe ecran.

In cele din urmă, Koranda sfîrşise cu Dick Spano, un producător neînsemnat care fusese de acord să îi pună in scenă piesa, cu două condiţii: Jake trebuia să joace rolul principal şi după aceea să îi dea lui Spano un film cu buget mare cu poliţişti şi hoţi.

într-o noapte de marţi de la începutul lui martie, trei bărbaţi şedeau într-o cameră de proiecţie plină de fum.

-Mai pune o dată filmarea de la preselecţie a lui Savagar, strigă Dick Spano de după una dintre ţigările grase cubaneze pe care îndrăgea să le fumeze.

Johnny Guy Kelly, legendarul regizor cu părul argintiu, desfăcu capacul unei cutii de Orange Crush şi vorbi peste umăr, către silueta lungă care şedea în umbre In spate:

- Jako, băiete, nu te dorim nefericit, dar cred că ţi-ai lăsat creierul acela genial în pat alături de cea mai nouă prietenă a ta.

Jake Koranda îşi trase picioarele lungi de pe spătarul scaunului din faţa lui.

- Savagar nu este potrivită pentru rolul lui Lizzie. Aşa lini spune instinctul.

-Uită-te mult şi bine la dulceaţa de acolo, de sus, şi spune-mi că nu simţi ceva într-un alt loc în afară de creier.

Johnny Guy arătă cu Orange Crush-ul său către ecran.

- Camera o iubeşte, Jako. Şi a luat şi lecţii de actorie, aşa că este foarte serioasă în legătură cu treaba asta.

Koranda se afundă mai adînc în scaunul lui.

-Este model. încă o fată fermecătoare ameţită care doreşte o carieră cinematografică. Am trecut prin asta anul trecut cu nu-mai-ştiu-cum-o-cheamă şi am jurat că nu o voi mai face vreodată. Sigur nu cu acest film. Te-ai uitat din nou la Amy Irving?

-Irving este ocupată, zise Spano, şi, chiar dacă nu ar fi fost, lasă-mă să îţi spun că aş merge cu Savagar chiar în clipa asta. Este fierbinte. Nu poţi lua o revistă fără să îi vezi faţa pe copertă. Toată lumea a aşteptat să vadă ce alege pentru primul ei film. Vine la pachet cu publicitatea.

- Dă-o dracului de publicitate, zise Koranda.

Dick Spano şi Johnny Guy Kelly făcură schimb de priviri. îl plăceau pe Jake, dar acesta avea opinii ferme şi putea fi un nemernic încăpăţînat atunci cînd credea în ceva.

-Nu este chiar atît de uşor, zise Johnny Guy. Are nişte oameni deştepţi în spate. Aceştia au aşteptat mult timp să găsească filmul perfect.

-Aiureli, replică Jake. Tot ce doresc ei este un actor principal destul de înalt încît să se joace cu fetiţa lor. Atîta tot.

- Cred că îi subestimezi.

O linişte rece se abătu spre ei din partea din spate a încăperii.

-îmi pare rău, Jake, zise Spano în cele din urmă, nu fără o urmă de emoţie, dar de data asta vom trece peste tine. îi vom face o ofertă mîine.

în spatele lor, Koranda se ridică din scaunul său şi se duse către uşă.

- Faceţi ce aveţi de făcut, dar să nu vă aşteptaţi din partea mea să întind covorul de bun venit.

Johnny Guy clătină din cap în timp ce Jake dispăru, apoi privi din

nou către ecran.

- Să sperăm că dulceaţa de acolo de sus ştie cum să se înfierbînte puţintel.

Belinda o tîrîse pe Fleur la toate filmele lui Jake Koranda, iar Fleur îl urîse pe fiecare dintre ele. El împuşca mereu pe cineva în cap, îi spintecа abdomenul altcuiva ori teroriza o femeie. Şi părea să îi placă! Acum, era nevoită să lucreze cu el şi ştia de la agenta ei exact cît de hotărît fusese el împotriva distribuirii ei. O parte din ea nu îl putea acuza prea tare. Indiferent de ceea ce credea Belinda, Fleur nu era actriţă.

-încetează să îţi mai faci griji, îi spunea Belinda de fiecare dată cînd Fleur încerca să îi vorbească despre ista. în clipa în care te va vedea, se va îndrăgosti.

Fleur nu îşi putea imagina întîmplîndu-se aşa ceva.

Limuzina albă lungă pe care studioul i-o trimise la Aeroportul Internaţional Los Angeles o duse la casa cu două etaje în stil spaniol din Beverly Hills pe care Belinda o închiriase pentru ele. Era început de mai, nefiresc de rece cînd părăsise New Yorkul, dar cald şi însorit în California de Sud. Cînd venise din Franţa, In urmă cu trei ani, nu îşi imaginase că viaţa sa avea să ia o direcţie atît de ciudată. încerca să fie recunoscătoare, dar, în ultima vreme, lucrul acesta fusese dificil.

O menajeră care arăta ca şi cum ar fi avut cel puţin

0 sută de ani îi deschise uşa foaierului cu pereţi albi, grinzi negre, un candelabru din fier forjat şi podea de teracotă. Fleur îi luă valizele cînd aceasta dădu să le ducă sus. îşi alese un dormitor din capăt, care avea vedere spre piscină, şi îi lăsă dormitorul matrimonial Belindei.

1 asa părea chiar mai mare decît în fotografii. Cu şase dormitoare, patru terase şi cîteva jacuzzi, avea mai mult spaţiu decît era necesar pentru două persoane, lucru

pe care făcu greşeala să i-l menţioneze lui Alexi în timpul uneia dintre conversaţiile care îi înlocuiau vizitele.

- In California de Sud, lipsa ostentaţiei este vulgară, zisese el. Fă ce zice mama ta, şi te vei bucura de succes.

Ea ignoră remarca răutăcioasă. Problemele dintre Alexi şi Belinda erau prea complicate pentru ca ea să le rezolve, mai ales din moment ce nu fusese niciodată în stare să înţeleagă motivul pentru care doi oameni care se urau atît de mult nu divorţau. îşi aruncă pantofii din picioare şi admiră camera cu piesele sale călduroase de lemn şi materialele în tonuri pămîntii. O colecţie de cruci mexicane atîrnate pe perete îi făcură deodată dor de măicuţe. Nu îşi imaginase nici măcar o clipă că avea să facă această călătorie singură.

Se aşeză pe marginea patului şi sună la New York.

-Te simţi mai bine? întrebă cînd Belinda răspunse.

- Mă simt mizerabil. Şi umilită. Cum poate face vîricelă o femeie de vîrsta mea?

Belinda îşi suflă nasul.

- Fetiţa mea va juca în filmul despre care se vorbeşte cel mai mult în anul acesta, şi iată-mă, blocată în New York, cu boala aceasta ridicolă. Dacă rămîn cu cicatrici...

- Vei fi în regulă peste vreo săptămînă.

-Nu vin acolo pînă nu arăt cît se poate de bine. Vreau ca ei să vadă ce au pierdut cu atîţia ani în urmă. O altă suflare a nasului. Sună-mă în clipa în care îl întîlneşti. Nu îţi face griji în legătură cu diferenţa de fus orar.

Fleur nu avea nevoie să întrebe despre cine vorbea Belinda. îşi făcu curaj şi - desigur...

- Fetiţa mea va juca scene de dragoste cu Jake Koranda.

- Dacă mai spui asta o dată, voi vărsa.

Belinda reuşi să rîdă, în ciuda nefericirii ei.

- Copil norocos, norocos.

- închid acum.

Dar Belinda i-o luase înainte.

Fleur merse la fereastră şi privi în jos, la piscină. începuse să urască să fie manechin, un alt lucru pe care Belinda nu avea nicicînd să îl înţeleagă. Şi, cu siguranţă, nu dorea să fie actriţă. Dar, cum nu avea nici cea mai vagă idee în legătură cu ce dorea cu adevărat să facă, nu prea putea să se plîngă. Avea grămezi de bani, o carieră fabuloasă şi un rol grozav într-un film de prestigiu. Era cea mai norocoasă fată din lume şi avea să înceteze să se poarte ca un copil răsfăţat. Şi ce dacă nu se simţea niciodată complet confortabil în faţa camerei? Făcea o ireabă al naibii de bună prefăcîndu-se, şi exact asta avea să facă în acest film. Avea să se prefacă.

Se schimbă în pantaloni scurţi, îşi răsuci părul în vîrful capului şi îşi duse scenariul de la *Eclipsa unei dimineţi de duminică* afară, pe terasă. Se aşeză într-unul dintre şezlongurile cu perne, alături de un suc de portocale proaspăt stors şi privi scenariul.

Jake Koranda juca rolul lui Matt, personajul principal, un soldat întors acasă în Iowa din Vietnam. Matt este torturat de amintirile unui masacru de gen My Lai, la care fusese martor. Cînd ajunge acasă, îşi găseşte soţia însărcinată cu copilul unui alt bărbat şi pe fratele lui prins într-un scandal local. Matt este atras de Lizzie, sora mai mică a soţiei sale, care crescuse în absenţa lui.

I îeur juca rolul lui Lizzie. Răsfoi pînă la notiţele scenaristului. „Neatinsă de mirosul de napalm şi de corupţia din propria familie a lui Matt, Lizzie îl face pe Matt să se simtă din nou inocent."

Cei doi au o ceartă jucăuşă despre cel mai potrivit loc în care poţi găsi un hamburger bun şi, după o scenă traumatizantă alături de soţia sa, Matt o duce pe Lizzie într-o odisee de o săptămînă prin Iowa, în căutarea unei tarabe demodate cu bere de ghimbir. Taraba de bere de ghimbir servea ca un tragic şi în acelaşi timp comic loc al inocenţei pierdute a ţării. La capătul călătoriei, Matt descoperă că Lizzie nu este nici atît de sinceră şi nici atît de virginală pe cît pare.

în ciuda perspectivei cinice a filmului asupra femeii, , lui Fleur îi plăcu scenariul mult mai mult decît filmele ! cu Bird Dog Caliber. Dar, chiar şi după două luni de I lecții de actorie, nu vedea cum avea să joace vreodată un personaj atît de complex ca Lizzie. îşi dorea să fi jucat I în vreo comedie romantică.

Cel puțin nu ar fi fost nevoită să aibă scena aia de 1 dragoste în care era dezbrăcată. Aceasta fusese singura j bătălie pe care o cîştigase cu Belinda. Mama ei spusese I că Fleur era o mironosiță şi că atitudinea ei era ipocrită după toate reclamele pe care le făcuse la costume de] baie, dar costumele de baie erau costume de baie, iar goliciunea era goliciune. Fleur nu se lăsase. Refuzase 1 întotdeauna să pozeze goală, chiar şi pentru cei mai res- I pectați fotografi ai lumii. Belinda spusese că era proba- J bil din cauză că era încă virgină, dar nu era asta. Fleur trebuia să păstreze măcar o parte din ea personală.

Menajera o întrerupse şi îi spuse să privească afară. | Fleur merse la uşa de la intrare. în mijlocul aleii se afla un Porsche nou, de un roşu strălucitor, acoperit cu o uriaşă fundă argintie.

Alergă către telefon şi îl prinse pe Alexi tocmai cînd . acesta se pregătea de culcare. _

- Este minunată! strigă ea. îmi va fi groaznic de teamă să o conduc.

- Prostii. Tu eşti cea care conduce maşina, draga mea, 1 nu invers.

-Am greşit numărul. Doresc să vorbesc cu bărbatul care a investit o avere încercînd să găsească Bugatti-ul Royale care a petrecut războiul în canalizările Parisului, .

-Asta, draga mea, este altceva.

Fleur zîmbi. Vorbiră cîteva minute, apoi ea se grăbi să iasă ca să îşi conducă noua maşină.

Şi-ar fi dorit să fi putut discuta cu Alexi în persoană, dar el nu se întorsese niciodată ca să o vadă. O parte din plăcerea ei de a fi primit cadoul se stinse. Devenise un pion nou în bătălia dintre părinții ei, şi ura asta, Dar, oricît de importantă era noua ei relație cu tatăl său
ți oricît aprecia această maşină frumoasă, loialitatea ei Itvca să fie întotdeauna față de Belinda.

În dimineața următoare, conduse Porsche-ul pînă la platoul unde se filma *Eclipsa unei dimineți de duminică.* I leur Savagar era prea speriată să îşi facă apariția pe pla- li iu ca ea însăşi, aşa că o trimise pe Micuța Scînteie. I 'And se îmbrăcase, acordase o grijă suplimentară ma- ı1ııajului şi îşi dăduse la o parte părul de pe față, astfel încît acesta să îi cadă lung şi drept pe spate. Puloverul Mrîmt de culoarea bujorilor de la Sonia Rykiel comple-
1,1 o pereche de sandale din piele cu barete cu tocuri ■ Io şapte centimetri. Jake Koranda era înalt, dar tocurile iu elea ar fi trebuit să îi facă de aceeaşi înălțime.

Găsi parcarea spre care o îndrumase paznicul. Pîinea prăjită pe care o mîncase la micul dejun i se îngrămă- iii în stomac. Deşi filmările începuseră de cîteva săptă- mîni, nu trebuia să se prezinte pentru alte cîteva zile,
• Iar hotărîse că, dacă vedea cum stăteau lucrurile înainte să trebuiască să fie în fața camerei, avea să fie mai încrezătoare. Deocamdată, lucrul acesta nu funcționa.

Era caraghios. Filmase reclame televizate, aşa că în- țolegea procesul. Ştia cum să urmeze semnalele şi să nsculte îndrumările. Dar neliniştea ei refuza să scadă. I'i linda ar fi trebuit să fie vedeta de cinema. Nu ea.

Paznicul sunase mai înainte, şi Dick Spano, producă- lorul, o aştepta la uşa studioului.

- Fleur, draga mea! Mă bucur să te văd.

O întîmpină cu un sărut pe obraz şi o privire admirativă la adresa lungimii picioarelor evidențiate de puloverul strîns pe trup. Fleur îl plăcuse pe Spano cînd ir întîlniseră în New York, mai ales cînd aflase cît de mult iubea el caii. Acesta o conduse către nişte uşi grele.

- Se pregătesc să filmeze. Te duc înăuntru.

Fleur recunoscu platoul puternic luminat al studioului ca fiind bucătăria din casa din Iowa a lui Matt. Stînd in mijlocul ei, îl văzu pe Johnny Guy Kelly cufundat intr-o discuție cu Lynn David, actrița micuță, cu păr

castaniu, care juca rolul soției lui Matt, DeeDee. Dick Spano îi făcu semn lui Fleur către un scaun de pînză. Ea rezistă impulsului de a

arunca o privire pe spatele scaunului ca să vadă dacă numele ei era imprimat acolo.

-Eşti gata, Jako?

Jake Koranda ieşi din umbre.

Primul lucru pe care îl observă Fleur fu gura lui imposibilă, moale şi îmbufnată ca a unui bebeluş. Dar acela era singurul lucru de bebeluş la el. Mersul lui era dezlînat, cu umerii lăsați, făcîndu-l să arate mai mult ca un cowboy obosit şi furios decît ca o vedetă de cinema care scria piese de teatru. Părul castaniu îi fusese tuns mai scurt decît îl purtase în filmele cu Caliber, astfel că părea mai înalt şi mai puternic decît imaginea lui de pe ecran. în afara ecranului, hotărî ea, nu arăta mai prietenos decît pe ecran.

Datorită Belindei, Fleur ştia despre el mai mult decît dorea. Deşi era notoriu de reticent cu presa şi dădea rareori interviuri, anumite lucruri ieşiseră la suprafață. Fusese născut ca John Joseph Koranda şi crescut în cea mai rea parte a oraşului Cleveland, din Ohio, de către o mamă care făcea curățenie în case ziua şi în birouri pe timpul nopții. Avea dosar de delicvență juvenilă. Furturi mărunte, furturi din magazine, furtul unei maşini cînd avea treisprezece ani.

Cînd reporterii încercaseră să îl facă să vorbească despre cum îşi schimbase viața, acesta făcuse referire la o bursă sportivă la facultate.

- Doar un derbedeu care a avut noroc cu o minge de baschet, spusese el.

Refuzase să vorbească despre motivul pentru care părăsise facultatea în timpul celui de-al doilea an, despre scurta sa căsătorie şi despre stagiul militar din Vietnam. Spunea că viața sa îi aparținea.

Johnny Guy strigă să se facă linişte, şi lumea se con formă. Lynn David stătea în picioare cu capul aplecat, fără să îl privească pe Jake, care era tot numai gură îmbufnată şi ochi albaştri aspri. Johnny Guy strigă „Acțiune!"

Jake îşi sprijini un umăr de tocul uşii.

- Nu te poți abține să nu fii o uşuratică, aşa-i?

Fleur îşi strînse mîinile în poală. Filmau una dintre cele

mai urîte scene din film, în care personajul lui Jake, Matt, tocmai aflase despre infidelitatea lui I 'eeDee. In camera de editare, scena avea să fie presărată cu imagini rapide ale masacrului la care Matt fusese martor în Vietnam, imagini umbrite care îl făceau să îşi piardă controlul pînă cînd o ataca pe DeeDee într-o copie a violenței la care fusese martor.

Matt începu să păşească pe podeaua bucătăriei, cu liecare muşchi din trup încordat şi cu un aer amenințător. Cu un gest mic, de neajutorare, DeeDee îşi strînse degetele în jurul unui lănțişor pe care i-l dăduse el. Era atît de mică pe lîngă el, o fragilă păpuşică Kewpie[1] pe cale să fie spartă.

- Nu a fost aşa, Matt. Nu a fost.

Fără nici un avertisment, mîna lui țîşni şi smulse lănțişorul. Ea țipă şi încercă să se îndepărteze de el, dar d fu prea iute. O scutură, iar ea începu să plîngă. Lui fleur i se uscă gura. Ura scena aceasta. Ura totul legat de ea.

-Tăiați! strigă Johnny Guy. Avem o umbră lîngă lereastră.

Glasul mînios al lui Jake sfîşie platoul.

-Am crezut că vom încerca să facem asta într-o singură filmare!

Fleur nu ar fi putut alege o zi mai nepotrivită să îşi Iacă apariția. Nu era gata să facă un film. Mai ales nu era gata să facă un film cu Jake Koranda. De ce nu puii ise fi cu Robert Redford ori cu Burt Reynolds? Cineva drăguț. Cel puțin, ea nu avea nici o scenă în care Jake să 1 o bată. Dar asta nu era nici o consolare cînd se gîndea I la scenele pe care le avea cu el.

Johnny Guy strigă să se facă linişte. Cineva de la gar- I derobă înlocui lănţişorul lui Lynn. Palmele lui Fleur I începură să transpire.

-Nu te poţi abţine să nu fii o uşuratică, aşa-i? zise I Matt cu aceeaşi voce neplăcută.

O sfredeli cu privirea pe DeeDee şi îi smulse lănţişo- I rul. DeeDee ţipă şi se luptă cu el. El o scutură mai tare, j cu o expresie atît de fioroasă, încît Fleur fu nevoită să [1] îşi readucă aminte că el juca. Dumnezeule, spera că doar interpreta un rol.

El o împinse pe DeeDee în perete şi apoi o lovi peste faţă. Fleur nu mai putu să privească. îşi închise ochii şi îşi dori să se fi aflat oriunde numai nu aici.

-Tăiaţi!

Plînsul lui Lynn David nu încetă odată cu termina- ʃ rea scenei. Jake o trase pe Lynn în braţele lui şi îi băgă 1 capul sub bărbia lui.

Johnny Guy înaintă.

- Eşti bine, Lynnie?

Jake se răţoi la el:

- Lasă-ne singuri!

Johnny Guy încuviinţă din cap şi se îndepărtă. Un moment mai tîrziu, o observă pe Fleur. Era cu un cap mai înaltă decît el, dar asta nu îl împiedică să o tragă « într-o îmbrăţişare.

-Nu eşti, oare, exact ce a prescris medicul? Frumoasă ca un apus în Texas după o ploaie de primăvară.

Johnny Guy era unul dintre cei mai buni regizori din branşă, în ciuda atitudinii sale de băiat de treabă. Cînd se întîlniseră în New York, fusese delicat în legătură cu lipsa ei de experienţă şi promisese să facă tot ce îi stătea în putinţă să o facă să se simtă confortabil.

-Vino aici cu mine. Aş dori să te prezint tuturor.

începu să o prezinte echipei, spunîndu-i ceva perso9 f nai despre fiecare în parte. Numele şi chipurile zburară pe lîngă ea prea repede ca să îşi amintească, dar le zîmbi tuturor.

- Unde este frumoasa ta mamă? o întrebă. Credeam i :1 vine cu tine astăzi.

-A avut nişte treburi de care trebuia să se ocupe, f leur nu menţionă faptul că treaba aceea implica tampoane de bumbac şi loţiune calmantă. Va fi aici cam peste o săptămînă.

- Mi-o amintesc din anii cincizeci, zise el. Atunci, lu- i ram ca asistent de scenografie şi lumini. Am văzut-o o dată la Grădina lui Allah, cînd era cu Errol Flynn.

Fleur se împiedică de un cablu pe care nu îl observase. Johnny Guy o prinse de braţ. Belinda îi menţionase toate vedetele de film pe care le întîlnise vreodată, dar nu îl pomenise niciodată pe Errol Flynn. Probabil |ohnny Guy se înşela.

Acesta păru dintr-odată inconfortabil.

-Vino, dragă. Dă-mi voie să te duc să îl întîlneşti pe Jake.

Exact ce dorea cel mai mult să nu facă, dar Johnny (iuy o îndruma deja spre el. Disconfortul ei crescu la vederea unei Lynn David încă lipite de Jake. Fleur îi şopti lui Johnny Guy.

- De ce nu aşteptăm...

-Jako, Lynnie. Am aici pe cineva pe care aş vrea să cunoaşteţi.

O împinse în faţă şi o prezentă.

Lynn reuşi să schiţeze un zîmbet slab de recunoaşte- io. Jake o privi cu ochi de Bird Dog Caliber şi încuviinţă agresiv din cap. Sandalele de şapte centimetri cu barete li îngăduiră lui Fleur să îl privească direct în ochi, şi ea louşi cumva că nu tresară. Urmă o tăcere stînjenitoare, spartă în cele din urmă de un tînăr nebărbierit.

-Trebuie să o facem din nou, Johnny Guy, zise acesta. Am prins nişte zgomote.

Koranda trecu în viteză pe lîngă Fleur şi merse furios pînă în mijlocul platoului.

---

9 e care au apărut în *Ladies' Home Journal* din anul 1909. Păpuşile M-prezintă copilaşi dolofani cu burtică drăgălaşă, un singur smoc de păr care le oferă un aer hazliu şi inocent, obrajii roşii, ochi de sticlă neastîmpăraţi şi articulaţiile membrelor mobile, (n.tr.)

- Ce dracului se întîmplă cu voi toți? Platoul amuți intr-o clipă. Reveniți-vă. De cîte ori trebuie să trecem prin asta din cauza voastră?

Urmă o linişte lungă. In sfîrşit, o voce anonimă umplu nemişcarea tensionată.

-Ne pare rău, Jake. Nu am avut încotro.

- Pe naiba nu!

Fleur se aştepta ca el să scoată pistoalele Colt. J

-Adunați-vă dracului! Nu o vom mai face decît o dată.

- Uşurel, băiete, zise Johnny Guy. Din cîte ştiu, eu sunt regizorul aici.

-Atunci, fă-ți treaba, ripostă Jake.

Johnny Guy se scărpină în cap.

-Mă voi preface că nu am auzit asta, Jako, şi o voi pune pe seama lunii pline. Să ne întoarcem la treabă.

Ieşirile temperamentale nu erau un lucru nou pentru Fleur - văzuse destule măgării în ultimii ani -, dar aceasta făcu ca fluturii din stomacul ei să moară. Se uită în jos la ceasul ei mare şi căscă. Era o tehnică la care apela cînd devenea stînjenită - să se uite la ceas şi să caşte. îi făcea pe oameni să creadă că nu o puteau atinge, chiar dacă puteau.

îşi imagină ce ar fi spus Belinda dacă ar fi văzut purtarea nesuferită a idolului ei.

„Celebritățile sunt altfel decît oamenii obişnuiți. Ele nu urmează aceleaşi reguli."

Nu şi pentru Fleur. Nepolitețea era nepolitețe indiferent de cît de faimos erai.

Scena reîncepu. Fleur se furişă în umbrele din spate, de unde nu era nevoită să privească, dar nu putu opri sunetele violenței. I se păru că scena dură o veşnicie.

O femeie pe care Johnny Guy o prezentase ca asistentă de producție îşi făcu apariția lîngă Fleur şi o întreba dacă dorea să meargă la garderobă. Lui Fleur îi venea să o sărute. Cînd se întoarse, echipa avea pauză de masă. Lynn şi Jake şedeau şi mîncau retraşi singuri într-o parte, şi Lynn o observă imediat.

-Vino alături de noi.

Tot ce îşi dorea Fleur era să scape, dar nu se putu gîndi la nici o modalitate politicoasă de a refuza. Tocurile ..mdalelor ei loviră podeaua de ciment în timp ce îşi i roia drum de-a lungul platoului. Ei se schimbaseră în Mugi, ceea ce o făcu să se simtă ca un străin prea elegant îmbrăcat. îşi ridică bărbia şi îşi îndreptă spatele.

- Ia loc. Lynn făcu semn către un scaun pliant. Iar-i;Vmă că nu am avut ocazia să vorbim mai devreme.

- Este în regulă. Erai ocupată.

Jake se ridică şi îşi îndesă sendvişul în ambalaj. Fleur i diişnuia să se uite de sus la bărbaţi, nu să privească în mis, iar el era atît de intimidant, încît ea fu nevoită să se lorţeze să nu facă un pas în spate. Privi fix la gura aceea imposibilă şi îi văzu faimosul dinte din faţă cu spărtura minusculă în colţ. El încuviinţă scurt din cap, apoi se întoarse către Lynn.

- Ies să arunc ceva la coş. Ne vedem mai tîrziu.

In timp ce el dispărea, Lynn întinse jumătate din Mmdvişul ei.

- Mănîncă asta, ca să nu mă mai îngraş. Este somon i II maioneză cu puţine calorii.

Fleur acceptă oferta de prietenie şi se aşeză. Lynn uvea în jur de douăzeci şi cinci de ani şi era delicată, cu mîini mici şi păr castaniu subţire. O mie de reviste nu puteau să schimbe faptul că, stînd lîngă o femeie atît de micuţă, Fleur se simţea ca Simpaticul Uriaş Verde[1].

Lynn o cerceta la rîndul ei.

- Nu pare că ar trebui să îţi faci griji legate de greutate.

Fleur înghiţi o muşcătură din sendviş.

- Ba da. Lucrînd în faţa camerei, nu pot să urc peste M de kilograme. Este greu cu înălţimea mea, mai ales pentru cineva care iubeşte pîinea şi îngheţata.

- Bun, atunci putem fi prietene. Zîmbetul lui Lynn dezvălui un şir de dinţi mici şi drepţi. Urăsc femeile care pot mînca orice, continuă ea.

' Mascota companiei de legume Green Giant (n.tr.)

-Şi eu.

Fleur zîmbi, şi discutară o vreme despre nedreptatea de a fi femeie. In cele din urmă, subiectul se mută la *Eclipsa unei dimineți de duminică.*

-Rolul lui DeeDee este şansa pe care o aşteptam după telenovele. Lynn îndepărtă o bucățică de somon care îi căzuse pe blugi. Criticii spun că femeile lui Jake nu sunt la fel de bine redate ca bărbații lui, dar cred că DeeDee este o excepție. Este nesăbuită, dar şi vulnerabilă. Cu toții avem o mică DeeDee în noi.

-Este un rol cu adevărat grozav, spuse Fleur. Mai directă decît Lizzie. Am... emoții că o joc. Cred că... nu sunt prea sigură pe mine.

Se îmbujoră. Acesta nu era deloc modalitatea de a inspira încredere unui coleg de muncă. Dar Lynn încuviință din cap.

- Odată ce vei intra în rol, vei avea mai multă încredere. Vorbeşte cu Jake despre Lizzie. Este priceput la genul acesta de lucruri.

Fleur trase de o buclă de lînă din puloverul ei.

-Nu cred că Jake va fi prea interesat să discute cu mine despre ceva. Nu este nici un secret că nu a dorit să joc în film.

Lynn îi dărui un zîmbet înțelegător.

- Cînd va vedea că eşti dedicată, se va răzgîndi. Acordă-i timp.

-Şi spațiu, spuse Fleur. Cu cît mai mult, cu atît mai bine.

Lynn se sprijini de speteaza scaunului.

-Jake este ultimul rămas dintre tipii buni, Fleur.

Ea se chirci.

- Sunt sigură că ai dreptate.

-Nu. Vorbesc serios.

- Păi... II cunoşti mai bine decît mine.

- Te gîndeşti la ceea ce ai văzut astăzi.

-A fost... cam aspru cu echipa.

Lynn îşi luă geanta şi începu să cotrobăie prin ea. v

- Eu şi Jake am fost combinați în urmă cu vreo doi •ini. Nimic serios, dar am ajuns să ne cunoaştem destul de bine şi, odată ce am încetat să ne mai culcăm împreună, am devenit buni prieteni. Scoase un pachet de bomboane mentolate, dar nu îl deschise imediat. I am destăinuit multe, şi Jake a scris scena pornind de la ceva ce mi s-a întîmplat. Ştia că asta avea să îmi adu- i ă amintiri dureroase şi dorea să termine repede, de dragul meu.

Fleur îşi lipi mai tare picioarele de scaun.

-Nu mă simt... confortabil în prezența bărbaților t a el.

Colțul gurii lui Lynn se curbă.

- Asta este ceea ce îi face irezistibili pe bărbații ca el.

Nu era cuvîntul pe care l-ar fi ales Fleur, dar spusese deja mai multe decît ar fi trebuit.

In următoarele zile, Fleur se feri din calea lui Jake Kt iran da. în acelaşi timp, se surprinse privindu-1. El şi lohnny Guy se luptau constant, adesea dîndu-se peste i ap ca să nu se pună de acord. Certurile lor o făceau să se simtă prost, pînă cînd văzu cît de mult le plăceau i dor doi certurile lor. Luînd în considerație răbufnirea lui din prima zi, fu surprinsă să vadă cît de popular era l ike printre cei din echipă. De fapt, părea să se simtă în largul lui cu toată lumea, cu excepția ei. în afară de un alut scurt din cap dimineața, acesta se purta ca şi cum ca nu exista.

Din fericire, prima ei scenă fu cu Lynn. în seara de |ni, înainte de filmare, îşi studie replicile pînă cînd le aia foarte bine şi se pregăti să meargă devreme la culta re ca să fie gata pentru machiajul de la ora şapte fix.

I fir, chiar înainte să stingă lumina, îi sună telefonul. Se aştepta să audă glasul Belindei, dar era Barry, asistentul tic regie.

- Fleur, am fost nevoiți să schimbăm programul pentru mîine. Filmăm scena de deschidere cu Matt şi Lizzie.

Stomacul i se prăbuşi. Nu putea suporta ideea de a lucra cu Jake, nu din prima ei zi. După aceea, somnul fu imposibil. Aprinse încontinuu lumina ca să îşi repete replicile şi nu adormi decît cînd era aproape de răsărit, doar ca să fie trezită o oră mai tîrziu de alarma ceasului. Cel care o machia comentă din cauza cearcănelor ei. Fleur îşi ceru scuze şi spuse că nu avea să se mai întîmple. Era un ghem de nervi cînd Johnny Guy îşi făcu apariția în rulota pentru machiaj ca să discute despre scena de început.

- Astăzi lucrăm pe terenul din spate. Vei sta în balansoarul de pe veranda fermei.

Fleur văzuse exteriorul fermei din lowa pe care o construiseră şi se bucură că aveau să filmeze afară.

- Ridici privirea şi îl vezi pe Matt stînd pe drum. II strigi, sari de pe balansoar şi străbați curtea alergînd ca să ajungi la el. Te arunci direct în brațele lui. O scenă uşoară.

Iar Fleur avea să o dea în bară. Două luni de lecții de actorie nu o făceau actriță. Văzuse cît de perfecționist era Jake. Acesta o ura deja. Stai să vezi cînd avea să vadă cît era de nepricepută.

Moralul îi scăzu şi mai mult cînd se îmbrăcă în costumul de baie. Acțiunea filmului se petrecea în august, iar ea purta un costum de baie alb minuscul imprimat cu inimioare roşii şi tăiat adînc pe coapsă, ca să îi facă picioarele să pară şi mai lungi. O cămaşă de lucru bărbătească albastră legată cu un nod în talie îi lăsa abdomenul descoperit, şi îi aranjaseră părul într-o coadă împletită lejer pe spate. Stilistul dorise să lege coada cu o fundă roşie ca să evidențieze falsa inocență a lui Lizzie, dar Fleur îi spusese să o lase baltă. Nu purta funde în păr şi nici Lizzie nu avea să poarte.

Imediat după ce făcu cel de-al patrulea drum la baie, asistentul de regie o strigă. Fleur îşi ocupă locul pe balansoarul de pe verandă şi revizui ce avea de făcut. Lizzie aştepta să îl vadă pe Matt, dar nu putea să arate asta. Lizzie nu putea arăta o mulțime de lucruri: cît de mult l^i ura sora şi cît de mult tînjea după soțul surorii ei. lake stătea lîngă una dintre rulote. Purta uniforma de soldat, care era costumația lui la începutul filmului, i'um putea să tînjească

după el cînd nici măcar nu îl plăcea? Căscă şi dădu să se uite la ceas, doar ca să îşi dea seama că nu purta unul.

El îşi băgă o mînă în buzunar. Cum stătea sprijinit ele rulotă, îşi înfipsese talpa pantofului în cauciucul roţii într-o poziţie sexy, care ei îi amintea de fotografiile lui publicitare. Tot ce îi trebuia era o privire încruntată şi o ţigară ca să îl facă pe Bird Dog să prindă viaţă.

- E vremea spectacolului, fete şi băieţi, strigă Johnny Guy. Eşti gata, Fleur, iubito? Hai să recapitulăm.

Ii urmă indicaţiile, notîndu-şi cu grijă cărarea pe care el dorea ca ea să alerge. In cele din urmă, se întoarse la balansoar şi aşteptă nervoasă în timp ce echipa făcu ultimele modificări. Emoţie... Trebuia să se gîndească la emoţie. Dar nu prea curînd. „Nu anticipa. Aşteaptă să îl vezi înainte să o arăţi pe chip. Nu te gîndi la nimic altceva în afară de Matt. Matt, nu Jake.“

Johnny Guy strigă „Acţiune“. Ea înălţă capul. II observă pe Matt. „Matt!“ Se întorsese! Sărind în picioare, traversă în fugă veranda. Coborî treptele de lemn din- tr-un singur salt. Coada împletită îi lovi ceafa. Trebuia să ajungă la el. Să îl atingă. Era al ei, nu al lui DeeDee. Traversă curtea alergînd. Iată-1, exact în faţa ei.

- Matt!

îi strigă din nou numele şi se aruncă în braţele lui.

El se dădu înapoi împleticindu-se, şi se prăbuşiră amîndoi la pămînt. Urmă o explozie de rîsete din partea echipei. Fleur zăcea întinsă peste Jake Koranda, ţin- tuindu-l la pămînt cu trupul ei aproape gol. îi venea să se tîrască într-un colţ şi să moară. Era un elefant. Un elefant gigant şi neîndemînatic, iar acesta era cel mai umilitor moment din viaţa ei.

- Este cineva rănit aici? întrebă Johnny Guy chicotind cînd veni să o ajută să se ridice.

-Nu, eu... eu sunt bine.

Păstră capul plecat şi se concentră să îşi scuture praful de pe picioare. Unul dintre oamenii de la machiaj veni în fugă cu o cîrpă udă, iar ea se şterse fără să ridice privirea la Jake. Dacă el avea nevoie de încă o dovadă că ea nu era potrivită pentru acel rol, ea tocmai i-o oferise. Dorea să se întoarcă în New York. Şi o dorea pe mama sa!

- Dar tu, Jako?

- Sunt bine.

Johnny Guy o bătu pe braţ.

-A fost foarte bine, drăguţo. Zîmbi larg. Păcat că băiatul ăsta este atît de pricăjit încît nu poate face faţă unei femei adevărate.

Johnny Guy încerca să o facă să se simtă mai bine, dar nu reuşea decît să înrăutăţească lucrurile. Se simţi mare, neîndemînatică şi urîtă. Toată lumea o privea lung. Dacă ar fi putut să se micşoreze!

- Eu... îmi pare rău, zise ea rigid. Cred că am stricat costumul acesta. Praful nu vrea să iasă.

- De aceea avem schimburi. Mergi şi te schimbă.

într-un timp prea scurt, fu înapoi pe balansoarul de pe verandă, şi fură gata să încerce din nou. în timp ce camera filma, ea încercă să recreeze sentimentul de încîntare pe care îl avusese în timpul primei duble, îl văzu pe Matt, sări în sus, alergă pe trepte şi traversă curtea. „Te rog, Doamne, nu mă lăsa să îl trîntesc din nou." Se controlă şi alunecă în braţele lui. Lui Johnny Guy nu îi plăcu deloc.

O făcură din nou, dar se împiedică în timp ce cobora treptele. A patra oară, balansoarul se lovi de picioarele ei. A cincea oară, reuşi să ajungă la Jake, dar frînă din nou în ultimul moment. Nefericirea ei creştea cu fiecare minut.

-Nu relaţionezi cu el, dulceaţă, zise Johnny Guy cînd Jake îi dădu drumul. Nu te conectezi. Nu îţi face atîtea griji unde îţi pui picioarele. Fă-o cum ai făcut întîia oară.

- Voi încerca.

Fu nevoită să îndure şi mai multă umilinţă cînd cei de la garderobă observară să transpirase sub cămaşă şi fură nevoiţi să îi aducă una nouă, fără semiluni sub braţe. în vreme ce se îndrepta din nou spre balansoarul de pe verandă, ştia că nici o putere de pe pămînt nu putea să o facă să îşi arunce din nou trupul cu forţă deplină asupra lui Jake Koranda. Pieptul i se strînse şi înghiţi în sec.

- Hei, aşteaptă.

Se întoarse alene şi îl privi pe Jake mergînd spre ea.

-Prima oară, m-ai prins dezechilibrat, zise el tăios. A fost vina mea, nu a ta. Data viitoare, te voi prinde.

Sigur că da. Ea încuviinţă din cap şi dădu să se îndepărteze.

- Nu mă crezi, aşa-i?

Se întoarse din nou spre el.

- Nu sunt tocmai uşurică.

Gura lui se curbă într-un zîmbet larg infatuat care arăta ciudat pe chipul lui Bird Dog Caliber.

- Hei, Johnny Guy! strigă el peste umăr. Dă-ne cîteva minute, da? Flower Power[10] aici de faţă crede că m-a bătut.

- Flower Power!

îi apucă braţul şi o tîrî deloc blînd pe după colţul casei, departe de privirile echipei. Cînd fură pînă la glezne în buruieni, îi dădu drumul.

-Am zece dolari care spun că nu mă poţi dărîma din nou.

Ea îşi înfipse o mînă în şoldul gol şi încercă să arate ca şi cum nu avea nouăsprezece ani şi nu era moartă de frică.

- Nu voi începe o partidă de lupte cu tine.

- Micuţa Scînteie se teme să nu îşi strice coafura? Sau te temi că mă vei dărîma din nou şi vei cîştiga pariul?

- Ştiu că voi cîştiga pariul, replică ea.

[10] Flower Power (în traducere, „puterea florii") a fost sloganul folosit la sfîrşitul anilor 1960 şi începutul anilor 1970 ca simbol pentru rezistenţa pasivă şi al ideologiei non-violente. (n.red.)

-Vom vedea. Zece dolari, Flower. Pune-i jos sau taci din gură.

O ademenea înadins, dar ei nu îi păsă. Tot ce dorea să facă era să îi şteargă rînjetul acela stupid de pe chip.

- Să fie douăzeci.
- Sunt speriat, Flower. Foarte speriat.

Se dădu înapoi şi se îmbărbătă singur. Tare bine avea să îi prindă. Ea se uită strîmb la el.

- Sper că ai un medic bun.
- Pînă acum tot ce ai sunt doar vorbe.
- Nu crezi că treaba asta este un pic cam juvenilă?

-Micuța Scînteie dă bir cu fugiții. Se teme că se
va răni.

- Pînă aici!

îşi afundă picioarele în terenul nisipos, îşi pregăti brațele şi se aruncă asupra lui. Fu ca şi cum ar fi lovit un perete.

Impactul ar fi trimis-o la pămînt dacă el nu ar fi prins-o. In schimb, el o strînse cu putere, lipind-o de el. Cîteva secunde trecură în timp ce ea încercă să îşi tragă sufletul, apoi se smulse şi se dădu înapoi. O durea bărbia acolo unde se lovise de umărul lui, şi umărul îi zvîcnea.

- Asta este o prostie.

începu să se îndepărteze călcînd apăsat.

- Hei, Flower.

Păşi înainte cu mersul lui obosit de cowboy şi se opri lîngă ea.

-Asta este chiar tot ce poți face? Sau îți este teamă că acel minuscul costum de baie alb se va murdări din nou?

îl privi nevenindu-i să creadă. O dureau coastele şi se părea că nu reuşea să îşi recapete suflul.

- Eşti nebun.
- Dublu sau nimic. Şi, de data asta, du-te mai în spate.

Ea îşi frecă umărul.

- Cred că voi lăsa de la mine.

El izbucni în rîs. Era un sunet aproape plăcut.

Oamenii de la garderobă începură să coasă tampoane antiperspirante.

Urma cel de-al doilea sărut, iar ea ştia că urma să aibă de furcă. Sărutase bărbaţi în faţa camerei şi cîţiva dincolo de ea, dar nu dorea să îl sărute pe Jake Koranda, nu din cauză că era un dur - acesta se dădea peste cap să fie prietenos -, ci din cauză că începuse să i se întîmple ceva ciudat cînd se apropia prea mult de el.

Asistentul de regie o strigă. Jake se afla deja la locul lui, discutînd cu Johnny Guy. In vreme ce Johnny Guy explica scena, ea privi ţintă la gura lui Jake. El o surprinse şi o privi ciudat. Ea căscă şi privi la încheietura goală a mîinii sale.

- Micuţa Scînteie are o întîlnire fierbinte? întrebă el.
- întotdeauna, spuse ea.

Johnny Guy se întoarse către ea.

- Ce ne trebuie aici, mieluşel, este un sărut adevărat, cu gura deschisă, care să facă să sară amigdalele. Lizzie trebuie să îl trezească pe Matt.

Ea îi aruncă un zîmbet larg şi ridică degetul mare.

- Am înţeles.

Fluturii din stomacul ei începură un dans războinic. Nu era persoana care săruta cel mai bine din lume. Dar cum ar fi putut să fie cînd aproape niciodată nu ieşea cu cineva pe care chiar să îl placă?

Jake îşi puse braţele în jurul ei. Ea îi simţi mîinile lipite de pielea goală chiar deasupra bikinilor şi îşi dădu seama că îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei tîrîn- du-se peste trupul lui intr-un fel sau altul.

- Picioarele tale, scumpo, zise Johnny Guy.

Ea privi în jos. Erau la fel de mari ca întotdeauna, i

- Un pic mai aproape, mieluşelule.

Atunci, văzu ce făcuse. Deşi pieptul îi era lipit de al lui Jake, îşi trăsese jumătatea de jos cît putuse de departe. îşi schimbă iute poziţia. Cum el era încălţat şi ea nu, el era cu vreo zece centimetri mai înalt. Ei, lucrul acesta i se păru ciudat şi neplăcut.

„Acesta este Matt", îşi spuse în sinea ei, cînd Johnny Guy trecu în spatele camerelor. „Ai fost cu alţi bărbaţi, dar Matt este cel pe care îl doreşti."

Johnny Guy strigă „Acţiune", şi ea îşi trecu degetele peste partea din faţă a uniformei lui Matt. închizînd ochii, îşi atinse buzele de buzele lui moi şi calde. Le ţinu acolo, încercînd să se gîndească la Matt şi Lizzie.

Johnny Guy fu mai mult decît neimpresionat.

-Nu te-ai implicat prea mult, dulceaţă. Hai să încercăm din nou.

în timpul următoarei duble, îşi mişcă mîinile în sus şi în jos peste mînecile uniformei lui Matt. Jake căscă cînd scena luă sfîrşit şi se uită la ceas. Ea intui că el nu făcuse asta din cauză că era neliniştit.

Johnny Guy o luă deoparte.

-Uită de oamenii care te privesc. Nu te gîndeşti decît să ajungi acasă pentru masa de seară. Relaxează-te! Lasă-te un pic mai mult pe el.

îşi vorbi ei înseşi tot drumul pînă la locul său. Nu era nimic mai mult decît o parte tehnică a afacerii, exact ca deschiderea unei uşi. Trebuia să se relaxeze. Să se relaxeze, fir-ar să fie!

I se păru că următorul sărut fu mai bun, dar se părea că era singura de această părere.

- Crezi că ai putea să deschizi un pic gura, mieluşe-lule? zise Johnny Guy.

Mormăind în barbă, păşi din nou în braţele lui Jake şi ridică privirea să vadă dacă el o auzise.

- îmi pare rău, puştoaico, dar nu te pot ajuta, spuse el. Eu sunt partea pasivă aici.
- Nu am nevoie de ajutor.
- Greşeala mea.
- De parcă aş avea nevoie de ajutor.
- Cum spui tu.

Johnny Guy strigă „Acţiune". Ea se strădui, dar, cînd sărutul luă sfîrşit, Jake îşi frecă ceafa.

- Mă adormi, Flower Power. Ai dori să îi cer o pauză lui Johnny Guy, ca să mergem în spatele casei şi să repetăm?

- Sunt doar un pic emoţionată, atîta tot. Este prima mea zi. Şi nu mai fac vreo repetiţie cu tine fără cască şi apărătoare de genunchi.

El zîmbi larg şi apoi, pe neaşteptate, se aplecă să îi şoptească la ureche:

-Am în buzunar o bancnotă de douăzeci de dolari care spune că nu mă poţi trezi, Flower.

Fu cea mai sexy, mai devastatoare şi mai intimă şoaptă pe care o auzise vreodată.

Următoarea dublă fu mai bună, şi Johnny Guy propuse să o păstreze, dar Jake îi spuse ei că îi datora alţi douăzeci de dolari.

capitolul 10

Belinda aştepta pe terasă cînd Fleur ajunse acasă de la studio. Nu o văzuse de aproape două săptămîni. Belinda arăta proaspătă şi frumoasă întro bluză fără mîneci, cu imprimeu roşu şi galben şi pantaloni largi prinşi cu o curea. Fleur o strînse într-o îmbrăţişare, apoi îi studie chipul.

- Nici o urmă de la varicelă.

- Arăt destul de bine încît să îi fac să îşi dorească să mă fi observat cînd aveam optsprezece ani?

- Le vei frînge inimile.

Belinda se cutremură.

- Varicela a fost o experienţă îngrozitoare. Nu o recomand. O sărută din nou pe Fleur. Mi-a fost aşa de doi de tine, scumpo.

-Şi mie.

Mîncară lîngă piscină, de pe farfurii de lut umplute generos cu salata preferată a lui Fleur, un amestec picant din creveţi, ananas şi măcriş. Fleur o puse la curent pe Belinda cu evenimentele ultimei săptămîni, dar, deşi în mod normal îi spunea totul mamei sale, se abţinu atunci cînd subiectul reveni la Jake. La sfîrşitul celei de-a doua zile de filmare,

care se nimeri a fi într-o luni, hotărî că îl judecase greşit. El o tachina şi o numea Flower Power, dar în acelaşi timp părea să aibă grijă de ea. Pînă marți, hotărî că îl plăcea un pic. Miercuri, ştia cu siguranță că îl plăcea şi, pînă la prînz, îşi dădu seama că avea o mică pasiune pentru el, lucru pe care trebuia să se asigure că Belinda nu avea să îl descopere, altfel nu avea să mai scape de gura ei. Aşa că, atunci cînd mama ei o presă în legătură cu el, Fleur îi zise doar cum îl răstumase în prima zi şi cît de grozav se purtase el.

Belinda reacționă previzibil.

- Ştiam că aşa va fi. Este unul dintre cele mai mari nume din lumea filmului, dar a înțeles cît de jenată crai. Este ca Jimmy, foarte dur la suprafață, dar dulce şi sensibil la interior.

Convingerea Belindei că Jake îngloba toate calitățile mult iubitului ei James Dean o irita pe Fleur.

- Este mult mai înalt. Şi nu arată deloc la fel.

-Au aceeaşi calitate, scumpo. Jake Koranda este şi el un rebel.

-Nici măcar nu l-ai *întîlnit.* Nu este ca nimeni altcineva. Cel puțin, nu este ca nimeni dintre cei pe care i-am cunoscut eu.

Belinda îi aruncă o privire ciudată, suspicioasă, iar ea tăcu.

Doamna Jurado, menajera, care se dovedise că avea şaizeci de ani şi care se fălea cu degetul ei mare cu încheietură superflexibilă, ieşi pe terasă şi băgă în priză telefonul pe care îl aducea.

- Este domnul Savagar.

Fleur întinse mîna să îl ia, dar doamna Jurado clătină din cap.

- Pentru doamna Savagar.

Belinda ridică nedumerită din umeri, îşi scoase cercelul cu clips şi ridică receptorul.

- Ce este, Alexi? Lovi cu unghiile suprafața de sticlă a mesei. Ce te aştepți să fac? Nu, bineînțeles că nu m-a sunat. Da. Da, bine. Da, te anunț dacă aflu ceva.

-Ce s-a întîmplat? întrebă Fleur după ce Belinda închise.

-Michel a dispărut din clinică. Alexi dorea să ştie dacă m-a

contactat. Belinda îşi puse din nou cercelul. Trebuie să fie evident, chiar şi pentru tatăl tău, că a alungat copilul greşit. Fiica mea este frumoasă şi de succes. Fiul lui este un slăbănog homosexual.

Michel era şi fiul Belindei. Fleur îşi pierdu pe dată pofta de mîncare. Oricît de mult îl ura încă, atitudinea Belindei i se păru nepotrivită.

Cu cîteva luni în urmă, apăruse bîrfa cum că Michel era implicat într-o relație de durată cu un bărbat căsătorit care era bine cunoscut în societatea pariziană. Bărbatul suferise un atac de inimă fatal după dezvăluire, iar Michel încercase să se sinucidă. Fleur era obişnuită cu homosexualitatea fățişă a celor din lumea modei şi nu îi venea să creadă cîtă vîlvă făcea toată lumea. Alexi refuzase să îl lase pe Michel să se întoarcă la şcoala din Massachusetts şi îl închisese într-o clinică particulară din Elveția. Fleur încercase să simtă compasiune pentru Michel - chiar îi părea rău pentru el -, dar o parte urîtă, neiertătoare din ea găsise o dreptate teribilă în faptul că Michel era în cele din urmă un proscris.

- Nu îți termini salata? întrebă Belinda.
- Nu îmi mai este foame.

Duhoarea țigării lui Dick Spano umplu camera de proiecție, alături de mirosul persistent de ceapă care venea de la restul de cutii cu mîncare de la fast-food. în seara aceasta, Jake privea din ultimul rînd filmările care fuseseră făcute timp de două săptămîni. Ca actor, nu făcuse niciodată asta, dar, ca scenarist începător, ştia că trebuia să vadă cum mergea dialogul lui ca să se poată gîndi la ce trebuia rescris.

-Te-ai descurcat de minune acolo, Jako, zise Johnny Guy ca răspuns la primul schimb de replici dintre Matt ții Lizzie. Eşti un scriitor dat naibii. Nu ştiu de ce îți pierzi timpul cu trupele acelea de teatru din New York.

-Ele îmi hrănesc mîndria. Jake îşi păstră privirea ațintită la ecran cînd Lizzie începu să îl sărute pe Matt. La naiba!

Bărbații priviră sărutul dublă după dublă.

-Nu este rău, zise Dick Spano la sfîrşit.

- E pe drumul bun, zise Johnny Guy.

-Este de rahat. Jake îşi termină berea mexicană şi puse sticla pe podea. Este în regulă pînă la sărut, dar nu va reuşi niciodată să se descurce cu lucrurile mai grele.

- încetează să fii atît de negativist. Se va descurca.

-Nu se poate pune în pielea lui Lizzie. Fleur este bătăioasă şi îşi pune o mască al naibii de bună, dar a crescut într-o mănăstire, pentru numele lui Dumnezeu.

-Nu era o mănăstire, zise Dick. Era o şcoală la mănăstire. Este o diferență.

- Este mai mult de atît. Este sofisticată, dar nu este versată. A călătorit peste tot în lume, şi nu am întîlnit niciodată un copil de vîrsta ei care să fi citit atîta - vorbeşte despre filosofie şi politică asemenea unui european. Dar pare să îşi fi trăit viața înlăuntrul unei bule de sticlă. Supraveghetorii ei au ținut-o strîns în frîu. Nu are experiență în viața obişnuită şi nu este o actriță atît de bună încît să ascundă asta.

Johnny Guy desfăcu ambalajul unui Milky Way.

- Va reuşi. Este muncitoare, iar camera o iubeşte.

Jake se lăsă în scaun şi privi. Johnny Guy avea dreptate în privința unui singur lucru. Camera chiar o iubea. Chipul acela mare lumina ecranul, alături de picioarele acelea grozave. Nu era grațioasă într-un mod convențional, dar el găsea ceva atrăgător în pasul ei lung şi hotărît.

Totuşi, strania ei naivitate era total diferită de sexualitatea manipulatoare a lui Lizzie. In ultima scenă de amor, Lizzie trebuia să îl domine pe Matt astfel încît rămăşițele iluziilor legate de inocența ei să fie sfîşiate. Fleur se prefăcea, dar el văzuse toată viața lui femei care se prefăceau, iar puştoaica aceasta nu părea autentică.

Fusese o zi lungă, şi îşi frecă ochii. Succesul acestui film era pentru el mai important decît orice făcuse vreodată. Scrisese cîteva scenarii pentru teatru, dar acestea ajunseseră la coşul de gunoi. Cu *Eclipsa unei dimineți de duminică* era, în sfîrşit, mulțumit. Nu numai că el credea că exista o audiență pentru filme profunde, dar dorea şi să joace un rol în care putea folosi mai mult de două expresii faciale, deşi se îndoia

de faptul că avea să cîştige vreodată vreun premiu pentru jocul lui actoricesc.

Se întîmplase atît de rapid. Scrisese prima piesă în Vietnam cînd avea douăzeci de ani. Lucrase la ea în secret şi o terminase nu cu mult timp înainte de a fi trimis acasă. După ce fusese externat dintr-un spital militar din San Diego, o rescrisese, apoi o trimisese prin poştă la New York, în ziua în care fusese externat. Două zile mai tîrziu, un agent de distribuție din Los Angeles îl observase şi îi ceruse să dea probă pentru un rol mic într-un film western cu Paul Newman. Fusese angajat în ziua următoare, şi, o lună mai tîrziu, un impresar din New York îl sunase ca să discute despre producția piesei pe care o trimisese. Jake terminase filmul şi se alesese cu o infecție la ochi.

Experiența aceea marcase începutul agitatei lui vieți duble. Producătorul îi pusese în scenă piesa de teatru. Jake primise puțini bani, dar multă glorie. Celor de la studio le plăcuse jocul lui pe ecran şi îi oferiseră un rol mai mare. Banii erau prea mulți pentru ca un puştan din partea rea a oraşului Cleveland să refuze. începuse să jongleze. Coasta de vest pentru bani, coasta de csi pentru dragoste. Semnase pentru primul film în rolul lui Caliber şi începuse o piesă nouă. Bird Dog îngn > pase studioul sub o avalanşă de scrisori de la admira tori, şi piesa de teatru obținuse premiul Pulitzer. Se gîndise să părăsească Hollywoodul, dar piesa îi aduse se mai puțin de jumătate din cît ar fi obținut pentru următorul său film. Făcuse filmul şi avea să le tot facă de atunci, unul după altul. Fără regrete - sau cel puțin nu foarte multe.

îşi îndreptă din nou atenția către ecran. Deşi o tachinase pe Flower Power în legătură cu faptul că era o fată lermecătoare, acesteia nu părea să îi pese prea mult de lelul în care arăta. Nu privea în oglindă decît dacă era nevoită să o facă şi chiar şi atunci nu petrecea niciodată

0 secundă în plus admirîndu-se. Fleur Savagar era mai complicată decît se aşteptase el.

O parte din problema lui era că ea nu arăta absolut deloc ca Liz cea reală, care fusese micuță şi brunetă. Cînd el şi Liz

mergeau prin campus, ea trebuia să facă doi paşi cînd el făcea unul. îşi amintea cum îşi ridica privirea spre tribune atunci cînd juca baschet şi ii vedea părul negru strălucitor prins la spate cu clama argintie pe care i-o cumpărase el. Tot rahatul acela naiv şi romantic.

Nu putea să mai îndure alte amintiri, altfel avea să înceapă să audă Creedence Clearwater[11] şi să simtă miros de napalm. Se îndreptă către uşă. Pe drum, piciorul lui prinse sticla goală de bere şi o izbi de perete, spărgînd-o.

In dimineața de după sosirea ei în Los Angeles, Belinda aştepta în partea din spate a studioului în timp ce Fleur se afla la machiaj. în sfîrşit auzi paşii lui. Anii dispărură. Avea din nou optsprezece ani, stînd la tejgheaua drogheriei Schwab. Aproape că se aştepta ca el să scoată un pachet mototolit de țigări Chesterfield «lin buzunarul jachetei uniformei lui. Inima începu să ii bubuie. Umerii gîrboviți, capul plecat - bărbatul este propriul stăpîn. Rebelul James Dean.

-îmi plac la nebunie filmele tale. Păşi în față, blo- eîndu-i ingenios drumul. Mai ales cele cu personajul (laliber.

El îi zîmbi pieziş.

- Mulțumesc.

- Sunt Belinda Savagar, mama lui Fleur.

întinse mîna. Cînd el o luă, se simți amețită.

- Doamnă Savagar. Mă bucur de cunoştință.

-Te rog, spune-mi Belinda. Doresc să îți mulțumesc pentru că ai fost aşa drăguț cu Fleur. Mi-a spus cum ai ajutat-o.

- Este greu la început.

- Dar nu toată lumea este îndeajuns de amabilă încît să uşureze calea.

- Este un copil bun.

Era pregătit să se îndepărteze, aşa că ea îşi aşeză vîrfurile degetelor ei cu manichiură impecabilă pe mîneca lui.

- Iartă-mă dacă sunt îndrăzneață, dar eu şi Fleur am dori să îți mulțumim cum se cuvine. Aruncăm nişte carne pe

---

[11] Formație americană de rock (n.tr.)

grătar sîmbătă după-amiază. Nimic pretențios. Un grătar în grădină, ca în Indiana.

Ochii lui trecură peste tunica ei bleumarin de la Yves Saint Laurent şi pantalonii albi de gabardină. Ea putu să îşi dea seama că lui îi plăcea ceea ce vedea.

-Nu arăți ca şi cum ai fi din Indiana.

-Născută şi crescută în Indiana. îl privilegie cu o privire ştrengărească. Aprindem cărbunii pe la ora trei.

-Mă tem că sunt ocupat duminică, zise el, părînd să regrete cu adevărat. Ai putea să amîni focul ăla o săptămînă?

- Aş putea face asta.

In timp ce el zîmbea şi se îndepărta, ea ştiu că făcuse totul aşa cum trebuia, la fel cum ar fi făcut în cazul lui Jimmy. Bere rece, chipsuri de cartofi serviți din pungă şi Perrierul ascuns. Dumnezeule, îi era dor de bărbații adevărați.

In weekendul următor, Fleur se uită pieziş la mama sa. Belinda stătea lungită pe un şezlong pe marginea piscinei, costumul de baie alb şi brățara aurie de la gleznă licărind pe trupul ei dat cu ulei, cu ochii închişi sub ochelarii de soare supradimensionați. Era ora trei şi cinci minute, duminică după-amiază.

- Nu pot să cred că ai făcut asta. Chiar nu îmi vine să cred! Nu am mai fost în stare să îl privesc în ochi de cînd mi-ai spus. L-ai pus într-o situație îngrozitoare, ca să nu mai pomenesc despre mine. Ultimul lucru pe care doreşte să îl facă în singura lui zi liberă este să vină aici.

Belinda îşi răsfiră degetele ca să se poată bronza între ele.

-Nu fi prostuță, scumpo. Se va simți minunat. Vom avea grijă de asta.

Asta îi tot spusese Belinda de cînd o anunțase pe Fleur că îl invitase pe Jake la un grătar duminică. Fleur luă plasa pentru frunze şi se îndreptă furioasă spre marginea piscinei. Era destul de rău că fusese nevoită să o privească toată săptămîna cum se purtase în jurul lui Jake. Acum, trebuia să o facă şi duminica. Dacă el avea să bănuiască vreodată că ea avea pasiunea asta prostească pentru el...

începu să curețe piscina de frunze. Ceea ce începuse ca o

mică pasiune devenea mai mare cu fiecare zi. Din fericire, era destul de deşteaptă cît să ştie că asta nu avea nici o legătură cu două inimi care băteau la unison. Avea de-a face cu sexul. în sfîrşit, întîlnise un bărbat care o făcea să i se înmoaie genunchii de dorință. Dar de ce trebuia să fie fix acest bărbat?

Indiferent de ce avea să se întîmple, astăzi nu avea să se poarte prosteşte. Nu avea să caşte gura la el, ori să vorbească prea mult, ori să rîdă prea tare. Avea să îl ignore, asta avea să facă. Belinda îl invitase, şi Belinda putea să îl distreze.

Mama ei îşi ridică ochelarii şi cercetă spatele celui mai vechi costum negru de baie întreg al lui Fleur.

-Tare aş dori să te schimbi într-unul dintre costumele tale de baie cu bikini. Costumul acesta este groaznic.

Jake păşi prin uşile deschise şi ieşi pe terasă.

- Mie mi se pare că arată binés

Fleur scăpă plasa şi se aruncă în apă. îmbrăcase vechiul ei costum de baie întreg negru pentru ca Jake să nu o îngrămădească alături de toate celelalte femei care] salivau după el. Lynn îl numea „Efectul erotic Koranda".]

Atinse fundul piscinei, apoi ieşi la suprafaţă. El şedea 1 pe şezlongul de lîngă Belinda. Purta un şort bleumarin larg, un tricou gri şi o pereche de pantofi sport care văzuseră zile mai bune. Descoperise deja că era elegant 1 doar atunci cînd juca un rol. Altfel, purta mai mult blugi zdrenţăroşi şi tricouri decolorate.

Şi arăta grozav.

Cînd el îşi dădu capul pe spate şi rîse la ceva ce spu- j sese Belinda, Fleur simţi o urmă de gelozie. Belinda ştia ! exact cum să discute cu un bărbat. Fleur îşi dorea să fie astfel, dar singurii bărbaţi cu care îi era uşor să discu- 1 te erau cei de care nu îi păsa, ca actorii şi craii bogaţi alături de care Belinda şi Gretchen doreau ca ea să fie văzută. Nu avea aproape deloc exerciţiul de a discuta cu un bărbat pe care dorea să îl impresioneze. Se scufundă din nou. Dacă ar fi putut avea prima pasiune pe cînd avea şaisprezece ani, ca alte fete! De ce înflorea întotdeauna atît de tîrziu? Şi de ce trebuia ca prima ei pasiune să fie un scenarist/vedetă de cinema care avea femeile la picioare?

Ieşi din nou la suprafaţă la timp să o vadă pe Belinda coborîndu-şi picioarele pe marginea şezlongului.

-Fleur, vino şi ţine-i de urît lui Jake cît merg să îmi iau ceva să mă acopăr. încep să mă ard.

- Stai unde eşti, strigă el. Intru.

îşi trase tricoul peste cap, îşi azvîrli pantofii şi se arun- { **că în piscină. Cînd ieşi la suprafaţă în capătul celălalt şi înotă către ea, ea privi jocul muşchilor de pe braţele lui şi felul în care apa i se scurgea pe faţă şi pe gît. îşi puse picioarele jos lîngă ea. Zîmbetul lui larg era irezistibil, şi ea simţi un junghi de durere.**

- Ţi-ai udat părul, zise el. Credeam că fetele fermecătoare din New York nu fac decît să privească apa.

- Asta arată cît de multe ştii despre fetele fermecătoare din New York.

Se scufundă iar, dar, înainte să apuce să se îndepărteze, o mînă o prinse de gleznă şi o trase înapoi. Ţîşni la suprafaţă.

- Hei! zise el cu o indignare prefăcută. Sunt o vedetă de film renumită! Fetele nu se îndepărtează de mine înotînd.

-Poate că fetele obişnuite nu o fac, dar renumitele fete fermecătoare găsesc ceva mult mai bun decît un scenarist snob.

El izbucni în rîs, iar ea ajunse la scară înainte ca el să o poată opri.

-Nu e corect, strigă el. înoţi mai bine decît mine.

-Am observat. Eşti într-o condiţie fizică foarte proastă.

Dar nu era destul de netoată încît să îl împiedice să urce scara imediat după ea.

- Corectează-mă dacă mă înşel, Flower Power, dar nu pari deloc bucuroasă să mă vezi astăzi.

Poate era o actriţă mai bună decît crezuse ea. Luă un prosop de pe un scaun şi se înfăşură în el.

- Nu este nimic personal, spuse ea. Am avut o noapte lungă. Pentru că stătuse trează ca să îi citească piesele de teatru. în plus, sunt un pic îngrijorată în legătură cu scena pe care o am mîine cu tine şi cu Lynn.

Nu doar puţin. Era de-a dreptul panicată.

- Hai să alergăm şi să discutăm despre asta.

Alerga aproape zilnic de cînd venise în Los Angeles, iar el nu ar fi putut sugera un mod mai bun de a o face să îşi consume un pic din energia nervoasă.

- Bună idee.

-Te superi dacă îţi fur fiica pentru un timp? strigă Jake către Belinda, care tocmai se întorsese pe terasă purtînd o haină largă din dantelă. Trebuie să fac loc pentru fripturile acelea.

- Daţi-i drumul, răspunse Belinda fluturînd vesel din mînă. Şi nu vă grăbiţi să vă întoarceţi. Am o carte nouă de Jackie Collins cu care abia aştept să mă desfăt.

Jake se strîmbă. Fleur zîmbi şi se grăbi să intre ca să se schimbe în pantaloni scurţi şi pantofi de alergare. Cînd se aşeză pe marginea patului ca să îşi lege şireturile, cartea pe care o citea căzu pe podea. Privi la pagina pe care o însemnase chiar în dimineaţa aceea.

Koranda ridică oglinda sa personală în faţa clasei muncitoare americane. Personajele lui sunt bărbaţi şi femei care iubesc berea şi sporturile de contact, care cred în munca cinstită de peste zi pentru un salariu cinstit. Intr-un limbaj care este frecvent crud şi adesea amuzant, ne arată ce este cel mai bun şi cel mai rău la spiritul american.

Un critic o spuse mai simplu în următorul paragraf:

In ultimă instanţă, munca lui Koranda are succes pentru că apucă ţara de testicule şi strînge tare.

Citise piesele de teatru ale lui Jake, precum şi cîteva articole academice despre opera lui. Făcuse, de asemenea, şi unele cercetări asupra vieții lui sociale, lucru care nu se dovedise la fel de uşor din cauza obsesiei lui pentru intimitate. Cu toate astea, descoperise că rareori se întîlnea cu aceeaşi femeie mai mult de cîteva ori.

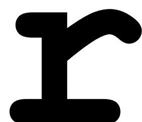
II întîlni la capătul aleii, unde acesta îşi făcea încălzirea.

- Crezi că poți să ții pasul, Flower, sau ar trebui să îți iau un cărucior?

- Este atît de ciudat! Mă pregăteam să scot un scaun cu rotile.

-Au!

Ea zîmbi larg, şi porniră la pas uşor. Din moment ce era duminică, armata de grădinari care păstrau imaculate peluzele nefolosite din fața caselor din Beverly Hills era absentă, iar strada părea şi mai pustie decît de obicei. încercă să se gîndească la ceva interesant de spus.

-Te-am văzut aruncînd la coş lîngă parcare. Lynn mi-a spus că ai jucat baschet în facultate.

-Acum, joc de două ori pe săptămînă. Mă ajută să îmi limpezesc mintea ca să pot scrie.

-Nu se presupune că dramaturgii sunt intelectuali, nu sportivi?

-Dramaturgii sunt poeți, Flower, şi baschetul asta este. Poezie.

„Şi asta eşti tu“, gîndi ea. „O poezie erotică întunecată şi complicată.“ Trebui să fie atentă să nu se împiedice în propriile picioare. îmi place baschetul, dar nu prea se potriveşte ideii mele despre poezie.

-Ai auzit vreodată de un tip pe nume Julius Erving?

Ea clătină din cap şi grăbi pasul ca el să nu o poată ucuza că îl reținea. El îşi ajusta ritmul.

-l se spune „Dr. J“ lui Erving. Este un jucător tînăr de la New York Nets şi va fi unul dintre cei mai buni. Nu doar bun, înțelegi - ci unul dintre cei mai buni jucători de baschet care au trăit vreodată.

Fleur îl adăugă în minte pe Julius Erving pe lista ei de lectură.

- Tot ce face el pe teren este poezie. Legile gravitației dispar cînd se mişcă el. El zboară, Flower. Bărbații nu ar trebui să zboare, dar Julius Erving o face. Asta este poezie, puştoaico, şi asta mă face să scriu.

Păru dintr-odată stingherit, ca şi cum ar fi dezvăluit prea multe despre el însuşi. Cu coada ochiului, ea văzu cum i se întunecă privirea.

- Să grăbim pasul, zise el mîrîind. Parcă am merge.

Nu era din cauza ei. Țîşni în fața lui şi o tăie peste o alee pentru biciclete, întinzîndu-şi picioarele şi forțăm du-se. El o prinse din urmă, şi, nu peste mult timp, pete de transpirație le apărură pe tricouri.

-Spune-mi despre problema ta cu scena de mîine, o îndemnă el într-un final.

-Este cam... dificil de explicat. Rămăsese fără suflare, şi trase mai mult aer în piept. Lizzie... pare atît de calculată.

El încetini pasul pentru ea.

- Este. O nemernică calculată.

-Dar, deşi îi poartă pică lui Deedee, o iubeşte... şi ştie ce simte DeeDee faţă de Matt. îşi umplu plămînii, înţeleg de ce este atrasă de el - de ce doreşte să... se culce cu el dar nu înţeleg de ce este atît de calculată în legătură cu asta.

- Este istoria neamului femeiesc. Nu este nimic mai bun decît un bărbat pentru a distruge prietenia dintre două femei.

-Este o prostie. Se gîndi la junghiul de gelozie pe care îl simţise mai devreme faţă de Belinda şi nu se plăcu pe sine pentru asta. Femeile au lucruri mai bune de făcut decît să se lupte pe un tip care probabil nici măcar nu merită din capul locului.

- Hei, eu sunt cel care defineşte realitatea aici. Tu eşti doar portavocea.

-Scriitorii...

El zîmbi, iar ea mai luă o gură de aer.

- DeeDee pare mai... completă decît Lizzie. Are puteri şi slăbiciuni. îţi vine să o alini şi să o scuturi în acelaşi timp.

Se opri chiar înainte să spună că DeeDee era mai bine redată, deşi era adevărat.

- Foarte bine. Ai citit scenariul.

- Nu mă lua peste picior. Trebuie să joc rolul şi nu o înţeleg. Mă deranjează.

Jake mări din nou ritmul.

-Trebuie să te deranjeze. Uite ce e, din cîte înţeleg, ai dus o viaţă destul de liniştită pînă în urmă cu vreo doi ani. Poate nu ai întîlnit pe nimeni ca Lizzie, dar o astfel de femeie lasă urme de dinţi într-un bărbat.

- De ce?

- Cui îi pasă? Ceea ce contează este efectul de la sfîrşit.

Pasiunea faţă de el nu o împiedică să se înfurie pe el.

- Nu spui „cui îi pasă“ cînd vine vorba despre celelalte personaje ale tale. De ce o spui la adresa lui Lizzie?

- Cred că va trebui să ai încredere în mine.

Trecu înaintea ei.

- De ce ar trebui să am încredere în tine? strigă ea în urma lui. Pentru că tu ai un mare Pulitzer şi tot ce am eu sunt coperte Cosmo!

El încetini ritmul.

-Nu am spus asta. Ajunseseră la un parc la fel de gol ca restul cartierului. Hai să o luăm la pas un pic.

- Nu trebuie să mă dădăceşti.

Urî nota bosumflată din propria ei voce.

- Hai să spunem lucrurilor pe nume, zise el, în timp ce încetinea. Eşti supărată din cauza lui Lizzie ori fiindcă ştii că nu am vrut să joci rolul ăla?

-Tu eşti cel care defineşte realitatea. Alege.

-Atunci, hai să vorbim despre distribuție. Ridică marginea tricoului şi îşi şterse fața. Eşti foarte frumoasă pe ecran. Chipul tău este magic, şi ai picioare mortale. Johnny Guy modifică în fiecare noapte scenariul filmărilor ca să adauge mai multe prim-planuri. Omul are lacrimi în ochi cînd te priveşte în filmări. Ii zîmbi, iar ea putu simți cum i se dizolvă o parte din mînie. Şi eşti un copil foarte bun.

Un *copil.* Asta duru.

-Asculți părerile altor oameni, munceşti din greu şi pun pariu că nu ai nici urmă de răutate în tine.

Ea se gîndi la Michel şi ştiu că nu era adevărat.

- De aceea am avut îndoieli ca tu să joci rolul lui Lizzie. Ea este o carnivoră. întregul concept este străin naturii tale.

- Sunt actriță, Jake. Actoria presupune să joci un rol diferit de tine însuți.

Se simțea ca o ipocrită. Nu era actriță. Era un fals, o fată al cărui trup bun de un spectacol cu ciudați la circ fusese transformat în mod misterios de cameră în ceva frumos. El îşi trecu degetele prin păr, făcîndu-l să se ridice în țepi mici pe o parte.

-Lizzie este un personaj despre care îmi este greu să vorbesc. Se bazează pe o fată pe care am cunoscut-o. Am fost căsătoriți cu mult timp în urmă.

Oare Jake, Greta Garbo a actorilor de parte bărbătească,

avea să i se destăinuie? Nu de bunăvoie. Părea furios pentru că dezvăluise chiar şi aşa puţin din trecutul lui.

- Cum era? întrebă ea.

Un muşchi din falca lui tresăltă.

- Nu este important.

- Aş vrea să ştiu.

El făcu cîţiva paşi, apoi se opri.

-Era o devoratoare de bărbaţi. M-a mărunţii între dinţişorii ei frumoşi şi apoi m-a scuipat.

încăpăţînarea care îi cauzase atîtea necazuri în trecut puse stăpînire pe ea.

- Dar trebuie să fi fost ceva care te-a făcut să te îndrăgosteşti de ea.

El începu din nou să meargă.

- Las-o baltă!

- Trebuie să aflu.

- Am spus să o laşi baltă. Era grozavă în pat, bine?

- Doar atît?

El se opri şi se întoarse spre ea.

- Doar atît. Mii de clienţi satisfăcuţi şi-au găsit fericirea între picioarele ei, dar puştiul slovac din Cleveland era prea ignorant ca să îşi dea seama de asta şi a înghiţit-o ca un căţeluş!

Durerea lui o lovi ca o palmă peste faţă. îi atinse braţul.

- îmi pare rău. Cu adevărat.

El îşi trase braţul şi, în timp ce alergară spre casă în tăcere, Fleur se întrebă ce fel de persoană fusese fosta lui soţie.

Gîndurile lui Jake urmau o cărare similară. O întîlnise pe Liz la începutul primului său an de facultate. Se întorcea acasă de la un antrenament la baschet, cînd intrase la o repetiţie din clădirea de teatru a facultăţii. Ea se afla pe scenă, cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată, o pisicuţă, cu părul negru. îi ceruse o întîlnire în aceeaşi seară, dar ea îi spusese că nu se întîlnea cu sportivi. împotrivirea ei o făcuse şi mai atrăgătoare, şi el începuse să se învîrtă pe lîngă clădirea teatrului între antrenamente. Ea continuase să îl ignore. El descoperise că ea avea să se înscrie la un curs de dramaturgie în semestrul următor şi aranjase lucrurile astfel

încît să întrunească intr-un final condițiile necesare ca să urmeze acelaşi curs. Asta îi schimbase viața.

El scrisese despre bărbații pe care îi întîlnise cînd făcuse reparații în barurile clasei muncitoare din Cleve- land. Despre acei Pete şi Vinnie, care treptat luaseră Ionii tatălui pe care nu îl avusese niciodată, bărbați care îl întrebau despre teme şi care îl puseseră la punct pentru că chiulise de la ore şi, într-o seară, cînd aflaseră că fusese ridicat de poliție pentru că încercase să fure o maşină, ¡1 duseseră pe o alee din spatele barului şi îl învățaseră ce însemnau dragostea dură, disciplina.

Cuvintele curgeau din el, şi profesorul fusese impresionat. Şi, mai important, atrăsese în sfîrşit atenția lui I izzie. Pentru că familia ei era bogată, sărăcia lui o fascina. Citeau împreună Gibran şi făceau dragoste. El începu să coboare zidurile pe care şi le construise în jurul lui. înainte să îşi dea seama, se hotărîseră să se căsătorească, chiar dacă el avea doar nouăsprezece ani, iar ea douăzeci. Tatăl ei amenințase să îi taie banii de buzunar, aşa că ea îi spusese că era însărcinată. Tăticul îi trimise repede în Youngstown pentru o ceremonie rapidă, dar, cînd aflase că sarcina fusese o înşelătorie, oprise cecurile. Jake îşi prelungise orele de muncă la bufetul oraşului cînd nu era la cursuri ori la antrenament.

Un nou masterand se înscrisese la departamentul de teatru şi, cînd Jake venise acasă, îl găsi pe acesta stînd cu Liz la masa gri din bucătărie, discutînd despre sensul vieții. într-o noapte, îi prinsese în pat. Liz plînsese şi îl rugase pe Jake să o ierte. Spusese că se simțea singură şi că nu era obişnuită să fie săracă. Jake o iertase.

Două săptămîni mai tîrziu, o găsise în genunchi lăcîndu-i felație unuia dintre coechipierii lui. Inocența

ei, descoperise el, fusese împărtășită cu o mulțime de bărbați. Luase cheile Mustangului ei, se dusese la Co- lumbus şi se înrolase în armată. Actele de divorț ajunseseră la el cînd se afla lîngă Da Nang. Vietnamul, venind atît de curînd după trădarea lui Liz, îl schimbase pentru totdeauna.

Cînd scrisese *Eclipsa unei dimineți de duminică,* stafia lui Liz revenise să îl bîntuie. Şezuse pe umărul lui, șoptind cuvinte de inocență şi corupție. Devenise Lizzie. Lizzie cea cu fața deschisă şi inocentă şi cu inima unei tîrfe. Lizzie, care nu avea nici o asemănare cu frumoasa puştoaică uriaşă care alerga alături de el.

-M-am înşelat în ceea ce te priveşte. Vei fi o Lizzie grozavă, zise el, fără să creadă asta cu adevărat. Tot ce îți trebuie este un pic de încredere în tine însăți.

- Chiar crezi asta?
- Absolut.

întinse mîna şi o trase uşor de păr.

- Eşti un copil bun, Flower Power. Dacă aş fi avut o soră, mi-ar fi plăcut să fie exact ca tine. Doar că nu chiar aşa isteață.

capitolul 11

Jake privi cum Belinda cîştigă treptat fiecare bărbat de pe platou, de la cel mai puțin important membru al echipei pînă la Dick Spano şi însuși Jake. Era întotdeauna prezentă dacă cineva avea nevoie de ea. Repeta replicile cu actorii, glumea cu asistenții de sunet şi de lumini şi masa ceafa înțepenită a lui Johnny Guy. Le aducea cafea tuturor, îi tachina despre soțiile şi prietenele lor şi le umfla orgoliile.

-Schimbările pe care le-ai făcut în monologul lui DeeDee au fost pur şi simplu geniale, îi spusese în iunie lui Jake, în timpul celei de-a doua luni de filmare. Ai săpat în profunzime.

-Aiurea, doamnă, nu a fost mare lucru.

îl privi cu sinceritate.

-Vorbesc serios, Jake. Ai nimerit-o la fix. Am început să plîng cînd a spus: „Renunț, Matt. Renunț". Vei cîştiga un premiu Oscar. Știu, pur şi simplu.

Ceea ce îl impresiona la entuziasmul Belindei era laptul că ea chiar credea fiecare vorbă din cale-afară de exuberantă. După cîteva minute cu ea, orice stare proastă de spirit ar fi cărat după el dispărea. Flirta cu el fără pic de ruşine, îl alina şi îl făcea să rîdă. Sub balsamul adorației ei cu ochi ca de zambilă, se simțea un actor mai bun, un scriitor mai bun şi un bărbat mai puțin cinic. Era fascinantă, o femeie sofisticată mondenă cu pasiunea zeloasă a unui copil față de orice lucru luminos şi strălucitor. Ajută să facă *Eclipsa* unul dintre cele mai bune platouri pe care lucrase vreodată.

-Mulți ani de acum înainte, declară ea, toată lumea de aici va fi mîndră să spună lumii că a lucrat la *Eclipsa.*

Nimeni nu o contrazise.

Fleur era pe zi ce trecea mai îngrozită să meargă la lucru. Ura să îi audă rîzînd pe Jake şi pe Belinda. De ce ea nu putea să îl amuze aşa cum o făcea mama ei? Era o tortură să se afle pe platou, şi nu doar din cauza lui Jake. Ura să joace chiar şi mai mult decît să fie fotomodel. Poate că, dacă ar fi fost mai bună în rolul ei, nu s-ar fi simțit atît de descurajată. Nu era ca şi cum ar fi fost groaznică, dar ea era veriga slabă într-un lanț de actori grozavi, şi nu fusese niciodată mulțumită să fie altfel decît cea mai curajoasă, cea mai rapidă şi cea mai puternică.

în mod predictibil, Belinda îi ignoră îngrijorările.

-Eşti mult prea aspră cu tine, scumpo. Este vina acelor călugărițe îngrozitoare. Te-au făcut să suferi de sindromul perfecționismului.

Fleur îl privi pe Jake, aflat de partea cealaltă a platoului. Acesta îi ciufulea părul, o tîra după el să arunce la coş împreună, țipa la ea dacă se certa cu el şi o trata

exact ca pe o soră mai mică. îşi dorea să fi putut discuta cu Belinda despre sentimentele ei pentru el, dar mama ei era ultima persoană cărei i s-ar fi putut destăinui în legătură cu asta.

„Sigur că te-ai îndrăgostit de el", ar fi spus Belinda. „Cum ai putea să eviți asta? Este un bărbat minunat, scumpo. Exact ca Jimmy."

îşi spuse în sinea ei că, de fapt, nu se îndrăgostise de el. Oricum, nu era o dragoste eternă. Aceasta era de presupus că era reciprocă, nu? Dar sentimentele ei deveniseră mai complicate decît o simplă dorință trecătoare. Poate că pur şi simplu suferea de un caz de avansată iubire adolescentină. Din nefericire, o îndreptase către un bărbat care o trata de parcă ar fi avut doisprezece ani.

într-o seară de vineri, Dick Spano organiză o petrecere pe platou. Fleur îşi puse tocuri înalte şi un sarong de mătase chinezească pe care îl legă sub sîni. Fiecare bărbat de pe platou observă, cu excepția lui Jake. Acesta era prea ocupat să discute cu Belinda. Belinda nu îi făcea niciodată greutăți, nu îl provoca niciodată. Nu era de mirare că lui îi făcea mare plăcere să fie cu ea.

Fleur începu să numere zilele pînă cînd aveau să plece la locația din Iowa. Cu cît mai repede se termina filmul acesta, cu atît mai repede se putea întoarce în New York şi să uite de Jake Koranda. Dacă ar fi putut să născocească un plan cu ceea ce dorea să facă cu viața ei odată ce toate astea aveau să rămînă în urmă...

Dick Spano închiriase un motel nu departe de Iowa City, ca să cazeze actorii şi echipa şi să servească drept post de comandă al producției. Camera lui Fleur avea o pereche de lămpi urîte, covor portocaliu tocit şi o reproducere a tabloului O *după-amiază de duminică pe insula La Grande Jatte* prinsă pe perete. Mijlocul cartonului tabloului se curba ca un chips de cartofi. Belinda strîmba din nas în timp ce îl studia.

- Norocoaso! Eu am nimerit un lan de floarea-soarelui fals de Van Gogh.

-Nu era nevoie să vii cu mine, zise Fleur cu mai multă asprime decît ar fi trebuit.

-Nu fi morocănoasă, draga mea. Ştii că nu puteam rămîne In urmă. După toți acei ani mizerabili în Paris cu nimic de făcut în afară de a bea, asta a fost ca un vis devenit realitate.

Fleur ridică privirea de la grămada de sutiene pe care o punea în dulap. Chiar şi în această cameră mohorîtă de hotel, Belinda părea fericită. Şi de ce nu ar fi fost? Belinda îşi trăia visul. Dar acesta nu era visul lui Fleur. îşi fixă privirea asupra sutienelor.

- M-am cam... gîndit la ceea ce doresc să fac după ce treaba asta ia sfîrşit.

-Nu te gîndi prea mult, draga mea. Pentru asta îi plătim pe Gretchen şi pe agentul tău.

Belinda scotoci prin trusa de cosmetice a lui Fleur şi scoase o perie de păr.

-Totuşi, va trebui să luăm curînd o decizie despre proiectul de la Paramount. Este cu adevărat tentant. Parker crede că este potrivit pentru tine, dar Gretchen urăşte scenariul. Intr-un fel sau altul, trebuie să încheiem mai întîi înțelegerea cu Estee Lauder.

Fleur scoase o pereche de pantofi sport din valiza ei şi încercă să pară relaxată.

-Poate că... ar trebui să aşteptăm o vreme înainte să facem ceva. Nu m-ar deranja să iau o mică pauză. Am putea călători, doar noi două. Ar fi distractiv.

- Nu te prosti, scumpo.

Belinda îşi cercetă reflexia în oglindă şi îşi atinse cu degetul o şuviță de păr.

- Poate ar trebui să mă vopsesc mai deschis? Ce crezi?

Fleur încetă să se mai prefacă a despacheta.

- Chiar aş dori o pauză. Am lucrat din greu timp de trei ani şi am nevoie de o vacanță. De o şansă de a cugeta asupra unor lucruri.

Avu în sfîrşit întreaga atenție a Belindei.

-Categoric nu! Belinda trînti peria de păr. Dacă ai dispărea acum din prim-plan... asta ar însemna sinuciderea carierei.

-Dar... vreau să fac o pauză. S-a petrecut totul atît de rapid.

Adică, a fost minunat şi toate cele, dar... Vorbele îi ieşiră de-a valma. De unde să ştiu că asta este cu adevărat ceea ce doresc de la viața mea?

Belinda o privi ca şi cum înnebunise.

- Ce ți-ai putea dori mai mult?

Fleur nu putea sări într-un alt film imediat şi ura ide- ea de a mai lucra ca fotomodel, dar simți că ezită.

-Nu... nu ştiu. Nu sunt sigură.

-Nu eşti sigură? Bănuiesc că este un pic dificil să găseşti altceva de făcut cînd deja ai ajuns în vîrf.

-Nu spun că vreau o altă carieră. Doar că... Am nevoie de un pic de timp să mă gîndesc la variantele pe care le am. Să mă asigur că asta este cu adevărat ceea ce doresc.

Belinda se transformă într-un străin rece şi distant.

-Ai în minte ceva mai palpitant decît să fii cel mai faimos model din lume? Ceva mai fermecător decît să fii vedetă de cinema? Ce te gîndeşti să faci, Fleur? Vrei să fii secretară? Ori vînzătoare într-un magazin? Sau infirmieră? Ai putea să cureți voma şi să freci ploşti. Este îndeajuns de bun pentru tine?

-Nu, eu...

- Atunci, ce? Ce doreşti să faci?

-Nu ştiu!

Se prăbuşi pe marginea patului. Mama ei o pedepsi cu tăcerea. înăuntrul ei nefericirea crescu.

-Sunt doar... dezorientată, spuse ea cu glas scăzut.

-Nu eşti dezorientată. Eşti răsfățată. Dispretul Be- lindei îi zgîrie pielea ca un burete de sîrmă. Ți s-a dat pe tavă tot ce ai dorit vreodată şi nu ai fost nevoită să munceşti pentru nimic din toate astea. Iți dai seama cît de imatură pari? Poate ar fi diferit dacă ai avea un țel, dar nu ai nici măcar asta. Cînd eram de vîrsta ta, ştiam exact ce doream de la viață şi eram gata să fac orice ca să obțin asta.

Fleur simți cum se ofileşte.

- Poate... Poate ai dreptate.

Belinda era mînioasă şi nu avea de gînd să o lase să scape aşa uşor.

- Nu am crezut vreodată că voi spune asta, dar sunt dezamăgită de tine. Traversă carpeta portocalie ponosită. Gîndeşte-te la ce anume plănuieşti să dai cu piciorul şi, cînd eşti gata să discuţi în mod raţional, caută-mă.

Fără nici un alt cuvînt, ieşi.

Dintr-odată, Fleur fu din nou copil, înapoi la mănăstire, privindu-şi mama plecînd. Se ridică de pe pat şi ieşi în grabă pe coridor, dar Belinda dispăruse. Palmele îi deveniră umede de la transpiraţie, iar inima i-o luă la goană. îşi croi drum spre camera mamei sale. Nu răspunse nimeni cînd bătu la uşă. Se întoarse în camera ei, dar nu putu sta locului. Se îndreptă spre foaierul hotelului şi îl găsi gol, cu excepţia cîtorva membri ai echipei. Poate că Belinda ieşise să înoate. Dar singura persoană din jurul micii piscine a hotelului era un muncitor care golea coşurile de gunoi. Merse înapoi în foaier şi îl observă pe Johnny Guy.

- Ai văzut-o pe Belinda?

El clătină din cap.

- Poate este la bar.

Mama ei nu mai bea, dar Fleur nu mai avea unde altundeva să o caute.

Ochii ei avură nevoie de un moment pentru a se obişnui cu lumina slabă. O văzu pe Belinda şezînd singură la masa din colţ, răsucind o scobitoare în ceea ce părea a fi un pahar de coniac. Tot sîngele îi părăsi creierul. După trei ani de abstinenţă, mama ei călcase strîmb, iar Fleur era responsabilă. Fugi lîngă ea.

- Ce faci? Te rog să nu faci asta. Iartă-mă!

Belinda împinse scobitoarea către fundul paharului.

- Nu sunt cea mai bună companie în clipa asta. Poate ar fi mai bine să mă laşi singură.

Fleur căzu pe scaunul din fața ei.

- Te descurcai atît de bine! Doar pentru că ai o fiică nerecunoscătoare nu înseamnă că ar trebui să te pedepsești. Am prea multă nevoie de tine.

Belinda privi gînditoare la băutura ei.

-Nu ai nevoie de mine, scumpo. Se pare că te-am împins să faci lucruri pe care nu le dorești.

- Nu este adevărat.

Belinda ridică privirea, și ochii îi erau scăldați în lacrimi.

-Te iubesc atît de mult! Nu doresc decît ce este cel mai bine pentru tine.

Fleur apucă mîna mamei sale.

- Este cum ai spus mereu. între noi este o legătură, ca și cum am fi o singură persoană, nu două. Vocea i se gîtui. Orice te face fericită pe tine mă face și pe mine fericită. Am fost pur și simplu dezorientată, atîta tot. încercă să zîmbească. Hai să mergem la o plimbare cu mașina. Ne putem decide ce să facem cu Paramount.

Belinda își plecă ușor capul.

- Nu mă detesta, scumpo, te rog. Nu aș suporta să mă detești.

-Asta nu se va întîmpla niciodată. Haide! Să ieșim de aici.

- Ești sigură?

- Nu am fost niciodată mai sigură de ceva.

Belinda îi dărui un zîmbet și se ridică de pe scaun. Fleur lovi marginea mesei cu șoldul, și un strop din băutura Belindei se vărsă peste margine. Abia atunci observă cît de plin era paharul. îl privi fix pentru o clipă. Părea că Belinda nu luase nici măcar o gură.

La sfîrșitul primei lor săptămîni în Iowa, Jake avu în sfîrșit o zi liberă. Dormi pînă tîrziu, merse la alergat, apoi făcu un duș. Tocmai ieșea din cadă, cînd auzi o bătaie în ușă. își înfășură un prosop în jurul șoldurilor și deschise ușa. Belinda se afla de partea cealaltă.

Purta o rochie petrecută simplă, albastru cu mov, și de vîrfurile degetelor i se legăna o pungă albă de hîrtie.

- Vrei ceva la micul dejun?

Fu năpădit de un sentiment de inevitabilitate. De ce dracului nu?

- Ai cafea acolo?

- Neagră și tare.

O invită înăuntru cu un gest. Ea scoase semnul cu „Nu deranjați" de pe clanță, îl agăță pe dinafară, apoi inchise ușa și scoase două pahare de unică folosință. Dînd i-l înmînă pe al lui, el simți parfumul ei. Era una dintre cele mai fascinante femei pe care le întîlnise vreodată.

-Te consideri un rebel, Jake?

El scoase capacul și îl aruncă în coșul de gunoi.

- Cred că nu m-am gîndit niciodată la asta.

- Eu cred că ești. Se așeză în singurul fotoliu din cameră și își încrucișă picioarele în așa fel încît fusta îi dezveli genunchii. Ești un rebel fără cauză. Un bărbat < are își urmează propriul toboșar. Acesta este unul din- i re lucrurile care mă încîntă la tine.

- Sunt mai multe?

Zîmbi, doar ca să își dea seama că ea era foarte serioasă.

- O, da. îți amintești cînd erai pe fugă în *Măcelul diavolului*? Mi-a plăcut la nebunie. îmi place cînd ești doar i u împotriva lor. Acela este genul de film pe care l-ar fi tăcut Jimmy dacă nu ar fi murit.

-Jimmy?

Aruncă pernele lîngă tăblia patului și se sprijini de ele.

-James Dean. întotdeauna mi-ai amintit de el. Se ridică și veni către pat. în lumina slabă a încăperii, ochii ei albaștri îl scăldară în admirație. Am fost atît de singură, șopti ea. Ai dori să mă dezbrac pentru tine?

El se săturase să se joace, iar sinceritatea ei era reconfortantă.

-Este cea mai bună ofertă pe care am primito în ultimele luni.

- Doresc să îți fac pe plac.

Se aşează pe marginea patului şi se apleacă în față ca să îl sărute. Cînd buzele li se întîlniră, mîinile ei se agățară de umerii lui şi apoi începură să îi mîngîie brațele. El adînci sărutul şi îi atinse sînul prin materialul mătăsos al rochiei. Ea se retrase imediat şi începu să îşi desfacă rochia.

- Hei, ia-o mai uşor, zise el cu blîndețe.

Ea ridică privirea spre el, cu ochii plini de confuzie.

- Nu doreşti să mă vezi?

-Avem toată ziua.

- Doresc doar să îți fac pe plac.

- Şi reciproca e valabilă.

O împinse sub el şi îşi lunecă mîna sub fusta ei.

Cînd Belinda simți mîna lui Jake pe coapsa ei, văzu scena din *Măcelul diavolului* în care Bird Dog se încurca cu frumoasa englezoaică. îşi aminti cum acesta o trăsese jos de pe cal în brațele lui şi cum îşi trecuse mîinile pretutindeni peste trupul ei, căutînd cuțitul pe care ştia că ea îl purta. Cînd mîna lui Jake descrise cercuri pe coapsa ei, ea îşi imagină că el o percheziționa.

Gura ei se deschise în calea săruturilor lui... săruturi minunate, adînci. Avusese de gînd să se dezbrace pentru el, dar el îi scoase hainele, una cîte una. Nu i se părea corect să îi vadă chipul de aproape, aşa că închise ochii din nou şi vizualiză felul în care el arăta pe ecran.

Mai bine. Mult mai bine...

îşi depărtă picioarele ca să i se ofere. Barba lui îi zgîrie pielea, rănind-o delicios. Apoi, el se opri.

Cînd Jake privi la ochii închişi ai Belindei, îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală. Ea era complet pasivii, ca o vestală virgină care se oferea zeilor. Adorarea cu care îl copleşise încă din ziua în care se întîlniseră păroti acum uşor ciudată. Putea face orice voia, dar asta era ca şi cum ar fi făcut dragoste cu o păpuşă gonflabilă.

Ochii ei se deschiseră uşor. El simți nevoia de a-şi llutura

mîinile în fața ei ca să vadă dacă se afla încă
acolo.

- S-a întîmplat ceva? întrebă ea.

îşi spuse în sinea lui să o facă şi să termine cu asta, dar imaginea chipului lui Fleur îi apăru în cap, şi ceea ce păruse doar ciudat se simțea acum sordid.

-M-am răzgîndit, zise el, retrăgîndu-se de lîngă ea. Iartă-mă!

Ea întinse mîna şi îi atinse umărul. El aşteptă ca interogatoriul să înceapă - încercă să îşi dea seama ce să spună - , dar, spre şocul lui, asta nu se întîmplă.

- în regulă, zise ea.

Cîteva momente mai tîrziu, dispăruse.

Trecură trei zile, dar, în timp ce Jake stătea în spatele unui tractor, cu pieptul dezgolit uns pentru a părea transpirat, incidentul continua să îl deranjeze. O observă pe Belinda cocoțată lîngă rulota garderobei, citind o revistă. Făcuse tot posibilul să o evite. Un lucru inutil, după cum se dovedise, pentru că ea îl tratase exact la fel ca înainte. Nu părea să aştepte nimic din partea lui, şi chiar şi doar asta era tulburător.

-Uite-ți cămaşa.

Nu o văzuse pe Lynn apropiindu-se.

-De cînd te ocupi de garderobă? întrebă el, luînd cămaşa de blugi de la ea.

-Voiam să discut cu tine fără să audă cineva.

Lynn îşi încrucişă brațele peste burta ei falsă de gravidă de sub bluza de maternitate pe care o purta. Ceva din expresia ei hotărîtă îl făcu atent.

-Am văzut-o pe Belinda intrînd în camera ta dimineața trecută.

„La naiba!“

- Aşa, şi? Coborî de pe tractor şi îi mîngîie abdomenul ca să îi distragă atenția. Ce mai face copilul?

- Faci o mare greşeală.

-Trebuie să îl găsesc pe Johnny Guy.

Dădu să se îndepărteze, dar ea păşi în fața lui.

- Nu este nimic mai mult decît o persoană bine îmbrăcată care regulează celebrităţi.

Lynn avea dreptate, dar rafinamentul Belindei îl împiedicase să vadă adevărul.

- Am avut o conversaţie plăcută, zise el. Am văzut-o ieri repetînd replici cu tine. Ce se întîmplă cu voi, femeile?

- Te-ai gîndit măcar o dată la Fleur?

Nu avea de gînd să o lase să o tîrască pe Fleur în treaba asta şi îşi trase cămaşa pe el.

-Asta nu are nimic de-a face cu tine ori cu ea.

-Nu fi prost. Cu siguranţă ştii ce simte pentru tine.

Mîinile lui se opriră pe nasturii cămăşii.

- Despre ce vorbeşti?

- Se pare că tu şi Belinda sunteţi singurii care nu şi-au dat seama că este îndrăgostită de tine.

- Eşti nebună. Este o copilă.

- De cînd? Pun pariu pe orice că te-ai întîlnit cu femei de vîrsta ei. Probabil te-ai şi culcat cu cîteva dintre ele. Nu înţeleg comportamentul tău de frate mai mare.

-Asta simt faţă de ea.

- Nu este ceea ce simte ea faţă de tine.

-Te înşeli.

Dar, chiar în clipa în care o spuse, ştiu că se păcălea singur, şi cafeaua pe care o băuse deveni acră în stomacul lui. Fleur îi dăduse semne subtile, semne pe care el alesese să le ignore. Din ziua în care o întîlnise, simţise la ea o fragilitate care o făcea să fie interzisă cuiva ca el, aşa că îşi asumase în mod deliberat rolul de frate mai mare, ca să o protejeze.

-Este prietena mea, Jake, şi, în ciuda faptului că nu salivează pe tine, chiar ţine la tine.

Lynn îşi mîngîie abdomenul fals.

- Fleur îşi iubeşte şi mama şi nu îi va pica bine să afle ce aţi făcut tu şi Belinda. Nu vreau să o văd cu inima frîntă.

Nici el nu voia asta şi se blestemă încă o dată pentru că îngăduise ca lucrurile să ajungă atît de departe cu Belinda.

-Nu s-a întîmplat nimic între mine şi Belinda. Nu era

întru totul adevărat. Şi, chiar dacă ai dreptate în ceea ce o priveşte pe Fleur, ştii că mă va uita de îndată ce filmul va lua sfîrşit.

-Eşti sigur? Este o tînără frumoasă şi inteligentă, care este atrasă de tine, şi nu cred că îşi dăruieşte inima cu uşurinţă.

- Exagerezi. Ii împunse abdomenul fals. Sarcina asta ţi-a ucis hormonii.

-Ai putea nimeri mult mai rău decît Fleur Savagar.

-Ce spui? Ar trebui să îmi ţin departe mîinile de Belinda, care ştie al dracului de bine ce face, dar să i-o trag copilei cu ochi mari. Nu te înţeleg, Lynn.

- O problemă pe care se pare că o ai cu majoritatea femeilor.

Terminară munca în locaţia lor din Iowa şi se reîntoarseră în Los Angeles. Pe măsură ce luna august trecea şi ajunseră la ultimele săptămîni de filmări, Fleur deveni din ce în ce mai nefericită. Jake se purtase ciudat încă de cînd se întorseseră. încetase să îi mai dea ordine şi nu o mai tachina deloc. în schimb, o trata cu o curtoazie profesională. Ba chiar încetase să o mai strige „Flower“. Nu îi plăcea deloc asta. De asemenea, simţea un resentiment crescînd faţă de Belinda, care se purta ca şi cum confruntarea lor din Iowa nu avusese loc niciodată şi continua să facă planuri pentru viitorul lor în timp ce alunga cu o fluturare din mînă toate îndoielile pe care Fleur le exprima. Fleur era prizonieră.

Ea şi Jake tocmai terminaseră de filmat o scenă, cînd Johnny Guy îi trase deoparte.

- Aş dori să discutăm despre scena de dragoste. începem să o filmăm vineri dimineaţă, şi trebuie să vă gîndiţi amîndoi la ea.

Fleur nu dorea să se gîndească la asta.

-Nu voi repeta prea mult scena, zise Johnny Guy. I Nu doresc nici o afurisită de coregrafie. Vreau sex, deşucheat şi fără rețineri. îşi încolăci mîna pe umărul lui Fleur. Voi goli platoul, ca să te fac să te simți cît se poate de confortabil, scumpo. Doar eu, regizorul secund, sunetistul şi cameramanii. Mai simplu de atît nu se poate.

- Poate o pui pe Jenny la sunet în locul lui Frank, zise J Jake. Şi, Fleur, dacă doreşti să fie prezent cineva de la ! Uniunea Sindicală a Actorilor, putem face şi asta.

-Nu ştiu la ce te referi, spuse ea. Verifică-mi contrac- 1 tul. Nu am nevoie de un platou închis. Folosim o dublură, îți aminteşti?

- La naiba!

Jake îşi trecu mîinile prin păr. Johnny Guy clătină din cap.

- Agentul tău a pomenit despre o dublură, dar nu te angajam în condițiile acelea. Nu avînd în vedere cum se va filma scena. Oamenii tăi ştiau asta.

Panica o străpunse.

- Este o greşeală. îmi sun agentul.

-Aşa să faci, dulceață. Bunătatea din ochii lui Johnny Guy îi spori neliniştea. Mergi în biroul lui Dick, unde poți avea un pic de intimitate.

Fleur se grăbi spre biroul producătorului şi îi telefo- nă agentului ei de film, Parker Dayton. Cînd închise, i se făcu greață. Fugi afară din studio şi se grăbi la maşina ei.

O găsi pe Belinda la una dintre cele mai la modă taverne din Beverly Flills, luînd prînzul cu soția unul producător de televiziune pe care dorea să îl impresioneze. Belinda aruncă o singură privire la chipul ei şi se ridică.

- Draga mea, ce faci...

- Trebuie să discut cu tine.

Cheile Porsche-ului tăiau palma lui Fleur. Belinda luă brațul lui Fleur şi zîmbi către partenera ei de masă.]

- Scuză-ne un moment, te rog.

O trase pe Fleur în toaletă şi încuie uşa.

- Despre ce este vorba? întrebă cu răceală.

Fleur strînse cheile cu şi mai multă putere. Durerea dată de marginile lor zimțate care săpau în carnea ei se simți aproape plăcut, poate pentru că ştia că o putea face să înceteze.

-Tocmai am vorbit cu Parker Dayton. A spus că nu este nimic legat de o dublură în contractul meu. A zis că iu i-ai spus că m-am răzgîndit.

Belinda ridică din umeri.

-Nu au fost de acord cu asta, scumpo. Parker i-a presat, dar ei au spus că nu era ceva negociabil. Nu doreau să filmeze scena cu o dublură.

-Aşa că m-ai mințit? Chiar dacă ştii ce părere am despre a lucra goală?

Belinda scoase din geantă un pachet de țigări.

-Nu ai fi semnat dacă ai fi ştiut că nu puteai folosi o dublură. Trebuia să te protejez. Cu siguranță poți înțelege asta acum.

-Nu o voi face.

- Ba sigur că da. Belinda păru uşor alarmată. Dumnezeule, un proces pentru încălcarea contractului te-ar termina la Hollywood. Nu îți vei distruge cariera din cauza unei caraghioase pudori burgheze.

Cheile tăiară şi mai adînc, iar Fleur adresă întrebarea pe care se abținuse atîta vreme să o pună:

- Este cariera mea, Belinda, sau a ta?

- Ce lucru răutăcios spui! Belinda aruncă jos țigara pe care tocmai o aprinsese şi o stinse cu vîrful pantofului. Ascultă la mine, Fleur, şi fii atentă la ceea ce îți spun. Dacă faci ceva ca să pui în pericol filmul acesta, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel între noi.

Fleur îşi privi stăruitor mama. Fu străbătută de un fior.

- Nu vorbeşti serios.

- Nu am fost niciodată mai serioasă..

Privind chipul Belindei, Fleur văzu doar determinare. Plămînii i se comprimară, şi ea ieşi în fugă din baie. Belinda o strigă, dar Fleur nu se opri. Se strecură printre mese şi ieşi în stradă. Tălpile subțiri ale sandalelor ei plesneau caldarîmul cînd începu să fugă, pe o stradă, apoi pe alta, încercînd să îşi întreacă nefericirea. Nu avea nici o destinație în minte, dar nu se putu opri. Apoi, văzu cabina telefonică.

Mîinile îi tremurau în timp ce forma numărul, iar rochia i se lipea de piele.

- Eu... sunt, zise cînd el răspunse.
- Abia te aud. S-a întîmplat ceva, copilă?
- Da, ceva foarte rău s-a întîmplat. Ea... m-a mințit.

Străduindu-se să respire, îi povesti ce se întîmplase.

-Ai semnat un contract fără să îl citeşti mai întîi? întrebă el cînd ea încheie.

- Belinda se ocupă întotdeauna de asta.
- Mă tem foarte tare, copilă, zise el liniştit, că ai învățat o lecție foarte dificilă despre mama ta. Nu se poate avea încredere în ea. Niciodată.

In mod ironic, atacul lui Alexi asupra Belindei o făcu pe Fleur să simtă automat nevoia de a o apăra. Nu o făcu.

Aşteptă pînă cînd fu sigură că Belinda avea să fie la programarea la coafor şi abia apoi merse acasă. De îndată ce ajunse acolo, se schimbă într-un costum de baie şi se aruncă în piscină. Jake o găsi tocmai cînd ieşea din apă.

El purta o pereche de pantaloni scurți bleumarin jerpeliți şi un tricou atît de decolorat, încît doar conturul feței lui Beethoven era încă vizibil pe partea din față. Una dintre şosete îi alunecase în jurul gleznei, ca burduful unui acordeon. Era şifonat şi ciufulit, un cowboy rătăcit în Beverly Hills. Ea fu absurd, nebuneşte de bucuroasă să îl vadă.

- Pleacă, Koranda! Nu te-a invitat nimeni.
- Pune-ți încălțările. Mergem să alergăm.
- Nu am chef.

-Nu mă scoate din sărite. Ai la dispoziție un minut şi jumătate să îți schimbi hainele.

- Sau ce?
- II voi chema pe Bird Dog.

-M-am speriat. Apucă un prosop şi se şterse fără grabă. Voi alerga cu tine, dar numai pentru că oricum plînuiam să ies.

-Am înțeles.

Ea merse în casă şi se schimbă. Dacă ceea ce simțea pentru Jake era o iubire adolescentină, se rugă ca iubirea adevărată să nu vină niciodată. Era prea dureros. în liecare noapte, cînd adormea, îşi imagina că făceau dragoste într-o încăpere scăldată de soare şi plină de flori, cu muzică în surdină. Se vedea stînd lungită alături de el pe un pat cu cearceafuri în culori pastelate care se ondulau peste trupurile lor în briza venită de la fereastra deschisă. El scotea o floare dintr-o vază de lîngă pat şi o mîngîia cu petalele pe sfîrcuri şi pe abdomen. îşi depărta picioarele, şi el o atingea şi acolo. Erau îndrăgostiți şi singuri. Fără camera de luat vederi. Fără echipă. Doar ei doi.

îşi prinse părul într-o coadă de cal şi o strînse trăgînd cu putere de ea. El o aştepta pe alee. începură să alerge, dar nu parcurseră nici măcar un kilometru, cînd fu nevoită să se oprească.

-Astăzi nu pot. Tu continuă.

în mod normal, ar fi tachinat-o, dar astăzi nu o făcu. în schimb, încetini.

-Ne întoarcem la pas. Să mergem cu maşina mea pînă în parc şi să aruncăm la coş în schimb. Dacă avem noroc, va fi pustiu, şi nu vom fi obligați să dăm autografe.

Ea ştia că trebuia să discute despre ceea ce se întîmplase şi avea să fie mai uşor dacă nu era nevoită să îl privească în ochi.

- Bine.

Jack venise cu camioneta lui, un Chevy din '66 cu motor de curse Corvette. Dacă ar fi fost oricare alt actor.
ea poate că ar fi reuşit să ducă la bun sfîrşit scena ce implica nuditate. Oricît i-ar fi displăcut, s-ar fi putut detaşa de ceea ce se întîmpla şi ar fi scos-o la capăt. Dar nu cu Jake. Nu atîta timp cît visa la o încăpere scăldată de soare, flori şi muzică.

- Nu vreau să filmez scena aceea, zise ea.

-Ştiu. Opri maşina lîngă parc şi scoase o minge de baschet

din spatele scaunului. Traversară iarba către terenul de baschet pustiu. începu să dribleze. Scena nu este libidinoasă. Este necesară.

Aruncă rapid şi apoi îi pasă ei mingea.

Ea driblă către coş, trase şi lovi marginea inelului.

-Nu lucrez goală.

- **Oamenii tăi nu par să înțeleagă asta.**
- **Ba o înțeleg.**
- **Atunci, cum de s-a întîmplat asta?**

Pentru că ea avusese încredere în mama ei.

-Nu am citit contractul înainte să îl semnez, asta a fost.

El făcu un salt rapid dintr-o parte şi marcă.

-Nu ne interesează mulțimea cu parpalace[12]. Va fi făcută cu bun-gust.

- **Cu bun-gust! Ce înseamnă asta? îi aruncă murgea în piept. Lasă-mă pe mine să îți spun ce înseamnă. înseamnă că nu macaroana ta va fi văzută de toată lumea!**

Ieşi furioasă de pe teren.

- Elower.

Ea se răsuci şi îl surprinse zîmbind. El îşi şterse zîmbetul şi îşi băgă mingea sub braț.

- **Iartă-mă. Este doar felul în care te-ai exprimat. Merse la ea şi o mîngîie sub bărbie cu degetul arătător. Nu va fi nici macaroana ta, puştoaico. Audiența îți va vedea cel mult posteriorul. De fapt, şi pe al meu. S-ar putea ca nici măcar sînii să nu ți-i vadă. Depinde de cum va li editată scena.**
- **Tu o vei vedea.**
- **De fapt... nu va fi o experiență nouă. Nu că i-am văzut neapărat pe ai tăi, dar nu sunt prea multe variații. I)acă stai şi te gîndeşti, eu sunt cel care ar trebui să se plîngă. Cîte macaroane ai văzut tu?**
- **Destule, minți ea. Şi nu asta este important.**

Coada îi trăgea scalpul, aşa că ea îşi scoase banda elas-
t ică. Ți se pare amuzant, nu-i aşa?

-Doar partea cu „macaroana", nu faptul că ai fost indusă în eroare. Dacă aş fi în locul tău, aş tăbăci la greu nişte funduri.

---

[12] Referință la bărbații care se masturbau sub haină (în cinematogni fele pentru adulți), (n.tr.)

Dar concluzia este că scena aceea este necesară filmului şi va trebui să o duci pînă la capăt.

îi cuprinse partea laterală a gîtului şi o privi direct în ochi. Ea avu sentimentul îngrozitor că îl văzuse făcînd .ista într-unul dintre filmele lui, cînd trebuise să convingă o femeie naivă să facă exact ceea ce dorea el. Dar dacă tandrețea era reală? Dori cu disperare să creadă asta.

- Flower, este important, zise el moale. O vei face? O vei face pentru mine?

în clipa aceea, ştiu că nu era deloc adevărat. O manipula. Se smulse de lîngă el.

- încetează să te porți de parcă aş avea de ales. Am semnat un contract. Ştii că sunt obligată să o fac.

Alergă înapoi către aleea pentru biciclete. Lui nu îi păsa deloc de ea. Nu îi păsa decît de filmul lui.

Jake o privi îndepărtîndu-se de el în fugă, şi ceva se strînse în pieptul lui. Era al naibii de frumoasă cu nărui curgînd în urma ei ca o vopsea de aur vărsată. In timp ce ea străbătea terenul cu paşi lungi şi fermi, el îşi dădu seama că ea era singura femeie alături de care fusese în stare să alerge. încă de la început, picioarele acelea mortale fuseseră o pereche perfectă pentru ale lui.

O mulțime de lucruri la ea i se potriveau lui. Gura aceea isteață şi neobişnuitul ei simț al umorului. Energia ei fără limite. Dar nu şi inocența ei. Aceea nu era deloc compatibilă. Nu inocența ei şi nu inima ei fragilă ca a unei fetițe.

capitolul 12

Johnny Guy goli platoul de toți cei care nu erau necesari, apoi chemă pe toată lumea la un loc, în timp ce Fleur se afla la machiaj.

- Prima persoană care face o glumă ori altceva care o va face pe Fleur să se simtă prost azi este dat afară cu un şut în fund, iar sindicatul poate să se ducă dracului.

Dick Spano tresări. Johnny Guy îl încolți pe Jake.

-Azi ai grijă la glumele alea.

-Ai tu grijă, replică Jake.

Se uitau încruntaţi unul la celălalt cînd Fleur veni pe platou. Purta o rochie de bumbac galbenă şi sandale albe. O panglică bleu îi ţinea părul ridicat de pe faţă. Purtase rochia aceasta galbenă în cea mai mare parte a săptămînii, în timp ce filmaseră dialogul care ducea la scena de dragoste, dar astăzi era ziua în care era scoasă, iar ea se simţea mizerabil.

-Să recapitulăm ce vom face, mieluşel dulce. Johnny Guy o conduse în încăperea vechii ferme, cu tapetul ei decolorat şi cu patul de fier. Vei sta în picioare la semnul acela şi îl vei privi pe Matt. Continuă să te uiţi la el în timp ce îţi desfaci nasturii rochiei şi scapi de ea. După ce filmăm asta, te voi filma din spate în timp ce îţi scoţi sutienul şi chiloţii. O treabă foarte uşoară. Nu te grăbi. Şi, Jako, cînd ea îşi scoate chiloţii, voi începe să te filmez de aproape. întrebări?

- Pentru mine, este clar, zise Jake.

Fleur căscă şi îşi privi încheietura mîinii.

- Da. Şi pentru mine.

Platoul era neobişnuit de tăcut. Nimeni nu striga insulte şi nu se auzea nici o flecăreală. Tăcerea de mormînt o făcu să se simtă şi îngreţoşată.

- Eşti bine, Flower? întrebă Jake.

- Minunat.

Se prefăcu a-şi aranja breteaua de pe umăr a rochiei de plajă. Jake îi aruncă un zîmbet strîmb.

- Nu este sfîrşitul lumii.

- Pentru tine, este uşor de zis. Chiloţii tăi nu au ursuleţi pe ei.

-Glumeşti.

- S-au gîndit că asta aduce ceva în plus caracterului lui Lizzie.

Zîmbetul lui Jake se transformă într-o încruntare.

- Este cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată.

- Exact ce le-am spus şi eu.

Jake trecu pe lîngă ea.

-Johnny Guy, un idiot a pus-o pe Flower în chiloţi cu ursuleţi pe ei.

- Eu sunt idiotul, Jako. Ai vreo problemă?

- Da, la naiba! Lizzie ar trebui să poarte cea mai sexy lenjerie creată. Inocență la suprafață şi corupție dedesubt. Iți bați joc de metafora mea.
- La dracu' cu metafora ta!

Cei doi bărbați începură să se certe. In sfîrşit, ceva era normal. Ea speră ca ei să continue aşa toată ziua. Din nefericire, îşi amintiră că ea se afla acolo şi îşi ce- rură scuze.

Johnny Guy o trimise înapoi la garderobă ca să îşi schimbe lenjeria. Costumul înlocuitor din dantelă roşie nu ascundea nimic, şi ea tînji după ursuleți. Johnny Guy strigă „Acțiune".

Ea începu să îşi desfacă alene nasturii din partea de sus a rochiei.

-Tăiați! Trebuie să te uiți la Matt, dulceață.

Ea îşi porunci să se gîndească doar la Lizzie. Lizzie se dezbrăcase pentru o duzină de bărbați. Uneltise momentul acesta încă de cînd revenise Matt. Dar, cînd camerele începură să filmeze, nu reuşi să se convingă că bărbatul care o privea era altcineva decît Jake. Fu nevoie de încă patru duble, dar rochia galbenă lunecă în cele din urmă la podea. Stătea în picioare în fața lui Jake, purtînd nimic mai mult decît cîteva bucăți de dantelă roşie. îşi spuse în sinea ei că nu era cu nimic mai revelator decît o reclamă la lenjerie intimă, dar nu se simțea la fel.

Se strecură intr-un halat flauşat cît timp echipa mută camera. Aveau să o filmeze din spate în timp ce îşi scotea sutienul şi chiloții. Trebuia să fie uşor în afara prim-planului, în timp ce camera se concentra asupra reacției lui Matt. Dar avea să fie chiar în fața lui Jake.

Ii făcu să aştepte cît timp se duse la baie, dar nu putea să amîne prea mult. Camera începu să filmeze. In dubla următoare, se chinui cu închizătoarea sutienului. Apoi, Johnny Guy trebui să îi amintească să țină capul sus. Platoul părea o morgă, şi lipsa pălăvrăgelilor îi sporea agitația.

Cînd se pregăteau pentru cea de-a cincea dublă, îl privi disperată pe Jake. Acesta îşi petrecuse întreaga dimineață fără să se uite la ea dacă nu era absolut necesar, dar acum, în loc să o ajute, îşi lăsă privirea să o cerceteze de sus în jos.

Ridică din umeri.

-Trupul tău este frumos şi toate cele, puştoaico, dar aş aprecia dacă am putea să plecăm de aici înainte de începutul meciului. The Sixers joacă împotriva celor de la Nets în seara asta.

Cameramanul izbucni în rîs. Johnny Guy îi aruncă lui Jake o privire criminală, dar Fleur se simți un pic mai bine. O parte din tensiunea de pe platou se disipă, şi echipa începu să vorbească pe un ton normal.

în următoarea dublă, îşi scoase sutienul. încercă să se convingă că era Matt cel care îi privea sînii. Se aplecă în față exact aşa cum dorea Johnny Guy şi îşi alunecă degetele mari în părțile laterale ale chiloților. Stomacul îi urcă în gît. Smuci uşor chiloții şi îi dădu jos.

Ochii lui Jake urmară chiloții, apoi reveniră către ceea ce acoperise lenjeria ei intimă. Acesta nu era felul în care îşi dorea ca Jake să o vadă, nu cu toată lumea privind şi cu atîtea camere rulînd şi nu cînd oricine îşi permitea un bilet la cinema urma să vadă acest moment care ar fi trebuit să fie intim. Se urî pentru că se vîn- duse. Poate că asta era în regulă pentru alte actrițe, dar ea doar se prefăcea a fi actriță, şi asta nu era în regulă pentru ea. Dorea să i se dăruiască lui Jake cu dragoste - nu să îndeplinească o sarcină pentru care era plătită.

Camera nu îi putu surprinde expresia de pe chip, dar Jake da.

-Tăiați, zise el. Tăiați odată. La naiba!

Nu dură mult, şi cunoştințele Belindei o sunară şi îi spuseră ce se petrecea. Astăzi, lucraseră cu platoul închis, dar Belinda trebuia să meargă, totuşi. Dacă ar fi fost acolo, ar fi putut fi de ajutor.

Fumă şi se învîrti prin sufragerie. Nimic nu mergea cum trebuia. Nu îşi imaginase niciodată că Fleur avea să stea supărată pe ea atîta vreme, dar fiica ei aproape că nu îi vorbise de marți, cînd aflase că nu putea folosi o dublură. Şi acum, asta.

Belinda aprinse o altă țigară şi aşteptă.

Fleur veni acasă devreme şi trecu pe lîngă Belinda fără să scoată o vorbă. Belinda o urmă sus.

- Scumpo, nu fi aşa.
- Nu doresc să vorbesc despre asta, zise Fleur cu un aer de demnitate care o nelinişti şi mai tare pe Belinda.
- Cît timp o să mă mai pedepseşti?
- Nu te pedepsesc.

Fleur intră în camera ei şi îşi lăsă geanta pe pat.

- Aş spune că trei zile de linişte reprezintă o pedeapsă, replică Belinda.

Fleur se răsti la ea:

- Ce mi-ai făcut a fost greşit.

înflăcărarea lui Fleur o sperie pe Belinda.

- Nu sunt perfectă, scumpo. Uneori, ambiția mea în ceea ce te priveşte scoate ce este mai rău din mine.

-Nu zău!

Sarcasmul lui Fleur fu o uşurare. Belinda îşi croi drum pînă lîngă fiica ei.

- Eşti specială, scumpo, şi nu te voi lăsa vreodată să uiți asta, indiferent de cît de mult vei încerca. Regulile pentru celebrități nu sunt aceleaşi cu regulile pentru oamenii obişnuiți.

- Nu cred asta.

Belinda îi mîngîie obrazul.

- Te iubesc din toată inima. Asta crezi?

Fleur se înmuie destul cît să încuviințeze din cap. Ochii Belindei se umplură de lacrimi.

-Vreau doar ce este mai bun pentru tine. Destinul I tău a fost cioplit în clipa în care ai fost concepută. Faima I este în sîngele tău. întinse brațele, Iartă-mă, scumpo. Te rog, spune că mă ierți.

Fleur îi permise Belindei să o îmbrățișeze. Treptat, mușchii ei încordați se relaxară.

-Te iert, șopti ea. Dar te rog... Promite-mi că nu mă vei mai minți vreodată.

Inima Belindei se umplu de dragoste pentru fiica ei frumoasă şi naivă. îi mîngîie părul.

-

Promit. Nu te voi mai minți. jS

Chiar înainte de căderea întunericului, Belinda înşfăca cheile Mercedesului ei. Dacă nu avea să facă rapid ceva, toate lucrurile pentru care muncise aveau să dispară. Parcă pe locul lui Fleur de la studio şi, cînd intră, îl salută pe paznic cu o mişcare din cap. Nici unul dintre cei trei bărbați care stăteau în camera de proiecție întunecată nu o observă. Erau prea absorbiți de imaginile de pe ecran.

-Toată afurisita de compasiune a filmului se mută la ea. Johnny Guy răsuci capacul a ceea ce părea să fie o sticlă de Maalox. Este ca şi cum am privi cum Albă-ca-Zăpada este violată. Jako, jur pe Dumnezeu că, dacă zici „Ți-am spus eu", îți dau un şut în fund.

-

Filmul ne explodează în față, zise inexpresiv Jake. ■

Belinda simți un fior.

- Hai să nu sărim calul, replică Dick Spano. Fleur a avut o zi proastă, atîta tot.

Johnny Guy înghiți o pastilă antiacid.

-Nu erai acolo, Dicky. Nu are în ea ce trebuie ca să ducă la bun sfîrşit scena aceea.

Jake îşi trecu degetele prin păr.

-Voi conduce pînă la mine acasă, voi închide telefoanele în weekend şi voi face nişte modificări la scenariu. Va trebui să tăiem o parte dintre filmările cu ea.

Belinda îşi înfipse unghiile în palme. Să taie din scenele cu Fleur? Nu avea să îngăduie una ca asta.

-Fă ce ai de făcut, zise Johnny Guy. îți voi da nişte însemnări. îmi pare rău pentru asta, Jako. Chiar Îmi pare.

Spano împunse aerul cu trabucul.

-Nu înțeleg de ce a înghețat aşa. Cu toții îi ştim pe unii dintre tipii cu care s-a întîlnit. Jucători de primă mînă. Nu este ca şi cum nu şi-ar fi scos niciodată hainele pentru un bărbat.

- Dar nu şi le-a scos pentru Jake, zise Johnny Guy.

Vîrful trabucului lui Spano străluci.

- Ce înseamnă asta?

Jake oftă.

- Las-o baltă, Johnny Guy.

Regizorul îi aruncă o privire lui Spano.

- Fleur s-a îndrăgostit de băiatul nostru.

Belinda înlemni. Johnny Guy înghiți încă o pastilă.

- Bănuiesc că nu se poate abține să fie irezistibil.

- Du-te dracului, zise Jake fără pic de ranchiună.

Johnny Guy îşi frecă ceafa.

- Fă ce poți peste weekend cu rescrierea scenariului. Nu este sfîrşitul lumii, dar va durea.

Mintea Belindei o luă la goană în timp ce se strecură afară din încăpere. Fleur se îndrăgostise de Jake? Ea de ce nu observase?

Pentru că fusese prea prinsă cu propria fascinație față de el. Credea că îşi cunoştea fiica atît de bine, dar nu văzuse ceea ce ar fi trebuit să fie evident. Bineînțeles că Fleur se îndrăgostise de el. Ce femeie nu ar fi făcut-o? Dacă privea în urmă, putea vedea semnele. Dar faptul că îşi vedea visul devenind realitate o orbise. Fu străbătută de un fior. Găsi camioneta lui Jake în parcare şi îl aşteptă. Nu avea să îi lase să taie din scenele cu Fleur.

El se apropie un pic înainte de miezul nopții. Ea păşi în lumina din spatele camionetei lui. încă din Iowa, el o evitase, şi nu părea bucuros să o vadă nici acum. Ea îi acceptase refuzul cu aceeaşi resemnare fatalistă cu care acceptase abandonul lui Flynn. Nu era destul de importantă cît să îl păstreze. Dar, cînd el o sărutase în ziua aceea, se simțise ca şi cum ar fi obținut o bucățică din Jimmy, şi se putea mulțumi cu asta.

- Nu face modificările, îi zise cînd el ajunse lîngă ea. Este o pierdere de timp. Fleur poate juca scenele acelea.

- Cineva a tras cu urechea.

Ea ridică din umeri.

-Am văzut filmările şi v-am auzit pe toți discutînd. Dar nu este nevoie să schimbați nimic.

El scoase un set de chei din buzunarul blugilor.

- Dacă ai văzut filmările, ştii că nu putem folosi nimic din ce am filmat astăzi. Crede-mă, nu doresc să fac asta, dar, dacă nu cumva se petrece vreun miracol, nu avem de ales.

- Fă miracolul, Jake, zise ea moale. Tu o poți face.

Ochii li se întîlniră.

- Despre ce vorbeşti?

Păşi mai aproape de el, cu gura uscată.

- Ştim amîndoi motivul pentru care Fleur nu poate să dea frîu liber pasiunii în scena aceea. Se teme că vei vedea ce simte pentru tine. Dar tu poți rezolva asta.

- Nu ştiu la ce te referi.

Cum putea un bărbat care scria atît de genial despre complexitatea umană să fie atît de obtuz? îi zîmbi.

- Dărîmă zidul acela. Ia-o cu tine weekendul acesta şi dărîmă zidul pe care l-a ridicat.

El păru să înghețe, apoi glasul îi deveni rece.

- Poate ar trebui să explici ce doreşti să spui.

Ea rîse uşor, nervos.

- Fleur va împlini douăzeci de ani luna viitoare. A trecut de mult de vîrsta legală.

Buzele lui abia se mişcară.

-Tot nu înțeleg unde vrei să ajungi. Explică, Belinda.

lixplică-mi, ca să fiu sigur că am înțeles bine.

Ea nu avea de gînd să dea înapoi şi îşi ridică bărbia.

-Cred că ar trebui să faci dragoste cu ea.

-Iisuse!

- Nu te arăta atît de şocat. Este soluția evidentă.

- Doar în mintea ta.

Glasul lui o biciui, iar ochii lui o scrutară cu dispreț.

- Oamenii fac dragoste din plăcere. Nu este o afacere, îți prostituezi propria fiică.

-Jake...

-Tu vorbeşti despre regulat. Regulează-mi fiica, Koranda, ca să nu îşi distrugă cariera cinematografică. Reguleaz-o ca să nu *îmi* **distrugă cariera.**

-Nu este aşa! strigă ea. O faci să sune atît de urît.

-Atunci, înfrumusețeaz-o tu pentru mine.

-Trebuie să fii atras de ea. Este una dintre cele mai frumoase femei din lume. Şi este îndrăgostită de tine.

Sigur că era, gîndi în sinea ei Belinda. Fleur fusese întotdeauna o făptură a marilor pasiuni. Cu siguranță îl iubea pe Jake. Disprețul lui se transformă în dezgust.

-Ai uitat de dimineața aceea în Iowa?

-Nu s-a petrecut nimic. Nu se pune la socoteală.

- In mintea mea, se pune.

- Fleur te doreşte, Jake. Şi sentimentele ei față de tine sunt cele care stau în calea încheierii acestui film exact aşa cum doreşti tu. Numai tu poți să pătrunzi dincolo ele reținerea ei. Belinda aşteptase întreaga viață asta şi nu avea să lase dezgustul lui să o descurajeze. Ce este rău în asta? îşi ignoră neliniştea şi îl privi direct în ochi. Nu este ca şi cum nu ar fi fost niciodată cu un bărbat.

Jake tresări. Belinda se grăbi să continue:

-Nu a fost promiscuă, nu te gîndi la asta. Am protejat-o cît am putut de mult. Dar o mamă nu poate face mai mult. Şi, în felul acesta, sentimentele ei față de tine îşi vor putea urma cursul firesc. Va fi mai bună datorită acestui lucru. Filmul va fi mai bun. Toată lumea are de cîştigat.

-Tu nu vei cîştiga, Belinda. îşi coborî privirea asupra ei, cu ochi atît de reci, încît o îngheţă pînă la oase. Tu vei avea cel mai mult de pierdut.

Urcă în camioneta lui, şi motorul începu să toarcă. Cauciucurile scrîşniră cînd el porni în trombă şi ieşi din parcare. Ea privi pînă cînd luminile stopurilor dispărură.

Cînd ajunse acasă, se strecură în dormitorul întunecat al lui Fleur. Fiica ei dormea. Dădu la o parte cu tandreţe o şuviţă lungă de păr blond care i se încolăcise pe obraz. Fleur se foi.

- Belinda?

- Este în regulă, draga mea. Culcă-te la loc.

-Ţi-am mirosit parfumul, murmură Fleur, apoi tăcu.

Belinda stătu trează tot restul nopţii. Nu avusese niciodată mai multă dreptate decît avea în situaţia dată. Fleur şi Jake ar fi putut deveni unul dintre cele mai grozave cupluri de la Hollywood, ca Gabie şi Lombard ori Liz Taylor şi Mike Todd. Jake avea nevoie de o femeie impunătoare, exact ca el.

Cu cît se gîndea mai mult la lucrul acesta, cu atît înţelegea cît de minunat era. Sigur că Fleur îngheţase în timpul filmărilor de azi. Fusese îngrozitor de umilitor pentru ea ca toată lumea să poată privi ceea ce ar fi trebuit să fie primul lor moment intim - prima oară cînd se împărţea cu el. Odată ce Fleur avea să rezolve asta, avea să joace scena genial. Dar Fleur avea nevoie să fie intimă cu Jake pentru a-şi putea da apoi frîu liber.

în timp ce fumă ţigară după ţigară, Belinda scrise un scenariu în capul ei. Scenariul era atît de simplu, încît era aproape transparent. Şi totuşi, astea îl făcea să fie mai atractiv. Nu erau la Hollywood, unde neîncrederea era întrerupă în fiecare zi?

Exersă pe un carneţel cu foaie velină, folosind drept ghid notiţe scrise de mînă pe care Jake le făcuse pe scenariul lui Fleur. Produsul final nu ar fi rezistat unei examinări atente, dar era destul de bun. Avea să pună a doua zi la punct restul detaliilor.

Fleur petrecu cea mai mare parte a zilei de sîmbătă călare, dar asta nu o făcu să uite ce se petrecuse. Erau oameni care depindeau de ea, iar ea îi dezamăgise. Funi urma să fie şi mai rău. Ce avea să facă după ce termina cu partea cu dezbrăcatul şi trebuia să facă dragoste cu Jake?

Cînd ajunse acasă, o găsi pe Belinda făcînd plajă lîngă piscină. Pînă acum, mama ei aflase cu siguranţă ce se întîmplase vineri, aşa că se pregăti pentru interogatoriu, dar Belinda nu făcu decît să zîmbească.

- Am cea mai fabuloasă idee. înoată ca să te răcoreşti, apoi hai să ne îmbrăcăm frumos şi să ieşim la cină. Doar noi două. într-un loc fabulos de scump.

Fleur nu avea poftă de mîncare, dar nu dorea nici să îşi petreacă seara de sîmbătă văicărindu-se. Şi apoi, trebuia ca ea şi Belinda să facă ceva împreună, ceva ce nu avea legătură cu munca.

- Mi-ar plăcea.

Se schimbă în costumul de baie, înotă o vreme şi apoi făcu un duş. Cînd ieşi, Belinda şedea pe marginea patului ei, aşteptînd-o. Părul blond al mamei sale lucea pe costumul ei corai.

-Azi, am mers la cumpărături, zise ea. Uite ce am găsit pentru tine.

O rochie croşetată foarte scurtă, făcută din aţă de culoarea terciului de ovăz, se afla pe pat alături de un furou de culoarea pielii şi o pereche de chiloţi de dantelă. Nu exista nici o şansă să treacă neobservată purtînd astea. Avea să fie toată numai picioare, şi furoul de culoarea pielii sub ochiurile acelea larg croşetate avea să o facă să pară goală. Dar nu putea refuza oferta de pace a Belindei.

- Mulţumesc. Sunt minunate.

- Şi uită-te la astea. Belinda deschise o cutie de pantofi şi scoase o pereche de sandale cu platformă, cu dungi albe şi panglici legate la glezne. Va fi foarte distractiv.

Fleur se îmbrăcă şi, exact cum bănuise, era toată numai piele şi picioare. Belinda îi ridică părul în vîrful capului, îi prinse la urechi cercuri mari de aur şi adăugă un strop de parfum. Ochii i se umplură de lacrimi cînd privi la imaginea din oglindă a lui Fleur.

-Te iubesc atît de mult!

- Şi eu te iubesc.

Merseră la parter. Belinda îşi luă geanta de pe masa din hol.

-Ah... am uitat. Luă un plic. Este atît de ciudat. L-am găsit în cutia poştală. Iți este adresat ție, dar nu are timbru pe el. Cineva trebuie să îl fi livrat personal.

Fleur luă plicul. Doar numele ei era imprimat pe față. îl deschise şi scoase două pagini de hîrtie albă. Un scris neîngrijit acoperea prima pagină.

Dragă Flower,

Este trecut de miezul nopții şi **nu** *văd nici o lumină, aşa că voi lăsa* **asta în** *cutia ta poştală şi voi spera să o găseşti sîmbătă* **dimineață,** *la prima oră. Trebuie să te văd acum. Te rog, Flower, dacă ții la mine, vino cu maşina pînă la mine acasă în Mono Bay de îndată ce primeşti asta. Iți va lua vreo trei ore. lată* **o** *hartă. Nu mă dezamăgi, puştoaico.* **Am** *nevoie de tine.*

Cu dragoste,

Jake

P.S.: Nu spune nimănui despre asta. Nici măcar Belindei.

Fleur privi biletul cu ochii mari. Ar fi trebuit să îl găsească cu ore în urmă. Dacă se întîmplase ceva îngrozitor? Inima îi bubuia. El avea nevoie de ea.

- Ce este? întrebă Belinda.

Fleur privi lung la ultimul rînd.

-Este... de la Lynn. S-a întîmplat ceva. Trebuie să merg imediat la ea.

- Unde să mergi? Este tîrziu.

- Te sun.

îşi luă geanta. în timp ce alergă prin casă către garaj, îşi dori ca el să îi fi lăsat numărul lui de telefon, ca să îl fi putut suna să îi spună că venea.

Tot drumul spre Morro Bay, încercă să îşi dea seama ce se întîmplase. Dorea să creadă că el îşi dăduse în sfîrşit seama că ținea la ea şi, cu fiecare kilometru, speranța îi creştea. Poate că evenimentele de vineri îl obligaseră să înceteze să se uite la ea ca la o soră mai mică.

Pînă cînd ajunse în Morro Bay şi găsi bifurcația însemnată pe hartă, trecuse de ora unsprezece. Drumul era pustiu, şi conduse aproape zece minute înainte să vadă cutia poştală ce reprezenta următorul indiciu. Drumul pietros de pe dealul abrupt era periculos de îngust, cu pini şi tufărişuri spinoase care se întindeau pe ambele părți. în cele din urmă, văzu luminile.

Prisma triunghiulară montată în consolă, din beton şi sticlă, părea să crească din dealul arid. O alee slab luminată şerpuia pînă la casă. Parcă şi ieşi din maşină. Vîntul îi răvăşi părul, iar aerul mirosea a sare şi a ploaie.

Probabil că el auzise maşina, pentru că uşa din față se deschise chiar în momentul în care ea întindea mîna către sonerie, iar lumina din spatele lui îi contură trupul înalt şi puternic.

- Flower?
- Bună, Jake.

capitolul 13

Fleur aşteptă ca Jake să o invite înăuntru, dar el pur şi simplu stătu acolo, privind-o pieziş. Purta blugi şi un hanorac negru întors pe dos, cu mînecile tăiate. Părea

extenuat. Oasele feței lui erau mai ascuțite ca niciodată, și nu se bărbierise. Dar văzu pe chipul lui altceva în afară de oboseală, ceva ce îi amintea de prima zi pe platou, cînd îl privise lovind-o pe Lynn. Părea îndîrjit și lipsit de bunăvoință.

- Pot merge la baie? întrebă ea agitată.

Pentru o clipă, nu crezu că el avea să o lase să intre, în cele din urmă, el ridică obosit din umeri și se dădu la o parte.

- Nu mă cert niciodată cu soarta.
- Poftim?
- Dă-i drumul.

Interiorul casei era cum nu mai văzuse vreodată. Pante mari de beton delimitau zonele și rampe luaseră locul scărilor. Pereții de sticlă și suprafețele înalte estompau granițele dintre interior și exterior. Pînă și culorile erau cele ale naturii: cositorul oceanului, albul și griul rocilor și al pietrelor.

- Este minunat, Jake.
- Baia este pe rampa aceea.

îl privi neliniștită. Ceva nu era deloc în regulă. Mergînd în direcția pe care el i-o indicase, observă un birou cu un perete de cărți și o masă veche de bibliotecă pe care se afla o mașină de scris. Ghemotoace mototolite de hîrtie se așterneau pe podea. Cîteva își găsiseră drumul pînă la rafturile de cărți.

închise ușa și privi la cea mai mare baie pe care o văzuse vreodată, o peșteră de faianță neagră și arămie, cu un perete de sticlă și o cadă mare, care atîrna peste marginea prăpastiei. Totul în încăpere era supradimensionat: cada, cabina de duș sculptată în perete, chiar și chiuvetele gemene.

Se surprinse în oglindă și urî ceea ce văzu. Furoul de culoarea pielii făcea să pară că era goală pe sub rochia croșetată. Dar apoi, cînd se gîndi la cît de ostil arăta Jake, decise că rochia nu era chiar atît de rea, Cu siguranță în seara asta nu arăta ca sora mai mică .1 nimănui. Micuța Scînteie venise să îl viziteze pe Bird I log Caliber.

Cînd ieși, Jake ședea în sufragerie, ținînd un pahar umplut cu ceva ce părea a fi whisky sec.

- Credeam că nu bei decît bere, zise ea.
- Așa este. Orice altceva mă transformă într-un bețiv cu temperament rău.

-Atunci, de ce...?

- Ce cauți aici?

Ea îl privi mirată. El nu știa. în momentul acela, deveni îngrozitor de limpede. Nu el scrisese biletul. Obrajii îi ardeau de rușine. Cum de putuse să fie atît de proastă încît să creadă că el avea nevoie de ea? Văzuse doar ceea ce dorise să vadă. Nu se putu gîndi la nici un alt lucru de făcut în afară de a băga mîna în geanta ei și ele a-i da biletul.

Secundele treceau în timp ce el cercetă paginile. Mintea ei alerga. Asta ar fi trebuit să fie vreun fel de glumă? Dar cine ar fi făcut un astfel de lucru? Se gîndi imediat la Lynn. Partenera ei era singura persoană care bănuia ce simțea Fleur pentru Jake, iar lui Lynn îi plăcea la nebunie să facă pe pețitoarea. Ea făcuse asta, iar Fleur avea să o ucidă. După ce avea să se sinucidă.

- Blestemata asta de livrare la ușă. Jake mototoli biletul și îl azvîrli către șemineul gol. Ți s-a întins o capcană. Nu este scrisul meu.

-Tocmai mi-am dat seama. își trecu degetele de-a lungul curelei genții sale. Trebuie să fi fost un soi de glumă. Nu una bună.

El își goli paharul dintr-o gură. Ochii îi țîșniră la rochița ei, zăboviră peste sînii ei, apoi îi cercetară picioarele. Nu o privise niciodată astfel, ca și cum își dăduse în sfîrșit seama că era femeie. Simți o schimbare subtilă în balanța dintre ei și jena începu să scadă.

-Ce nu a mers vineri? întrebă el. Am mai întîlnit actrițe cărora nu le place să își scoată hainele, dar nu am văzut niciodată nimic similar cu ce s-a întîmplat cu tine.

- Nu am fost întocmai profesionistă, nu?

-Să spunem doar că ți-ai ratat şansa unei cariere de stripteuză. Se îndreptă către un bar făcut din lemn şi piatră şi îşi umplu din nou paharul cu whisky. Povesteşte-mi!

Ea se aşeză pe o canapea care ieşea din perete şi îşi băgă laba piciorului sub coapsă. Rochița de ață i se ridică pe coapse. El observă. Ea privi cum el ia o înghițitură mare din pahar.

-Nu sunt prea multe de spus, zise ea. Urăsc asta, atîta tot.

- Să îți scoți hainele? Ori viața în general?

-Nu îmi place domeniul acesta. Trase adînc aer în piept. Nu îmi place să joc şi nu îmi place să fac filme.

-Atunci, de ce o faci? îşi sprijini brațul de bar. Dacă ar fi avut o pălărie prăfuită pe cap şi o bară şlefuită, de aramă, pe care să îşi sprijine tocul cizmei, l-ar fi adus la viață pe Bird Dog. Nu contează. A fost o întrebare prostească. Belinda se foloseşte de tine.

Ea intră în defensivă în mod automat.

- Belinda nu vrea decît ce este mai bine pentru mine, dar viețile se încurcă. Nu poate înțelege că oamenii ai putea căuta lucruri diferite de la viață.

-Crezi asta? Crezi cu adevărat că se gîndeşte doar la binele tău?

- Da, asta cred.

Nu avea să permită nimănui altcuiva în afară de ea să o critice pe mama ei.

-Ştiu cît de importantă este scena dintre Matt şi Lizzie. Luni chiar voi încerca. Dacă încerc cu adevărat...

-Vineri nu ai încercat? Haide, puştoaico. Vorbeşti cu unchiul Jake.

Ea țîşni de pe canapea.

- Nu face asta! Urăsc cînd faci asta. Eu nu sunt copil, iar tu nu eşti unchiul meu.

Dintr-odată, ochii lui se îngustară, iar bărbia îi căpătă o linie dură.

-Aveam nevoie de o femeie care să joace rolul lui I izzie. în schimb, am angajat o puştoaică.

Vorbele lui ar fi trebuit să o distrugă. Ar fi trebuit să o

spargă intr-un milion de bucăți şi să o facă să țîşnească din casă în lacrimi, dar fuseseră prea scandaloase. Privi chipul acela aspru şi simți un val primitiv de emoție. El nu o privea ca pe o copilă. Sub ochii aceia albaştri, zări ceva ce nu mai văzuse înainte, un lucru pe care îl putu Identifica rapid pentru că îl simțea şi ea de atîta timp. In ciuda ostilității lui, Jake o dorea.

I se făcu pielea de găină. în momentul acela, înțelese tot ce înțelesese Lizzie şi ştiu exact ce anume îi dăduse lui Lizzie puterea.

- Singurul puşti din încăpere, spuse ea, eşti tu.

Lui nu îi plăcu asta.

-Nu te juca cu mine. Am jucat cu cei mai buni şi, crede-mă, eşti încă în liga mică.

El încerca în mod deliberat să o rănească, iar ea nu se putu gîndi decît la un singur motiv. Ca să o facă să lugă. Se aşeză din nou pe canapea şi îşi trecu degetele prin păr.

- Chiar aşa?

- Fii atentă, Flower. Nu face nimic ce ai putea regreta, mai ales cînd porți rochia asta.

Ea zîmbi.

- Ce este în neregulă cu rochia mea?

- Nu te juca, OK?

- Cum aş putea să mă joc? întrebă ea cu falsă inocență. Sunt în liga mică, îți aminteşti?

El se încruntă.

-Mai bine te conduc în Morro Bay. Este acolo un motel drăguț unde poți sta.

Filmările la *Eclipsa unei dimineți de duminică* aveau să se termine în două săptămîni, şi era posibil să nu îl mai vadă vreodată. Dacă dorea să îi demonstreze că era femeie, acum era şansa ei, în timp ce purta rochia aceasta ridicolă ce îi dădea iluzia de piele goală şi îi expunea picioarele pe care el nu putea înceta să le privească. Văzu dorința din ochii lui. Dorința unui bărbat pentru o femeie. Se ridică şi merse pînă la fereastră. Părul îi biciui umerii, cercurile de aur din urechi săriră şi rochița i se mulă pe şolduri. Trase de unul dintre cercurile de la urechi şi se întoarse cu fața la el, cu inima bubuindu-i.

- Pari tensionat. Ai vreun motiv?

Vocea i se agăță de o margine aspră din gîtlejul lui.

- Poate pentru că în seara asta nu mi se pare că arăți la fel de urîtă ca de obicei, Flower. Cred că ar fi mai bine să pleci.

Ea își adună toate trucurile de fată de reviste. Se sprijini de geam, își înclină șoldurile și își întinse picioarele.

- Dacă dorești să plec... își îndoi un genunchi doar cît să îi expună curba interioară a coapsei. ... Va trebui să mă obligi.

Ceva înlăuntrul lui păru să pocnească. Trînti paharul pe bar exact așa cum o făcuse într-o duzină de filme.

-Vrei să te joci? Bine, păpușă. Hai să ne jucăm.

începu să vină spre ea, iar ea își aminti tardiv că acesta nu era un film, ci viața ei reală. își spuse în sinea ei să se dea deoparte din calea lui, dar el o prinse înainte ca ea să poată face un pas. Șoldurile ei se loviră de fereastră. El își încolăci mîinile în jurul brațelor ei.

- Haide, puștoaico, șopti el. Arată-mi ce ai.

Capul lui se plecă, iar el își închise gura peste a ei. Dinții lui săpară în buza ei de jos cînd îi deschise gura cu forța. Ea simți gustul de whisky de pe limba lui și încercă să își spună că acesta erajake. Mîinile lui alunecară sub rochia ei, către chiloți. îi coborî destul cît să îi cuprindă în mîini fesele goale. Cînd o lipi strîns de el, recentul ei sentiment de putere se evaporă.

îi împinse rochia mai sus, și fermoarul blugilor lui îi zgîrie carnea goală a abdomenului. Limba lui îi sondă gura. Era prea aprig. Ea dorea muzică în surdină și flori frumoase. Dorea trupuri sinuoase estompate sub lentile cu focusul slab, nu atacul acesta carnal brut. își împinse mîinile în pieptul lui.

- încetează!

Sunetul aspru al respirației lui îi zgîria urechea.

- Asta este ceea ce dorești, nu? Vrei să te tratez ca pe o femeie.

- Ca pe o femeie, nu ca pe o prostituată.

Amantul din visele ei cu ochii deschiși dispăruse.

Sc trase de lîngă el și merse împleticindu-se către ușa de la ieșire, disperată să ajungă afară înainte să izbucnească în lacrimi. Dar avea nevoie de geanta ei. De cheile de la mașină.

Se întoarse să le ia la timp cît să îl vadă ridicînd receptorul telefonului.

Atacatorul ei înnebunit de dorință dispăruse. Părea obosit şi trist. îl cercetă mai îndeaproape, încercînd să il vadă cu mintea, nu cu inima ei rănită. Deveni din- tr-odată la fel de transparent ca unul dintre pereții de sticlă din casa lui.

Vorbi în receptor, foarte serios.

-Aveți disponibil un apartament pentru noaptea asta?

Ea merse către el, uitînd de chei şi de geantă. El îşi fixă ochii asupra şemineului, ca să nu fie nevoit să o privească.

- Da. Da, este bine. Nu, doar o noapte...

Ea îi luă telefonul din mînă şi îl puse înapoi în furcă. Nu era un bărbat care putea fi uşor luat prin surprindere. îşi îmbrăcă ostilitatea ca pe un costum prost croit.

-Nu ți-a ajuns pentru seara asta? o întrebă.

Ea îl privi direct în ochi.

-Nu, îi spuse molatic. Vreau mai mult.

îşi simți pulsul bătîndu-i în gîtlej.

- Nu ştii ce faci.

- Nu te-a acuzat nimeni niciodată că ai fi cel mai bun actor din lume, dar, chiar şi pentru tine, a fost un spectacol de toată jena. îl luă uşor în derîdere. Marele şi răul Bird Dog Caliber care încearcă să o sperie pe fata cea bună.

El îşi trecu mîinile prin păr.

- Las-o baltă. Las-o baltă, pur şi simplu.

- Eşti un laş. Fără pic de curaj.

- Te voi conduce la motel.

- Mă doreşti, zise ea. Ştiu că aşa este.

Maxilarul lui se încleştă, dar vocea îi rămase egală, ■

- După ce dormi bine...

-Vreau să dorm aici.

-Te iau mîine-dimineață de la motel şi te scot la micul dejun. Ce zici?

Ea îşi aranjă buzele întro bosumflare de fotomodel.

-Măiculiță, unchiule Jake, sună super. îmi vei cumpăra şi o acadea?

Chipul lui se întunecă.

- Cît ar trebui să îndur? Ce dracului vrei de la mine?

- Vreau să încetezi să încerci să mă protejezi.
- Eşti o copilă, fir-ar să fie! Ai nevoie de protecție.

-Prostia asta cu puştoaica devine plictisitoare, Jake.
Rău de tot.

- Pleacă, Fleur. Te rog. Pentru binele tău.

Nu mai putea îndura ca încă o persoană să îi spun.'i ce era mai bine pentru ea, mai ales nu Jake.

-Voi decide eu asta. încercă să nu îşi dezvăluie sufletul în ochi. Vreau să faci dragoste cu mine.

- Nu sunt interesat.
- Eşti un mincinos.

Văzu momentul exact cînd cîştigă. Capul lui se ridi că, iar buzele i se subțiară.

- Bine, atunci. Să vedem din ce eşti făcută.

O prinse de braț şi o conduse prin încăpere către o rampă. Nu o tîrî, dar nici mult nu mai avea. Urcară panta, trecură pe sub o arcadă, apoi urcară pe o altă rampă. Ea voia ca el să încetinească.

-Jake...

-Taci din gură, bine?

-Aş vrea să...

- Eu nu.

O conduse în dormitorul principal, care avea Lcl mai mare pat pe care îl văzuse ea vreodată. Acesta *sc* odihnea pe o platformă aflată sub un luminator enorm,
O luă în brațe, exact ca în visele ei cu ochii deschişi, urcă cele două trepte şi o aruncă neceremonios pe cuvertura de satin cu gri şi negru.

- Ultima şansă, Flower, mîrîi el, cu o expresie ■imenințătoare. înainte să ajungem în punctul fără de întoarcere.

Ea refuză să se mişte.

- Bine, puştoaico.

îşi încrucişă brațele peste piept şi îşi scoase hanoracul.

- Este vremea să te joci cu băieții mari.

Ea strînse mai tare cuvertura.

-Jake?

-Da.

- Mă nelinişteşti.

El îşi desfăcu nasturele blugilor.

- Nasol.

încerca în continuare să o sperie, şi îşi smulse blugii. C'îteva secunde mai tîrziu, stătea în picioare la capătul patului, îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri negri. Ea Işi dori ca el să fi purtat bumbac alb prietenos sau ceva larg şi decolorat, ca şortul lui de baie. îi văzuse pieptul de o duzină de ori, dar niciodată atît de mult din abdomenul lui. Era plat şi tare, încordat şi cu muşchii sculptaţi. Privirea îi alunecă spre mădularul ameninţător pe care boxerii prea mici şi prea strîmţi nu puteau să îl ascundă.

- Eşti prea îmbrăcată.

Jack voia ca ea să dea înapoi, dar ea nu o făcea. El trebuia să înţeleagă exact cît de tenace era ea.

Mîna lui cuprinse una dintre gleznele ei, şi duritatea ei începu să se topească. îi descheie o sanda şi i-o scoase, apoi făcu acelaşi lucru cu cealaltă. Ochii lui zăboviră pe pielea ei expusă. Ea se împinse în perne. El era atît de sumbru!

-Nu vreau să fie astfel, spuse Fleur.

Ochii lui îi mîngîiară sînii şi coapsele şi lunecară peste picioarele ei.

- Păcat.

Se aplecă în faţă şi trase de legătura din partea de sus 1 a rochiei, desfăcînd-o.

-Aş prefera să nu...

O prinse de umeri şi o trase intr-o poziţie îngenun- 1 cheată. Ea înghiţi în sec.

- Cred că ar trebui...

El îi trecu rochiţa peste cap.

- M-am săturat să fac pe băiatul drăguţ în preajma ta. 1 Din ziua în care ne-am întîlnit...

întinse mîna după tivul furoului ei. Ea îi împinse ! mîna.

- Nu aşa. Nu aşa vreau să fie.

- Acum, jucăm după regulile adulţilor.

Trase de furoul ei şi i-l eliberă din păr. Ea era îngenuncheată pe pat în nimic altceva decît chiloţi şi cercu- ! rile de aur care se

legănau.

-Acum, pot să văd toate părțile tale la care vineri a trebuit să mă fac că nu mă uit.

- Ştiu ce încerci să faci şi nu te voi lăsa. Nu te voi lăsa să faci ca asta să fie ceva *rău* **pentru mine.**

Vocea lui era sugrumată şi aspră cînd zise:

- Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Ea îşi strînse pumnii pe lîngă corp.

- încerci să strici totul. Vrei să împiedici ca acesta s3 fie un lucru *important.*

- Nu este important. Salteaua se lăsă sub greutatea lui. îi acoperi trupul cu al lui şi băgă mîna între ei ca sA îi tragă chiloții. Este o distracție. Atîta tot.

Degetele lui o găsiră, atingerea lor fiind aproape mecanică.

- îți place cum se simte? o întrebă.

- încetează!

-Cum doreşti? Rapid? Lent? Spune-mi cum doreşti, păpuşă.

-Vreau flori, şopti ea. Doream să îmi atingi trupul cu flori.

Un fior îl străbătu. Se rostogoli de lîngă ea cu un blestem înăbuşit şi se întinse pe spate, privind lung In noapte prin luminator. Ea nu îl înțelegea deloc.

- De ce vrei să mă răneşti? îl întrebă.

El se întinse şi îi atinse mîna.

- Dacă aş fi un bărbat mai bun... Dar nu sunt. Se întoarse către ea şi îi trasă delicat curba umărului cu degetele. In regulă, iubito, şopti el. Gata cu jocurile. Să o facem cum trebuie.

Gura lui o găsi pe a ei într-un sărut moale şi tandru, care topi frigul dinlăuntrul ei. Nu era deloc ca sărutul lor din fața camerei. Nasurile li se ciocniră. El îşi deschise gura şi o închise peste a ei, cu un sunet dulce şi ud. Limba îi lunecă dincolo de bariera dinților ei, unde ea o atinse cu a ei. Era udă, aspră şi perfectă. îşi înfăşură brațele în jurul umerilor lui şi îl trase atît de aproape, încît îi putu simți bătaia inimii cu sînul ei.

In cele din urmă, el se retrase. Degetele lui se jucară In părul ei, iar ochii o priviră cu blîndețe.

- Nu am nici o floare, şopti el, aşa că va trebui să te

ating cu altceva.

îşi plecă uşor capul şi îi prinse sfîrcul în gură. Acesta se umflă sub limba lui, iar ea gemu cînd valuri de plăcere o inundară.

Ca un cowboy leneş care avea tot timpul din lume, el îi cutreieră trupul cu mîinile. îi acoperi abdomenul de sărutări în timp ce îi mîngîia coapsele, aprinzînd tocul în toate spațiile goale din ființa ei. Apoi, îi ridică genunchii şi îi depărtă cu grijă.

Lumina lunii care trecea prin luminator picta umbre argintii pe spinarea lui. Degetele lui se jucară cu țesătura densă de cîrlionți. O deschise încetişor.

- Petale de floare, şopti el. Le-am găsit.

Apoi, o acoperi cu gura lui moale şi bosumflată.

Sentimentul nu se asemănă cu nimic din ce îşi imaginase ea vreodată. Ea îi strigă numele, dar nu ştiu dacă cu glas tare ori doar în mintea ei. Spirale de plăcere sc răsuciră înlăuntrul ei, aprinzînd artificii sclipitoare care luceau mai luminoase şi mai fierbinți, gata să explodeze.

-Nu...

Strigătul ei sugrumat îl făcu să ridice privirea, dar ea nu se putu gîndi la o modalitate de a-i spune că nu dorea să meargă în acest zbor de una singură. El zîmbi şi îşi alunecă trupul lîngă al ei.

- Renunți? murmură, cu glasul sexy, menit să tachineze şi absolut irezistibil.

îi simți conturul puternic pe coapsa ei şi îşi băgă mîna sub elasticul boxerilor lui. Era fin şi tare ca o coloană de marmură, şi el lăsă să îi scape un icnet moale cînd degetele ei se închiseră în jurul lui.

- Ce s-a întîmplat, cowboy, şopti ea. Nu rezişti?

El respira cu gîfîieli moi şi rapide.

-Nu mă... afectează... în nici un fel.

Ea izbucni în rîs şi se ridică pentru a-l vedea mai bine. Părul ei atinse pieptul lui. îi scoase boxerii şi experimentă cu puterea atingerii ei. Aici... acolo... apoi din nou aici. Mîngîie cu vîrful degetului, cu pernuța degetului mare şi cu o şuviță din părul ei. în cele din urmă, îl atinse cu vîrful limbii.

Strigătul lui fu răguşit şi adînc.

îl linse ca o pisică în timp ce o bucurie profundă şi nestăpînită dată de puterea pe care o poseda crescu în lăuntrul ei. Mîinile lui se aşezară pe umerii ei şi o trase- ră la pieptul său.

- Renunţ, zise el răguşit, muşcîndu-i uşor buza de jos.

- Fricosule, murmură ea.

Degetele lui se duseră către sînul ei şi îi strînseră sfîrcul.

-Se pare că va trebui să îţi reamintesc cine este şeful.

- Noroc cu asta.

îi atinse dintele strîmb cu vîrful limbii.

- Doamna învaţă mai greu. O acoperi cu lungime» puternică a trupului lui. Deschide-te, iubito. Eşti pe cal« să îţi întîlneşti stăpînul.

Se deschise cu bucurie pentru el, dornică să îl primească. Să îl iubească. Rîse cu ochi albaştri fumurii care străluceau de dorinţă.

Jake auzi sunetul feminin dulce şi moale venind din adîncul gîtlejului ei, şi acesta îi pîrjoli muchiile sufletului. Privind-o în ochi, o rugă fără vorbe să se reţină, dar ea îi zîmbi cu toată dragostea, şi blîndeţea chipului ei îl tăie în două. Se împinse adînc înăuntrul ei. Nu se aşteptase ca ea să fie atît de strîmtă. Nu se aşteptase...

Ea lăsă să îi scape un mic strigăt.

- în sfîrşit..., şopti ea.

Ar fi putut însemna orice, dar el simţi cum stomacul i se înnoadă.

-Flower, Dumnezeule...

Dădu să se retragă, dar ea îşi îngropă degetele în fesele lui.

- Nu, strigă ea. Dacă o faci, nu te voi ierta niciodată.

Lui îi veni să îşi dea capul pe spate şi să urle de cît fusese de prost. în ciuda minciunilor Belindei şi a propriilor laude false ale lui Fleur, ar fi trebuit să îşi dea seama că ea era virgină. Ar fi trebuit să o sperie şi să o facă să plece, aşa cum intenţionase, dar coruperea inocentelor era specialitatea lui, şi fusese al naibii de egoist.

îi simţi picioarele lungi înfăşurîndu-se în jurul picioarelor lui, o simţi trăgîndu-l mai adînc înăuntru, deşi trebuia să o fi

durut. Nu găsi puterea de a o răni şi mai mult retrăgîndu-se. Adunîndu-şi toată puterea voinței, rămase nemişcat, oferindu-i ei timp pentru a se obişnui cu dimensiunea lui.

- Iartă-mă, Flower. Nu am ştiut.

Ea îşi mişcă şoldurile, încercînd să îl apropie mai mult. El îi mîngîie părul şi se jucă cu buzele ei.

- Aşteaptă o clipă, şopti el.

- Sunt bine.

El se întrebă cum de putea rămîne atît de erect înlă- untrul ei. Jake Koranda, regele idioților. în continuare țeapăn ca un stîlp. Trăgînd-o în țeapă pe copila cu ochi mari.

îşi îngropă capul în gîtul ei, îşi încîlci degetele în părul ei şi începu să se mişte cu grijă înlăuntrul ei. Ea se cutremură. Degetele i se înfipseră în umerii lui.

El se opri imediat.

- Doare?

-Nu, icni ea. Te rog...

El se dădu înapoi ca să îi poată vedea fața. Ochii ei erau strîns închişi, buzele despărțite, nu de durere, ci de pasiune. îşi ridică şoldurile şi o mîngîie înăuntru, adînc şi lung. O dată... de două ori... O privi cum se cutremură sub el.

O linişti cît ținură replicile. în cele din urmă, ochii ei se deschiseră încet, încețoşați, limpezindu-se apoi treptat. Murmură ceva ce el nu putu înțelege, apoi îi zîmbi.

- Minunat, şopti ea.

El nu îşi putu reține zîmbetul.

-Mă bucur că eşti mulțumită.

-Nu mi-am imaginat că poate fi chiar atît de... de...

- Plictisitor?

Ea izbucni în rîs.

- Anost? sugeră el.

- Nu sunt chiar cuvintele pe care le caut.

-Ce spui de...

- Uluitor, oferi ea. Colosal.

- Flower?

-Da?

- Nu ştiu dacă ai observat, dar nu am terminat încă.

-Nu am... Ochii i se măriră dintr-odată. A!

El privi cum înțelegerea ei se transformă în stînjeneală.

-îmi... îmi pare rău, zise ea bîlbîindu-se. Nu am avut intenția să fiu o purcică ori aşa ceva. Nu am ştiu... Adică...

Vocea i se stinse lamentabil. El trase cu gura de lobul urechii ei.

- Dacă vrei, poți să dormi puțin, şopti el. Să citeşti o carte sau ceva de genul acesta. Voi încerca să nu te deranjez.

încă o dată, începu să se mişte în ea. îi simți trupul relaxîndu-se, apoi devenind, treptat, din nou încordat. Degetele ei i se înfipseră în coaste. Era atît de catifelată şi de dulce...

- Ah, şopti ea. Se va întîmpla din nou, aşa-i?

- Poți să pariezi.

Cîteva momente mai tîrziu, se prăbuşiră împreună la capătul lumii.

capitolul 14

-Nu vei reuşi să mă convingi să nu mai fiu supărat.

- Tacă-ți gura, Bird Dog!

Fleur se trezise puțin după ora două dimineața şi descoperise că era singură în pat. îşi pusese chiloții şi hanoracul negru al lui Jake, apoi se îndreptase către bucătărie, unde îl găsise devorînd un castron plin cu înghețată. începuse să o certe din clipa în care o văzuse şi încă se certau.

-Ar fi trebuit să îmi spui înainte să o facem.

îşi lăsă castronul în chiuvetă şi dădu drumul la apă.

- Să o facem? Eşti un adevărat maestru al exprimărilor. Ar trebui să te faci scriitor cînd mai creşti. Cînd ar fi asta? La cincizeci de ani?

- Nu face pe isteața. Nu a fost bine, Flower, să nu îmi spui că erai o... nou-venită.

Ea zîmbi dulce.

-Ți-e teamă că nu te voi respecta dimineață?

Devenea pricepută la a-i răspunde cum se cuvine fiecărei glume, dar îşi dori ca el să înceteze să se mai certe şi să o

sărute. începu să deschidă sertare la întîmplare, căutînd o bandă elastică.

- Fir-ar să fie, Flower! Nu aş fi fost aşa dur.

-Aia se cheamă că ai fost dur? Cred că glumeşti, putea să te întrec cu ochii închişi.

Găsi o bandă elastică şi îşi prinse părul intr-o coa dă de cal în vîrful capului. Apoi, merse în sufrageri şi strînse un mănunchi de lumînări groase pe care I văzuse pe masă.

El o urmă de parcă ea ar fi fost un copil care trebuia supravegheat.

- Ce faci?
- Mă pregătesc să fac o baie.
- Este aproape trei dimineața.
- Şi ce dacă? Put.

Pentru întîia oară de cînd intrase ea în bucătărie, el se relaxă.

- Da? De ce?

Aproape reuşi să afişeze zîmbetul acela larg arogant care o făcea să îi vină să îi dea o palmă şi în acelaşi timp să îl sărute.

-Tu eşti expertul. Tu să-mi spui.

Hanoracul lui nu îi acoperea în întregime chiloții, iar ea trase de partea din spate cînd se îndepărtă de el.

Aşeză lumînările în jurul căzii, le aprinse şi turnă o cantitate generoasă de spumant de baie dintr-o sticlă aflată pe margine. Cumva, nu credea că era a lui Jake. Urî absolut toate femeile pe care el le întîlnise vreodată.

In timp ce cada se umplea, îşi răsuci coada într-un nod lejer şi îl prinse cu o clemă pe care o găsi în săculețul de machiaj pe care îl purta în geantă. Indiferent de ce spunea Jake, ea nu regreta ce se petrecuse între ei. Atît de multe îi fuseseră impuse în viață. Alegerea aceasta fusese doar a ei. Şi, cînd el se afla în ea, simțise ca şi cum inima i-ar fi explodat de imensitatea dragostei pentru el.

Lunecă în apă. Lumînările pîlpîiră în peretele de sticlă suspendat deasupra prăpastiei, iar ea se simți ca şi cum ar fi plutit în spațiu. îşi aminti momentul acela dulce cînd el o pătrunsese şi tandrețea lui de după.

- Este o petrecere privată sau poate oricine să participe?

îşi desfăcea deja fermoarul blugilor, aşa că întrebarea rin una retorică.

- Depinde dacă ți-ai încheiat sau nu prelegerea.

- Prelegerea a luat sfîrşit.

Mormăi ceva cînd păşi în cadă şi se lăsă uşor lîngă ea.

- Ce ai spus?

- Nimic.

- Spune-mi.

- Bine. Am spus că îmi pare rău.

Ea se ridică pe coate.

- Pentru ce îți pare rău? Pentru ce *mai exact* **îți pare rău?**

Trebuie să îi fi auzit nesiguranța din glas, pentru că o trase în brațele lui.

- Nu-i nimic, păpuşă. Nu îmi pare rău pentru nici un afurisit de lucru, cu excepția faptului că am fost prea dur cu tine.

Apoi, o sărută, iar ea îl sărută la rîndul ei, şi părul ei se desfăcu, fără ca vreunul din ei să observe. îşi înfă- şurară împreună picioarele şi brațele, căzură în spumă, şi Fleur îşi răsuci părul în jurul lor, al amîndurora. Jake începu să o iubească în felul acela delicios care o făcu să strige iar şi iar, pînă cînd el o potoli cu săruturile lui.

Apoi, o înfăşură într-un prosop.

- Acum, că m-ai epuizat, îi spuse, ce-ai zice să mă hrăneşti? Eu sunt un bucătar execrabil, şi nu am mîncat nimic în afară de îngheță şi chipsuri de cartofi de cînd am ajuns aici.

- Nu te uita la mine. Sunt un copil bogat şi răsfățat, îți aminteşti?

El îşi legă un prosop asortat în jurul şoldurilor.

- Adică nu ştii să găteşti?

- S-ar putea să îmi amintesc cum se fierbe un ou.

- Pînă şi eu pot face mai mult.

în următoarea oră, făcură un dezastru din bucătărie. Făcură fripturi la grătar care nu avură decența

de a se dezgheța la mijloc, incinerară jintr_o jă ' țuzească în cuptor și pregătiră o salat moTCQvi J ce începuse să devină maronie și n.?fe pieur o mîrJ vlagă. Fu cea mai bună mîncare Pe ca case vreodată.

Plănuiseră să iasă la alergat duminici ^ j j în schimb, se întoarseră în pat și făcLIf i glume groul goste. După-amiază jucară cărți și spUSf Llni dimineață I nice și făcură din nou o baie erotică. ^ drumuj ._*■ Jake o trezi chiar înainte de răsărit, PeI1.r,indoi aveau I apoi în Los Angeles. Din moment ce _ sjru(a j !■ mașini, fură nevoiți să conducă separat- 1 ce ea urcă în Porsche. |H

- Să nu tai nici o curbă, bine? I]

-Nici tu. . țirepetase vi

O sunase pe nelinda cu o zi în urma j *■ novată minciuna cum că I conduse direct la studio.

O sunase pe tseiinda cu o zi în urma r ^ ^ . - -r* novată minciuna cum că Lynn avea nevoii 1111 conduse direct la studio. , ci TI

Cînd ieși de la machiaj și coafură, P 'Iny Guy se certau deja, de data aceasta din■ c^acejaja^J pe care Jake nu o terminase în weekendu ^ Oj salută cu o aplecare impersonală din cap-. spUseC5a ca toată lumea să bîrfească la adresa lOr' . - 10 t – • ¿p un Dic 1 sinea ei că ii aprecia discreția. Totuși, se dezamăgită.

Johnny Guy veni la ea.

-Acum, dulceață, știu că a fost "%lucruri j tine vineri, dar astăzi vom încerca sa ușm Am făcut unele schimbări... I

-Nu am nevoie de nici o schimbare, seaunspunînd« Fleur. Să o facem cum trebuie. 1

El o privi cu îndoială. Ea îi făcu pijot d" I de apreciere cu degetul, ca și cum ar ti R» ^ vînătoare gata să decoleze pentru patrula tea să facă asta. Și, de data aceasta, nu a'e pe Jake să uite că era o femeie, nu un copa-

|nke își făcu din nou apariția în costumație. Cînd kihony Guy începu să schițeze scena, Jake îl întrerupse:

|i Am crezut că am decis să tăiem o mare parte din ii mă. Știm deja că nu poate să ducă asta la capăt. Să nu itidl pierdem timp.

|ohnny Guy nu o lăsă să răspundă.

Mica domnișoară spune că dorește să facă o încerca- iv Se întoarse către echipă. Vremea spectacolului, fete p băieți. Să ne apucăm de muncă.

I amerele porniră. Jake o privi fioros din partea cea- lultă a micului dormitor. Ea îi zîmbi larg, în timp ce mîinile i se îndreptau spre nasturi. El era prea arogant, lur ea avea să îi dea o lecție. Ieși din rochie fără să își l>i ochii din ai lui. Acum, ei doi aveau secrete. El era amuzant și înnebunitor și drag, iar ea îl iubea cu toată Inima. Sigur simțea și el la fel - cel puțin un pic -, altfel nu ar fi putut face dragoste cu ea atît de dulce.

„lubește-mă, te rog. Doar un pic."

Își desfăcu sutienul. Jake se încruntă și se mișcă din Incul lui.

-Tăiați!

- La naiba, Jako, eu sunt singurul care strigă „Tăiați!" Se descurca de minune. Ce ai pățit? Johnny Guy se plesni peste picior. Nimeni nu strigă „Tăiați" în afară de mine! Nimeni!

Tirada continuă, iar Jake deveni și mai îmbufnat. In- ir-un final, se plînse că un scaun fusese mișcat din locul în care se afla. Johnny Guy aproape că îl pocni.

-Este în regulă, îi spuse ea regizorului, simțindu-se ca o femeie stăpînă pe situație. Sunt gata să încep din nou.

Camerele porniră. Chipul lui Jake era un nor de furtună. Sutienul căzu. II desfăcu lent, chinuindu-1, tor- turîndu-l cu puterea ei delicioasă, recent descoperită. Aplecîndu-se, își scoase chiloții și merse la el.

Trupul lui deveni rigid în timp ce ea îi descheie nasturii cămășii și își vîrî mîinile înăuntru. Atinse locul

de a se dezgheța la mijloc, incinerară o baghetă fran țuzească în cuptor şi pregătiră o salată dintr-o lăptucă ce începuse să devină maronie şi nişte morcovi fără vlagă. Fu cea mai bună mîncare pe care Fleur o mîn case vreodată.

Plănuiseră să iasă la alergat duminică dimineața, dar, în schimb, se întoarseră în pat şi făcură din nou dra goste. După-amiază jucară cărți şi spuseră glume groaznice şi făcură din nou o baie erotică. Luni dimineață, Jake o trezi chiar înainte de răsărit, pentru drumul în apoi în Los Angeles. Din moment ce amîndoi aveau maşini, fură nevoiți să conducă separat. O sărută după ce ea urcă în Porsche.

- Să nu tai nici o curbă, bine?

-Nici tu.

O sunase pe Belinda cu o zi în urmă şi îi repetase vinovată minciuna cum că Lynn avea nevoie de ea. Acum, conduse direct la studio.

Cînd ieşi de la machiaj şi coafură, Jake şi Johnny Guy se certau deja, de data aceasta din cauza revizuirii pe care Jake nu o terminase în weekendul acela. Jake o salută cu o aplecare impersonală din cap. Ea ura ideea ca toată lumea să bîrfească la adresa lor şi îşi spuse în sinea ei că îi aprecia discreția. Totuşi, se simți un pic dezamăgită.

Johnny Guy veni la ea.

-Acum, dulceață, ştiu că a fost cam dificil pentru tine vineri, dar astăzi vom încerca să uşurăm lucrurile. Am făcut unele schimbări...

- Nu am nevoie de nici o schimbare, se auzi spunînd Fleur. Să o facem cum trebuie.

El o privi cu îndoială. Ea îi făcu încrezătoare un semn de apreciere cu degetul, ca şi cum ar fi fost un pilot de vînătoare gata să decoleze pentru patrula din zori. Putea să facă asta. Şi, de data aceasta, nu avea să îl lase pe Jake să uite că era o femeie, nu un copil.

Jake îşi făcu din nou apariția în costumație. Cînd |ohnny Guy începu să schițeze scena, Jake îl întrerupse:

-Am crezut că am decis să tăiem o mare parte din scenă.

Ştim deja că nu poate să ducă asta la capăt. Să nu mai pierdem timp.

Johnny Guy nu o lăsă să răspundă.

- Mica domnişoară spune că doreşte să facă o încercare. Se întoarse către echipă. Vremea spectacolului, fete şi băieți. Să ne apucăm de muncă.

Camerele porniră. Jake o privi fioros din partea cealaltă a micului dormitor. Ea îi zîmbi larg, în timp ce mîinile i se îndreptau spre nasturi. El era prea arogant, iar ea avea să îi dea o lecție. Ieşi din rochie fără să îşi ia ochii din ai lui. Acum, ei doi aveau secrete. El era amuzant şi înnebunitor şi drag, iar ea îl iubea cu toată inima. Sigur simțea şi el la fel - cel puțin un pic -, altfel nu ar fi putut face dragoste cu ea atît de dulce.

„Iubeşte-mă, te rog. Doar un pic."

îşi desfăcu sutienul. Jake se încruntă şi se mişcă din locul lui.

-Tăiați!

- La naiba, Jako, eu sunt singurul care strigă „Tăiați!" Se descurca de minune. Ce ai pățit? Johnny Guy se plesni peste picior. Nimeni nu strigă „Tăiați" în afară de mine! Nimeni!

Tirada continuă, iar Jake deveni şi mai îmbufnat. ln- tr-un final, se plînse că un scaun fusese mişcat din locul în care se afla. Johnny Guy aproape că îl pocni.

- Este în regulă, îi spuse ea regizorului, simțindu-se ca o femeie stăpînă pe situație. Sunt gata să încep din nou.

Camerele porniră. Chipul lui Jake era un nor de furtună. Sutienul căzu. îl desfăcu lent, chinuindu-1, tor- turîndu-l cu puterea ei delicioasă, recent descoperită. Aplecîndu-se, îşi scoase chiloții şi merse la el.

Trupul lui deveni rigid în timp ce ea îi descheie nasturii cămăşii şi îşi vîrî mîinile înăuntru. Atinse locul pe care îl sărutase chiar în dimineața aceea. îşi împinse şoldurile înspre ale lui şi apoi făcu un lucru pe care nu îl repetase. Se aplecă şi îşi trecu limba peste unul din sfîrcurile lui.

- Tăiați şi păstrați! strigă Johnny Guy, țopăind triumfător

ca un omuleț pe arcuri. Minunat, mieluşel dulce! Pur şi simplu, minunat!

Jake se încruntă, înşfăcă halatul alb de prosop de la fata de la garderobă şi o vîrî pe Fleur în el.

în timpul unei pauze, ea o căută pe Lynn. Din moment ce nu dorea ca aceasta să afle că fusese acasă la Jake, nu putea să apară şi să o întrebe în mod direct dacă ea trimisese biletul, aşa că trebui să o ia pe ocolite. Dar Lynn refuză să se lase prinsă. Mai devreme ori mai tîrziu, jură Fleur, avea să îi smulgă adevărul.

Lucrurile merseră bine în restul dimineții şi, pînă după-amiază tîrziu, filmaseră din nou tot materialul de vineri şi începură să îi filmeze pe cei doi în pat. Johnny Guy captă totul - tensiunea lui Matt, vina lui, neliniştea care clocotea imediat sub suprafață... şi seducția fără odihnă a lui Lizzie. Jake nu îi vorbi aproape deloc, în afară de momentele în care camerele filmau, dar era o scenă intensă, şi amîndoi trebuiau să fie concentrați.

De îndată ce încheiară lucrul din ziua aceea, el dispăru. Nici unul dintre ei nu dorise prea mult în ultimele două nopți, iar ea îşi spuse în sinea ei că era obosit. Dar, pe măsură ce zilele treceau, iar el continua să păstreze distanța, nu mai găsi scuze liniştitoare. El o evita.

Weekendul veni şi trecu, şi speranțele că el avea să o sune se transformară în nefericire. Sosi şi dimineața de luni, iar ea se gîndi să îl oblige la o confruntare, dar se temu prea mult că avea să sfîrşească prin a-l ruga să o iubească, şi nu putea îndura una ca asta. Jake îi transmitea tare şi clar să nu dea nici o semnificație lucrurilor petrecute între ei în Morro Bay.

în locul zilelor, începu să numere orele pînă cînd avea să termine. Joi era ultima ei zi pe platou. Trecu mecanic prin scena ei cu Lynn, filmă nişte prim-planuri şi merse acasă deznădăjduită.

-Ți-a spus ceva Jake despre petrecerea lui Johnny Guy din weekendul acesta? o întrebă Belinda în seara aceea, la cină. Cu siguranță plănuieşte să participe.

-Nu ştiu. Nu am vorbit despre asta.

Fleur nu avea să discute niciodată cu Belinda despre sentimentele ei pentru Jake, aşa că se scuză de la masă.

Soția lui Johnny Guy, Marcella, era una dintre amfitrioanele preferate ale Hollywoodului, şi invitase toate personalitățile la petrecerea pe care o dădea ca să sărbătorească terminarea *Eclipsei unei dimineți de duminică.* **Fleur pricepea greu. Pînă în ultima clipă, avu slaba speranță că Jake avea să îi ceară să meargă cu el. în schimb, sfîrşi prin a merge cu Belinda.**

Marcella umpluse casa Kelly din cartierul Brent- wood cu flori, lumînări şi muzică. Fleur ştia că singurul mod în care putea trece de noaptea aceea cu o urmă de demnitate era să joace rolul Micuței Scîntei, şi purtă o rochie de gală din mătase bej cu dungi orizontale lucioase de culoarea cafelei. Rochia tubulară avea un subtil aer egiptean pe care îl accentuă cu brățări asortate aurii şi cu sandale fără toc care aveau la gleznă o cataramă cu pietre prețioase. îşi împletise părul ud şi îl periase după ce se uscase aşa încît îi cădea pe spate într-o cascadă de valuri. Marcella Kelly îi spuse că arăta ca o Cleopatra blondă.

Marcella era pe atît de sofisticată pe cît era Johnny Guy de simplu. în vreme ce el se plimba cu o cutie de Orange Crush şi un trabuc cubanez, ea îşi încuraja oaspeții să încerce aperitivele: somon marinat în tequiîa, tartine decorate cu frunze comestibile de cactus şi gogoşele minuscule umplute cu legume crescute hidroponic.

Fleur studie mulțimea peste vîrful capului lui Dick Spano, dar Jake nu se zărea nicăieri. Belinda îl îngrămădise pe Kirk Douglas intr-un colț. Actorul, care avea o expresie uşor amuzată, era fără îndoială bombardat de povestea fiecărui film pe care îl făcuse vreodată, dintre care unele pe care probabil ar fi preferat să le uite. Fleur sorbi din băutura ei şi se prefăcu a o asculta pe vedeta masculină în devenire care apăruse lîngă ea. Afară, auzi un tunet. Apoi, mulțimea se mută, şi îl zări pe Jake.

Acesta sosise cu Lynn şi cu producătorul de filme

documentare, cel mai nou amant al lui Lynn. Inima lui Fleur se strînse. Marcella Kelly se năpusti asupra lui şi apoi îl conduse printre oaspeţii ei, ca pe un trofeu pus în vitrină. Fleur nu putu îndura asta. Se scuză de lîngă vedeta în ascensiune şi se încuie în baie, unde se sprijini de uşă şi îşi spuse că - indiferent de ce avea să se întîmple - avea să îşi păstreze mîndria în seara aceea. El avea să şi-o amintească îmbrăcată precum Cleopatra, cu un tip care fura inimi dansînd cu ea.

In cele din urmă, se forţă să părăsească baia şi să se strecoare din nou în mulţime. Ploaia începuse să lovească în ferestrele cu menouri. Privi în jur şi văzu că Jake dispăruse. Cîteva momente mai tîrziu, îşi dădu seama că nici Belinda nu era de găsit.

Ar fi putut fi o coincidenţă, dar îşi cunoştea mama prea bine şi imediat se simţi neliniştită. „Fac doar ce este cel mai bine pentru tine, scumpo." Dacă Belinda îşi dăduse seama de ce simţea Fleur şi hotărîse să intervină? Numai gîndul acesta fu de ajuns să o facă pe Fleur să se cutremure.

începu să o caute, strecurîndu-se printre oaspeţi şi mergînd din cameră în cameră, în vreme ce o conversaţie fictivă i se desfăşura în minte. „Dă-i doar o şansă, Jake, şi ştiu că te vei îndrăgosti de ea aşa cum s-a îndrăgostit ea de tine. Voi doi sunteţi o pereche perfectă."

Fleur nu avea să o ierte niciodată.

Cînd căutarea ei de la parter se dovedi nefructuoasă, se strecură la etaj şi, deşi reuşi, stînjenitor, să dea buzna peste Lynn şi iubitul ei, nu o putu găsi pe mama sa. Totuşi, chiar cînd se pregătea să se întoarcă la parter, auzi zgomote venind din dormitorul Marcellei Kelly. Aruncă pe furiş o privire înăuntru.

-Nu mai avem ce discuta. Să ne întoarcem la petrecere.

Era glasul lui Jake. Cu inima în gît, Fleur se strecură în dormitor.

- încă două minute, de dragul vremurilor trecute, spuse Belinda. Iţi aminteşti cît ne-am distrat împreună în motelul acela îngrozitor din Iowa? Nu voi uita niciodată

dimineața aceea.

Tonul intim din vocea Belindei o luă pe Fleur prin surprindere. Cînd făcu un alt pas în încăpere, reflexia lor sări la ea dintr-o veche oglindă lungă pînă în podea: Belinda într-o rochie roz de la Karl Lagerfeld şi Jake purtînd o jachetă care părea aproape respectabilă. Aceştia stăteau în picioare într-un fel de nişă pentru haine. El îşi încrucişă brațele peste piept. Belinda întinse mîna şi îl atinse. Expresia blîndă, îngrozitoare, de pe chipul ei o făcu pe Fleur să simtă cum i se usucă gura.

- Cred că misiunea ta în viață e să frîngi inimile femeilor Savagar, zise Belinda. înțeleg un spirit rebel şi am ştiut de la început că nu eram destul de specială pentru tine. Dar Fleur este. Nu vezi asta? Voi doi sunteți făcuți unul pentru celălalt, iar tu îi frîngi inima.

Fleur îşi înfipse unghiile în palme. Jake se îndepărtă de Belinda.

- Nu face asta.

- Eu am trimis-o la tine! exclamă Belinda. Am trimis-o la tine, şi acum îmi trădezi încrederea.

- încredere! Ai trimis-o la mine ca să salvezi cinci minute de film pe care nu ai dorit să le vezi sfîrşind pe podeaua camerei de tăiere. Cinci minute din cariera prețioasei tale Micuțe Scînteietoare. „Regulează-mi fata, Koranda, pentru ca Micuța Scînteie să îşi salveze cariera." Asta mi-ai spus.

Fleur îşi simți stomacul strîngînd u-i-se.

- Nu mai face atîta pe sfîntul, şuieră Belinda. Ți-am salvat filmul.

- Filmul nu era deloc în pericol.

- Mie aşa mi s-a părut. Am făcut ce trebuia.

- Da, sigur. Ai lăsat-o pe fiica ta pe treptele mele pentru magicul leac de dormitor al mămicii. Spune-mi ceva, Belinda. Asta va fi obiceiul cu tine? îi vei încerca mai înainte tu pe amanții fiicei tale? Vor da audiție ca să te asiguri că se ridică la standardele tale înainte să îi laşi în patul fiicei?

încăperea să roti în jurul ei. Disprețul lui Jake pîrjolea

aerul.

- Ce soi de femeie eşti?

-Sunt o femeie care îşi iubeşte fiica.

-Aiurea! Nici măcar nu îţi cunoşti fiica. Singura persoană pe care o iubeşti eşti tu însăţi.

Se răsuci şi se trezi faţă în faţă cu reflexia din oglindă a lui Fleur.

Fleur nu se putu mişca. Durerea din pieptul ei se răsuci ca un animal îngrozitor, tăindu-i respiraţia şi făcînd ca lumea să fie neagră şi urîtă. Jake fu lîngă ea într-o clipă.

- Flower...

Belinda scăpă un strigăt moale şi ascuţit.

-Dumnezeule! Scumpa mea. Alergă la Fleur şi îi prinse braţele. Este în regulă, scumpo.

Lacrimile se rostogoliră pe obrajii lui Fleur. îi împinse pe amîndoi şi păşi înapoi - sacadat şi jenant, încercînd să scape de animalul îngrozitor care o sfîşia cu ghearele lui.

- Nu mă atinge. Să nu mă atingă nici unul din voi!

Chipul Belindei se schimonosi.

-Scumpo... Lasă-mă să îţi explic. Trebuia să te ajut. Trebuia... Nu înţelegi? Ai fi putut să distrugi totul pentru noi: cariera ta, planurile noastre, visurile noastre.

Acum, eşti o celebritate. Regulile sunt diferite pentru tine. Nu vezi asta?

-Taci din gură! strigă Fleur. Eşti mizerabilă. Amîndoi sunteţi.

-Te rog, scumpo...

Fleur îşi trase mîna şi o lovi peste faţă pe mama ei, cît putu de tare. Belinda ţipă şi se împletici înapoi.

- Fleur!

Jake să grăbi către ea. Ea îşi încleştă dinţii şi scoase un mîrîit de animal sălbatic.

- Stai departe!

-Ascultă-mă, Fleur.

întinse mîna să o atingă, iar ea se dezlănţui, arun- cîndu-se asupra lui, strigînd la el, lovindu-l cu picioarele, ucigîndu-1... Ah, Dumnezeule, ucide-1! încercă să o prindă în braţe,

dar ea se eliberă şi ieşi alergînd din încăpere, apoi pe scări în jos. Zeci de feţe speriate o priviră în vreme ce ea alerga prin foaier şi ieşi pe uşă.

Ploaia torenţială o biciui. îşi dori să fi fost gheaţă, aşchii tari de gheaţă care să o taie şi să o felieze în bucăţele de carne şi os destul de mici încît să fie luate de ape. îşi ridică fusta udă şi alergă pe aleea şerpuită. Bare- tele sandalelor îi muşcară carnea picioarelor, iar tălpile îi alunecară pe asfaltul ud, dar nu încetini. O luă prin iarbă şi alergă spre porţi.

îl auzi în spatele ei, strigîndu-i numele în ploaie, şi alergă şi mai iute. Părul i se lipi de obraji. El blestemă, şi sunetul paşilor apăsaţi deveni mai puternic. O prinse de umăr şi o dezechilibra. Ea se împiedică în mătasea udă, şi căzură împreună, exact aşa cum făcuseră prima oară, în faţa fermei.

Crezuse că el o dorise în noaptea aceea. Rochiţa ei, furoul de culoarea pielii şi cercurile strălucitoare de aur care îi atîrnaseră de urechi... Toate fuseseră alese de Belinda. Mama ei o trimisese la el în acea costumaţie.

- la-ţi mîinile de pe mine!

El o strînse mai tare şi o întoarse ca să fie faţă în faţă cu el. Jacheta lui era leoarcă şi murdară de noroi. Pîraie de apă de ploaie îi curgeau pe faţă.

- Ascultî-mă! Ceea ce ai auzit nu a fost întreaga poveste.

Ea îşi încleştă dinţii.

- Ai fost amantul mamei mele?

rNu...

îşi trecu degetul mare peste obrajii ei.

-A venit în camera mea, dar eu m-am oprit. Nu am...

-*Ea* a scris biletul acela! Ea m-a trimis la tine, ca să faci dragoste cu mine!

- Da. Dar ce s-a petrecut în noaptea aceea a fost doar între tine şi mine.

- *Nemernicule!* Sări cu pumnii la el. Nu îmi spune că m-ai băgat în pat pentru că te-ai îndrăgostit de mine, şi nu doresc să aud nici un rahat din partea ta. Dă-mi drumul imediat!

încet, strînsoarea i se domoli şi îi dădu drumul. Ea se chinui să se ridice. Părul ud îi atîrna peste faţă, iar vorbele ei ieşeau în mici rafale.

-Dacă doreşti cu adevărat să mă ajuţi... adu-o pe Lynn. Şi apoi... ţine-o pe Belinda departe de mine. Pentru o oră. Ţine-o departe... preţ de o oră.

- Flower...

- Fă-o, nemernicule. Măcar atît merit.

Stăteau în ploaie, cu piepturile ridicîndu-li-se şi coborîndu-li-se şi apa scurgîndu-li-se din păr. El încuviinţă din cap şi se întoarse înapoi spre casă.

Lynn o conduse pe Fleur acasă, fără să pună întrebări. Nu dori să o lase singură, dar Fleur insistă că avea să meargă direct la culcare. însă, de îndată ce Lynn plecă, Fleur aruncă nişte haine în cea mai mare valiză a ei, îşi smulse rochia distrusă şi îşi trase o pereche de blugi. Jake şi Belinda complotaseră în jurul ei, o folosiseră... Iar ea făcuse să le fie atît de uşor. Se întrebă dacă discutaseră despre ea cînd erau împreună în pat. Jake spusese că nu se ajunsese pînă acolo, dar ajunsese des- tul de departe, iar stomacul ei se întoarse pe dos.

închise valiza, sună la compania aeriană şi îşi rezervă un loc în următorul zbor către Paris. Mai avea un singur lucru de făcut înainte de a pleca...

Cînd Jake o lăsă pe Belinda să plece, aceasta era disperată. Panica îi crescu cînd ajunse acasă şi văzu că Porsche-ul nu mai era. Alergă în camera lui Fleur şi găsi patul plin de haine aruncate. Rochia egipteană udă era pe podea. O ridică şi o lipi de obraz. Bineînţeles că Fleur era supărată, dar avea să se întoarcă. Avea nevoie de puţină vreme ca să se liniştească, atîta tot. Belinda şi Fleur erau inseparabile; toată lumea ştia asta. Mai mult decît mamă şi fiică. Erau cele mai bune prietene.

Belinda observă lumina aprinsă în baie. Cu rochia distrusă încă în mîini, merse să o stingă. Mai întîi ot> servă foarfeca, lucind pe albul chiuvetei, apoi scoase un ţipăt uşor,

îndurerat. O grămadă mare de păr blond ud se afla pe podea.

Jake conduse fără țintă, încercînd să nu gîndească, dar nodul de gheață din pieptul lui nu voia să se dizolve, în ziua în care ea îi învinsese împotrivirea, el se aflase la capătul nenorocit al liniei. Cînd Fleur îi apăruse la uşă, ar fi trebuit să o sperie şi să o facă să fugă, aşa cum şi dorise să facă. Dar nu fusese în stare să îi reziste.

Lăsă în urmă periferia şi curînd conducea pe străzile ude şi pustii care alcătuiau inima Los Angelesului. Se dezbrăcă de jacheta distrusă şi conduse în cămaşă. Ea fusese minunată. Senzuală, captivantă... O rănise prima oară, dar rămăsese în continuare cu el, continuase să aibă încredere în el.

Locul de joacă se afla la capătul străzii pline de gunoi şi de visuri destrămate. Sala de sport din parc îşi pierduse barele orizontale, iar leagănul nu mai avea leagăne. Un singur reflector lumina un panou care avea un inel cu marginea ruginită şi cîteva bucăți din ceea ce fusese

cîndva o plasă. îşi parcă maşina şi se întinse în spate după mingea de baschet. Doar un copil ar fi fost atît de tont să aibă încredere aşa cum avusese ea. Un copil care nu fusese destul de lovit de viață ca să se deştepte. Dar cu siguranță fusese al dracului de lovită acum. Păşi într-o băltoacă noroioasă cînd traversă strada, către terenul de joacă gol. Fusese atît de lovită, încît nu avea să mai fie niciodată toantă.

Ajunse la asfaltul crăpat şi începu să bată mingea. Aceasta lovi asfaltul şi îi lovi apoi mîna. Nu dorea să şi-o amintească stînd lungită în cada lui, înconjurată de lumînări. Frumoasă, udă, cu ochi visători. Nu dorea să se gîndească la ceea ce îi făcuse.

Porni către coş şi marcă din săritură. Inelul tremura şi mîna îl înțepa, dar mulțimea începu să urle. Trebuia să înlăture toate obstacolele, să arate mulțimii ce avea, să o facă să strige atît de tare, încît să nu mai poată auzi nimic altceva, cu atît mai puțin vocile chinuitoare din el.

Se învîrti pe lîngă un oponent şi duse mingea către mijlocul terenului. Fentă spre dreapta, spre stînga, apoi se desprinse din driblare pentru o lovitură din săritură. Mulțimea o luă razna, strigîndu-1. „Doc! Doc! Doc!"

Luă mingea şi îl zări pe Kareem în față, aşteptîndu-1, o maşină de ucis rece. Kareem, superomul, chipul coşmarurilor lui. îl fentă. Dădu să meargă spre stînga, dar Kareem era o maşină care citea minți. Iute, înainte să o vadă în ochii tăi, înainte să o simtă prin porii lui, înainte să îți cunoască cele mai întunecate secrete. Acum.

Se roti spre dreapta iute ca fulgerul, sări, zbură prin aer... Oamenii nu pot zbura, dar eu o pot... Pe lîngă Kareem... în stratosferă... BUM!

„Doc!" Erau în picioare. „Doc!" Strigau.

Kareem se uită la el, apoi se recunoscură unul pe celălalt cu respectul cuvenit între legende. Apoi, momentul trecu şi fură din nou inamici.

Mingea era vie sub degetele lui. Se gîndi doar la min ge. Era o lume minunată. O lume în care un bărbat putea merge drept ca un uriaş şi nu simțea niciodată ruşinea. O lume cu arbitri care diferențiau limpede binele de rău. O lume fără copii delicați şi inimi frînte. |ake Koranda. Actor. Dramaturg. Cîştigător al premiului Pulitzer. Dorea să renunțe la toate şi să îşi trăiască fantezia. Dorea să fie Julius Erving, alergînd pe teren cu picioare cu aripi, sărind în nori, zburînd mai sus, mai departe, mai liber decît orice om. Aruncînd mingea

pentru glorie. *Da.*

Strigătele mulțimii se stinseră, iar el rămase singur într-un petic de lumină ruginită, exact la capătul neantului.

Micuța fugară

capitolul 15

Fleur încercă să doarmă în avionul spre Paris, dar, ele fiecare dată cînd închidea ochii, îi auzea pe Jake şi pe Belinda. „Reglează-mi fata, Koranda, ca să îşi poată salva cariera.“

- Domnişoara Savagar?

Un şofer în livrea se apropie de ea în timp ce stătea lîngă banda pentru bagaje pe aeroportul Orly.

- Tatăl dumneavoastră vă aşteaptă.

îl urmă pe şofer prin terminalul aglomerat pînă la o limuzină parcată la marginea trotuarului. Acesta îi deschise uşa, iar ea se strecură înăuntru, în braţele lui Alexi.

- *Papa.*

El o trase aproape.

- Aşadar, draga mea, ai decis în sfîrşit să vii acasă, la mine.

Ea îşi îngropă faţa în materialul scump al hainei costurnului lui şi începu să plîngă.

- A fost aşa groaznic. Am fost atît de proastă.

-Gata, gata, copilă. Odihneşte-te acum. Totul va
fi bine.

începu să o mîngîie şi fu atît de liniştitor, încît îşi închise ochii.

Cînd ajunseră acasă, Alexi o ajută să meargă în camera ei. Ea îl rugă să rămînă lîngă ea pînă cînd avea să adoarmă, iar el o făcu.

Era tîrziu cînd se trezi a doua zi dimineaţă. O servitoare îi oferi cafea în sufragerie, alături de doi croasanţi, pe care îi împinse deoparte. Nu îşi putu imagina că avea să mai pună vreodată mîncare în gură.

Alexi intră, se aplecă şi o sărută pe obraz. Se încruntă cînd observă blugii şi puloverul în care se strecurase după duş.

-Nu ai adus alte haine cu tine, draga mea? Va trebui să îţi luăm unele astăzi.

- Am şi alte lucruri. Doar că nu am avut energia ne-

cesară ca să mi le pun.

Putu să vadă că el era nemulțumit şi îşi dori să fi făcut un efort ca să arate mai bine. El o cercetă cu un ochi critic.

- Cum ai putut să faci aşa ceva cu părul tău? Arăți ca un băiat.

- A fost un cadou de adio pentru mama.

- înțeleg. Atunci, ne vom ocupa astăzi de el. Făcu semn către servitoare să îi toarne cafea, apoi scoase o țigară din tabachera de argint pe care o purta în buzunarul de la piept al hainei costumului său. Spune-mi se s-a întîmplat.

- Te-a sunat Belinda?

-De cîteva ori. Este disperată. I-am spus că eşti în drum spre insulele greceşti, dar nu ai dorit să îmi spui spre care. I-am zis şi să te lase în pace.

- Ceea ce înseamnă că este în drum spre Grecia.

- *Bineînțeles.* **Rămaseră tăcuți pentru o vreme, apoi Alexi întrebă: Toate astea au de-a face cu un anumit actor?**

- De unde ştii?

- Este treaba mea să ştiu tot ce îi afectează pe cei care îmi aparțin.

Ea îşi coborî privirea în cafea, încercînd să ascund;! faptul că ochii i se umpleau din nou de lacrimi. Era sătulă de plîns, sătulă de suferința dureroasă dinlăun- trul ei.

-M-am îndrăgostit de el, zise ea. Am fost în patul lui.

- Inevitabil.

Ea nu îşi putu reține amărăciunea.

- Mama mi-a luat-o înainte.

Două panglici înguste de fum se ondulară din nările lui Alexi.

- Mă tem că tot inevitabil. Mama ta este o femeie cu o voință slabă cînd vine vorba despre vedete de film.

- Au făcut o înțelegere.

- Ce-ar fi să îmi povesteşti?!

Alexi ascultă cînd Fleur repetă conversația pe care o auzise între Jake şi Belinda. Cînd încheie, spuse:

- Motivațiile mamei tale par clare, dar ale amantului tău?

Tresări la alegerea vorbelor lui.

- Motivațiile lui erau foarte clare. Filmul acesta însemna totul pentru el. Scena de dragoste trebuia să iasă. Cînd am înghețat, şi-a văzut întregul proiect explodînd.

- Este păcat, draga mea, că nu ai făcut o alegere mai bună pentru primul tău amant.

- Este evident faptul că nu sunt cel mai bun judecător de caractere din lume.

El se lăsă pe spate pe fotoliu şi îşi încrucişă picioarele. La un alt bărbat, gestul ar fi părut efeminat, dar Alexi îl făcu elegant de masculin.

-Sper că plănuieşti să stai cu mine pentru o vreme. Cred că ar fi cel mai bine pentru tine.

-Pentru o vreme. Pînă cînd îmi dau seama pe ce lume mă aflu. Asta, dacă mă primeşti.

-Am aşteptat asta mai mult decît îți poți imagina, draga mea. Va fi plăcerea mea. Se ridică. Am ceva să îți arăt. Mă simt cam ca un copil care aşteaptă Crăciunul.

- Ce este?

- Vei vedea.

îl urmă prin casă şi prin grădini către muzeu. El băgă cheia în yală şi o răsuci.

- închide ochii.

Ea făcu aşa cum îi ceru el. Alexi o conduse pe uşă în interiorul rece, cu un aer uşor stătut, al muzeului. îşi aminti ultima oară cînd fusese aici, în ziua în care îl întîlnise

pe fratele ei. Nu ştia dacă tatăl ei îl găsise vreodată pe Michel. Ar fi trebuit să întrebe, dar nu o făcuse.^

- De data aceasta am avut noroc, zise Alexi. îmi văd toate visurile îndeplinite. îl auzi apăsînd un întrerupător. Deschide ochii.

Muzeul era întunecat, cu excepţia unei perechi de reflectoare din centru. Acestea luminau platforma care fusese goală ultima oară cînd intrase ea aici. Acum, pe platformă se afla cel mai magnific automobil pe care îl văzuse vreodată. Era de un negru strălucitor, cu o capotă nesfîrşit de lungă care arăta ca desenul animat al ma şinii unui milionar. L-ar fi recunoscut oriunde, şi lăsă să îi iasă o exclamaţie uşoară.

- Este Royale-ul. L-ai găsit!
- Nu îl văzusem din 1940.

Repetă povestirea pe care i-o spusese de atîtea ori.

- Eram trei, draga mea. Am condus-o pînă în canali zarea Parisului şi am înfăşurat-o în pînză şi paie. Pe tot parcursul războiului, nu m-am apropiat de ea, de teamă să nu fiu urmărit. Apoi, cînd m-am întors, după Eliberare, maşina dispăruse. Ceilalţi doi bărbaţi care ştiau de ea fuseseră ucişi în Africa de Nord. Acum, cred că au găsit-o nemţii. Mi-a luat mai mult de treizeci de ani să îi dau de urmă.
- Dar cum? Ce s-a întîmplat?
- Zeci de ani de cercetări, bani daţi în locuri potrivite şi nepotrivite.

Scoase fluturînd o batistă din buzunarul de la piept şi şterse o urmă de praf invizibilă de pe bară.

-Tot ce contează este că deţin cea mai importantă colecţie de Bugatti *pursînge* din lume, iar Royale-ul este bijuteria coroanei.

Mult mai tîrziu, după ce el îi arătase fiecare caracteristică a maşinii, merse în camera ei, unde o aştepta un stilist. Bărbatul nu puse nici o întrebare, ci tăie scurt pă rul lui Fleur şi îi spuse că nu putea face mai mult decît după ce îi mai creştea. Arăta îngrozitor, ca un prizonieri ochi mari cu cearcăne, un cap prea mare şi fără păr. Totuşi, reflexia ei urîtă îi dădu un pervers sentiment de plăcere. Acum, exteriorul ei se potrivea cu felul în care tte simţea.

Alexi se încruntă cînd o văzu şi o trimise înapoi în camera ei ca să se machieze, dar nici asta nu fu prea mult de ajutor. Merseră la o plimbare prin împrejurimi şi discutară despre ce aveau să facă atunci cînd avea să se simtă mai bine. Dormi un pic după-amiază. La cină, ciuguli din pieptul de viţel, apoi merse în biroul lui Alexi ca să asculte Sibelius. El o ţinu de mînă, şi, pe măsură ce muzica o învăluia, unele dintre nodurile dureroase dinlăuntrul ei începură să slăbească. Fusese o proastă să o lase pe Belinda să o ţină departe de tatăl ei în toţi aceşti ani, dar întotdeauna îi permisese mamei ei să o manipuleze. Se temuse să se revolte chiar şi în cel mai mic mod, de teamă să nu piardă dragostea Belindei. O dragoste pe care acum ştia că nu o avusese niciodată cu adevărat.

îşi sprijini capul de umărul lui Alexi şi îşi închise ochii. Nu mai putea să adune pic de mînie autentică împotriva lui. în durerea ei, găsise, în sfîrşit, iertare. El era singura persoană din viaţa ei care nu avea nimic de cîştigat dacă o iubea.

în noaptea aceea, nu putu să doarmă. Găsi una dintre vechile sticle cu pastile de dormit ale Belindei, înghiţi două pilule şi se lăsă pe marginea patului. Cea mai rea parte era că îşi pierdea respectul de sine. îi permisese Belindei să o ducă de nas. Gîfîise ca un căţeluş în timp ce făcea tot ceea ce mama ei dorea. „Iubeşte-mă, mă- mico. Nu mă părăsi, mămico." Apoi, apăruse Jake. îşi construise fantezii stupide în jurul lui şi încercase să se convingă că el o iubea la rîndul lui. Se concentră asupra durerii, rîcîind-o ca pe crustă.

- Te simţi rău, draga mea?

Alexi îşi înnodă cordonul halatului în pragul uşii. Nu îl văzuse niciodată ciufulit. Părul lui subţire, cenuşiu, era atent îngrijit, ca şi cum tocmai ar fi ieşit de la frizer.

-Nu, nu îmi este rău.

-Arăţi ca un băieţaş cu groaznicul tău păr ciopîrţit. *Biet copil.* Acum,

treci în pat.

O înveli ca şi cum ar fi fost un copil.

-Te iubesc, *papa,* zise ea moale, strîngîndu-i mîna care se odihnea peste cuvertura ei.

El îi atinse buzele cu buzele lui. Erau uscate şi neaşteptat de aspre.

- întoarce-te. Te voi freca pe spate ca să te ajut să adormi.

Ea se conformă. Se simțea bine. Mîinile lui alunecară sub cămaşa ei şi, în timp ce el îi masa pielea, tensiunea ei dispărea.

Pastilele de dormit îşi făcură treaba, şi ea se cufundă într-un vis despre Jake. Jake făcînd dragoste cu ea. Jake sărutîndu-i gîtul şi atingînd-o prin materialul mătăsos al chiloților.

După primele cîteva zile în Paris, viața lui Fleur începu să se aşeze în aparența unei rutine. Se trezea tîrziu, apoi asculta muzică ori răsfoia o revistă. După-amiaza dormea pînă cînd una dintre servitoare o trezea la timp să facă duş şi să se îmbrace înainte ca Alexi să vină acasă. Uneori, se plimbau împreună prin împrejurimi, dar mersul o obosea, şi nu se aventurau prea departe. Era greu pentru ea să doarmă noaptea, aşa că Alexi o freca pe spate.

Ştia că trebuia să înceteze să mai fie abătută şi încercă să îşi facă planuri, dar nu se putea întoarce imediat în State. Arătînd în felul acela, se îndoia că ar fi recunoscut-o cineva, dar, dacă asta s-ar fi întîmplat, ar fi fost nevoită să înfrunte reporteri, lucru care era imposibil.

August lăsă loc lunii septembrie. Belinda continuă să sune, iar Alexi continuă să o amîne. Ii spuse că Fleur se răzgîndise probabil în legătură cu Grecia şi îi zise că detectivii pe care îi angajase credeau că ar fi putut fi în Bahamas. O mustră pe Belinda fiindcă eşuase ca mamă şi o făcu să plîngă.

Fleur începu să se gîndească la Grecia. întotdeauna Iubise insulele. Ar fi putut cumpăra o casă acolo şi un cal. Insulele i-ar fi vindecat inima frîntă. îi spuse lui Alexi că dorea să folosească o parte din banii de care ci se ocupase pentru ea, dar el îi zise că aceştia erau blocați în investiții pe termen lung. Ea îi ceru să îi deblocheze. El îi spuse că ar trebui să înțeleagă că nu era chiar atît de simplu şi că nu ar trebui să îşi facă griji în privința banilor. El avea să îi cumpere orice dorea. Ea îi spuse că îşi dorea o casă pe o insulă din Egee şi un cal. El îi spuse că aveau să discute despre asta cînd ea urma să se simtă mai bine. Conversația aceasta o nelinişti. Fusese atît de simplu să îl lase pe Alexi să se ocupe de toate. Facturile erau întotdeauna plătite, iar ea şi Belinda aveau întotdeauna oricîți bani doreau._

încercă să se forțeze să facă mişcare. într-o zi, reuşi să treacă dincolo de porțile casei. Un alergător cu o bentiță portocalie trecu iute ca fulgerul pe lîngă ea. Nu îşi amintea cum era să ai atît de multă energie, aşa că se
întoarse în casă.

în noaptea aceea, se trezi că avea cămaşa de noapte leoarcă de transpirație. Visase din nou despre Jake. Era din nou la porțile mănăstirii, privindu-l cum se îndepărta conducînd. Merse în baie să ia o pastilă de somn, dar sticluța era goală. O luase pe ultima cu două nopți în urmă. Se îndreptă spre camera Belindei, ca să vadă dacă putea găsi altele. Pe drum, văzu o lumină slabă la capătul coridorului. Aceasta venea de la scările care duceau în pod. Curioasă, urcă pînă la capăt şi intră în cea mai ciudată încăpere pe care o văzuse vreodată.

Tavanul fusese pictat în albastru cu nori albi pufoşi. O paraşută murdară, căzută într-o parte, atîrna deasupra patului îngust de fier. Alexi şedea într-un scaun de lemn cu spatele drept, cu umerii căzuți, privind țintă la un pahar gol. Belinda îi spusese că Michel obişnuia să stea în pod. Acesta fusese dormitorul lui.

- Alexi?
- Lasă-mă în pace. Ieşi de aici!

Fusese atît de absorbită de propria durere, încît nu se gîndise la durerea tatălui ei. Ingenunche lîngă scaunul lui. Nu îl văzuse vreodată să bea atît de mult, dar acum mirosea a alcool.

- Iți este dor de el, nu-i aşa? întrebă încetişor.

- Nu ştii nimic despre asta.

- Ştiu cum este să îți fie dor de oameni. Ştiu cum este să îți fie dor de cineva pe care îl iubeşti.

El îşi înălță capul, şi ochii lui reci o înspăimîntară.

-Compasiunea ta este înduioşătoare, dar nu este necesară. Michel este un nevolnic, şi l-am alungat din viața mea.

„Ca pe mine", gîndi în sinea ei. „Aşa cum m-ai alungat şi pe mine cîndva."

-Atunci, ce cauți în camera lui?

-Am băut prea mult şi mă răsfăț. Tu, dintre toți, ar trebui să înțelegi asta.

Se simți rănită.

- Crezi că mă răsfăț?

-Sigur că da. Felul în care o pui pe Belinda pe un piedestal. Felul în care m-ai transformat în mintea ta în tatăl pe care l-ai dorit întotdeauna.

Simți cum se înfioară. Se ridică şi îşi frecă brațele.

-Nu a fost nevoie să te transform. în aceşti ultimi ani, ai fost minunat cu mine.

- Am fost exact cum ştiam că îți doreai să fiu.

Fleur îşi dori deodată să se întoarcă în camera ei.

-Mă... duc la culcare acum.

- Aşteaptă. Puse paharul gol pe masă. Nu mă lua în seamă. Am propria fantezie, aşa că nu ar trebui să rîd de a ta. Visam cu ochii deschişi la ce s-ar fi întîmplat dacă Michel ar fi fost un fiu demn de mine, nu un nevolnic pervers care nu ar fi trebuit nicicînd să se nască.

- Este atît de învechit, zise ea. Milioane de bărbați sunt homosexuali. Nu este aşa mare lucru.

Se ridică atît de iute de pe scaun, încît ea avu impresia că urma să o lovească.

-Nu ştii nimic! Nimic! Michel este un Savagar.

Păşi furios prin încăpere, mişcările lui înnebunite t

nspăimîntînd-o.

- O astfel de obscenitate este de neconceput pentru un Savagar. Este sîngele mamei tale. Nu ar fi trebuit niciodată să mă însor cu ea. A fost singura greşeală din viața mea, şi nu am fost niciodată în stare să îmi revin. Neglijența ei l-a pervertit pe Michel. Dacă nu te-ai fi născut, ea i-ar fi fost o mamă ca lumea.

Alcoolul era cel care vorbea. Acesta nu era tatăl ei. Trebuia să scape înainte să audă mai multe. Se întoarse către uşă, dar el era deja lîngă ea.

- Nu mă cunoşti deloc. îşi trecu mîna peste brațul ei. Cred că ar trebui să discutăm acum. Am încercat să fiu răbdător, dar a trecut destul timp.

Ea încercă să se îndepărteze, dar el nu îi dădu drumul.

- Mîine, spuse ea. Cînd vei fi treaz.

-Nu sunt beat. Doar melancolic. îşi puse mîinile pe ceafa ei şi îi mîngîie uşor urechea cu degetul mare. Ar fi trebuit să o vezi pe mama ta cînd era chiar mai tînără decît eşti tu. Atît de plină de optimism... Atît de pasională. Şi la fel de egoistă ca un copil. Am planuri pentru tine, draga mea. Planuri pe care le-am făcut cînd aveai şaisprezece ani, din prima zi în care te-am văzut.

- Ce fel de planuri?

- Eşti înspăimîntată. întinde-te pe patul lui Michel şi lasă-mă să te frec pe spate ca să putem discuta.

Nu dorea să stea pe patul lui Michel. Voia să meargă în camera ei, să încuie uşa şi să îşi tragă cuverturile peste cap.

- Haide, draga mea. Te-am supărat. Lasă-mă să fac să îți treacă.

îi zîmbi atît de călduros, încît tensiunea ei se ate- nuî. Lui îi era dor de Michel în seara asta, atîta tot. Iar ea era geloasă, ca de obicei, încă încercînd să uite că fratele ei exista. O dirijă către pat.

Se întinse pe salteaua goală şi îşi îndoi mîinile sub obraji. Patul se lăsă cînd el se aşeză lîngă ea şi începu să îi frece spatele prin materialul subțire al halatului.

- Te-am aşteptat cu răbdare, draga mea. Ți-am dat doi ani. Te-am lăsat să te îndrăgosteşti. V-am lăsat pe tine şi pe

mama ta să mînjiți numele de Savagar cu vulgara ta carieră.

Ea se încordă.

-Ce vrei să...

-Şşsttt. Acum, eu vorbesc, draga mea, iar tu trebuie să asculți. In noaptea în care te-am văzut aplecîndu-te peste coşciug ca să săruți buzele bunicii tale moarte, am ştiut că fusese făcută o mare nedreptate. Tu erai tot ce ar fi trebuit să fie fiul meu, dar erai prea ataşată de mama ta. Nu mai departe de luna trecută, nu tolerai nici un fel de critică la adresa ei. Am fost nevoit să îți acord timp ca să vezi tu însăți cine este cu adevărat, pentru ca falsul tău sentimentalism să nu stea între noi. A fost o lecție dureroasă, dar necesară. Acum, ştii ce simte cu adevărat față de tine. Şi acum eşti în sfîrşit gata să îți ocupi locul alături de mine.

Ea se întoarse pe spate şi îşi ridică privirea spre el.

- Nu înțeleg ce vrei să spui. Să îmi ocup locul alături de tine?

El îşi îndoi mîinile în jurul umerilor ei şi îi masă. Pleoapele lui erau pe jumătate închise, aproape somnoroase. Ea voia să plece, înainte să se întîmple ceva îngrozitor.

Privi paraşuta. Aceasta atîrna strîmbă şi îngălbenită deasupra ei.

-Locul tău este alături de mine, draga mea. Lîngă mine. Eşti potrivită lîngă mine într-un mod în care mama ta nu a fost niciodată. îşi strecură degetele sub gulerul deschis al halatului ei. Te voi forma într-o femeie magnifică. Am planuri minunate pentru tine.

Mîinile îi coborîră mai adînc, deschizînd gulerul halatului, apoi şi mai jos.

- Alexi!

Ridică mîinile şi îi prinse încheieturile.

El zîmbi atît de blînd, încît ea se ruşină de ceea ce crezuse că el intenționase să facă.

- Este în regulă să fim împreună, draga mea. Nu vezi, le fiecare dată cînd te uiți la tine? Nu vezi infidelitatea namei tale de fiecare dată cînd te uiți în oglindă?

Infidelitate? Pentru o clipă, nu îşi dădu seama de în¡elesul cuvîntului.

-A sosit vremea să afli adevărul. Renunță la fantezie, copilă. Renunță. Adevărul va fi mult mai bun.

-Nu...

- Nu eşti fiica mea. Cu siguranță ai simțit asta. Mama l a era însărcinată cînd rn-am căsătorit cu ea.

Bestia revenise. Bestia cea mare şi urîtă, care dorea să o facă fărîme.

-Nu te cred. Mă minți.

- Eşti fiica nelegitimă a lui Errol Flynn, cel mai vechi duşman al meu.

Era o glumă. Chiar încercă să zîmbească, ca să îi arate că era de treabă. Dar zîmbetul îi muri, şi norii pictați pe tavan se încețoşară cînd şi-l aminti pe Johnny Guy pomenind despre Belinda şi Errol Flynn la Grădina lui Allah.

Alexi se aplecă şi îşi lipi obrazul de al ei.

- Nu plînge, copilă. Este mai bine aşa. Nu vezi?

Norii se îngrămădiră în fața ochilor ei, şi bestia îi muşcă din carne, luînd muşcături care nu erau destul de mari cît să facă treaba cum trebuia. El o atinse uşor prin halat.

-Atît de frumoşi. Mici şi delicați, nu plini, ca ai mamei tale.

- *Nu! Naiba să te ia!*

îi împinse mîna la o parte şi încercă să se ridice, dar bestia îi devorase puterea.

- Iartă-mă, draga mea. Am fost nesăbuit, sunt chiar stînjenit. Ii dădu drumul. Trebuie să îți acord timp ca să te obişnuieşti, să vezi lucrurile cum le văd eu, să vezi că nu este nimic rău în a fi împreună. Nu avem acelaşi sînge. Nu eşti *sînge pur.*

- Eşti tatăl meu, şopti ea.

-Niciodată! zise el cu asprime. Nu m-am considerat niciodată tatăl tău. Aceşti ultimi doi ani au fost o curta- re. Chiar şi mama ta a înțeles asta.

Se împinse şi se ridică. Nasturii saltelei îi săpaseră în genunchi.

-Nu stărui asupra acestui lucru, spuse el. Am fost neiertător de lipsit de tact. Vom continua ca pînă acum pînă vei fi pregătită.

- Pregătită? Vocea îi era hîrşîită, ca şi cum s-ar fi înecat. Pregătită pentru ce?

-Vom discuta mai tîrziu despre asta.

-Acum! Spune-mi acum!

- Este foarte limpede că eşti tulburată.

- Vreau să aud totul.

-Ţi se va părea ciudat. Nu ai avut timp să te obişnuieşti.

- Ce doreşti de la mine, Alexi?

El oftă.

-Doresc să rămîi cu mine, să mă laşi să te răsfăţ. Doresc să îţi laşi părul să crească iar, ca să fii din nou frumoasă.

Era mai mult. O ştia.

- Spune-mi!

- Nu ai avut destul timp.

-Spune-mi!

Degetele i se înfundară în saltea, şi înălţă o rugăciune tăcută. „Nu spune ceea ce ştiu că vei spune. Nu spune că doreşti să fiu amanta ta."

El nu făcu asta.

Ii spuse că voia ca ea să îi dăruiască un copil.

Alexi îşi explică planul în vreme ce Fleur stătea la fereastra murdară a podului şi privea afară, la acoperiş. Ceva roz stătea pe ţigle: trupul lipsit de pene al unui pui de pasăre care căzuse dintr-un cuib aflat într-unul dintre coşuri. Alexi se foia prin camera din pod, cu mîinile în buzunarele halatului, şi îi explica totul cu grijă. De înda tă ce avea să rămînă însărcinată, avea să o ducă undeva pe toată durata sarcinii şi apoi el avea să anunţe că adoptase un copil. Copilul urma să aibă sîngele lui, sîngele ei şi pe al lui Flynn.

Ea privi îndelung la trupul fără pene. Acesta nu avusese niciodată o şansă la viaţă, nu avusese nici măcar şansa de a-i creşte penele.

El o asigură că motivele lui nu erau acelea ale unui bărbat depravat - „Tu ai spus-o, tăticule, nu eu" - şi că, după ce toate astea aveau să ia sfîrşit, puteau reveni la vechea lor relaţie, iar el avea să îi fie tată iubitor, exact aşa cum dorea ea.

-Voi angaja un avocat, spuse ea, dar glasul îi era atît de

sugrumat, încît vorbele îi ieşiră ca o şoaptă spartă, şi fu nevoită să repete. Voi angaja un avocat. îmi vreau banii.

El rîse.

-Angajează o armată, dacă doreşti. Ai semnat hîrtiile cu mîna ta. Ba chiar ți le-am explicat. Este totul foarte legal.

- îmi vreau banii.

-Nu îți face griji în ceea ce priveşte banii, draga mea. Mîine îți voi cumpăra tot ceea ce doreşti. Diamante pentru degetele taie. Smaralde care să se asorteze cu ochii tăi.

-Nu.

- Mama ta a fost singură cîndva, zise el. Nu avea nici un ban, nici un viitor. Şi era însărcinată, deşi eu nu ştiam la vremea aceea. Tu ai acum nevoie de mine exact ia fel de mult cum mama ta a avut atunci.

Trebuia să îl întrebe. înainte să iasă din această încăpere, trebuia să întrebe, numai că plîngea din nou şi abia reuşi să scoată cuvintele sugrumate:

- Ce ştii tu despre mine?

întrebarea ei îl nedumeri.

Ea se îneca.

- Ce ştii tu de ai ajuns să crezi că aş face ceva atît de îngrozitor? Ce slăbiciune vezi? Nu eşti prost. Nu ai face

această propunere obscenă dacă nu ai crede că există o şansă să accept. Ce nu este în *regulă* cu mine?

El ridică din umeri. Fu un gest elegant şi, în acelaşi timp, plin de milă.

-Nu este vina ta, draga mea. Circumstanţele te-au obligat, dar trebuie să înţelegi că, de una singură, nu eşti nimic mai mult decît o decoraţiune frumoasă. Nu ai nici o valoare reală. Nu ştii să *faci* nimic.

Ea îşi şterse nasul cu dosul mîinii.

- Sunt cel mai faimos fotomodel din lume.

-Micuţa Scînteie este creaţia Belindei, draga mea. Ai eşua fără ea. Iar dacă ar fi să reuşeşti... Ei bine, nu ar fi propriul tău succes, aşa-i? Eu îţi ofer o funcţie şi promisiunea că nu îţi voi întoarce niciodată spatele. Amîndoi ştim că asta este cel mai important pentru tine.

El era convins că ea avea să o facă. Putea să vadă asta în neclintita lui aroganţă. Acesta privise înlăuntrul ei, văzuse ce se afla acolo şi hotărîse că era destul de slabă încît să facă acest lucru obscen.

Cu un suspin ţinut în frîu, alergă din camera din pod şi pe scări în jos, către propria cameră, unde încuie uşa şi îşi lipi spatele de ea.

Nu după mult timp, auzi paşii lui pe coridor. Alexi se opri în faţa uşii ei. Ea îşi închise strîns ochii, abia putînd să respire. El se îndepărtă. Ea se lăsă să alunece pe uşă şi se aşeză pe podea, unde îşi încolăci trupul peste genunchii îndoiţi. Rămase astfel, ascultînd bubuitul propriei inimi, pînă în orele tîrzii ale nopţii.

Cheia se întoarse fără zgomot în broască atunci cînd deschise uşa muzeului. Puse jos geanta de umăr şi apăsă pe tabloul de lumini. Palmele îi transpirau, şi el şi le şterse de blugi în timp ce merse spre încăperea mică de unelte din spate.

Totul era impecabil, exact ca şi el. îşi aminti felul în care i se simţeau mîinile cînd îi atinseseră sînii şi îşi în- crucişă braţele peste piept. Se strădui să se concentreze ■isupra rîndurilor de unelte. în cele din urmă, găsi ceea ce dorea. îl ridică de pe raftul îngust şi îi testă greutatea In mîini. Belinda se înşela. Regulile erau aceleaşi pentru toată lumea. Dacă oamenii nu urmau regulile, îşi pierdeau umanitatea.

închise uşa şi traversă muzeul către Royale. Luminile din tavan scînteiau ca stele micuţe în finisajul negru strălucitor. Maşina fusese preţuită. Alexi o înfăşurase în pînză şi paie ca să nu păţească nimic.

Ridică ranga deasupra capului şi o coborî pe capota neagră strălucitoare. Fălcile bestiei se închiseră strîns.

capitolul 16

Fleur încasă un cec de la American Express, folosin- du-şi cîrdul în loc de act de identitate. Cînd ajunse la Gare de Lyon, trecu prin mulţime către tabela cu orarul plecărilor şi studie încrengătura de numere şi de oraşe. Următorul tren pleca spre Nîmes, care se afla la 640 de kilometri de Paris. 640 de kilometri de răzbunarea lui
Alexi Savagar.

Distrusese Royale-ul, stîlcind în mod sistematic capota şi parbrizul, grilajul şi farurile, îndoind aripile şi părţile laterale. Apoi, atacase inima maşinii, motorul fără pereche al lui Ettore Bugatti. Pereţii groşi de piatră ai muzeului făcuseră imposibil ca zgomotul să se audă în exterior şi nimeni nu încercase să o oprească în timp ce punea capăt visului lui Alexi.

Cuplul de bătrîni care ocupa deja compartimentul o privi cu suspiciune. Ar fi trebuit ca mai întîi să se fi curăţat, pentru a nu ieşi aşa tare în evidenţă. Se întoarse să privească pe fereastră. Avea sînge pe faţă, şi tăietura de pe obraz, făcută de sticla care zburase, ustura. Era doar o tăietură mică, dar ar fi trebuit să o curețe ca să nu se infecteze şi să îi lase o cicatrice.

îşi imagină propriul chip cu o cicatrice pe obraz. Apoi, îşi imagină cicatricea începînd de la linia părului,

tăind în diagonală peste frunte şi îngroşîndu-se ca să intersecteze una din sprîncene. Ar fi făcut ca pleoapa să îi fie umflată şi i-ar fi tăiat obrazul şi bărbia. Asta ar fi trebuit să fie de ajuns, cugetă ea. O astfel de cicatrice ar fi ținuto în siguranță pentru tot restul vieții.

Chiar înainte ca trenul să plece din stație, în compartiment intrară două tinere care purtau un teanc de reviste americane. Fleur le privi reflexiile în fereastră în timp ce acestea se aşezară pe locurile lor şi începură să îi studieze pe ceilalți călători într-o modalitate tipică de turist. Părea că trecuseră săptămîni de cînd nu mai dormise şi era atît de obosită, încît se simțea amețită. îşi închise ochii şi îşi concentra atenția asupra ritmului trenului. în timp ce aluneca într-un somn neliniştit, auzi ecoul metalului zdrobit şi trosnetul sticlei sparte.

Cînd se trezi, fetele din America discutau despre ea.

-Trebuie să fie ea, şoptea una din ele. Nu îi lua în seamă părul. Uită-te la sprîncenele acelea.

Unde era cicatricea? Unde era cicatricea aceea albă drăguță care să îi taie sprînceana în două?

-Nu fi caraghioasă, şopti cealaltă fată. Ce ar căuta Fleur Savagar aici, călătorind de una singură? Şi apoi, am citit că se află în California, face un film.

Panica lovi în interiorul ei ca lovitura unei răngi. Mai fusese recunoscută de o sută de ori pînă atunci, şi acum nu era cu nimic mai diferit, dar asocierea cu Micuța Scînteie o făcu să se simtă rău. îşi deschise încet ochii.

Fetele se uitau pe o revistă. Fleur reuşi să zărească pagina în reflexia ferestrei: era o reclamă la îmbrăcăminte sport pe care o făcuse pentru Armîni. Părul îi zbura în toate direcțiile de sub marginea unei pălării mari, pleoştite.

Fata care stătea exact în fața ei luă în cele din urmă revista şi se aplecă în față.

-Mă scuzați, spuse ea. V-a spus vreodată cineva că arătați exact ca Fleur Savagar, fotomodelul?

Căscă gura la ele.

- Nu vorbeşte engleza, zise într-un final fata.

Insoțitoarea ei închise revista.

- Ți-am spus că nu este ea.

Ajunseră la Nîmes, şi Fleur găsi o cameră într-un hotel ieftin lîngă stația de tren. Noaptea, în vreme ce stătea lungită în pat, amorțeala din ea se frînse în sfîrşit. Începu să plîngă, cu suspine chinuitoare de singurătate, trădare şi disperare îngrozitoare şi fără margini. Nu îi mai rămăsese nimic. Dragostea Belindei fusese o minciună, iar Alexi o mînjise pentru totdeauna. Apoi, mai era Jake... Ei trei, împreună, îi violaseră sufletul.

Oamenii supraviețuiau cu abilitatea lor de a lua hotărîri, însă fiecare hotărîre pe care o luase fusese greşită. „Eşti un nimic", spusese Alexi. Pe măsură ce noaptea se aşternea în jurul ei, înțelese ce însemna iadul. Iadul era să te pierzi în lume, chiar şi de tine însuți.

- îmi pare rău, domnişoară, dar contul acesta a fost închis.

Cîrdul lui Fleur dispăru, ascuns ca trucul unui magician în palma funcționarului.

Fu cuprinsă de panică. Avea nevoie de bani. Cu bani, se putea ascunde undeva unde ar fi fost protejată de Alexi şi unde nimeni nu ar fi recunoscut-o, undeva unde Fleur Savagar ar fi putut înceta să existe. Dar acum, asta nu mai era posibil. în timp ce se grăbea pe străzile din Nîmes, încercă să se scuture de sentimentul că Alexi o urmărea. îl vedea în pragul uşilor, în reflexiile vitrinelor, în fețele oamenilor care treceau pe lîngă ea pe stradă. Fugi înapoi către stația de tren. „Fugi!" Trebuia să fugă.

Cînd Alexi văzu distrugerea Royale-ului, conştientiza pentru întîia oară că era muritor. Simți cum i se instalează o uşoară paralizie pe partea dreaptă, care dură aproape două zile. Se încuie în camera lui şi nu acceptă pe nimeni.

întreaga zi stătea lungit în pat, cu o batistă în mîna stîngă. Uneori, se uita lung la reflexia sa din oglindă.

Partea dreaptă a feței sale se lăsase.

Era aproape imperceptibil, cu excepția gurii. Indiferent de

cît de mult încerca, nu putea controla picuratul salivei printr-un colț. De fiecare dată cînd își ridica batista ca să o șteargă, știa că gura era ceea ce nu avea să ierte niciodată.

Paralizia trecu treptat, și, cînd putu să își controleze gura, îi chemă pe medici. Aceștia spuseră că fusese un mic infarct. O avertizare. îi cerură să și ajusteze pro gramul, să înceteze să mai fumeze și să își supravegheze dieta. Menționară hipertensiunea. Alexi ascultă cu răbdare, apoi îi concedie.

La începutul lui decembrie, își scoase la vînzare co lecția de automobile. Licitația atrase cumpărători din toată lumea. Fu sfătuit să stea la distanță, dar dori să privească. Pe măsură ce fiecare mașină urca pe platformă, el studia fețele cumpărătorilor și le imprima expresiile în minte, ca să și le amintească pentru totdeauna.

După ce licitația luă sfîrșit, puse să fie dărîmat muzeul, piatră cu piatră.

Așezată la o masă ponosită în partea din spate a unei cafenele studențești în Grenoble, Fleur își îndesă în gură fiecare bucățică dezgustătoare a ceîei de-a doua prăjituri, pînă cînd nu mai rămase nimic. Timp de aproape un an și jumătate, mîncarea fusese singura care îi oferise sentimentul de siguranță. Cînd blugii îi deveniseră mai strîmți și fusese capabilă să prindă între degete acel prim pliu de grăsime de la baza coastelor, fumul gros al amorțelii se ridicase destul timp cît să simtă un sentiment scurt de conștientizare că Micuța Scînteie dispăruse.

își imagină expresia Belindei dacă ar fi putut să își vadă acum fiica prețioasă. în vîrstă de douăzeci și unu de ani, supraponderală, cu părul tăiat și haine ieftine și urîte. Iar Alexi... îi putea auzi disprețul ascuns intr-un alint mieros ca o bomboană cu un mijloc alterat.

își numără cu grijă banii și părăsi cafeneaua, trăgînd gulerul gecii bărbătești mai strîns în jurul gîtului. Era februarie, și trotuarul întunecat și lunecos păstra rămășițele ninsorii din dimineața aceea. Își trase mai tare pe cap căciula de lînă, mai mult ca să se protejeze de irig decît de teama că

avea să fie recunoscută de cineva. Lucrul acesta nu se întîmplase de aproape un an.

La cinema, începuse deja să se formeze coadă şi, cînd îşi ocupă locul la sfîrşit, un grup de studenţi americani veniţi la studii nimeri în spatele ei. Sunetele monotone ale accentului lor îi zgîriară urechile. Nu îşi mai amintea cînd vorbise ultima oară în engleză. Nu îi păsa dacă nu avea să mai vorbească niciodată.

în ciuda frigului, palmele îi transpirau, şi Fleur şi le vîrî mai adînc în buzunarele gecii. La început, îşi spusese că nici măcar nu avea să citească criticile despre *Eclipsa unei dimineţi de* **duminică, dar nu fusese în stare să se abţină. Criticii fuseseră mai amabili cu ea decît se aşteptase. Unul îi numise interpretarea „un debut surprinzător de promiţător". Un altul comentase asupra „chimiei fierbinţi dintre Koranda şi Savagar". Numai că ea ştia cît de neîmpărtăşită fusese acea chimie.**

Acum, pur şi simplu exista, acceptînd orice slujbă găsea şi strecurîndu-se în săli de curs ale universităţii atunci cînd nu lucra. în urmă cu două luni, se culcase cu un german plăcut, care stătuse lîngă ea la un curs de economie la Universitatea d'Avignon. Nu dorea ca Jake să fie singurul bărbat cu care făcuse dragoste. Nu după mult timp, se simţise de parcă Alexi îi sufla în ceafă şi părăsise Avignonul pentru Grenoble.

O franţuzoaică aflată la coadă în faţa ei începu să îşi tachineze partenerul.

-Nu te temi că nu voi mai fi interesată de tine în seara asta, după ce voi fi petrecut două ore privindu-l pe Jake Koranda?

El aruncă o privire către afişul filmului.

-Tu eşti cea care ar trebui să fie îngrijorată. O voi privi pe Fleur Savagar. Jean-Paul a văzut filmul săptămîna] trecută şi încă vorbeşte despre corpul ei.

Fleur se ascunse mai adînc în gulerul gecii ei. Trebuia să vadă cu ochii ei.

Găsi un loc în ultimul rînd al cinematografului. Rulă genericul şi camera filmă panoramic o bucată lungă de pămînt dintr-o fermă din Iowa. Ghete prăfuite mergeau pe o cărare pietruită. Dintr-odată, chipul lui Jake inundă ecranul. Cîndva, îl iubise, dar focul incandescent al trădării arsese dragostea aceea, lăsînd în urmă doar cenuşă rece.

Primele scene trecură, apoi Jake se afla în faţa casei de la ferma din Iowa. O tînără sări de pe un balansoar aflat pe verandă. Prăjiturile pe care Fleur le înfulecase i se îngrămădiră în stomac cînd se privi alergînd în braţele lui. îşi aminti soliditatea pieptului lui, atingerea buzelor lui. îşi aminti de rîsul lui, de glumele lui, de felul în care o strînsese atît de tare, încît crezuse că nu avea să îi mai dea vreodată drumul.

Inima îi deveni grea. Nu mai putea rămîne multă vreme în Grenoble. Trebuia să plece. A doua zi. în seara aceea. Atunci.

Ultimul lucru pe care îl auzi cînd ieşi în grabă din cinematograf era glasul lui Jake.

- Cînd te-ai făcut aşa frumoasă, Lizzie?

„Aleargă." Trebuia să alerge pînă cînd se rătăcea, chiar şi de ea însăşi.

Alexi se aşeză pe scaunul de piele din spatele mesei de lucru din biroul lui şi îşi aprinse o ţigară, ultima dintre cele cinci pe care îşi permitea să le fumeze în fiecare zi. Relatările îi erau livrate la ora trei fix în fiecare vineri după-amiază, dar aştepta întotdeauna pînă noaptea, cînd era singur, ca să le studieze. Fotografiile din faţa lui arătau foarte mult ca restul care îi fuseseră trimise de-a lungul ultimilor ani. Păr urît, tuns la frizerie, blugi jerpeliţi şi ghete scîlciate. Toată grăsimea aceea. Pentru i ineva care ar fi trebuit să fie în apogeul frumuseţii sale, arăta obscen.

Fusese convins că Fleur avea să se întoarcă în New York ca să îşi reia cariera, dar ea îl surprinsese rămînînd în Franţa. Lyon, Aix-en-Provence, Avignon, Grenoble, Bordeaux, Montpellier - toate, oraşe cu universităţi. Ea credea prosteşte că se putea ascunde de el în mulţimi anonime de studenţi. Ca şi cum aşa ceva ar fi fost posibil.

După şase luni, începuse să ia cursuri la unele universităţi. La început, fusese nedumerit de alegerea ei în ceea ce privea cursurile: prelegeri de analiză^ matematică, drept contractual, anatomie, sociologie. în cele din urmă, înţelesese tiparul şi îşi dăduse seama că ea alegea doar cursuri ţinute în săli mari, unde erau slabe şansele să descopere cineva că nu era înscrisă ca studentă. Ieşea din discuţie înregistrarea oficială, din moment ce nu avea bani. Avusese el grijă de asta.

Ochii îi căzură pe lista de slujbe ridicole pe care le avusese ca să se întreţină în ultimii doi ani: spălatul vaselor, curăţarea grajdurilor, servirea la mese. Uneori, lucrase pentru fotografi, nu ca model - o astfel de idee era absurdă acum -, ci aranjînd lumini şi ocupîndu- se de echipament. Ea descoperise fără voia sa care era singura apărare posibilă pe care o putea folosi împotriva lui. Ce putea el să ia de la o persoană care nu avea nimic?

Auzi paşi şi strecură iute fotografiile înapoi în dosarul de piele. Cînd fură puse deoparte, merse la uşă şi o descuie.

Părul Belindei era ciufulit de la somn, iar rimelul îi era întins.

-Am visat-o din nou pe Fleur, şopti ea. De ce o tot visez? De ce nu sunt mai bine?

- Pentru că tu continui să te agăţi de ea, zise Alexi. Nu doreşti să îi dai drumul.

Belinda îşi strînse mîna peste braţul lui, implorîndu-1.

-Tu ştii unde se află. Spune-mi, te rog.

-Te protejez, draga mea. Degetele lui lungi îi mîngî- iară obrazul. Nu vreau să te expun urii fiicei tale.

Belinda îl lăsă, în sfîrşit, singur. Se întoarse la biroul lui, unde studie din nou raportul, apoi îl încuie în seiful din perete. Deocamdată, Fleur nu avea nimic de valoare pe care el să îl poată distruge, dar avea să vină şi vremea aceea. Era un bărbat răbdător, şi intenţiona să aştepte, chiar dacă avea să dureze ani în şir.

Clopoţelul de deasupra uşii magazinului foto din Strasbourg zornăi chiar cînd Fleur puse ultima dintre rolele de film pe raft. Zgomotele neaşteptate o speriau încă, deşi trecuseră doi ani şi jumătate de cînd fugise din Paris. îşi spuse în sinea ei că, dacă Alexi ar fi vrut, ar fi găsit-o pînă acum. Aruncă un ochi către ceasul de pe perete. Angajatorul ei avusese nişte ediţii speciale de fotografii cu bebeluşi, care îi ţinuse ocupaţi întreaga săptămînă, dar ea sperase că aglomeraţia se încheiase în după-amiaza aceea, ca să poată ajunge la cursul de economie. Ştergîndu-şi mîinile de praf pe blugi, dădu la o parte perdeaua care separa mica recepţie de studio.

Gretchen Casimir se afla de cealaltă parte.

- Dumnezeule mare! exclamă aceasta.

Fleur se simţi ca şi cum cineva îi prinsese o menghină în jurul pieptului.

- Dumnezeule mare! repetă Gretchen.

Fleur îşi spuse că era inevitabil să o găsească pînă la urmă careva - trebuia să fie recunoscătoare că durase atît -, dar nu se simţi recunoscătoare. Se simţi prinsă în capcană şi agitată. Nu ar fi trebuit să rămînă atît de mult în Strasbourg. Patru luni însemnau prea mult.

Gretchen îşi scoase ochelarii de soare. Privirea ei cercetă silueta lui Fleur.

-Arăţi ca un balon. Este imposibil să te folosesc astfel.

Părul ei era mai lung decît îşi amintea Fleur, iar culoarea castanie era mai strălucitoare. Pantofii cu toc gros păreau a fi Mario de Florence, costumul bej de olandă era cu siguranţă de la Perry Ellis, iar eşarfa neapărat de la Hermes. Fleur aproape uitase cum arătau astfel de haine. Ar fi putut să trăiască preţ de şase luni din cît costa ceea ce purta Gretchen.

-Trebuie să fi pus pe tine douăzeci de kilograme. Şi părul acela! Nu te-aş putea vinde nici măcar pentru *Field. &* Stream[13].

Fleur încercă să scoată de la naftalină vechiul zîmbet larg care spunea „du-te dracului", dar nu i se potrivea pe faţă.

-Nimeni nu îţi cere asta, zise ea înţepată.

- Escapada aceasta te-a costat o avere, zise Gretchen. Contractele încălcate. Procesele.

Fleur încercă să îşi bage o mînă în buzunarul blugilor, dar materialul era întins atît de tare, încît reuşi să îşi vîre doar degetul mare. Nu îi păsa. Dacă ar fi cîntărit şaizeci şi unu de kilograme ca în trecut, ar fi pierdut pînă şi sentimentul trecător de siguranţă.

- Trimite-i chitanţele lui Alexi, zise ea. Are două milioane de dolari de la mine, care ar trebui să fie de ajuns. Dar îmi imaginez că ai aflat deja asta.

Alexi ştia unde era ea. El fusese cel care o trimisese aici pe Gretchen. Camera se micşoră în jurul ei.

-Te duc înapoi la New York, zise Gretchen. La o fermă pentru graşi. Vor trece luni bune înainte să fii din nou în formă ca să lucrezi. Părul acela îngrozitor nu te ajută, aşa că nu cred că Parker îţi poate face rost de un nou film imediat.

- Nu merg înapoi, zise Fleur.

Se simţi ciudat să vorbească în engleză.

[13] Revistă despre pescuit şi activităţi în aer liber (n.red.)

- Ba sigur că da. Uită-te la locul acesta. Nu îmi vine să cred că tu chiar lucrezi aici. Dumnezeule, după ce a ieşit *Eclipsa unei dimineți de duminică,* **unii dintre regizorii de top de la Hollywood te-au dorit. îşi înfipse brațul ochelarilor de soare în buzunarul jachetei costumului, aşa**

că lentilele atîrnau. Cearta aceasta prostească dintre tine şi Belinda a durat destul. Mamele şi fiicele au probleme tot timpul. Nu este nici un motiv de a face atîta *scandal* din asta.

- Nu este treaba ta.

- Maturizează-te, Fleur. Este secolul douăzeci, şi nici un bărbat nu merită ca două femei care țin una la alta să se despartă.

Deci asta credea toată lumea, că ea şi Belinda se certaseră din cauza lui Jake. Abia dacă se mai gîndea la el. Vedea ocazional o poză cu el intr-o revistă, de obicei încruntîndu-se la fotograful care îi invada intimitatea. Uneori, era cu vreo femeie frumoasă, şi stomacul ei avea întotdeauna tendința de a se întoarce pe dos. Era ca şi cum ai da pe neaşteptate peste o pisică ori o pasăre moartă. Cadavrul era inofensiv, dar tot te făcea să tresari.

Cariera actoricească a lui Jake era în plin avînt şi, deşi *Eclipsa unei dimineți de duminică* îi adusese un premiu Oscar pentru scenariu, el încetase să scrie. Nimeni nu părea să cunoască motivul, dar lui Fleur nu îi păsa.

Gretchen nu făcu nici cel mai mic efort să îşi ascundă dispreţul.

- Uită-te la tine. Ai douăzeci şi doi de ani şi te ascunzi în mijlocul pustietății, trăind ca o cerşetoare. Chipul tău este tot ce ai, şi faci tot ce îți stă în putere să îl distrugi. Dacă nu mă asculți, te vei trezi într-o dimineață, bătrînă şi singură, satisfăcută cu orice firimituri poți să aduni. Asta este ceea ce îți doreşti? Chiar atît de auto- distructivă eşti?

Era oare? Cea mai mare parte din durere dispăruse. Putea chiar să se uite la o fotografie din ziar cu Belinda şi Alexi cu o oarecare detaşare. Bineînțeles că mama ei se întorsese la el. Alexi era unul dintre cei mai importanți bărbați din Franța, iar Belinda avea nevoie de lu mina reflectoarelor aşa cum alți oameni aveau nevoie de oxigen. Uneori, Fleur se gîndea să se ducă la New York, dar nu mai putea fi fotomodel din nou, şi ce ar fi făcui acolo? Grăsimea o făcea să fie în siguranță, şi era mai uşor să plutească în derivă în prezent decît să se azvîrle cu capul înainte către un viitor nesigur. Era mai uşor să uite de fata care fusese atît de hotărîtă să facă pe toată lumea să o

iubească. Nu mai avea nevoie de dragostea altor oameni. Nu avea nevoie de nimeni în afară de ea.

-Lasă-mă în pace, îi spuse lui Gretchen. Nu mă intorc.

-Nu am nici cea mai mică intenție să plec pînă cînd...

- Pleacă...

-Nu poți continua ca...

- Ieși!

Gretchen își lăsă ochii să treacă peste cămașă bărbătească urîtă, peste blugii strîmți. O evaluă, o judecă, și Fleur simți momentul exact în care Gretchen Casimir hotărî că nu mai merita efortul.

-Ești o ratată, zise ea. Ești tristă și demnă de milă, trăind o viață fără viitor. Fără Belinda, nu ești nimic.

Veninul din spatele cuvintelor lui Gretchen nu le făcu să fie mai puțin adevărate. Fleur nu avea ambiție, nici planuri, nici o mîndrie că realizase ceva - nimic în afara reflexului de supraviețuire. Fără Belinda, nu era nimic.

O oră mai tîrziu, părăsi magazinul foto și se urcă în următorul tren ce pleca din Strasbourg.

Cea de-a douăzeci și treia aniversare a lui Fleur veni și trecu. Cu o săptămînă înainte de Crăciun, azvîrli cîteva lucruri într-o geantă de voiaj, își luă permisul Eurail și părăsi orașul Lille ca să se urce într-un tren spre Viena. Franța era singurul loc din Europa în care putea lucra legal, dar simțea nevoia să fugă pentru cîteva zile, altfel avea să se sufoce. Nu își mai amintea cum era să se simtă zveltă și puternică sau cum era să nu trebuiască să își facă griji în legătură cu plata chiriei unei camere sărăcăcioase, cu o chiuvetă pătată de rugină și cu pete de umezeală pe tavan.

Alesese Viena dintr-un capriciu, după ce citise *Lumea văzută de Garp.* **Un loc cu urși pe monocicluri și cu un bărbat care nu putea merge decît în mîini părea foarte potrivit. Găsi o cameră ieftină într-o pensiune vieneză veche, cu un lift ca o colivie aurită despre care portarul îi spuse că fusese stricat de germani în timpul războiului. După ce își cărase geanta de voiaj șase etaje, deschise ușa către o cameră minusculă cu mobilă stricată și se întrebă la care război se referise acesta. Își**

dezbrăcă hainele, trase cuvertura pe ea şi, în vreme ce vîntul zdruncina ferestrele, iar liftul scîrţîia, adormi.

A doua zi dimineaţă, se plimbă prin palatul Schon- brunn şi apoi luă un prînz ieftin la Leupold, lîngă Rooseveltplatz. Un chelner îi puse în faţă o farfurie cu găluşti austriece micuţe numite *Nockern.* Erau delicioase, dar îi fu greu să le înghită. în Viena, nu erau urşi pe monocicluri şi nici bărbaţi care mergeau în mîini, doar aceleaşi probleme vechi pe care, oricît ai fugi, nu le poţi rezolva. Nu fusese niciodată cea mai curajoasă, cea mai iute ori cea mai puternică. Totul fusese o iluzie.

Un pardesiu de la Burberry şi o servietă Louis Vuit- ton trecură pe lîngă masa ei, apoi dădură înapoi.

- Fleur? Fleur Savagar?

îi luă un minut să îl recunoască pe bărbatul care stătea în faţa ei ca fiind Parker Dayton, fostul ei agent. Acesta avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu unul dintre chipurile acelea care arătau ca şi cum fusese creat perfect de un Sculptor Divin şi apoi, chiar înainte ca lutul să se usuce, îl împinsese înăuntru. Nici măcar barba roşcată îngrijit tunsă pe care şi-o lăsase de cînd îl văzuse ultima oară nu putea ascunde cum trebuia bărbia neim- presionantă ori să echilibreze nasul turtit.

Nu îl plăcuse niciodată pe Parker. Belinda îl alesese să se ocupe de cariera cinematografică a lui Fleur pe baza recomandărilor lui Gretchen, dar se dovedise că era amantul lui Gretchen la vremea respectivă, nu un reprezentant al eşalonului superior de agenţi. Totuşi, dacă se lua după servieta Vuitton şi după pantofii Gucci, lucrurile păreau să se fi îmbunătăţit.

-Arăţi ca dracu'.

Fără să aştepte o invitaţie, se aşeză pe locul din faţa ei şi îşi puse servieta pe podea. Se uită lung la ea. Ea îşi întoarse privirea. El clătină din cap.

- A costat-o o grămadă pe Gretchen să rezolve cu contractele de fotomodel pe care le-ai încălcat.

Mîna lui ciocănea în masă, iar ea avu sentimentul că acesta

abia aştepta să îşi scoată calculatorul ca să bată nişte cifre pentru ea.

-Nu a costat-o nici un ban pe Gretchen, zise ea. Sunt sigură că Alexi a plătit cu banii mei, iar *eu* mi-am permis.

El ridică din umeri.

-Tu eşti unul dintre motivele pentru care acum mă limitez la muzică. îşi aprinse o ţigară. Sunt managerul celor de la Neon Lynx. Trebuie să fi auzit de ei. Sunt cel mai în vogă grup rock al Americii. De aceea mă aflu în Viena. Se scotoci în buzunare şi în cele din urmă scoase un bilet. Vino la concertul din seara asta, ca oaspete al meu. Am vîndut toate biletele de săptămîni bune.

Ea văzuse afişele împrăştiate prin tot oraşul. în seara aceea, era concertul de deschidere din primul lor turneu european. Luă biletul şi calculă în minte cît putea obţine dacă l-ar vinde.

- Nu mi te pot imagina ca pe un manager de muzică rock.

- Dacă o trupă rock dă lovitura este ca şi cum ai fi primit o licenţă de imprimat bani. Cei de la Lynx cîntau într-un club de mîna a treia din Jersey cînd i-am descoperit. Am ştiut că au ceva, dar nu ştiau să se prezinte. Nu aveau pic de stil, ştii la ce mă refer? I-aş fi putut da pe mîna unui manager, dar afacerile nu mergeau prea bine la vremea aia, aşa că m-am hotărît: ce naiba, hai să încerc. Am făcut unele schimbări şi i-am scos la lumină, îţi voi spune adevărul. Mă aşteptam să dea lovitura, dar nu chiar aşa. în ultimul nostru turneu, am avut revolte în două oraşe. Nu ţi-ar veni a crede...

El făcu cu mîna cuiva din spatele ei, şi un al doilea bărbat li se alătură. Avea poate în jur de treizeci de ani, un păr stufos şi o mustaţă ca Fu Manchu.

- Fleur, acesta este Stu Kaplan, organizatorul de turnee pentru Neon Fynx.

Spre uşurarea lui Fleur, acesta nu păru să o recunoască. Bărbaţii comandară cafea, apoi Parker se întoarse către Stu.

- Ai rezolvat?

Stu trase de mustaţa gen Fu Manchu.

-Am petrecut o jumătate de oră la telefon cu afurisita aia de agenţie de recrutare pînă să găsesc pe cineva care vorbea

engleza. Apoi, mi-au spus că s-ar putea să aibă o fată pentru mine peste o săptămînă. Iisuse, săptămîna viitoare vom fi în nenorocita de Germanie.

Parker se încruntă.

- Nu mă bag, Stu. Tu eşti cel care va trebui să lucreze fără o secretară de turneu.

Discutară preţ de cîteva minute. Parker se scuză ca să meargă la baie, iar Stu se întoarse către Fleur şi o întrebă:

- Este prieten cu tine?

- Mai degrabă, o cunoştinţă veche.

- Este un afurisit de dictator. „Nu mă amestec, Stu." La naiba, nu este vina mea că a rămas gravidă.

- Secretara ta de turneu?

încuviinţă jalnic din cap, privind în cafea, cu mustaţa atîrnînd.

- I-am spus că vom plăti pentru avort şi toate cele, dar ea a zis că se duce înapoi în State, ca să o facă aşa cum trebuie. Stu ridică privirea şi o privi acuzator pe Fleur. Pentru numele lui Dumnezeu, aceasta este Viena. Freud este de aici, nu? Trebuie să existe doctori buni în Viena.

Ea se gîndi la cîteva lucruri pe care să le spună, dar renunţă. El gemu:

-Adică, nu ar fi fost rău dacă asta s-ar fi întîmplat în Pittsburg sau altundeva, dar a dracului Viena...

- Ce face, mai exact, o secretară de turneu?

Cuvintele ieşiră din ea fără intenţie. Plutea în derivă,

ca totdeauna. Stu Kaplan o privi cu prima lui scînteie de interes.

- Este o slujbă călduţă: răspunzi la telefoane, verifici aranjamentele, ajuţi un pic cu trupa. Nimic prea greu. Sorbi din cafea. Tu... ă... vorbeşti vreun pic de germană?

Sorbi şi ea o gură.

- Un pic. Şi italiană, şi spaniolă.

Stu se lăsă pe spate pe scaun.

-Se plăteşte cu două sute pe săptămînă, cazare şi masă asigurată. Te interesează?

Avea o slujbă de chelneriţă în Lille. Avea cursurile şi o cameră ieftină şi nu mai făcea nimic din impuls. Dar asta părea ceva sigur. Diferit. Ar fi putut să se descurce timp de o

lună ori două. Oricum, nu avea nimic mai bun de făcut.

- Accept.

Stu scoase o carte de vizită.

- Fă-ţi bagajele şi vino să mă vezi la Intercontinental intr-o oră şi jumătate. Mîzgăli ceva pe cartea de vizită şi se ridică. Uite numărul camerei. Spune-i lui Parker că ne vedem acolo.

Parker se întoarse la masă, iar Fleur îi relată ce se întîmplase. El izbucni în rîs.

-Nu poţi să accepţi slujba aceea.

- De ce nu?

-Nu ai putea să te ţii de ea. Nu ştiu ce ţi-a spus Stu, dar să fii secretară de turneu pentru orice trupă este o slujbă grea, iar cu o trupă ca Neon Lynx este chiar şi mai dificil.

Iat-o, confirmarea pe faţă că nu valora nimic fără Belinda. Trebuia să plece şi să uite cu totul de asta, dar ceea ce nu fusese nimic mai mult decît un impuls deveni dintr-odată ceva important.

- Am avut slujbe dificile.

El o bătu condescendent pe mînă.

- Haide să îţi explic ceva. Unul dintre motivele pentru care Neon Lynx a rămas în vîrf este faptul că sunt nişte nemernici răsfăţaţi şi aroganţi. Este imaginea lor, şi, sincer, o încurajez. Aroganţa lor este o mare parte din ceea ce îi face să fie atît de buni atunci cînd urcă pe scenă. Dar, în acelaşi timp, face imposibil să lucrezi pentru ei. Iar secretară de turneu nu este ceea ce ai numi o slujbă de prestigiu. Să recunoaştem. Tu eşti obişnuită să dai ordine, nu să le urmezi.

Asta arăta cît de multe ştia Parker Dayton. Ea continuă, cu o încăpăţînare pe care uitase că o poseda.

- Mă descurc.

Bărbatul căruia îi lipsea simţul umorului izbucni din nou în rîs.

- Nu ai rezista nici măcar o oră. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu tine în urmă cu trei ani, dar te-ai nenorocit al naibii de tare. Iată un sfat gratuit. Renunţă la pîine şi la prăjituri, apoi sun-o pe Gretchen şi treci din nou în faţa camerelor.

Ea se ridică.

- Stu Kaplan îşi poate angaja propria secretară de turneu, corect?

- în circumstanţe normale, dar...

- în regulă, atunci. El mi-a oferit o slujbă, iar eu o accept.

Ieşi din restaurant înainte ca el să apuce să mai spună ceva, dar simţi nevoia să se sjarijine de o clădire ca să îşi tragă răsuflarea. Ce făcea? îşi spuse că treaba asta era sigură, nimic mai mult decît o slujbă de secretară, dar bătăile inimii refuzau să încetinească.

Cînd, o oră mai tîrziu, intră în camera de la Intercontinental, se simţi ca şi cum intrase în Bedlam. Un grup de reporteri discutau cu Parker şi cu doi tineri îmbrăcaţi extravagant, despre care ea presupuse că erau membri ai trupei. Chelneri aduceau tăvi cu mîncare şi trei telefoane sunau în acelaşi timp. Nebunia a ceea ce făcuse o lovi din plin. Trebuia să iasă de aici, dar Stu răspunsese deja la două dintre telefoane şi îi făcea semn să răspundă ea la cel de-al treilea.

Răspunse cu voce nesigură. Era managerul hotelului din München unde grupul avea să stea în următoarea noapte. Acesta îi spuse că auzise zvonuri despre distrugerea a două apartamente din Londra şi o informă că regreta că cei de la Neon Lynx nu mai erau bine-veniţi în hotelul lui. Ea acoperi receptorul cu mîna şi îi spuse luijStu ce se petrecuse.

In cîteva secunde, înţelese că plăcutul Stu Kaplan din cafenea nu era acelaşi cu bărbatul care stătea în faţa ei.

-Spune-i că a fost Rod Stewart, pentru numele lui Dumnezeu! Foloseşte-ţi capul ăla afurisit şi nu mă deranja cu rahaturi de-astea. îi aruncă un clipboard, lovind-o peste degete. Verifică pregătirile dacă tot îl ai la telefon. Verifică tot, apoi verifică din nou.

Stomacul i se strînse. Nu putea face asta. Nu putea lucra undeva unde cineva striga la ea şi se aştepta ca ea să ştie lucruri care nu îi fuseseră niciodată explicate. Parker Dayton ü aruncă un zîmbet încrezut de genul „ţi-am-spus-eu". în timp ce se întoarse cu spatele la el, îşi surprinse reflexia din

partea cealaltă a încăperii. Oglinda care atîrna deasupra canapelei avea aceeaşi mărime ca fotografiile pe care Belinda le agăţase pe pereţii apartamentului din New York. Feţele acelea supradimensionate şi frumoase nu păruseră niciodată să îi aparţină. Dar nici reflexia bolnăvicioasă şi încordată care se holba acum la ea.

îşi întări strînsoarea palmelor transpirate în jurul receptorului.

- îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi, dar nu îi puteţi învinui pe cei de la Neon Lynx pentru stricăciuni pe care nu le-au făcut.

Vocea îi suna frîntă din cauza lipsei de aer. Inspiră iute, apoi începu o asasinare sistematică a caracterului lui Rod Stewart. Cînd încheie, se lansă.într-o recapitulare hotărîtă a repartizării camerelor din instrucţiunile de pe clipboard, apoi continuă cu detaliile legate de bagaje şi mîncare. Cînd managerul îi transmise înapoi instrucţiunile şi ea constată că îl făcuse să se răzgîndească, simţi un val se satisfacţie exagerat de disproporţionat faţă de ce realizase.

închise telefonul, şi acesta sună din nou. Unul dintre tehnicieni fusese arestat pentru droguri. De data aceasta, era pregătită pentru urletele lui Stu.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu ştii cum să faci nimic? Stu îşi luă haina. Ai grijă de lucrurile de aici cît mă duc să îl scot pe nemernic din închisoare. Şi îţi spun chiar acum... Afurisiţii ăia de poliţişti austrieci ar face bine să vorbească engleza. Aruncă un alt clipboard către ea. Ai aici programul şi sarcinile. Ştampilează permisele acelea pentru culise destinate VIP-urilor şi sună la München ca să te asiguri că s-au ocupat de transportul de la aeroport. Ultima dată, nu ne-au ajuns limuzinele. Şi verifică zborul din Roma. Fă-i să ne dea un plan de rezervă.

îi arunca instrucţiuni chiar şi în timp ce ieşea pe uşă.

Fleur răspunse la încă opt telefoane şi petrecu o jumătate de oră discutînd cu o companie aeriană înainte să observe că nu îşi scosese haina. Parker Dayton o întrebă dacă îi ajunsese. Strînse din dinţi şi îi spuse că se distra grozav, dar, de îndată ce el părăsi apartamentul, se prăbuşi în fotoliu. Parker termina turneul peste trei zile, ca să se întoarcă la New York.

Atît trebuia să reziste. Trei zile.

Petrecu cîteva minute între telefoane, ca să studieze trusa promoţională, şi, cînd chitaristul principal al trupei Neon Lynx intră, îl recunoscu ca fiind Peter Zabel. Acesta avea în jur de douăzeci de ani, un trup mic şi compact şi păr negru ondulat, lung pînă la umeri. Doi cercei îi decorau lobul drept al urechii, unul fiind un diamant enorm, iar celălalt o pană albă lungă. Acesta îi ceru să dea un telefon brokerului său din New York. Era îngrijorat în legătură cu acţiunile lui de la mina Anaconda Copper.

După ce închise, se întinse pe o canapea şi îşi sprijini ghetele pe măsuţa de cafea. Acestea aveau tocuri de şapte centimetri incrustate cu peşti.

-Sunt singurul din trupă care priveşte în viitor, zise el dintr-odată. Ceilalţi băieţi par să creadă că asta va dura la nesfîrşit, dar eu ştiu că nu aşa merge şi îmi construiesc o listă de investiţii.

- Probabil este o idee bună.

Ea se întinse după permisele pentru culise şi începu să le ştampileze.

- Ba bine că nu. Ia zi, cum te cheamă?

Ea ezită.

- Fleur.

- îmi pari cunoscută. Eşti lesbiană?

- Deocamdată, nu.

Trînti ştampila pe unul dintre permisele pentru VIP-uri. Pe cine credea ea că păcălea? Trei zile însemnau o veşnicie.

Peter se ridică şi se îndreptă spre uşă. Brusc, se opri şi se întoarse.

-Ştiu unde te-am văzut. Ai fost fotomodel sau ceva de genul ăsta. Fratele meu mai mic avea afişul tău în camera lui, şi ai jucat în filmul acela pe care l-am văzut. Fleur... cum era?

- Savagar, se forţă să spună. Fleur Savagar.

- Da. Aşa este.

Nu păru impresionat. Trase de cercelul cu pană albă.

-Ascultă, sper că nu te superi că spun asta, dar, dacă ai fi avut nişte investiţii, ai fi avut ceva pe care se te bazezi cînd ai eşuat.

-Voi ţine minte pentru viitor.

Uşa se închise în urma lui, iar ea îşi dădu seama că zîmbea pentru întîia oară după săptămîni bune. Cel puţin, în jurul echipei acesteia, Micuţa Scînteie era o ştire răsuflată. Se simţi ca şi cum avea dintr-odată mai mult aer.

Turneul se deschidea în seara aceea, pe o arenă sportivă din nordul Vienei, şi, de îndată ce Stu se înapoie cu tehnicianul rătăcitor, nu mai avu o clipă de gîndire. Mai întîi, avu loc o încurcătură cu biletele şi apoi anunţarea membrilor trupei că mai era o oră pînă la începere. Trebui să fie devreme în hol ca să verifice transportul şi să se ocupe de bacşişuri. Apoi, trebui să îi sune a doua oară pe membrii trupei, ca să-i anunţe că limuzinele erau pregătite. Stu urla la ea pentru toate, dar părea că, în afară de trupă, urla la toată lumea, aşa că încercă să ignore. Din cîte putea să îşi dea seama, existau doar două reguli de bază: trupa să fie fericită şi ea să verifice totul de două ori.

Cînd membrii formaţiei Neon Lynx intrară în hol, îi identifică pe fiecare dintre ei. Pe Peter Zabel îl cunoscuse. Kyle Light, basistul, nu era greu de observat. Avea păr subţire blond, ochi morţi şi o privire pierdută. Frank LaPorte, toboşarul, era un roşcat arţăgos, cu o cutie de Budweiser în mînă. Simon Kale, cel care cînta la clape, era cel mai înfiorător bărbat de culoare pe care îl văzuse în viaţa ei, cu un cap ras şi uleios, lanţuri argintii care îi acopereau pieptul supradezvoltat şi ceva care arăta suspicios de mult ca o macetă atîrnîndu-i la curea.

-Unde este afurisitul de Barry? strigă Stu. Fleur, mergi sus şi adu-l pe nemernicul ăla aici. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu face nimic care să îl supere.

Fără tragere de inimă, Fleur se îndreptă spre lift şi către apartamentul de la ultimul etaj al solistului Barry Noy. Pliantele promo îl catalogau drept noul Mick Jagger. Avea douăzeci şi patru de ani, şi fotografiile îl înfăţişau cu păr lung de culoarea nisipului şi buze cărnoase permanent batjocoritoare. Din frînturi de conversaţii, înţelesese că Barry era „dificil”, dar nu îşi permise să se gîndească prea mult la ce ar fi putut însemna asta.

Ciocăni la uşa apartamentului lui şi, cum nu sosi nici un răspuns, încercă clanța. Uşa era descuiată.

- Barry?

Acesta se afla lungit pe canapea, cu brațul aruncat peste ochi şi părul ca nisipul atîrnînd peste pernele canapelei, spre covor. Purta aceiaşi pantaloni de satin i ;i restul membrilor trupei, cu excepția faptului că ai lui erau de un portocaliu fosforescent, cu o stea din paiete plasată strategic între picioare.

- Barry? Stu m-a trimis să te iau. Limuzinele sunt aici ți suntem gata de plecare.

-Nu pot cînta în seara asta.

-Ăăă... De ce?

-Sunt deprimat. Scoase un oftat prelung. Jur că nu am fost atît de deprimat în toată afurisita mea de viață. Nu pot cînta cînd sunt deprimat.

Fleur aruncă un ochi la ceasul ei, un Rolex bărbătesc pe care Stu i-l împrumutase în după-amiaza aceea. Avea cinci minute la dispoziție. Cinci minute şi două zile şi jumătate.

- Din ce cauză eşti deprimat?

El o privi pentru prima oară.

- Cine eşti?

- Fleur. Noua secretară de turneu.

-A, da, Peter mi-a spus despre tine. Ai fost mare vedetă de cinema sau cam aşa ceva. îşi aruncă din nou brațul peste ochi. îți zic eu, viața chiar este de rahat. Adică, sunt *foarte* în vogă acum. Pot avea orice femeie doresc, dar nemernica aia de Kissy mă are la degetul mic. Pun pariu că azi am sunat la New York de o sută de ori, dar fie nu am reuşit să prind legătura, fie nu a răspuns la telefon.

- Poate nu era acasă.

- Da. Normal că nu era acasă. Era pe-afară cu vreun armăsar.

Mai avea patru minute.

- Ar ieşi vreo femeie sănătoasă la cap cu un alt bărbat cînd te-ar putea avea pe tine? zise ea, deşi gîndea că orice femeie întreagă la cap ar fi ieşit mai degrabă cu un pinguin decît cu el. Pun pariu că nu era ora potrivită. Fusurile orare

sunt derutante. De ce nu încerci din nou după concert? Va fi dimineață devreme în New York. Cu siguranță o vei prinde atunci.

El păru interesat.

-

Crezi?¡dl -Sunt sigură. Trei minute şi jumătate. Dacă trebui;i

să aştepte liftul, avea să intre în bucluc. Ba chiar voi suna eu pentru tine.

-Vei veni aici după concert şi mă vei ajuta să o sun?

- Sigur.

El zîmbi larg.

- Hei, este grozav. Hei, cred că te voi plăcea.

- Bun. Sunt sigură că eu te voi plăcea.

„Cînd or zbura porcii, degeneratule." Trei minute. -Să mergem jos.

Barry se dădu la ea în lift, între etajele nouă şi zece. Cînd ea îl refuză, el se bosumflă, aşa că ea se justifică spunînd că era posibil să aibă o boală venerică. Astn păru să îl facă fericit, iar ea îl duse în hol cu treizeci de secunde mai devreme.

capitolul 17

Ajunseră la stadionul de hochei pe gheață. Scena tu sese ridicată intr-unui din capetele patinoarului, şi sute de admiratori împingeau barierele de lemn. Ignorînd trupa din deschidere, aceştia îi strigau pe Barry şi pe băieții lui. Stu aruncă un clipboard către Fleur şi îi spuse să verifice totul. Pînă cînd ajunse în culise ca să priveas că spectacolul, strigătele mulțimii deveniseră asurzitoare. Chiar în clipa în care îşi puse dopurile de urechi roz pe care i le dăduse directorul de scenă, patinoarul rămase în întuneric. O voce urlă în difuzor, prezen tînd trupa în limba germană. Țipetele se transformară într-un zid solid de sunet, şi patru reflectoare loviră scena ca nişte explozii nucleare. Razele de lumină se ciocni ră, şi cei de la Neon Lynx înaintară în fugă.

Mulțimea explodă. Barry sări în aer, cu părul zbu rînd. Îşi împinse şoldurile în aşa fel încît steaua de paiete dintre picioarele lui luă foc. Frank LaPorte îşi roii bețele, iar Simon Kale lovi claviatura. Fleur privi cum o fată tînără, care nu avea mai mult de doisprezece ori 11 eisprezece ani, leşină peste barieră. Mulțimea o împingea şi nimeni nu îi dădu atenție.

Muzica era zgomotoasă şi viscerală, neruşinat de si'xuală, iar Barry Noy făcea spectacol cît îl țineau pu- icrile. Cînd se încheie cîntecul, mulțimea luă cu asalt barierele, iar Fleur putu vedea că paznicii deveniseră agitați. Reflectoarele luminară albastru şi roşu în săbii de lumină care se intersectau, iar trupa îşi începu următorul număr.

Fleur se temea că cineva avea să fie ucis. Unul dintre sunetişti veni să stea lîngă ea.

-Aşa este întotdeauna? îl întrebă.

-Nu. Bănuiesc că este din cauză că suntem obişnuiți cu Statele. Mulțimea este moartă în seara asta.

După spectacol, stătu cu Stu în garajul subteran care fusese delimitat de poliția vieneză şi numără limuzinele. Trupa ieşi, toți cinci fiind leoarcă de transpirație. Barry o luă de braț.

- Trebuie să vorbesc cu tine.

Cînd el o trase spre limuzină, ea dădu să protesteze. Stu îi aruncă o privire piezişă, şi ea îşi aminti regula numărul unu. Trupa să fie fericită. în traducere, asta însemna să îl facă fericit pe Barry Noy.

Se îngrămădi în limuzină, iar el o trase pe locul de lîngă el. Ea auzi zgomotul lanțurilor, şi Simon Kale urcă alături de ei. îşi aminti cum învîrtise acesta pe scenă rnaceta aceea periculoasă şi îl privi precaută. El îşi aprinse o țigaretă şi se întoarse să privească pe fereastră.

Limuzina ieşi din garaj şi intră în mijlocul unei mulțimi de admiratori care urlau. Dintr-odată, o tînără rupse baricada

polițiștilor și se grăbi către mașină, ridicîndu-și cămașa în timp ce alerga, arătîndu-și sînii puberi dezgoliți. Un polițist o opri. Barry nu îi dădu atenție.

- Ia zi, cum ți s-a părut că am fost în seara asta?

Luă o dușcă dintr-o cutie de bere.

-Ai fost minunat, Barry, răspunse ea, cu toată sinceritatea pe care reuși să o adune. Pur și simplu, minunat. jH

-Nu ți s-a părut că am fost pe lîngă? Afurisita de mulțime era moartă.

-Ah, nu. Nu ai fost deloc pe lîngă. Ai fost extra ordinar.

-Da, ai dreptate. Goli cutia de bere și o turti în pumn. îmi doresc ca și Kissy să fi fost aici. Nu vrea să vină cu mine în Europa. Ce îți spune aste despre ea?

- îmi spune multe, Barry. Din partea cealaltă a limuzinei, se auzi un sforăit. Cu ce se ocupă Kissy? întrebă ea.

-Spune că este actriță, dar nu am văzut-o nici la televizor, nici în altă parte. La naiba, devin din nou deprimat.

Ea clar nu avea nevoie de un Barry Noy deprimat.

- Atunci, probabil asta este. Actrițele care încearcă să găsească de lucru nu își pot permite să părăsească orașul oricînd doresc. Și-ar putea rata șansa.

- Da, poate că ai dreptate. Hei, îmi pare rău de boala ta venerică și așa mai departe.

Simon Kale o privi, iar ei i se păru că vede o licărire de interes în ochii lui.

-Mulțumesc, zise ea cu tristețe. Mă străduiesc să fac față.

Ar fi trebuit să fie pregătită pentru iadul total din holul hotelului, dar nu era. Hotelul primise ordine să nu dea nici o informație, dar erau femei peste tot. în timp ce membrii trupei își croiau drum spre lifturile bine păzite, îl văzu pe Peter Zabel întinzînd mîna și prinzînd brațul unei roșcate durdulii. Frank LaPorte cercetă o blondă pistruiată, apoi făcu semn către ea și către însoțitoarea ei mestecătoare de gumă. Doar Simon Kale ignoră mulțimea de femei.

- Nu pot să cred așa ceva, murmură ea.

Stu o auzi.

-Sperăm cu toții că fetele astea nu știu engleză. In lelul acesta, nu suntem obligați să și vorbim cu ele.

- Este dezgustător!

- Este rock and roll, copilă. Rockerii sunt regi atîta li mp cît pot rămîne în vîrf.

Stu își puse brațul^ în jurul blondei cu păr creț și se îndreptă spre lifturi. înainte să intre, o strigă.

-Rămîi aproape de Barry. Mi-a spus că te place. Și verifică actele de identitate ale fetelor care s-au dus cu Frank. Mie mi s-a părut că sunt cam tinere, și nu mai doresc alte necazuri cu poliția. Apoi, dă de afurisita aia de Kissy și asigură-te că vine să ne întîlnească mîine în München. Spune-i că o plătim cu două sute cincizeci
pe săptămînă.

- Hei, este cu cincizeci mai mult decît primesc eu!

- De tine ne putem lipsi, copilă.

Ușile liftului se închiseră. Se sprijini de un stîlp. Lumea rockului.

Era ora unu dimineața, și se simțea epuizată. Avea să uite de Frank și de admiratoarele lui. Probabil se meritau unii pe alții. Avea să uite de Barry și de stupida lui Kissy, iar ea avea să se ducă la culcare. De dimineață, avea să îi spună lui Parker că avusese dreptate în ceea ce o privea. Nu putea face față slujbei.

Dar, cînd ușile liftului se închiseră, se trezi apăsînd numărul etajului apartamentului lui Frank LaPorte.

Cele două fete care erau cu el se dovediră în regulă, așa că spuse un politicos noapte bună și îi părăsi. Urcă încă un etaj, pînă la apartamentul lui Barry. Tîrîndu-i trupul pe coridor, se gîndea la frumoasa cameră de hotel care o aștepta. Apă fierbinte, cearceafuri curate și căldură.

Paznicul o lăsă să intre, iar ea fu ușurată să vadă că aveau încă hainele pe ei cu toții. Cele trei fete, dintre care nici una nu părea deosebit de încîntată, jucau cărți. Barry era întins pe canapea, uitîndu-se la televizor. Chipul i se lumină cînd o văzu.

- Hei, Fleur, tocmai mă pregăteam să te sun în cameră. Credeam că ai uitat.

își luă portofelul de pe măsuța de cafea și scotoci prin el după o bucățică de hîrtie pe care o întinse către ea.

-Uite numărul de telefon al lui Kissy. Ce zici dacA ai suna-o din camera ta? Trebuie să dorm puțin. Şi ia şi două dintre fătucile astea cu tine cînd pleci.

Ea strînse din dinți. j i

- Două anume?

-Nu ştiu. Cele care vorbesc engleză, bănuiesc.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Fleur intră în propria cameră de hotel. Se dezbrăcă şi privi tînjind la pa tul ei, apoi ridică receptorul telefonului. Aşteptînd să se facă legătura, aruncă o privire către bucățica de hîrtie din mîna ei. Kissy Sue Christie. Dumnezeule!

O voce răspunse la cel de-al cincilea apel. Era clar foarte furioasă şi cu accent sudist.

- Barry, Dumnezeu mi-e martor...

- Nu sunt Barry, spuse iute Fleur. Domnişoara Christie? Tj |

-Da.

-Sunt Fleur, noua secretară de turneu a celor de la Neon Lynx.

- Te-a pus Barry să mă suni? j

- De fapt...

-Nu contează. Livrează un mesaj, atîta tot.

Cu voce moale şi glas şoptit din care musteau generații de doamne din sud, Kissy Sue Christie desfăşură o listă de instrucțiuni, dintre care majoritatea aveau de-a face cu Barry Noy şi cu anatomia acestuia. Contrastul dintre vocea ei şi instrucțiunile obscene fură prea mult pentru Fleur, aşa că izbucni în rîs. Sunetul îi răsună în urechi, ruginit şi nefamiliar, ca un cîntec aproape uitat.

-Te amuz? întrebă vocea cu o asprime aparte.

-Iartă-mă. Doar că este foarte tîrziu şi sunt atît de obosită, încît abia mai pot ține ochii deschişi. Şi... spui tot ce am gîndit eu toată ziua. Tipul ăsta este...

-... Un scuipat de broască, încheie Kissy Sue.

Fleur rîse din nou, apoi îşi veni în fire.

- îmi cer scuze că am sunat atît de tîrziu. Am primit ordine clare.

- Este în regulă. Cît oferă Stu de data asta ca să mă Iacă să vin? Data trecută a fost două sute pe săptămînă.

-Acum a crescut cu cincizeci.

-Pe bune? Fir-ar să fie, şi mi-ar plăcea la nebunie să merg în Europa. Ba chiar am o pauză. Singurele locuri pe care le-am văzut în afara Carolinei de Sud sunt New York şi Atlantic City, dar, ca să-ți spun adevărul, l leur, aş renunța complet la bărbați înainte de a mă culca din nou cu Barry Noy.

Fleur se lungi pe pat şi cugetă.

-Ştii, Kissy, ar putea fi o modalitate...

Apelul de trezire pentru Fleur avu loc la ora şase şi jumătate, a doua zi dimineață. Aşteptă ca greutatea obişnuită să se lase asupra ei, dar aceasta nu veni. Abia dacă dormise patru ore, dar fusese un somn adînc şi odihnitor. Fără să se foiască şi să se răsucească. Fără bătăi neaşteptate de inimă. Fără vise despre oameni pe care îi iubise cîndva. Se simțise...

Competentă.

Se lungi din nou pe perne şi cugetă la această idee. Avea o slujbă groaznică. Oamenii erau îngrozitori - răsfățați, grosolani şi de-a dreptul imorali -, dar supravie- țuise primei zile şi făcuse o treabă bună. Mai bine decît atît. Făcuse o treabă *grozavă.* Nu îi aruncaseră nimic fără ca ea să fi fost în stare să rezolve, inclusiv povestea cu Barry Noy. Avea să îi arate ea lui Parker Dayton...

Se opri. Nu îi păsa de Parker Dayton. Nu îi păsa de Alexi, ori de Belinda, ori de nimeni altcineva. Singura părere care conta era a ei înseşi.

Sosirea trupei în München fu o adevărată nebunie, iar Stu îi făcu față țipînd la ea. De data asta, ea răspunse țipînd la rîndul ei, ceea ce îl făcu să se îmbufneze

şi să îi spună că nu înțelegea de ce era atît de supărată. Concertele din următoarele două seri se dovedirii copia concertului de la Viena, cu fete leşinînd peste bariere şi o mulțime de admiratoare aşteptînd în holul hotelului.

Chiar înaintea ultimului concert, Fleur trimise la aeroport o limuzină ca să o aducă pe mult aşteptata domnişoară Christie, dar, spre disperarea ei, limuzina se întoarse goală. Ii spuse lui Barry că avionul avusese întîrziere şi apoi petrecu următoarele două ore, cît trupa avu spectacol, încercînd, fără succes, să dea de urma lui Kissy. Intr-un final, fu nevoită să îi spună lui Stu, care strigă la ea şi îi ceru lui Barry să îi explice încurcătura ea personal. După concert.

Barry reacționă exact cum se aşteptase.

îl calmă cu promisiuni nesincere, de care probabil nu avea să se poată ține, şi se tîrî pînă în camera ei de hotel. Pe drum, trecu pe hol pe lîngă Simon Kale. Acesta purta pantaloni largi gri şi o cămaşă neagră de mătase cu gulerul desfăcut, cu un singur lanț de aur la gît. Era cea mai cuminte ținută pe care o văzuse, în afară de cele ale lui Parker, de cînd se alăturase circului Neon Lynx, dar bănui că undeva prin buzunarele lui se afla ascuns vreun briceag.

Adormi la cîteva secunde după ce atinse perna, doar ca să fie trezită o oră mai tîrziu de un telefon de la managerul hotelului, care îi spunea că oaspeții se plîngeau de zgomotul care venea de la etajul al cincisprezecelea.

- Nu am reuşit să dau de domnul Stu Kaplan, doamnă, aşa că va trebui să faceți dumneavoastră ceva ca să înceteze.

Avea o idee destul de bună despre ce o aştepta cînd păşi în lift şi îl găsi pe domnul Stu Kaplan leşinat cu o sticlă de whisky şi jumătate din mustața gen Fu Man- chu rasă.

Fură necesare treizeci de minute de rugăminți şi de linguşiri ca să subțieze mulțimea petrecăreață pînă la douăzeci şi cinci de persoane, lucru care, hotărî ea, era tot ce putea face. Păşi peste Frank LaPorte în timp ce .Inse telefonul intr-un dulap ca să sune la recepție pen- nu a cere să fie puşi din nou paznici la lifturi. Cînd Ieşi, văzu că Barry plecase cu cîteva femei şi hotărî că era mai sigur să se întoarcă în camera ei. Dar acum era trează de-a binelea, a

doua zi era liberă şi merita şi ea un pic de distracție - sau măcar ceva de băut înainte să se bage în pat.

După o luptă scurtă cu un dop, turnă cîțiva centimetri de şampanie într-un pahar. Peter o chemă să vorbească despre OPEC[14], spre dezgustul fetelor care se înghesuiau să îi atragă atenția. Chiar cînd îşi începu cel de-al doilea pahar de şampanie, auzi nişte lovituri furioase în uşă. Mîrîind, îşi puse jos paharul şi traversă apartamentul.

- Petrecerea s-a încheiat, strigă prin deschizătura uşii.

- Lasă-mă să intru!

Era o voce de femeie, uşor disperată.

-Nu pot, spuse Fleur. Regulamentul pentru protecția împotriva incendiilor.

- Fleur, tu eşti?

-Cum ai...

Fleur îşi dădu deodată seama că vocea avea un puternic accent sudist. Desfăcu încuietoarea şi deschise larg uşa.

Kissy Sue Christie năvăli în încăpere.

Arăta ca o bomboană scofîlcită. Avea bucle scurte de culoarea anasonului, o gură ca un măr caramelizat şi ochi mari ca jeleul. Purta pantaloni negri de piele şi un neglijeu roz electric cu o bretea ruptă. Exceptînd revărsarea generoasă de sîni, totul la ea era mic. De asemenea, era cam strîmbă, din moment ce îi lipsea un pantof cu toc înalt, dar, chiar şi strîmbă, Kissy Sue Christie arăta exact aşa cum Fleur dorise întotdeauna să arate.

Kissy puse zăvorul la uşă şi îşi începu propria inspecție.

---

[14] Organizația Țărilor Exportatoare de Petrol (n.tr.)

- Fleur Savagar, zise ea. Am avut cea mai ciudată senzație la telefon cum că tu erai, chiar dacă nu mi-ai spus numele de familie. Am puteri paranormale. Verifică în- cuietoarea. încerc cu disperare să evit un anume pilot de la Lufthansa. Aş fi venit mai devreme, dar am fost reținută pe neaşteptate. Cercetă apartamentul din priviri. Spune-mi că sunt norocoasă şi Barry nu se află aici.

- Eşti norocoasă.
- Bănuiesc că este prea mult să sper că a fost electrocutat în seara asta sau că s-a îmbolnăvit de ceva?

-Nici una din noi nu ar putea fi atît de norocoasă. Fleur îşi aminti deodată de îndatoririle ei. Unde îți este bagajul? Voi suna jos şi voi cere să îți fie dus în cameră.

-De fapt, zise Kissy, camera mea este deja ocupată. Trase de breteaua ruptă a neglijeului roz. Putem vorbi undeva? Şi m-aş bucura dacă mi-ai oferi ceva de băut.

Fleur luă sticla de şampanie, două pahare şi pe Kissy. îi venea să o bage pe Kissy în buzunar.

Singurul spațiu neocupat era baia, aşa că se încuiară înăuntru şi se aşeză pe podea. în timp ce turna şampania, Kissy îşi scoase pantoful rămas.

-Să îți spun adevărul, cred că am făcut o greşeală cînd l-am lăsat să mă conducă pînă în camera mea.

Fleur încercă să ghicească.

- Pe pilotul de la Lufthansa?

Kissy încuviință din cap.

-A început ca un flirt uşor, dar bănuiesc că a scăpat un pic de sub control. Sorbi delicat din şampanie, apoi îşi linse buza superioară cu vîrful limbii ei roz. Ştiu că ți se va părea ciudat, dar, cum am spus, am ceva abilități paranormale, şi am sentimentul acesta puternic că vom fi prietene. Mai bine îți spun de la început: am o mică problemă cu promiscuitatea.

Acestea erau toate indiciile unei conversații interesante, iar Fleur se sprijini mai confortabil de mar ginea căzii.

- Cît de mică?
- Depinde de cum priveşti tu lucrurile. Kissy îşi băgă picioarele sub ea şi se sprijini de uşă. îți plac bărbații arătoşi?

Fleur îşi umplu din nou paharul şi cugetă.

-Cred că deocamdată am cam renunțat la bărbați. Sunt cam neutră, ştii ce zic?

Ochii de jeleu ai lui Kissy se lărgiră.

- Dumnezeule, nu! îmi pare rău.

Fleur chicoti. Nu ştia dacă de vină era şampania, ori Kissy, sau ora înaintată, dar se săturase de ura de sine. Era bine să rîdă din nou.

- Uneori, am impresia că bărbații arătoşi mi-au cam distrus viața, zise Kissy cu amărăciune. îmi spun că mă voi aduna, dar, fără să îmi dau seama, ridic privirea şi dau cu ochii de o bucățică superbă de bărbat care stă în calea mea cu umerii mari şi lați şi şoldurile alea mici, şi nu mă lasă inima să trec pe lîngă el.

- Ca Lufthansa?

Kissy aproape că îşi plesni buzele.

- Avea gropița asta - chiar aici. Arătă un loc pe bărbia ei. Gropița aceea i-a făcut ceva, deşi restul nu era cine ştie ce. Vezi, asta este problema mea, Fleur - întotdeauna găsesc ceva. Mă costă mult.

- Ce vrei să spui?
- Păi, de exemplu, concursul.
- Concursul?

-Îhî. Miss America. Mami şi tati m-au crescut din leagăn să merg în Atlantic City.

- Şi nu ai reuşit?
- Ba bine că nu! Am cîştigat Miss Carolina de Sud fără nici o problemă. Dar, în noaptea dinaintea concursului Miss America, am comis o indiscreție.
- Tipi arătoşi? sugeră Fleur.

-Doi. Amîndoi din juriu. Nu în acelaşi timp, desigur. Mă rog, nu chiar. Unul era senator al Statelor Unite, iar celălalt era fundaşul de la Dallas Cowboys. Pleoapele i se închiseră amintindu-şi. Şi, vai de mine, Fleur, avea una!

- Ai fost prinsă?
- în flagrant. îți zic, mă enervează pînă în ziua de azi.

Am fost dată afară, dar ei au rămas amîndoi. Spune şi tu, ți se pare corect? Bărbați ca aceia să facă parte din juriu în cel mai mare concurs de frumusețe din lume?

I se păru extraordinar de nedrept lui Fleur, şi spuse asta.

-Bănuiesc că pînă la urmă toate s-au rezolvat. Mă aflam pe drumul de întoarcere spre Charleston cînd l-am întîlnit pe şoferul acesta de camion care arăta ca John Travolta. M-a ajutat să ajung la New York şi să găsesc un loc să stau fără să mă tem că voi fi mutilată în pragul uşii. Am obținut o slujbă la o galerie de artă, cît timp îmi aştept marea şansă, dar, trebuie să îți spun, vine foarte greu.

- Competiția este acerbă.

Fleur umplu din nou paharul lui Kissy.

-Nu este vorba despre competiție, zise indignată Kissy. Sunt deosebit de talentată. Printre altele, m-am născut să îl joc pe Tennessee Williams. Cred că a conceput femeile acelea nebune special pentru mine.

- Atunci, care este problema?

- întîi de toate, să ajungi la audiții. Regizorii aruncă o singură privire spre mine şi nici măcar nu mă lasă să încerc. Spun că nu sunt genul potrivit fizic, ceea ce este o altă modalitate de a zice că sunt prea scundă, am sînii prea mari şi arăt de-a dreptul frivol. Asta este ceea ce mă deranjează cu adevărat. Aş fi fost în Phi Beta Kappa dacă aş fi rămas în facultate pentru ultimul an. îți spun, Fleur, femeile frumoase ca tine, cu picioare, pometi şi toate celelalte binecuvîntări date de Dumnezeu, nu îşi pot imagina cum este.

Fleur nu mai era frumoasă de mult timp, şi aproape se îneca.

- Eşti cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată. Toată viața mea am dorit să fiu mică şi frumoasă ca tine.

Asta li se păru amîndurora grozav de amuzant, şi se lăsă cu rîsete. Fleur observă că sticla se golise, aşa că merse într-o misiune de recunoaştere. Cînd se întoarse cu o nouă sticlă, baia era goală.

- Kissy?

- A plecat?

O şoaptă puternică veni din spatele perdelei de duş.

- Cine?

Kissy trase perdeaua şi ieşi.

- Cineva a avut nevoie să folosească baia. Cred că era Frank, care este un adevărat porc, după părerea mea.

Se aşezară din nou unde stătuseră mai devreme. Kissy îşi dădu după ureche cîteva bucle ca anasonul rebele şi o privi gînditoare pe Fleur.

- Eşti pregătită să vorbeşti?

- La ce te referi?

-Nu sunt chiar oarbă la faptul că împart baia asta cu o femeie care a fost unul dintre cele mai faimoase fotomodele din lume, precum şi o actriță promițătoare. O femeie care a dispărut de pe fața pămîntului după cîteva zvonuri interesante despre asocierea ei cu unul dintre bărbații bine cu adevărat remarcabili ai măreței noastre patrii. Nu sunt grea de cap.

-Nici nu credeam asta.

Fleur trase cu unghia de marginea covoraşului de baie.

- Deci? Suntem prietene sau nu? Eu ți-am spuse unele dintre cele mai tari părți ale poveştii vieții mele, iar tu nu mi-ai spus absolut nimic despre a ta.

- Abia ne-am întîlnit.

De îndată ce spuse asta, Fleur îşi dădu seama că era greşit şi jignitor, deşi nici măcar ea nu era prea sigură de ce.

Ochii lui Kissy se umplură de lacrimi, lucru care îi făcu să arate moi şi ca şi cum s-ar fi topit ca jeleuri albastre lăsate prea mult timp în soare.

-Crezi că asta are importanță? Ceea ce se formează chiar în clipa asta este o prietenie de o viață. Trebuie să existe încredere.

îşi şterse lacrimile, luă şampania şi sorbi o înghițitură direct din sticlă. Apoi, o privi pe Fleur direct în ochi şi îi întinse sticla.

Fleur se gîndi la toate secretele închise adînc în sufletul ei de atîta amar de vreme. îşi văzu singurătatea, teama şi respectul de sine pe care îl pierduse pe parcurs. Tot ce avea de arătat după aceşti ultimi trei ani - aproape trei şi jumătate - era o educație universitară eclectică. Kissy îi oferea o cale de

evadare. Dar sinceritatea era periculoasă, şi Fleur nu îşi permisese de foarte multă vreme să îşi asume riscuri.

Se întinse alene după sticlă şi luă o înghițitură lungă.

-Este o poveste cam complicată, zise ea în cele din urmă. Bănuiesc că a început înainte să mă nasc...

îi luă lui Fleur aproape două ore să povestească tot. Cîndva, între călătoria ei cu Belinda în Grecia şi primul ei contract de fotomodel, ea şi Kissy scăpară de bubuitul în uşa băii mutîndu-se în camera de hotel a lui Fleur. Kissy se ghemui pe unul dintre paturile duble, iar Fleur se sprijini de tăblia celuilalt. Ținea sticla de şampanie, care o ajuta să îşi poată relata povestea, în echilibru pe piept. Kissy întrerupea ocazional cu asasinarea scurtă, cu un singur cuvînt, a caracterului oamenilor implicați, dar Fleur rămase aproape detaşată. Şampania ajuta, cu siguranță, hotărî ea, cînd îți dezvăluiai secretele sordide.

- Este sfîşietor! exclamă Kissy, cînd Fleur încheie în cele din urmă. Nu ştiu cum poți spune povestea asta fără să te prăbuşeşti.

- Nu mai am lacrimi, Kissy. Dacă trăieşti cu ea destul, chiar şi marea tragedie ajunge să fie banală.

- Ca O*edipus Rex.* Kissy îşi tamponă ochii. Am fost la cor cînd eram în facultate. Cred că am jucat piesa aceea In fiecare liceu din stat. Se răsturnă pe spate. Este bună pentru o teză de masterat, continuă Kissy.

- De ce crezi asta?

-îți aminteşti caracteristicile unui erou tragic? Este o persoană cu statut înalt, doborît de un defect tragic, ca orgoliul, păcatul mîndriei. Pierde totul. Apoi, atinge purificarea, o curățare prin suferința proprie, zise şi o privi cu subînțeles.

-Eu?

- De ce nu? Ai avut un statut înalt şi cu siguranță ai fost doborîtă.

- Care este defectul meu tragic? întrebă Fleur.

Kissy cugetă preț de o clipă.

- Părinți de rahat.

în dimineața următoare, tîrziu, după duşuri, aspirină şi cafea de la room-service, auziră o bătaie în uşă. Kissy o deschise şi scoase un țipăt ascuțit strident. Fleur ridică privirea la timp cît să o vadă pe Frumoasa Confederației aruncîndu-se în brațele respingătoare ale lui Simon Kale.

Cei trei luară micul dejun în sufrageria rotativă aflată în vîrful turnului Olympia din Miinchen, de unde putură admira Alpii, aflați la o sută de kilometri depărtare, în timp ce mîncau, Fleur auzi povestea lungii prietenii dintre Kissy şi Simon. Li se făcuse cunoştință la scurt timp după sosirea lui Kissy în New York, de către unul dintre colegii de la Juilliard ai lui Simon. Simon Kale, descoperise Fleur, era un muzician cu pregătire clasică şi la fel de amenințător ca Moş Crăciun.

Acesta rîse în timp ce îşi şterse un colț al gurii cu şervetul.

-Ar fi trebuit să o vezi pe Fleur îmblînzindu-l pe Regele Barry cu povestea ei cu boala venerică. A fost magnifică.

- Iar tu nu ai încercat să o ajuți, aşa-i? Kissy îi dădu un pumn deloc blînd în braț. în schimb, i-ai aruncat

privirea aceea de mănînc-fete-albe-pe-pîine-la-micul-de- jun, doar ca să te amuzi.

Simon se prefăcu rănit.

- Nu am mai mîncat o fată albă de ani de zile, Kissy, şi sunt rănit că sugerezi o astfel de perversiune.

-Simon este în mod discret homosexual, o informă Kissy pe Fleur. Apoi, cu o şoaptă puternică: Nu ştiu ce părere ai tu, Fleurinda, dar eu privesc homosexualitatea ca pe o insultă personală.

Pînă la sfîrşitul micului dejun, Fleur hotărî că îl plăcea pe Simon Kale. Sub faţada lui ameninţătoare, se ascundea un bărbat amabil şi blînd. Privindu-i gesturile delicate şi manierismele preţioase, ar fi pariat ultimul bănuţ al venitului ei modest că acesta s-ar fi simţit mult mai confortabil în trupul unui slăbănog de cincizeci de kilograme. Poate de asta îl plăcea. Amîndoi trăiau în trupuri în care nu se simţeau bine.

Cînd se întoarseră la hotel, Simon se scuză, iar Kissy şi Fleur porniră către apartamentul lui Barry. Fusese curăţat în urma petrecerii de noaptea trecută, şi Barry era acolo, plimbîndu-se nervos pe covor cînd ele intrară. Fu atît de bucuros să o vadă pe Kissy, încît aproape că nu ascultă minciuna ei întortocheată spusă dintr-o suflare despre motivul pentru care întîrziase, şi trecură cîteva minute înainte ca el să o observe pe Fleur. Evidenţie, printr-o privire mai puţin decît subtilă către uşă, faptul că nu mai era nevoie de prezenţa ei. Fleur se prefăcu a nu observa. Kissy se aplecă şi şopti ceva la urechea lui. în vreme ce asculta, expresia acestuia deveni din ce în ce mai îngrozită. Cînd încheie, Kissy privi în podea ca un copil neascultător.

Barry se uită la Fleur. Apoi la Kissy. Apoi, o privi din nou pe Fleur.

- Ce este asta? strigă el. O afurisită de epidemie?

Cele două săptămîni de vacanţă de la galerie ale lui Kissy se terminară, şi ea şi Fleur îşi luară un rămas-bun înlăcrimat pe aeroportul Heathrow, cu Fleur promiţînd să sune în seara

aceea, pe banii lui Parker Dayton. Cînd se întoarse la hotel, se simți deprimată pentru prima oară de cînd își începuse slujba. Ii lipseau deja umorul ciudat al lui Kissy şi chiar şi mai ciudata ei perspectivă asupra vieții.

Cîteva zile mai tîrziu, Parker sună cu o ofertă pentru o slujbă. Dorea ca ea să lucreze pentru el în New York, pentru un salariu aproape dublu față de cel actual. Panicată, închise telefonul şi o sună pe Kissy la galerie.

-Nu ştiu de ce eşti atît de surprinsă, Fleurinda, spuse Kissy. Eşti cu el la telefon de două, trei ori pe zi, şi este la fel de impresionat de munca ta ca toți ceilalți. O fi el o mîzgă mucegăită, dar nu e prost.

- Eu... Eu nu sunt gata să mă întorc în New York. Este prea devreme.

Sunetul distinct al unui sforăit călători prin aproape cinci mii de kilometri de cablu prin ocean.

-Nu o să începi să te smiorcăi din nou, nu? Auto-compătimirea ucide pofta de sex.

- Pofta mea de sex este inexistentă.

- Vezi? Ce ți-am spus?

Fleur răsuci cordonul telefonului.

- Nu este chiar atît de simplu, Kissy.

-Vrei să te întorci unde erai acum o lună? Vremea struțului a luat sfîrşit, Fleurinda. E momentul să te întorci în lumea reală.

Kissy făcea să pară atît de uşor, dar cît putea Fleur să stea în New York pînă să fie descoperită de presă? Şi încă nu îl plăcea pe Parker. Dacă slujba cu el nu mergea? Ce avea să facă atunci?

Stomacul îi ghiorțăi, şi îşi dădu seama că nu mîncase nimic încă de seara trecută. O altă schimbare pe care slujba aceasta o făcuse în viața ei. Blugii îi erau deja prea largi, iar părul îi crescuse dincolo de urechi. Totul se schimba.

închise telefonul şi merse la geamul camerei hotelului, unde dădu la o parte draperia ca să admire strada udă din Glasgow. Un alergător se feri de un taxi. îşi aminti cum fusese şi ea un astfel de alergător dedicat, ieşind indiferent de vreme. Cea mai curajoasă, mai rapidă, mai puternică...

Acum, se îndoia că putea alerga lungimea unei străzi fără să se oprească să îşi tragă sufletul.

- Hei, Fleur, l-ai văzut pe Kyle?

Era Frank, cu o cutie de Budweiser deja deschisă la ora nouă dimineața. Fleur îşi luă geaca şi trecu pe lîngă el. Se grăbi să iasă pe hol, intră în lift, apoi se strecură prin mulțimea de afacerişti bine îmbrăcați din hol.

Ploaia era o burniță înghețată de ianuarie, şi, pînă cînd ajunse la colț, se scurse de pe vîrfurile părului ei scurt pe gît, sub geacă. Traversînd strada, picioarele îi scîrțîiră în adidaşii ieftini uzi. Aceştia nu aveau pernițe, nici umplutură groasă care să îi susțină arcadele şi să îi protejeze picioarele.

îşi scoase mîinile din buzunare şi privi către cerul cenuşiu. O singură stradă lungă se întindea în fața ei. O singură stradă. Putea reuşi să ajungă atît de departe?

începu să alerge.

capitolul 18

Apartamentul lui Kissy se afla deasupra unui restaurant italienesc din Village. Decorația interioară arăta exact ca ea: culori de acadele, o colecție de ursuleți de pluş şi un afiş cu Tom Selleck lipit pe uşa băii. în timp ce Kissy îi arăta lui Fleur cum funcționa duşul improvizat, privirea lui Fleur fu atrasă de amprenta unor buze roz aprins de pe afiş.

- Kissy Sue Christie, acela de pe Tom Selleck este ru-jul tău?

- Şi ce dacă?

-Ai fi putut măcar să îi ținteşti gura.

- Şi unde mai era distracția?

Fleur rîse. Kissy considerase evident faptul că Fleur ,ivea să îi fie colegă de apartament, iar Fleur era mai mult decît recunoscătoare. în ciuda succesului ei cu Neon Lynx, încrederea de sine pe care o avea era şubredă, în cel mai bun caz, şi era chinuită de îndoieli legate de decizia de a se întoarce în New York.

Parker îi acordase fără tragere de inimă o săptămînă ca să

se instaleze, înainte să se prezinte la muncă, iar ea se strădui să părăsească raiul sigur al apartamentului şi să se reacomodeze cu oraşul pe care cîndva îl iubise. Era începutul lui februarie, iar New Yorkul era in cea mai rea stare, dar ei i se păru minunat. Şi, ce era cel mai bine, nimeni nu o recunoscu.

Ba chiar alergă în fiecare dimineață din săptămîna aceea, doar cîteva străzi înainte să fie obligată să meargă ca să îşi poată trage sufletul, dar, cu fiecare zi, se simțea mai puternică. Uneori, trecea pe lîngă un loc pe care îl vizitase cu Belinda şi simțea o durere ascuțită, dulce-amăruie. Dar, în noua ei viață, nu era loc pentru sentimentalisme rătăcite. îşi contura propriul viitor, şi nu avea să ia cu ea nici un fel de lucruri murdare din trecut. Se testă mergînd să urmărească o retrospectivă Errol Flynn, dar nu simți nimic pentru chipeşul spadasin de pe ecran.

Cu o zi înainte ca Fleur să înceapă munca, Kissy îi aruncă toate hainele.

- Nu vei purta acele zdrențe dezgustătoare, Fleur Savagar. Arăți ca o cerşetoare.

- îmi place să arăt ca o cerşetoare! Dă-mi hainele înapoi.

- Prea tîrziu.

Fleur sfîrşi prin a-şi schimba blugii vechi cu unii care i se potriveau constituției mai zvelte şi cumpără o grămadă de bluze învechite care să meargă cu ei: o cămaşă tradițională mexicană, o jachetă veche, tip colegiu, cu o literă pe ea şi nişte pulovere pe gît. Kissy se încruntă şi lăsă o copie din *Dress for Success* etalată la vedere pe măsuța de cafea.

- îți pierzi timpul, Magnolia Blossom, zise Fleur. Lucrez pentru Parker Dayton, nu pentru Xerox. Lumea divertismentului are un cod vestimentar mai lejer.

-Una este lejer şi alta e demodat.

Fleur avea şi ea o limită.

- Mergi şi sărută-l pe Tom Selleck.

Nu îi luă mult să descopere că Parker îşi lua revanşa pentru salariul generos pe care ea îl forțase să i-l plătească. Zilele ei deveneau noapte şi se scurgeau în weeken- duri.

Vizită casa în stil Tudor vopsită în mov pe care Barry Noy o avea în Hamptons, pentru a-l consola pe acesta de pierderea lui Kissy. Scrise comunicate de presă, studie contracte şi primi telefoane de la organizatori. Cursurile de afaceri, finanțe şi drept la care participase începură imediat să dea roade. Descoperi că avea talent pentru negocieri.

Ştiuse că nu putea rămîne anonimă pentru totdeauna, dar, îmbrăcîndu-se discret şi ținîndu-se departe de orice loc legat de lumea modei, evită să atragă atenția preț de aproape şase săptămîni. în martie însă, norocul o părăsi. Ziarul *Daily News* anunță că Micuța Scînteie Fleur Savagar era din nou în New York, lucrînd pentru agenția Parker Dayton.

Apelurile telefonice începură să curgă, şi cîțiva reporteri îşi făcură apariția la birou. Cu toții o doreau înapoi pe Micuța Scînteie, care să semneze contracte pentru parfumuri, să meargă la petreceri nemaipomenite şi să vorbească despre aventura despre care se zvonea, cu Jake Koranda.

- Am o viață nouă, zise ea politicos, şi nu voi face alte comentarii.

Oricît încercară ei, ea refuză să intre în detalii.

Un fotograf îşi făcu apariția pentru a surprinde norul învolburat de păr blond tărcat al Micuței Scîntei modă şi lux. Se alese cu blugi lălîi şi o şapcă cu Yan- kees. După două săptămîni, povestea muri de plictiseală. Fabuloasa Micuță Scînteie era o ştire de domeniul trecutului.

în următoarele trei luni, Fleur află cine erau producătorii de discuri şi reuşi să țină socoteala directorilor de televiziune care se ocupau de muzică la posturile de televiziune. Era isteață şi de nădejde; îşi onora angajamentele, şi oamenii începură să o caute. Pînă la mijlocul verii, se îndrăgostise de întreaga afacere de a crea vedete.

- Este minunat să trag sforile altor oameni în loc să fie trase ale mele, îi spuse lui Kissy într-o după-amiază fierbinte din august, în timp ce stăteau pe o bancă în Washington Square şi mîncau înghețată la cornet. Parcul avea obişnuitul său repertoriu colorat de personaje: turişti, hipioți rătăciți, copii slăbănogi de mahala cu ca- setofoane cocoțate pe umeri.

După şase luni în New York, părul lui Fleur atîrna intr-o tunsoare pînă la maxilar, care lucea în soarele verii. Era prea bronzată şi prea slabă pentru pantalonii scurţi care îi stăteau pe şoldurile osoase. Kissy se încruntă pe deasupra cornetului cu îngheţată.

- îţi luăm nişte haine care nu sunt făcute din blug.

-Nu începe. Vorbim despre munca mea, nu despre modă.

- Dacă vei purta ceva decent, nu te vei transforma din nou în Micuţa Scînteie.

- Baţi cîmpii.

- Crezi că dacă arăţi bine vei distruge cumva tot ceea ce ai clădit pentru tine. îşi aranjă baretele roşii de plastic, care aveau forma buzelor. Aproape că nu te uiţi în oglindă. Cîteva secunde să te dai cu ruj, alte două secunde să îţi treci un pieptene prin păr. Eşti campioană mondială la a-ţi evita reflexia.

- Te uiţi tu la a ta cît pentru amîndouă.

Dar Kissy era pornită, iar Fleur nu o putea abate.

- Duci un război inutil, Fleurinda. Vechea Fleur Savagar nu se apropie nicicum de cea nouă. Luna viitoare, vei împlini douăzeci şi patru de ani, şi faţa ta are ceva ce nu avea la nouăsprezece ani. Nici hainele alea dezgustătoare nu pot ascunde faptul că acum ai un trup mai

mişto decît atunci cînd pozai. Urăsc să fiu purtătoare de veşti tragice, dar te-ai transformat din plictisitor de superbă într-o frumuseţe clasică.

- Vouă, sudiştilor, vă place drama.

- Bine, nu te mai bat la cap. Kissy încercui movila de îngheţată de zmeură cu limba. Mă bucur că îţi iubeşti slujba. Se pare că îţi plac chiar şi părţile urîte, cum ar fi să îl ai pe Parker ca şef şi să ai de-a face cu Barry Noy.

Fleur prinse un fulg de ciocolată cu mentă înainte ca acesta să îi cadă pe pantalonii scurţi.

-Aproape că mă sperie cît de mult îmi place. îmi plac grozav agitaţia şi faptul că mereu se întîmplă cîte ceva. De fiecare dată cînd previn o criză, mă simt ca şi cum una dintre călugăriţe tocmai a lipit o stea aurie lîngă numele meu.

- Devii unul dintre acei perfecţionişti îngrozitori.

-Mă simt bine. Privi admirativ în jur. Cînd eram mică, credeam că tatăl meu avea să mă ia acasă dacă eram cea mai bună la toate. După ce totul s-a destrămat, mi-am pierdut încrederea în mine. Ezită. Cred... poate că încep să mi-o recapăt.

încrederea sa în forţele proprii era prea fragilă să reziste în faţa unei examinări, chiar şi din partea celei mai bune prietene ale ei, şi îşi dori să nu fi fost atît de deschisă. Din fericire, gîndurile lui Kissy luară o altă direcţie.

- Nu înţeleg cum de nu ţi-e dor de actorie.

-Ai văzut *Eclipsa.* Nu aş fi cîştigat niciodată Premiul Academiei.

Spre deosebire de Jake, cu scenariul lui.

- Ai fost grozavă în rolul acela, insistă Kissy.

Fleur făcu o grimasă.

-Am avut cîteva scene bune. Restul abia dacă pot fi considerate adecvate. Nu m-am simţit niciodată în largul meu.

Din respect faţă de sentimentele lui Kissy, nu men- ţionă faptul că i se păruse că întregul proces de a realiza un film, cu toţi timpii morţi, era din cale-afară de plictisitor.

- Ţi-ai pus sufletul în modelling, Fleurinda.

- Mi-am pus voinţa în asta, nu sufletul.

-Oricum, ai fost cea mai bună.

- Datorită unei combinaţii norocoase de cromozomi. Modellingul nu a avut niciodată nimic de-a face cu cine eram.

îşi retrase picioarele ca să le salveze de la a fi amputate de către un skateboard. Unul dintre cei care vindeau droguri se opri să caşte gura. Privirea ei se pierdu în zare.

- în noaptea în care eu şi Alexi am jucat mica noastră scenă obscenă, a spus că nu eram nimic mai mult decît o decoraţie drăguţă, supradimensionată. A zis că nu puteam *face* nimic cu adevărat.

-Alexi Savagar este un ticălos tembel.

Fleur zîmbi auzind-o pe Kissy catalogîndu-l astfel pe Alexi.

- Dar avea dreptate. Nu ştiam cine eram. Bănuiesc că încă nu ştiu, nu pe de-a-ntregul, dar cel puţin sunt pe calea cea bună. Am petrecut trei ani şi jumătate fugind de mine însămi. Desigur, de-a lungul drumului, m-am ales cu o educaţie universitară de clasă mondială, dar nu mai fug.

Şi nu o făcea. Ceva se schimbase înlăuntrul ei. Ceva care, în sfîrşit, o făcea să îşi dorească să lupte pentru ea însăşi.

Kissy aruncă capătul cornetului său la gunoi.

- Mi-aş dori să am determinarea ta.

- Despre ce vorbeşti? Jonglezi mereu cu programul la galerie ca să te descurci cu orele şi să şi ajungi la audiţii. Serile mergi la cursuri. Vor veni şi rolurile, Magnolia. Am vorbit cu mulţi oameni despre tine.

- Ştiu şi apreciez asta, dar cred că a sosit vremea să înfrunt faptul că nu se va întîmpla. Kissy îşi şterse degetele pe foarte scurţii ei pantaloni roz. Regizorii nu mă iau în seamă pentru nimic altceva decît roluri de bombe sexy amuzante, şi sunt îngrozitoare la genul acesta de roluri. Sunt o actriţă serioasă, Fleur.

- Ştiu, dulceaţă.

Fleur îşi puse toată convingerea pe care reuşi să o adune în spatele cuvintelor ei, dar nu îi fu uşor. Kissy - cu gura ei bosumflată, cu sînii ei mari şi pata de îngheţată de zmeură pe bărbie - era perfectă pentru rolul de bombă sexy amuzantă.

-Am primit o mărire de salariu la galerie. Făcu să sune ca şi cum ar fi căpătat o boală gravă. Poate că. dacă aş avea o slujbă mai neplăcută, aş trage mai tare de mine. Nu ar fi trebuit niciodată să îmi iau ca specialitate secundară istoria artei. A devenit plasa mea de siguranţă. Ochii ei lunecară în mod automat către un student arătos care trecea pe acolo, dar inima nu îi spuse nimic. Nu mai pot suporta atîtea respingeri, şi mi-a cam ajuns. Fac treabă bună la galerie şi sunt recunoscută pentru asta. Poate că asta ar trebui să îmi fie de ajuns.

Fleur îi strînse mîna.

- Hei, ce s-a întîmplat cu Domnişoara Gîndire Pozitivă?

- Cred că am terminat cu gînditul.

Fleur ura ideea ca prietena ei să renunţe, dar, la ce trecut avea ea însăşi, nu se afla într-o poziţie din care să critice. Se ridică de pe bancă.

- Să mergem. Dacă ne jucăm cum trebuie cărţile, putem prinde începutul filmului *Butch Cassidy şi Sundance Kid* la televizor înainte să trebuiască să ne îmbrăcăm pentru întîlnire.

Aruncă restul cornetului ei şi şerveţelul în coşul de gunoi.

- Bună idee. A cîta oară ar fi asta?

- A cincea sau a şasea. Am pierdut şirul.

-Nu ai spus nimănui despre asta, nu?

- Eşti nebună? Crezi că vreau ca întreaga lume să afle că suntem nişte perverse?

Părăsiră parcul mergînd una lîngă alta, cu o duzină de perechi de ochi bărbăteşti urmărindu-le.

Alergarea zilnică a lui Fleur îi întări muşchii, şi, pe măsură ce surplusul de kilograme se topea, sexualitatea ei îşi scotea capul din lunga-i hibernare. Curgerea apei peste trup sub duş, alunecarea unui pulover moale pe piele - activităţi

obişnuite - deveniră experienţe senzuale. Dorea să fie ţinută în braţe de cineva care se bărbierea, cineva cu bicepşi şi cu piept păros, cineva care înjura şi bea bere. Trupul ei era înfometat de atingerea unui bărbat, şi, ca parte a campaniei sale de autoper- fecţionare, începu să iasă cu un tînăr actor prezentabil pe nume Max Shaw, care apărea pe o scenă de mîna a treia într-o piesă de Tom Stoppard. Era frumos ca pentru Hollywood, un blond înalt şi zvelt al cărui singur neajuns era tendinţa de a folosi fraze ca „practicarea meseriei mele". Se distrau împreună, iar ea îl dorea.

îşi puse blugi şi bluza neagră pe care o cumpărase la reducere de la Ohrbach pentru întîlnirea din noaptea în care împlinea douăzeci şi patru de ani. Plănuiseră să meargă la o petrecere, dar ea îi spuse că avusese o săptămînă lungă şi îi sugeră să nu mai meargă. Max nu era prost, şi, o jumătate de oră mai tîrziu, se treziră în apartamentul lui.

El îi turnă un pahar de vin şi se aşeză lîngă ea pe bucata de burete care servea în acelaşi timp drept canapea şi pat în apartamentul tip studio. Mirosul coloniei lui o deranja. Bărbaţii ar trebui să miroasă a săpun şi a cămaşă curată. Ca Jake.

Dar amintirile primului ei amant perfid erau cătuşe făcute din pînze de păianjen prăfuite, din care era uşor să se desfacă, şi care dispărură cînd îl sărută pe Max. în scurt timp, erau goi. El făcu tot ce era de făcut, şi ea avu parte de eliberarea după care tînjise, dar după aceea se simţi golită. îi spuse că avea o întîlnire matinală şi că nu putea rămîne. După ce părăsi apartamentul lui, începu să tremure. în loc să se simtă plină de energie, cum era Kissy după vreuna dintre întîlnirile ei, Fleur se simţi ca şi cum renunţase la ceva important.

îl mai văzu pe Max de cîteva ori, dar fiecare întîlnire o lăsă şi mai deprimată, aşa că, în cele din urmă, puse capăt. Cîndva, avea să găsească un bărbat căruia să i se poată dărui cu toată inima. Pînă atunci, avea să păstreze lucrurile la nivel relaxat şi avea să îşi îndrepte energia către muncă.

Sosi Crăciunul, apoi Anul Nou. Cu cît lucra mai mult

pentru Parker, cu atît era mai revoltată împotri- va felului în care acesta îşi conducea afacerea. Olivia Creighton, spre exemplu, petrecuse cea mai mare parte a anilor ’50 ca regina filmelor de categorie B, specia- lizîndu-se în rochii sfîşiate şi în a fi salvată de Rory Calhoun. Zilele acelea fiind trecute, Parker, alături de managerul personal al Oliviei, un bărbat pe nume Bud Sharpe, hotărîse să profite de pe urma a ceea ce mai rămase din numele ei cu reclame comerciale. Dar Olivia dorea în continuare să joace.

- Ce mai ai pentru mine de data asta? Actriţa oftă în telefon cînd auzi glasul lui Fleur. Reclame la laxative?

- Apartamente în Florida. Compania doreşte o imagine mai strălucitoare, şi ştiu că tu le-o vei oferi.

Fleur încercă, dar nu putu să adune mai mult entuziasm decît Olivia.

-S-a mai întîmplat ceva cu piesa aceea nouă a lui Mike Nichols? întrebă Olivia după o clipă de tăcere.

Fleur se jucă cu un creion de pe biroul ei.

- Nu era un rol principal, şi Bud nu l-a luat în consideraţie. Nu sunt destui bani. îmi pare rău.

Fleur se certase cu Bud şi cu Parker în legătură cu Olivia, dar nu reuşise să convingă pe nici unul din ei să o lase pe aceasta să îşi încerce norocul cu piesa lui Nichols.

După ce închise telefonul, îşi puse pantofii pe care îi aruncase sub birou şi merse să îl vadă pe Parker. Lucra pentru el de un an şi îşi asumase treptat atîtea responsabilităţi, încît el începuse să se bazeze pe ea pentru orice, dar tot nu îi plăcea cînd ea îi punea la îndoială deciziile. Noul album Lynx fusese un eşec, Barry devenise mai leneş în tot acest timp şi Simon începuse să vorbească despre înfiinţarea propriului grup, dar Parker se purta ca şi cum Lynx avea să continue pentru totdeauna şi o folosea pe Fleur ca să îi împace pe ceilalţi clienţi ai lui. Deşi, ca urmare a neglijenţei lui, ea cîştiga experienţă preţioasă, nu era de părere că acesta era modul în care trebuia să îşi conducă agenţia.

-Am o idee despre care aş vrea să discut cu tine.

Se aşeză pe canapeaua cu catifea vişinie din faţa biroului lui. Faţa lui storcită părea şi mai neplăcută decît de obicei.

- De ce nu îmi mai trimiţi încă unul dintre rapoartele tale?

- Cred în amprenta personală.

Din glasul lui picura cinismul.

- Dar abia aştept toate acele sugestii de fată deşteaptă. Sunt grozave pe post de hîrtie pentru toaletă.

Avea să fie una dintre *acele* zile. Probabil se certase cu soţia lui.

- Ce este de data aceasta? întrebă el. Alte prostii despre informatizare? Un nou sistem de arhivare? Un afurisit de buletin informativ pentru clienţii noştri?

Ea îi ignoră ţîfna.

-Ceva mult mai fundamental. Acţionînd după teoria muşte/miere/oţet, adoptă cea mai veselă atitudine. Mă gîndeam la ce se întîmplă cînd negociem un contract pentru clienţii noştri mai mari. Mai întîi, trebuie să discutăm cu managerul personal al clientului. Apoi, după ce omul nostru de la juridic îl verifică, managerul personal studiază contractul, îl dă mai departe impresarului, care îl înmînează unui alt avocat. Odată ce înţelegerea este aprobată, mai este publicistul, apoi...

- Treci la subiect. Mor de bătrîneţe aici.

Ea desenă cu mîna o coloană în aer.

-Aici este clientul. Aici suntem noi. Obţinem zece la sută pentru că-i găsim clientului o slujbă. Managerul personal obţine cincisprezece la sută pentru că dirijează cariera clientului, impresarul cinci la sută pentru că se ocupă de bani, avocatul alţi cinci la sută pentru că studiază ceea ce este scris cu litere mici, iar agentul de presă ia două sau trei mii pe lună pentru promovare. Toată lumea ia o parte.

Scaunul cu spătar înalt al lui Parker scîrţîi cînd acesta îşi schimbă poziţia.

- Orice client care este destul de mare pentru a avea o astfel de echipă se află în partea de sus a clasei de impozitare, aşa că toate acele comisioane sunt deduse.

-Dar tot trebuie să le plătească. Compară asta cu modul în care te ocupi de Lynx. Eşti agentul lor şi manager personal. Noi le facem publicitatea turneelor, şi plăcinta nu se împarte

în atîtea direcții. Cu o extindere deșteaptă, am putea face ca astfel de servicii să fie disponibile şi pentru cei mai buni clienți ai noştri. Am putea percepe un comision de douăzeci la sută, ceea ce este cu zece la sută mai mult decît luăm acum, dar cu cincisprezece la sută mai puțin decît plătește clientul tuturor celorlalți oameni, din diverse domenii. Noi cîştigăm mai mult, clientul plătește mai puțin, și toată lumea este fericită.

El o respinse cu o fluturare a mîinii.

- Lynx este o situație diferită. Am știut de la început că am o mină de aur şi nu aveam de gînd să o las să îmi scape. Dar o operațiune la scala despre care vorbești ar costa prea mult. Şi apoi, cei mai mulți clienți nu a dori ca afacerile lor să fie centralizate astfel, chiar dacă ar costa mai puțin. I-ar lăsa prea descoperiți în fața unui management defectuos, ca să nu pomenim despre delapidare.

- Audituri regulate pot fi introduse în pachet. Dar și sistemul actual îi lasă deschiși în fața prostului management. Trei sferturi dintre acești manageri sunt mai interesați de propria parte decît de interesele clientului lor. Olivia Creighton este un exemplu concludent. Urăşte să facă reclame, dar Bud Sharpe nu o lasă să accepte nici un rol care i-a fost oferit, pentru că nu aduce la fel de mulți bani ca reclamele la apartamente. Olivia mai are

cîțiva ani în față, iar acesta este un management obtuz. Parker începuse să arunce un ochi către ceas, iar ea își dădu seama că era înfrîntă, dar se avîntă: Putem face bani cu genul acesta de organizare, şi ar fi mai eficient pentru clienți. Dacă alegem bine, să fii reprezentat de Parker Dayton ar deveni un adevărat simbol al statutului. Am fi o „agenție de clasă" cu niște clienți grozavi care ne-ar bate la ușă.

- Fleur, voi mai încerca încă o dată, și ai face bine să pricepi ce spun. Nu vreau să fiu William Morris. Nu vreau să fiu ICM[15]. Sunt mulțumit de cum merg lucrurile acum.

---

[15] Agenție literară și de talente cu birouri în Los Angeles, New York şi Londra (n.tr.)

Nu ar fi trebuit să îşi răcească gura de pomană. Dar, în vreme ce se îndrepta înapoi spre biroul ei, nu se putea opri să nu se gîndească la această idee. Dacă cineva cinstit şi de încredere s-ar fi ocupat de interesele ei cînd avea nouăsprezece ani, nu ar fi rămas fără două milioane de dolari.

Se gîndi la „agenția ei de clasă" toată ziua şi apoi săptămîna următoare. Să pună în practică o astfel de operațiune ar fi fost mai costisitor decît o agenție obişnuită. Natura proiectului cerea un sediu într-un loc de prestigiu şi un personal diversificat şi bine plătit. Ar fi fost necesară o avere doar să o pună pe roate. Totuşi, cu cît se gîndea mai mult, cu atît devenea mai sigură că persoana potrivită putea să o facă să funcționeze. Din nefericire, persoana potrivită avea doar cinci mii de dolari în contul de economii şi o mare lipsă de curaj.

In seara aceea, se întîlni cu Simon Kale la un tando- ori la restaurantul Indian Pavilion.

- Ce ai face dacă nu ai fi putred de bogat şi ai avea nevoie de foarte mulți bani? se trezi întrebînd.

El culese nişte semințe de fenicul din bolul aflat în fața lui.

-Aş curăța apartamente. Serios, Fleur, este imposibil să găseşti ajutoare de nădejde. Aş plăti o avere pentru cineva de încredere.

-Vorbesc serios. Ce ai face dacă ai avea doar cinci mii de dolari în cont şi ai avea nevoie de mult mai mult? Adică, de o sumă cu şase cifre în plus.

- Scoatem din calcul traficul de droguri?

Ea ridică dintro sprînceană.

- Ei bine, atunci... Alese o altă sămînță de fenicul. Aş zice că cea mai iute cale ar fi să pui mîna pe telefon şi să o suni pe cățeaua aia de Gretchen Casimir.

-Asta nu este o opțiune.

Modellingul era singurul lucru pe care nu avea de gînd nici măcar să îl ia în considerație. Dacă ar fi făcut lucrul acesta - nu că ar fi făcut-o, dar totuşi -, ar fi trebuit să fie cu totul al ei.

- Am luat în calcul prostituția?

- Ciorapii cu plasă nu mă avantajează deloc.

El înlătură o sămînță rătăcită de pe mîneca impecabilă a cămăşii gri de mătase.

- Din moment ce suntem atît de mofturoşi, cea mai bună modalitate ar fi, probabil, să ceri un împrumut unui prieten putred de bogat.

Ea îi zîmbi.

- Şi ai face-o, nu-i aşa? Nu ar trebui decît să-ți cer.

El îşi țuguie buzele.

- Ceea ce, desigur, nu vei face.

Ea se aplecă peste masă şi îl sărută pe obraz.

- Vreo altă idee?

-Mmm... Peter, cred. Este cea mai bună opțiune, avînd în vedere toate aceste restricții caraghioase pe care le-ai ridicat.

- Peter Zabel al nostru? Chitaristul de la Neon Lynx? Cum m-ar putea ajuta el?

-Spune-mi că glumeşti, puişor. Obişnuiai să dai toate telefoanele alea în numele lui către brokerii săi. Peter ştie mai multe despre cum se fac banii decît oricine altcineva pe care l-am cunoscut. A făcut o avere pentru mine din metale prețioase şi emiterea de acțiuni noi. Nu îmi vine să cred că nu ți-a dat niciodată nici un pont.

Fleur aproape că îşi răsturnă paharul cu apă.

- Vrei să spui că trebuia să îl iau în serios?

-Fleur... Fleur... Fleur...

- Dar este aşa idiot!

- Bancherul lui te-ar contrazice, cu siguranță.

O altă săptămînă trecu înainte ca Fleur să îşi adune curajul să îl sune pe Peter şi să îi prezinte situația în cei mai vagi termeni.

-Ce crezi? Vorbind ipotetic, ar putea cineva să facă ceva cu doar cinci mii de dolari pentru început?

- Depinde dacă eşti dispusă sau nu să îi pierzi, spuse Peter. Un randament ridicat înseamnă şi un risc ridicat. Vorbeşti despre tranzacții de marfă: valută, combustibil lichid, grîu. Dacă zahărul scade cu un bănuț pe kilogram, îți pierzi economiile. Foarte riscant. Ai putea sfîrşi mai rău decît acum.

-Am presupus... Da. Apoi, fu îngrozită să se audă continuînd: Nu îmi pasă. Spune-mi ce trebuie să fac.

Peter îi explică lucrurile elementare, iar ea începu să-şi petreacă fiecare minut liber cu capul îngropat în cărți şi articole pe care el i le recomandase despre comerțul de mărfuri. Citea Te *Journal of Commerce* în metrou şi adormea cu *Barron's* sprijinit pe pernă. Toate cursurile de afaceri şi economie o ajutară să priceapă bazele, dar chiar avea curajul să facă asta? Nu. Insă avea să o facă oricum.

Urmînd sfatul lui Peter, investi două mii în soia, cumpără un contract pentru propan lichefiat şi, după ce studie prognoza meteo, cheltui restul pe suc de portocale.

Florida avu parte de un îngheț ucigaş, soia mucegăi de la prea multă ploaie, dar propanul lichefiat crescu vertiginos. Fleur se alese cu 7 000. De data aceasta, îi împărți între cupru, grîu şi din nou soia. Cuprul şi grîul se prăbuşiră, dar soia rezistă pînă la nouă mii de dolari.

Reinvesti fiecare bănuț.

*

De Ziua Păcălelilor, Kissy obținu importantul rol al lui Maggie în producția unui atelier de teatru a piesei *Pisica pe acoperişul fierbinte.* Dansa prin apartamentul lor în timp ce îi dădea veştile lui Fleur.

-Renunțasem! Apoi, fata asta, care a fost la cîteva dintre orele mele de actorie, a sunat. îşi amintise o scenă pe care o jucasem... Nu îmi vine să cred! începem repetițiile săptămîna viitoare. Este fără bani şi nu este o producție destul de mare cît să atragă pe cineva important, dar cel puțin voi juca din

nou.

Odată ce începură repetițiile, Fleur nu o văzu pe Kissy zile la rînd, şi, cînd o văzu, Kissy era distrasă. Nici un singur tip bine nu trecuse prin apartamentul lor, şi Fleur o acuză, în cele din urmă, de celibat.

- îmi acumulez energia sexuală, răspunse Kissy.

în ziua spectacolului, Fleur fu atît de agitată, încît nici nu putu mînca. Nu dorea să o vadă umilită pe Kissy, şi era imposibil ca mingiuța pufoasă care era colega ei de apartament să stăpînească un rol atît de greu cum era personajul Maggie. Kissy era potrivită în serialele de comedie, exact acolo unde nu dorea să fie.

Un lift de serviciu o duse pe Fleur într-o mansardă friguroasă din Soho, cu țevi care zăngăneau şi vopsea scorojită. Scena mică aflată într-un capăt nu avea nimic cu excepția unui pat mare de alamă. Fleur încercă să se convingă că patul era un semn bun în ceea ce o privea pe Kissy.

Audiența era formată din alți actori fără job şi artişti muritori de foame, fără vreun agent de distribuție prin preajmă. Un individ cu barbă care mirosea a ulei din semințe de in se aplecă de pe rîndul de scaune din spatele ei.

- Ia zi, eşti prietenă cu mirele ori cu mireasa?

-Ah - cu mireasa, răspunse.

- Da, mă gîndeam eu. Hei, îmi place părul tău.

- Mulțumesc.

Acum, părul îi atingea umerii şi atrăgea mai multă atenție decît îşi dorea ea, dar să şi-l taie ar fi fost o dovadă de slăbiciune.

-Ai vrea să ieşim cîndva?

-Nu, mulțumesc.

-Am înțeles.

Din fericire, piesa începu chiar atunci. Fleur trase adînc aer în piept şi îşi încrucişă imaginar degetele. Audiența auzi sunetul unui duş care curgea în afara scenei, şi Kissy îşi făcu apariția intr-o rochie din dantelă veche. Accentul îi era puternic precum o iasomie de vară. îşi dezbrăcă rochia şi se întinse. Degetele îi formară gheare micuțe în aer. Bărbatul care şedea alături de Fleur se foi pe scaun.

Timp de două ore, audiența stătu vrăjită în vreme ce Kissy dădea tîrcoale şi şuiera printre dinți şi zgîria în mers scena. Cu un erotism întunecat şi disperat şi un glas ca pudra de talc ieftină, radie frustrarea sexuală a Pisicii Maggie. Fu una dintre cele mai fascinante interpretări pe care o văzuse vreodată Fleur, şi aceasta venea direct din sufletul lui Kissy Sue Christie. Pînă la sfîrşitul piesei, Fleur era secată de puteri. Acum, înțelegea problema lui Kissy într-un mod în care îi fusese imposibil mai înainte. Dacă Fleur, cea mai bună prietenă a lui Kissy, nu crezuse că aceasta putea fi o actriță serioasă de teatru, cum putea Kissy să convingă un regizor?

Fleur îşi croi drum prin mulțime.

-Ai fost incredibilă! exclamă cînd ajunse lîngă Kissy. Nu am văzut niciodată ceva asemănător!

- Ştiu, răspunse chicotind Kissy. Vino şi spune-mi cît de minunată

am fost în timp ce mă schimb de costum.

Fleur o urmă în cabina improvizată, unde Kissy o prezentă celorlalte femei din distribuție. Sporovăi cu toate, apoi se cocoță pe un scaun de lîngă măsuța de toaletă a lui Kissy şi îi spuse de alte zece ori cît de minunată fusese.

- Este toată lumea decentă? întrebă o voce masculină de cealaltă parte a uşii. Trebuie să iau costumele.

- Doar eu mai sunt, Michael, strigă Kissy. Intră. Vreau să îți fac cunoştință cu cineva.

Uşa se deschise. Fleur se întoarse.

-Fleurinda, m-ai auzit vorbind despre genialul nostru creator de costume şi viitorul croitor pentru Beautiful People[16]. Fleur Savagar, fă cunoştință cu Mi- chael Anton.

Totul se opri ca un cadru stricat de film înțepenit intr-un proiector. El purta o cămaşă de bowling veche din satin şi o pereche de pantaloni de lînă croiți lejer şi susținuți de bretele. La douăzeci şi trei de ani, nu era cu mult mai înalt decît fusese ultima oară cînd îl văzuse. Avea păr blond strălucitor care îi cădea în valuri pînă la nivelul bărbiei, umeri înguşti, un piept îngust şi trăsături delicat sculptate.

Treptat, Kissy îşi dădu seama că ceva nu era în regulă.

-Vă cunoaşteți?

Michael Anton încuviință din cap. Fleur scotoci adînc înlăuntrul ei.

-Acesta este unul dintre cele mai bune momente ale tale, Kissy, zise ea, cît putu de deschisă. Michael este fratele meu Michel.

-Vai de mine! Privirea lui Kissy trecu de la unul la celălalt. Ar trebui să pun nişte muzică de orgă sau ceva?

Michel vîrî o mînă în buzunarul pantalonilor şi se sprijini de uşă.

- Ce zici de nişte note la fluier?

Se purta cu grația apatică a celor născuți bogați şi cu siguranța cuiva născut cu sînge aristocratic. Exact ca Alexi. Dar, în timp ce el o privea, ea văzu ochii albaştri ca zambilele de primăvară.

îşi încovoie degetele în jurul genții.

- Ştiai că sunt în New York?

-Ştiam.

Nu mai putea sta cu el acolo.

-Trebuie să plec.

O sărută iute pe obraz pe Kissy şi părăsi cabina fără ca măcar să îl salute cu o înclinare a capului. Kissy o ajunse din urmă pe stradă.

- Fleur! Aşteaptă! Nu am avut nici cea mai mică idee.

Ea zîmbi prefăcut.

- Nu îți face griji. A fost doar un şoc, atîta tot.

- Michael este... Este un tip nemaipomenit.

- Este... grozav.

Zări un taxi şi coborî de pe trotuar ca să îl oprească.

---

16 Sintagmă folosită în contracultura anilor 1960 pentru a-i descrie pe membrii acelei „subsocietăți"; în esență, un sinonim pentru „hippie". (n.red.)

-Mergi la petrecerea cu echipa, Magnolia, şi fă-i pe toți să se plece cînd intri în încăpere.

- Cred că ar fi mai bine să merg acasă cu tine.

- Nici gînd. Aceasta este noaptea ta cea mare, şi te vei bucura de fiecare minut.

Se urcă în taxi, făcu cu mîna şi închise uşa. Cînd taxiul de îndepărtă, se lăsă pe banchetă şi permise vechii amărăciuni să o înghită.

în săptămînile care urmară, Fleur încercă să uite de Michel, dar, într-o seară, se trezi mergînd pe West Fifty-fifth Street, cercetînd numerele pictate deasupra uşilor magazinelor, închise peste noapte. Găsi adresa pe care o căuta. Locația era bună, dar vitrina neimpozantă avea ferestre prost luminate... şi cele mai frumoase haine pe care le văzuse ea vreodată.

Michel nesocotise tendințele actuale ale modei, în care femeile se îmbrăcau în costume bărbăteşti şi cravate, ca să arate ca bărbații. Mica fereastră avea un cvartet de rochii revoltător de feminine, care evocau tablouri renascentiste extravagante. Admirînd mătăsurile, jerse- urile şi mătasea chinezească grațios drapată, nu îşi putu aminti cît trecuse de cînd cheltuise bani pe haine decente. Acele veşminte splendide o mustrau.

Primăvara se preschimbă în vară şi apoi în toamnă. Compania de teatru a lui Kissy dădu faliment, aşa că aceasta se alătură unui alt grup care dădea spectacole aproape exclusiv în New Jersey. Fleur îşi serbă cea de-a douăzeci şi cincea aniversare obligîndu-l pe Parker sî îi dea o altă mărire de salariu. Cu banii aceştia, cumpără boabe de cacao.

Pierdea mai des decît cîştiga, dar, atunci cînd veneau, cîştigurile erau mari. Studie din greu ca să învețe din greşelile ei, şi cele cinci mii se înmulțiră de patru ori, apoi din nou de patru ori. Cu cît făcea mai mulți bani, cu atît îi venea mai greu să îi bage din nou în speculații riscante, dar încercă să continue să scrie cecurile. Patruzeci de mii de dolari îi erau la fel de nefolositori cum îi fuseseră cinci mii.

Iarna se aşternu. Devenise fermecată de cupru, şi făcu aproape treizeci de mii de dolari în şase săptămîni, dar stresul îi dădea dureri de stomac. Prețul cărnii de vită crescu, al celei de porc se prăbuşi. Continuă să investească, să reinvesteascî şi să îşi muşte unghiile pînă în carne. Pînă cînd, în prima zi a lunii iunie, la un an şi jumătate după ce se avîntase în caruselul financiar, privi cu ochii mari la bilanțul ei, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea. Reuşise. Cu nimic mai mult decît curaj, strînsese destul cît să îşi înceapă afacerea. In ziua următoare, puse totul în nişte certificate de depozit frumoase şi sigure, pe treizeci de zile, la banca Chase Manhattan.

Cîteva seri mai tîrziu, în timp ce deschidea uşa apartamentului, auzi sunînd telefonul. Păşi peste o pereche de pantofi cu toc de-ai lui Kissy, traversă încăperea şi ridică receptorul.

- Salutare, *enfant.*

Trecuseră mai mult de cinci ani de cînd auzise acel alint familiar. Strînse şi mai tare receptorul şi se strădui să nu-şi piardă cumpătul.

- Ce doreşti, Alexi?

- Fără schimb de amabilităţi?
- Ai exact un minut, după care închid.

El oftă, ca şi cum ea l-ar fi rănit.

- Foarte bine, draga mea. Am sunat să te felicit pentru recentele tale cîştiguri financiare. Destul de temerare, tnsă nu te cerţi cu succesul. înţeleg că astăzi ai început să cauţi spaţiu pentru birou.

O trecu un fior.

- Cum de ştii asta?

-Ţi-am spus, draga mea. Fac să fie treaba mea să ştiu tot ceea ce îi afectează pe cei la care ţin.

- Nu ţii la mine, zise ea, cu un nod în gît. încetează să te mai joci.
- Dimpotrivă, îmi pasă foarte mult de tine. Am aşteptat multă vreme asta, draga mea. Sper că nu mă vei dezamăgi.
- Ce ai aşteptat multă vreme? Despre ce vorbeşti?
- Păzeşte-ţi visul, draga mea. Păzeşte-l mai bine decît am făcut-o eu cu al meu.

capitolul 19

Fleur îşi odihni coatele pe balustrada terasei şi privi iarba roşiatică a dunelor îndoindu-se sub briza ultimei lumini a serii. Casa de pe plaja din Long Island, o structură unghiulară de sticlă şi şindrilă bătută de vreme, se amesteca cu nisipul şi cu apa. Se bucura că fusese invitată aici pentru weekenduî de 4 Iulie. Avea nevoie să scape de oraş pentru o vreme şi, de asemenea, avea nevoie de o distragere de la magnetofonul mental care nu înceta să redea vorbele lui Alexi. „Păzeşte-ţi visul." Alexi nu uitase ce făcuse ea Royale-ului - nu că se aştepta ca el să uite - şi încă voia să se răzbune. Dar, în afară de a-şi ţine ochii larg deschişi, ea nu ştia ce ar fi putut face în legătură cu asta.

Dădu la o parte grijile şi se gîndi la vila cu patru etaje din Upper East Side pe care o închiriase pentru noile birouri. Renovările erau în curs, şi spera să se poată muta pînă la mijlocul lui august, dar, înainte de asta, trebuia să angajeze personal. Dacă i se iveau în cale cîteva şanse şi nu avea să apară urgenţe majore, avea destui bani cît să ţină agenţia la suprafaţă pînă în primăvară. Din

nefericire, o afacere ca a ei avea nevoie de cel puțin un | an ca să se pună pe picioare, așa că era un lucru riscant încă de la început, dar asta însemna doar că trebuia sil - muncească mai mult, iar la asta chiar se pricepea.

Sperase să își primească salariul de la Parker pentru încă o vreme, dar, cînd acesta aflase ce punea ea la cale, I o concediase. Avuseseră o despărțire aprigă. Formația] Lynx se destrămase, şi Parker delegase prea mult din afacerea sa lui Fleur. Acum, o acuza pentru jocul disperat de-a leapşa pe care era nevoit să îl joace cu nişte clienți nemulțumiți.

Fleur decisese să își extindă aria clienților dincolo de | muzicieni şi actori, astfel încît să includă un grup select de scriitori, poate chiar artişti - pe oricine credea ea că avea potențial să se ridice în vîrf. Ii atrăsese deja pe j cei de la Rough Harbor, trupa rock pe care o înființase j Simon Kale, şi o furase pe Olivia Creighton de sub de- 1 getele hrăpărețe ale lui Bud Sharpe. Și mai era şi Kissy. I Toți trei ofereau potențialul de cîştig pe care ea îl căuta, dar trei clienți nu erau de ajuns să o țină la suprafață după ce banii ei de început aveau să se termine.

îşi ridică ochelarii de soare în vîrful capului şi se gîndi la Kissy. în afara unei interpretări hipnotic de reținute a rolului Irena în producția *Livada cu* cireşi { şi a unei singure replici pe care Fleur i-o obținuse într-un serial de pe CBS, nu se întîmplaseră prea multe pentru ea de la *Pisica pe acoperişul fierbinte,* iar Kissy înce- | tase să mai meargă la audiții. Recent, prea mulți bărbați trecuseră pragul dormitorului ei, fiecare mai musculos *!* şi un pic mai prost decît cel de dinainte. Kissy avea nevoie de un spectacol, iar Fleur nu găsise modalitatea prin care să îi găsească unul, ceea ce nu era de cel mal bun augur pentru cineva care avea timp doar pînă in primăvară ca să se afirme.

Prin uşile de sticlă, îl zări pe Charlie Kincannon, gaz- j da lor pentru weekendul acela. Charlie sprijinise producția atelierului de teatru a piesei *Livada cu cireşi* în care jucase Kissy, şi aşa îl întîlnise Fleur. Era dureros
de evident faptul că acesta se îndrăgostise de Kissy, dar, din moment ce era inteligent, rațional şi de succes, Kissy îl ignora. Prefera ratații cu muşchi.

Uşile verandei se deschiseră, şi Kissy ieşi pe terasă. Se îmbrăcase pentru petrecere într-o salopetă cu dungi roz şi albastre, purta cercei mari în formă de inimă şi sandale roz cu talpa joasă, cu barete cu mărgele peste degetele mari. Arăta ca o puştoaică de şapte ani cu sîni.

-Se face tîrziu, Fleurinda, şi oaspeții lui cum-îl-chea- mă încep să apară. Nu îți schimbi hainele?

Luă o gură de *pina colada* dintr-un pai cu vîrful pătat de ruj.

- într-o clipă.

Pantalonii albi scurți, pe care Fleur şi-i trăsese peste costumul negru de baie, aveau o pată de muştar în față, Iar părul îi era țeapăn din cauza apei sărate. Din moment ce Charlie Kincannon sprijinise cîteva piese din afara Broadway-ului, spera să stabilească nişte contacte la petrecerea din seara aceasta, aşa că trebuia să arate decent. Mai întîi însă, luă *pina colada* lui Kissy şi bău
0 gură.

- Mi-aş dori să încetezi să îl mai numeşti „cum-îl-chea-mă". Charlie Kincannon este un bărbat foarte bun, ca s;î nu mai menționez că e şi bogat.

Kissy strîmbă din nas.

- Atunci, ieşi tu cu el

- S-ar putea să o fac. îl plac, Kissy. Este singurul bărbat lîngă care ai stat care nu mănîncă banane şi nu se uită admirativ la Empire State Building.

- Amuzant. Ți-l dau cu binecuvîntările mele. Kissy îşi recîştigă *pina colada.* îmi aminteşte de un preot baptist pe care l-am cunoscut. Dorea să mă salveze, dar se temea
1 î nu aveam să fac sex cu el dacă o făcea.

- Nu faci sex cu Charlie Kincannon. Dacă ai o nevoie atît de copleşitoare de a face pe bomba sexy, fă-o pe scenă, acolo unde poți face bani pentru amîndouă.

-Ai vorbit ca o adevărată lipitoare. Vei fi un agent minunat. Că tot veni vorba, i-ai observat azi după-amiază

pe plajă pe tipii ăia care se dădeau peste cap ca să îți atragă atenția?

j|.

-Cel cu biberon ori puştiul cu sabia laser din *Războiul stelelor*? Dacă ar fi ascultat-o^ pe Kissy, ar fi crezut că toți bărbații din lume o doreau. îşi scutură nisipul de pe picioare şi intră. Mai bine intru la duş.

-Pune pe tine ceva decent. Las-o baltă! îmi răcesc gura de pomană.

-Acum, sunt mare om de afaceri. Trebuie să par serioasă.

- Prostia aia de rochie neagră pe care ai adus-o te face să arăți moartă, nu serioasă.

Fleur o ignoră şi intră. Casa avea tavane unghiulare, podele înclinate şi mobilă minimalistă în stil japonez, II zări pe proprietar şezînd pe o canapea de culoarea nisipului, privind jalnic la ceea ce părea a fi o porție dublă de coniac.

- Pot să îți vorbesc o clipă, Fleur? întrebă el.

-Sigur.

împinse la o parte exemplarul din *Rabbit Redux*' pentru ca ea să poată lua loc alături de el. Charlie Kincan- non îi amintea de un personaj pe care Dustin Hoffman l-ar fi putut juca - genul de bărbat care, în ciuda bogăției sale, reuşeşte să arate în neconcordanță cu restul lumii. Avea păr negru scurt şi trăsături plăcute, uşor neregulate, cu o pereche de ochi căprui serioşi, încadrați de ochelari cu rame de baga.

- S-a întîmplat ceva? îl întrebă.

El îşi învîrti băutura în pahar.

-Mă jenează să par ca un adolescent, dar cum îmi apreciezi şansele cu Kissy?

Ea o luă pe ocolite.

- Este destul de greu de spus.

- Cu alte cuvinte, nici o şansă.

Arăta atît de trist şi de dulce, că inima ei se topi de milă pentru el.

- Nu este vina ta. Kissy este un pic autodistructivă în clipa asta, ceea ce înseamnă că se va descurca mai rău decît de obicei în a-i vedea pe bărbați ca fiind oameni.

El reflectă, ochii mari căprui devenindu-i şi mai serioşi.

-Situația noastră este o inversare interesantă de roluri pentru mine. Sunt obişnuit ca femeile să fie agre- soarele. Ştiu că nu sunt

un obiect sexual, dar, de obicei, ele trec asta cu vederea pentru că sunt bogat.

Fleur zîmbi şi îl plăcu şi mai mult. Totuşi, avea o prietenă pe care trebuia să o protejeze.

- Ce doreşti, mai exact, de la ea?

- Nu înțeleg la ce te referi.

- Doreşti o relație adevărată sau este vorba doar despre sex?

- Bineînțeles că doresc o relație adevărată. Pot obține sex oriunde.

Părea atît de ofensat, încît fu mulțumită. Chibzui Iu asta.

- Nu ştiu dacă va funcționa sau nu, dar, cu excepția lui Simon, eşti singurul bărbat care şi-a dat seama de cît de inteligentă este Kissy. Poate i-ai capta atenția dacă i-ai ignora trupul şi te-ai concentra asupra minții ei.

El îi aruncă o privire plină de reproş.

-Nu vreau să par şovinist, dar este dificil să ignori 11 **lipul lui Kissy, mai ales pentru cineva ca mine, care are un apetit sexual crescut.**

Ea zîmbi înțelegătoare.

- Asta este tot ce am mai bun.

Cîțiva oaspeți începuseră să sosească, şi glasul unui bărbat, cu un uşor accent, pluti către ea.

- Casa este uimitoare. Ce privelişte!

Ea se crispă şi întoarse capul la timp să îl vadă pe M ¡chel intrînd în sufragerie. Acesta făcea parte din grupul celor de la atelierul lui Kissy, aşa că ar fi trebuit să îşi dea seama că avea să fie şi el invitat. încîntarea ei legată i le acel weekend dispăru.

Dăduseră nas în nas de două ori în anul care trecuse de cînd se întîlniseră, şi de fiecare dată avuseseră cea mai scurtă conversație posibilă. însoțitorul lui Michel era un tînăr musculos, cu păr negru care îi cădea este ochi. Un dansator, hotărî ea, cînd îi văzu atitudinea.

Uşile de sticlă erau cea mai apropiată cale de scăpare, îl salută cu o înclinare scurtă a capului, se scuză în fața lui Charlie şi se strecură din nou afară.

Luna răsărise, Kissy dispăruse, iar plaja era pustie. Fleur avea

nevoie de cîteva minute ca să îşi pună platoşa înainte de a merge din nou înăuntru ca să se spele. Coborî spre apă, apoi se plimbă pe nisipul rece şi ud, îndepărtîndu-se de casă. Trebuia să înceteze să se mai lase abătută din calea ei atît de uşor, dar, de fiecare dată cînd îl vedea pe Michel, se simţea ca şi cum ar fi fost aruncată înapoi în copilăria ei.

îşi lovi degetul mare de la picior de o piatră ieşită din nisip, pe care nu o văzuse. Ajunsese mai departe decît avusese de gînd şi se întoarse să se îndrepte spre casă, dar, chiar atunci, un bărbat ieşi din dunele aflate la cincizeci de metri în faţa ei. Ceva din nemişcarea lui, combinat cu faptul că se afla singură pe o plajă pustie, o făcu să intre în alertă. El era doar o siluetă neagră în noapte, un bărbat înalt, mai mare decît cineva cu care ar fi dorit să aibă de-a face, şi nu încerca să îşi ascundă interesul faţă de ea. în mod automat, ea aruncă un ochi către luminile depărtate ale casei de pe plajă, dar se distanţase prea mult ca să o audă cineva dacă ar fi strigat după ajutor.

Faptul că trăia în New York o făcuse paranoică. Probabil că era unul dintre oaspeţii lui Charlie, care se îndepărtase de petrecere aşa cum o făcuse şi ea. în lumina lunii, distinse slab un cap lăţos cu păr ca al lui Charles Manşon şi o mustaţă şi mai zbîrlită. Versurile cîntecului *Helter* Slceiter îi trecură prin minte. Grăbi pasul şi ajunse mai aproape de apă.

El îşi aruncă pe neaşteptate cutia de bere şi începu să se apropie de ea. Acoperea nisipul cu paşi lungi şi rapizi, ţii fiecare celulă din trupul ei intră în alertă. Paranoică sau nu, nu avea nici o intenţie să zăbovească să vadă ce dorea el. începu să alerge.

Iniţial, putea să audă doar sunetul propriei respiraţii, dar deveni curînd conştientă de sunetul uşor al paşilor care loveau nisipul în spatele ei. Inima îi bubui. El venea după ea, iar ea trebuia să fie mai rapidă. îşi spuse că putea să o facă. Cum alerga mereu, muşchii îi erau puternici. Tot ce avea de făcut era să mărească ritmul.

Rămase aproape de ţărm, unde nisipul era mai tare. îşi întinse picioarele şi dădu din braţe. în timp ce alerga, stătea cu ochii pe casa de pe plajă, dar era în continuare agonizant de departe. Dacă se îndrepta spre dune, avea să se afunde mai adînc în nisip, dar şi el la fel. Inspiră mai adînc. El nu putea să ţină pasul cu ea pentru

totdeauna. Ea putea face asta, şi trase şi mai tare de ea.

El o urmă.

Plămînii o ardeau, şi îşi pierdu ritmul. Inspira neregulat. Cuvîntul „viol" îi răsuna în cap. „De ce nu a rămas în urmă?"

- Lasă-mă în pace! strigă.

Cuvintele erau frînte, greu de înțeles, şi pierduse şi mai mult aer prețios.

El strigă ceva. Aproape. Aproape de urechea ei. Pieptul îi luase foc. El îi atinse umărul, şi ea țipă. în clipa următoare, pămîntul se învîrti, şi se trezi că se prăbuşeşte cu el. Cînd atinseră nisipul, el strigă din nou, şi, de data asta, ea îl auzi.

- *Flower!*

Căzuse peste ea. Ea se chinuia să respire sub greutatea lui şi luă o gură de nisip. Cu ultimele forțe, îşi strînse pumnul şi lovi puternic. Auzi o exclamație ascuțită. Greutatea lui slăbi, şi vîrfurile părului lui îi mîngîiară obrazul cînd se ridică pe brațe deasupra ei. Respirația lui îi adia peste față, iar ea îl lovi din nou.

El se retrase, iar ea îl atacă. Chinuindu-se să se aşeze în genunchi, îl lovi iar şi iar cu pumnii. Nu se obosi
să țintească, ci lovi orice putea atinge - un braț, gîtul, 1 pieptul -
, fiecare lovitură fiind punctată de un suspin.

In cele din urmă, el făcu o menghină din brațele sale şi o strînse.

- încetează, Flower! Eu sunt. Sunt Jake.
- Ştiu că tu eşti, nemernicule! Dă-mi drumul!
- Nu înainte să te calmezi.

Ea se chinui să respire lipită de materialul moale al i tricoului lui.

- Sunt calmă.
- Ba nu, nu eşti.
- Ba da, sunt! îşi încetini respirația şi îşi scăzu glasul. Sunt calmă. Serios.
- Eşti sigură?
- Sunt sigură.

El îi dădu drumul treptat.

- Bine, atunci. încercam...

Ea îl pocni în cap.

- *Nemernicule!*

-Au!

Ridică brațul. Următoarea ei lovitură îl atinse în umăr.

-Arogantule, odiosule...

- încetează! îi prinse încheietura. Dacă mă loveşti din nou, jur că te pun la pămînt.

Ea se îndoia serios că el avea să se țină de promisiune, dar valul de adrenalină începea să scadă, mîinile o dureau şi era aşa nesigură, încît de temea că avea să verse dacă încerca să îl mai lovească o dată. El se lăsă pe vine în nisip, în fața ei. Părul încurcat şi neîngrijit îi ajungea aproape la umeri, iar mustața îi ascundea aproape toată gura, în afară de buza aceea de jos imposibilă şi bosumflată. Cu un tricou Nike care nu îi ajungea pînă în talie, pantaloni scurți maro decolorați şi părul lung ca al unui bandit, arăta ca şi cum ar fi trebuit să poarte cu el o pancartă pe care să scrie: „VOI UCIDE PENTRl I

O GURA DE MÎNCARE".

- De ce nu mi-ai spus că tu eşti? reuşi să întrebe, respirînd greu.

- Am crezut că m-ai recunoscut.

-Cum aş fi putut să te recunosc? Este întuneric şi ;irăți ca dintr-un afiş cu răufăcători.

El îi eliberă încheietura mîinii, iar ea se chinui să se ridice. Nu ar fi trebuit să se întîmple în felul acesta, cu ea purtînd pantaloni scurți albi pătați de muştar şi

0 coadă de cal scăpată din elastic. Se imaginase scăldată In diamante cînd avea să îl reîntîlnească. Dorea să stea pe treptele cazinoului de la Monte Carlo, cu un prinț european la un braț şi Lee Iacocca la celălalt.

- Fac un nou film cu personajul Caliber, zise el. Bird

1)og orbeşte, aşa că trebuie să învăț să folosesc pistoalele Colt după sunet. îşi frecă umărul în timp ce se ridică. De cînd ai devenit fricoasă ca o găină?

- De cînd am văzut un bărbat care arată a criminal în serie ieşind din spatele unei dune de nisip.

- Dacă am un ochi vînăt...

- Putem spera.

- Fir-ar să fie, Fleur...

Nimic din toate astea nu mergea aşa cum îşi imaginase ea. Dorise să fie calmă şi indiferentă, să se poarte ca şi cum abia îşi amintea de el.

-Aşadar, faci un nou film în rolul lui Caliber. Cîte femei loveşti de data asta?

- Bird Dog devine mai sensibil.

- Asta trebuie să fie o mare încercare pentru tine.

- Nu fi afurisită, bine?

în mintea ei porniră artificii, şi se afla din nou în ploaie pe peluza din fața casei lui Johnny Guy Kelly, Încheind o conversație care abia începuse. Scuipă cuvintele cu maxilarul încleştat:

- M-ai folosit ca să îți termini filmul. Eram o puştoaică naivă, care nu dorea să îşi scoată hainele, dar maşina ele făcut dragoste a Domnului Mare şi Tare a făcut ca ista să nu țină mult. M-ai făcut să fiu fericită că scot totul. Te-ai gîndit la mine cînd ți-au înmînat Oscarul?

Voia să vadă vină. în schimb, el lansă un contraatac:

- Ai fost victima mamei tale, nu a mea - cel puțin, nu prea mult. Discută cu ea. Şi, cînd faci asta, aminteşte-ți că nu ai fost singura care ai fost trasă în piept. Am pierdut mai mult decît îți poți imagina.

Furia ei explodă.

-Tu! Chiar încerci în mod serios să te dai drept partea vătămată?

Mîna îi zbură înapoi fără voia ei. Nu plănuise să îl lovească din nou, dar brațul ei avu voință proprie.

El îi prinse mîna înainte de a-l atinge.

- Să nu îndrăzneşti.

- Cred că ar fi bine să îți iei mîinile de pe ea.

O voce familiară pluti spre ei dinspre dune. Se întoarseră amîndoi şi îl văzură pe Michel stînd acolo. Arăta ca un băiat care nimerise accidental în compania uriaşilor.

Jake îşi slăbi strînsoarea pe brațul ei, dar nu îi dădu drumul.

- Este o petrecere privată, amice, aşa că ce ai zice să îți vezi de treaba ta?

Michel se apropie. Era îmbrăcat intr-un blazer din madras şi un tricou de plasă galben, cu smocuri de păr blond suflate peste obrazul lui sculptat cu delicatețe.

- Să mergem înapoi spre casă, Fleur.

Căscă gura la fratele ei şi îşi dădu seama că, într-un fel, acesta se autoproclamase protectorul ei. Era de rîs. Era cu un cap mai scund decît ea, şi totuşi îl înfrunta pe Jake Koranda, un bărbat cu reflexe iuți ca argintul-viu şi o privire mijită ca a unui bandit.

Buza lui Jake se curbă.

-Asta este între mine şi ea, aşa că, dacă nu vrei să iei bătaie, lasă-ne în pace.

Suna ca o replică dintr-un film de-al lui Caliber, iar ea aproape că opri confruntarea în clipa aceea. Ar fi putut-o opri, dar nu o făcu. Michel, protectorul ei. Chiar avea să stea aici şi să o apere?

-Voi pleca bucuros, zise moale Michel. Dar Fleur merge cu mine.

- Nu te baza pe asta, replică Jake.

Michel îşi strecură mîinile în buzunarele pantalonilor săi şi rămase nemişcat. Ştia că nu o putea îndepărta fizic de Jake, aşa că hotărî să aştepte ca acesta să renunțe.

Bird Dog nu era obişnuit să înfrunte un oponent cu vorba dulce, cu păr blond firav şi fizic delicat. Se întoarse către ea.

- Un prieten de-al tău?

-Este... înghiți cu greutate. Acesta este fratele meu, Michael An...

- Sunt Michel Savagar.

Jake îi studie pe amîndoi, apoi se dădu înapoi, cu colțul gurii ridicîndu-i-se.

-Ar fi trebuit să îmi spus asta imediat. Mi-am făcut o regulă din a nu fi niciodată în acelaşi loc cu mai mult de un Savagar. Ne mai vedem, Fleur.

Coborî cu paşi mari către plajă.

Fleur studie nisipul, apoi înălță capul şi îl privi admirativ pe fratele ei.

- Ar fi putut să te frîngă în două.

Michel ridică din umeri.

- De ce ai făcut-o? întrebă ea încet.

El privi dincolo de ea, ca să studieze oceanul.

-Eşti sora mea, spuse. Este responsabilitatea mea de bărbat.

Porni spre casă.

- Aşteaptă.

Se mişca în mod automat. Nisipul o trăgea de picioare ca nişte răni vechi, dar ea se elibera. Imagini cu rochiile frumoase pe care le văzuse în vitrina magazinului lui îi trecură prin minte. Cine era el?

Michel o aşteptă să-l ajungă, dar, cînd ajunse, ea nu ştiu ce să spună. îşi drese glasul.

-Ai dori să... mergem să vorbim undeva?

Trecură cîteva secunde.

- Bine.

Nu vorbiră cît el îşi conduse vechiul MG către o tavernă din Hampton Bays, la al cărei tonomat cînta Willie Nelson, iar chelnerița le aduse scoici, cartofi prăjiți şi o carafă cu bere. Fleur începu, şovăielnic, să îi povestească despre cum crescuse la mănăstire.

El îi povesti despre şcoală şi despre dragostea sa față de bunica lui. Ea află că Solange îi lăsase banii care îi susțineau afacerea. O oră trecu neobservată, apoi o alta. Fleur îi spuse că se simțise ca o proscrisă, iar Michel vorbi despre groaza resimțită cînd îşi dăduse seama că era homosexual. In timp ce firma luminoasă de afară pîlpîi albastră peste părul lui, ea îşi sprijini spatele de separeul de lemn zgîriat şi îi spuse despre Flynn şi Belinda.

Ochii lui deveniră întunecați şi plini de amărăciune.

- Asta explică atît de multe!

Vorbiră despre Alexi şi se înțeleseră perfect unul pe altul. Taverna se pregătea de închidere.

-Am fost atît de geloasă pe tine, zise ea în cele din urmă. Am crezut că ai avut tot ce mie mi-a fost refuzat.

-Iar eu doream să fiu în locul tău, zise el. Departe de amîndoi.

Se auzi un zdrăngănit de vase din bucătărie, şi chelne- rița le aruncă priviri piezişe. Fleur văzu că Michel voia să îi mai spună ceva, dar nu reuşea să îşi adune cuvintele.

- Spune-mi.

El fixă cu privirea masa ponosită.

-Vreau să creez pentru tine, zise el. întotdeauna mi-am dorit asta.

In dimineața următoare, trase pe ea un costum de baie

portocaliu, îşi prinse părul într-un nod lejer în vîrful capului şi se strecură într-un halat alb scurt de plajă. Sufrageria era pustie, dar prin ferestre îi văzu pe Charlie şi pe Michel întinşi pe terasă cu ziarele de duminică în mînă. Zîmbi în timp ce analiză din priviri ținuta lui Michel pentru ziua aceea: o pereche de bermude şi un tricou verde smarald care avea înscris pe spate „Curățare chimică într-o singură zi". După atîția ani de ură greşit direcționată, îi fusese oferit darul neaşteptat de a avea un frate. Cu greu reuşea să accepte asta. Merse în bucătărie şi îşi turnă o ceaşcă de cafea.

- Ce ai zice dacă ai turna două ceşti?

Se răsuci şi îl văzu pe Jake stînd în cadrul uşii. Părul lung îi era umed de la duş. Purta un tricou gri şi un şort de înot decolorat, care arătau la fel ca acelea pe care le purtase cu şase ani în urmă, cînd Belinda îl invitase pentru un grătar. îşi dăduse deja seama că întîlnirea din noaptea trecută nu fusese accidentală. El era unul dintre oaspeții lui Charlie, ştiuse că se afla şi ea acolo şi ieşise să o caute.

Se întoarse cu spatele.

- Ia-ți singur afurisita de cafea.

- Nu am vrut să te sperii aseară.

Brațul lui îl atinse pe al ei cînd se întinse după cafe- tieră. Ea simți miros de săpun Dial şi de pastă de dinți cu mentă.

- Nu eram pe deplin treaz. îmi pare rău, Flower.

Ea îşi încrucişă brațele peste piept.

- Şi mie. Că nu ți-am crăpat capul.

El se sprijini de bufet şi luă o gură din cafea.

-Te-ai descurcat bine în *Eclipsa.* **Mai bine decît mă aşteptam.**

-Vai, mulțumesc.

-Mergi cu mine la o plimbare pe plajă?

Ea dădu să refuze, dar îl auzi pe unul dintre oaspeții lui Charlie coborînd. Aceasta era o oportunitate la fel de bună ca oricare alta de a spune ce avea de spus.

- După tine.

Se strecurară pe uşa laterală, evitînd grupul de pe terasă. Fleur îşi scoase espadrilele şi le aruncă la o parte. Vîntul răscoli părul răvăşit al lui Jake. Nici unul din ei nu vorbi înainte să ajungă lîngă apă.

-Azi-dimineață, am discutat o vreme cu fratele tău, zise el.

Michael este un tip drăguț.

Chiar credea că putea să şteargă anii cu atîta uşurință?

- Adică, un tip drăguț pentru un creator de rochii.

- Nu te las să mă provoci, oricît de mult ai încerca.

Asta rămînea de văzut.

El se lăsă pe nisip.

- în regulă, Flower, hai să discutăm.

Vorbele acide se zvîrcoleau înlăuntrul ei, toată furia şi amărăciunea fiind gata să se reverse. Dar, privind un tată cu fiul său înălţînd un zmeu chinezesc cu o coadă albastră cu galben, îşi dădu seama că nu putea spune nimic, nu dacă dorea să îşi păstreze chiar şi cea mai mică urmă de mîndrie.

- Fără cicatrici durabile, zise ea. Nu ai fost chiar atît de important. Se forţă să se aşeze lîngă el, pe nisip. Şi tu eşti cel care a trebuit să trăiască cu ceea ce ai făcut.

El miji ochii împotriva soarelui.

-Dacă nu era atît de important, de ce ai renunţat la o carieră care îţi aducea o avere? Iar eu de ce nu am mai fost în stare să scriu nimic de la *Eclipsa unei dimineţi de duminică*?

- Nu scrii deloc?

Simţi o neaşteptată satisfacţie.

- Nu ai văzut jucînd nici o piesă nouă cu numele meu pe ea, aşa-i? Am un afurisit de blocaj al scriitorului.

- Păcat.

El aruncă o scoică înspre apă.

- Ce lucru amuzant! Scriam bine mersi înainte ca tu şi mama ta să apăreţi.

- Stai un pic. Dai vina pe mine?

-Nu. Oftă. Sunt doar un ticălos.

- în sfîrşit, ceva la care te pricepi.

El o privi direct în ochi.

-Ce s-a petrecut între noi în weekendul acela nu ¡1 avut nimic de-a face cu *Eclipsa.*

- Las-o baltă! în ciuda îndîrjirii sale, vorbele se revărsară: Filmul acela însemna totul pentru tine, iar eu stricam marea ta şansă. O puştoaică de nouăsprezece ani cu o dragoste adolescentină absurd de greşit direcţionată. Erai un bărbat în toată firea şi ştiai mai bine.

- Eu aveam douăzeci şi opt de ani. Şi, crede-mă, nu ■irătai deloc ca o puştoaică în noaptea aceea.

-Mama mea era amanta ta!

- Dacă te consolează cu ceva, nu am trecut niciodată la fapte.

- Nu vreau să aud.

-Tot ce pot spune în apărarea mea este că nu mă pricepeam deloc la oameni.

Fleur o cunoştea destul de bine pe mama ei ca să creadă că Belinda făcuse ca lucrurile să fie mai uşoare pentru el, dar nu îi păsa.

-Atunci, Dacă erai Domnul Inocent, de ce nu ai mai fost în stare să scrii de atunci? Nu pot pretinde că văd în adîncimile tulburi ale psihicului tău, dar trebuie să fie vreo legătură între blocajul tău şi ceea ce i-ai făcut acelei prostuţe puştoaice de nouăsprezece ani.

El se ridică iute, împroşcînd-o cu nisip.

- De cînd am fost nominalizat pentru sanctificare? La nouăsprezece ani şi arătînd cum arătai nu erai o *puştoaică.*

îşi scoase tricoul şi alergă spre apă, unde se scufundă sub un val, înotă şi apoi ieşi. Era în aceeaşi dispoziţie proastă ca de obicei. Marele bărbat, vedetă de cinema. Nemernicul. Ea vru să riposteze şi, cînd el ieşi din apă, îşi desfăcu halatul de plajă şi îl lăsă să cadă. Dedesubt era minusculul costum de baie portocaliu pe care i-l cumpărase Kissy, şi se asigură că el avea loc în faţă la spectacolul perfect pe care îl desfăşură mergînd spre apă, punînd un picior în faţa celuilalt, astfel încît să i se unduiască şoldurile. Ajunsă la mal, îşi ridică braţele ca să prindă o şuviţă de păr care se desfăcuse din agrafe, întinzîndu-se lejer în timpul acesta, pentru a face ca picioarele să îi pară chiar mai lungi.

Aruncă o privire cu coada ochiului să vadă dacă el privea. O privea. Bun. Să-şi mănînce de ciudă inimioara zbîrcită.

Se avîntă în apă şi înotă o vreme, apoi ieşi şi merse înapoi, unde se aşezase el. El îi ţinea halatul de plajă

în poală şi, cînd ea se aplecă să şi-l ia, îl trase ca ea să nu îl poată ajunge. X

-Ajută şi tu un om. Am lucrat cu nişte cai vreme de trei luni, şi asta este o schimbare frumoasă de decor.

Ea îşi îndreptă spinarea şi se îndepărtă. Jake Koranda era pentru ea la fel de mort ca bunica pe care nu o cunoscuse niciodată.

Jake o privi pe Fleur pînă cînd aceasta dispăru în casa de pe plajă. Frumoasa fată în vîrstă de nouăsprezece ani, care îl făcuse să se prăbuşească, nu se putea compara nici pe departe cu femeia aceasta. Devenise fantezia oricărui bărbat. Era imaginația lui sau fundule- țul acela obraznic era mai ridicat decît fusese vreodată pe picioarele acelea letale? Ar fi trebuit să îi fi înapoiat halatul, ca să nu fie nevoit să se chinuiască privindu-i trupul în acel ridicol costum de baie portocaliu ținut laolaltă de cîteva bucățele de sfoară. Ar fi putut mînca din trei înghițituri costumul acela de pe ea.

Se îndreptă către apă, ca să se răcorească. Tipul care înălța zmeul alături de copilul lui o observase pe Flower de îndată ce aceasta apăru peste dune, şi acum mergea cu spatele spre apă ca să o vadă mai bine. întotdeauna fusese astfel: bărbații se dădeau peste cap în timp ce ea plutea pe lîngă ei, oarbă la agitația pe care o crease. Era rățuşca cea urîtă care nu se uitase în oglindă destul cît să yadă că se schimbase intr-o lebădă.

înotă pentru o vreme, apoi se întoarse pe plajă. Halatul lui Fleur rămăsese pe nisip. în timp ce îl ridica, prinse acelaşi uşor miros floral pe care îl mirosise în noaptea de dinainte, cînd se zbătuse în brațele lui. Fusese un ticălos adevărat, iar ea îl înfruntase. Mereu o făcuse, într-un fel sau altul.

îşi îngropă călcîiele în nisip. Muzica începu să cînte în capul lui. Otis Redding. Creedence Clearwater. Ea adusese înapoi toate sunetele din Vietnam. Nu uitase niciodată cum îngenunchease cu ea udă şi suspinînd în brațele lui, pe peluza lui Johnny Guy. Ea spărsese o gaură în zidul pe care el şi-l construise înlăuntrul silii - un zid despre care crezuse că era sigur şi nu mai fusese în stare să scrie nici măcar un singur cuvînt de atunci, de teamă că întregul zid avea să se

prăbuşească. Scrisul fusese singura modalitate prin care fusese în stare să se exprime şi, fără el, se simțea ca şi cum ar fi trăit doar o jumătate de viață.

Privind spre casa de pe plajă, se întrebă dacă femeia care devenise ar putea avea cheia pentru a descuia închisoarea aceasta în care căzuse el.

capitolul 20

Vise întunecate şi erotice invadară somnul lui Fleur după ce aceasta se întoarse în oraş. Se întrebă dacă lupta lor de pe plajă reîncărcase vreun fel de baterie sexuală internă. Nu ar fi fost ironic? Era înfometată după atingerea unui bărbat, dar era tensionată prea tare în clipa aceea pentru a căuta un amant.

La două săptămîni după petrecerea de pe plajă, şedea pe un scaun cu spatele drept în buticul lui Michel, in timp ce acesta se pregătea să închidă. La început, inventaseră scuze pentru a vorbi unul cu celălalt. El sunase ca să vadă dacă rămăsese prinsă în trafic pe drumul înapoi spre Long Island. Ea sunase ca să îi ceară sfatul în legătură cu o ținută pe care dorea să o cumpere pentru ziua lui Kissy. In cele din urmă, abandonaseră subterfugiile şi se bucurau în mod deschis unul de compania celuilalt.

- Aseară, m-am uitat peste registrele tale contabile. îşi scutură nişte rumeguş de pe blugi. Pe scurt... Finanțele tale sunt un dezastru, îi spuse ea.

El stinse luminile vitrinei magazinului.

-Sunt artist, nu om de afaceri. De aceea te-am angajat pe tine.

- Cel mai nou client al meu. Zîmbi. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să reprezint un creator de modă, dar sunt încîntată de asta. Ținutele şi rochiile tale sunt cea mai inovatoare lucrare pe care a văzut-o oraşul acesta de ani buni. Tot ce trebuie să fac este să îi fac pe oameni să le dorească. îşi flutură mîinile deasupra unui glob de cristal imaginar. Văd faimă, avere şi un management genial în viitorul tău. Ca o

concluzie, adăugă: Mai văd şi un nou iubit.

El păşi în spatele ei şi trase banda elastică din coada ei de cal. Fleur îşi petrecuse întreaga zi la vilă, alături de tîmplari, şi era un dezastru.

- Rămîi cu faima şi averea şi lasă-mi iubiții în pace, spuse el. Ştiu că nu l-ai plăcut pe Damon, dar...

- Este un fraier smiorcăit.

Damon era dansatorul cu păr negru care fusese cu Michel în noaptea aceea, la petrecerea de pe plajă a lui Charlie.

-Alegerea ta în materie de bărbați este chiar mai rea decît a lui Kissy. Armăsarii ei sunt doar tîmpiți. Al tău, este şi malițios.

- Doar pentru că l-ai intimidat. Dă-mi peria ta de păr. Arăți ca Bette Davis cea rea. Iar blugii aceia îmi dau dureri de stomac. Serios, Fleur, nu cred că mai pot suporta mult timp hainele astea ale tale. Ți-am arătat schițele...

Ea înhăță peria de păr din geantă.

- Grăbeşte-te şi termină-mi părul. Trebuie să mă întîlnesc cu Kissy, şi nu am trecut pe aici decît ca să îți spun că eşti un ratat financiar. Şi, pe deasupra, nu ştii o iotă despre vînzări. Totuşi, te iert. Vino mîine-seară să iei cina cu mine şi cu Kissy la vilă.

-Nu îți lipsesc cîteva lucruri de primă necesitate pentru a organiza o serată? Cum ar fi, pereții şi mobila?

- Este ceva neprotocolar.

Sări în picioare, îi dădu un sărut şi plecă. Cînd ieşi pe West Fifty-fifth Street, se întrebă dacă el simțise cît de emoționată era în legătură cu anunțul pe care intenționa să îl facă la serata ei improvizată.

închiriase vila de cărămidă roşie din Upper West Side cu opțiunea de a o cumpăra. Pentru că cele patru etaje ale casei fusese împărțite în mod ciudat - orizontal în loc de vertical obținuse un preț bun şi reuşise să adapteze aranjamentul ciudat în avantajul ei. Intenționa să locuiască în partea mai mică din partea din spate a casei şi să folosească partea mai mare, din față, ca spațiu de birouri. Dacă totul mergea bine, avea să se poată muta pe la mijlocul lui august, adică peste o

lună.

-Nimeni nu va confunda asta cu La Grenouille, zise Michel cînd se lăsă cu grijă în scaunul pliant pe care ea îl aşezase în fața mesei improvizate din două capre pentru tăiat lemne şi nişte bucăți de placaj în ceea ce avea să fie, în curînd, biroul ei.

Kissy privi cu subînțeles pantalonii albi largi, pînă la gambe şi cămaşa tradițională grecească.

-Nu ți-ar permite să intri în La Grenouille, aşa că încetează să te plîngi.

-Am auzit însă că tu ai fost acolo, zise el. Cu un anume domn Kincannon.

-Şi un grup format din prietenii lui tocilari.

Kissy strîmbă din nas. Deşi îl vedea frecvent pe Char- lie Kincannon, nu pomenea aproape niciodată de el, ceea ce nu prevestea nimic bun pentru planul lui de a-i cîştiga inima.

Fleur începu să scoată pui cu lămîie şi creveți iuți din cutii de carton.

- Tare mi-aş dori să te muți cu mine, Kissy. Mansarda este terminată, aşa că ai avea intimitate, ca să nu mai spun că spațiul e de două ori mai mare decît apartamentul nostru. Este şi o bucătărie acolo sus, instalațiile funcționează, şi ai avea chiar şi intrare separată din holul din față, aşa că nu voi putea spune nimic urît despre tovarăşii tăi de joacă.

- îmi place locul meu. Şi, ți-am spus, mutatul mă înnebuneşte. Nu fac asta niciodată dacă nu sunt obligată să o fac.

Fleur renunță. Kissy era atît de dezamăgită de ea însăşi, încît nu simțea că ar merita nimic mai mult decît avea, şi nici o muncă de lămurire nu o putea convinge de contrariu. Kissy îşi tamponă gura cu şervetul de hîrtie. !j

-Ce este cu atîta mister? Ai spus că voiai ca eu şi Michel să fim aici ca să poți face un anunț. Ce s-a întîmplat?

Fleur făcu semn spre vin.

- Toarnă, Michel. Vom ciocni un pahar.

- Beaujolais cu mîncare chinezească? Serios, Fleur!

- Nu critica, fă-ți doar treaba.

El umplu paharele, şi Fleur îl ridică pe-al ei, hotărîtă să arate o încredere pe care nu o simţea.

- In seara asta, bem în cinstea celor doi clienţi preferaţi ai mei, precum şi a geniului care vă va propulsa pe amîndoi în vîrf. Şi anume, eu. îşi ciocni paharul de paharele lor şi luă o gură. Michel, de ce nu ai avut niciodată o prezentare a modelelor tale?

El ridică din umeri.

-Am avut una în primul meu an, dar m-a costat o avere, şi nu a venit nimeni. Lucrurile mele nu se aseamănă cu nimic de pe Seventh Avenue, şi nu am un renume.

- Corect. Se uită la Kissy. Şi pe tine nimeni nu te lasă să dai audiţie pentru genul de roluri pe care ţi le doreşti din cauza felului în care arăţi.

Kissy se jucă cu un crevete şi încuviinţă posomorîtă din cap.

-Ceea ce vă trebuie amîndurora pentru a face carierele voastre să ia avînt este o prezentare, şi mi-am dat seama cum vom face să obţinem una. Fleur îşi puse paharul jos. Dintre noi trei, cine are cele mai mari şase să atragă atenţia presei?

- Pune sare pe rană, bombăni Kissy.

Michel spuse ce era evident:

-Tu. Cu toţii ştim asta.

- Pun pariu că nu, zise Fleur. Exceptînd o săptămînă sau cam aşa ceva după ce a apărut povestea, am fost în New York mai mult de doi ani de zile fără să am vreun fel de publicitate. Nici măcar lui Adelaide Abrams nu i-a păsat că m-am întors. Ziarele nu o vor pe Fleur Savagar, care este total plictisitoare. Ele o doresc pe Micuţa Scînteie.

Le înmînă ziarul de seară, pe care îl deschisese la rubrica de mondenităţi a lui Adelaide.

Kissy citi cu voce tare.

> **Vedeta** *Jake Koranda a fost văzut străbătînd plajele din Quogue în weekendul de 4 Iulie cu nimeni alta decît Micuţa Scînteie Fleur Savagar. Koranda, care ia o pauză de la filmarea in Arizona a celui mai* **nou** *film al său ca personajul Caliber, a fost oaspete la casa de* **vacanţă a** *milionarului*

moştenitor al unui imperiu farmaceutic, Charles Kincannon. Potrivit unor prieteni, MS şi Koranda nu au avut ochi decît unul pentru celălalt. Pînă acum, nici un comentariu nici din partea biroului de pe coasta de vest a lui Koranda, nici din a eluzivei Micuțe Scînteie, care, in aceşti ultimi doi ani, şi-a construit tăcută un nume ca impresar.

Kissy ridică privirea, cu o expresie suferindă.

- îmi pare rău, Fleurinda. Ştiu cît de mult urăşti să ți se scoată trecutul la suprafață. Şi, odată ce Abrams pune mîna pe un subiect, nu îi dă drumul. Nu ştiu cine a vorbit cu ea, dar...

- Eu sunt cea care lansat povestea, spuse Fleur.

O priviră amîndoi cu gura căscată.

-Ai dori să ne împărtăşeşti şi nouă motivul? întrebă fratele ei.

Fleur trase adînc aer în piept şi îşi ridică paharul.

- Scoate la suprafață modelele acelea pe care le-ai păstrat pentru mine, Michel. Micuța Scînteie revine şi vă ia pe voi doi cu ea.

Durerea era mai greu de îndurat trează, descoperise Belinda, de cînd se străduia să înceteze să mai bea. Strecură o casetă în casetofon şi apăsă butonul cu vîrful degetului. în timp ce încăperea se umplu cu sunetele Barbrei Streisand cîntînd *The Way We Were,* **se lăsă pe spate pe pernele de satin de pe pat şi permise lacrimilor să i se prelingă pe obraji.**

Toți rebelii erau morți. Mai întîi, fusese Jimmy pe drumul către Salina, apoi Sal Mineo, în crima aceea brutală. în cele din urmă, Natalie Wood. Cei trei actori principali din *Rebel fără cauză* **muriseră cu toții înainte de vreme, iar Belinda se temea că ea avea să fie următoarea.**

Ea şi Natalie erau aproape de aceeaşi vîrstă, iar Natalie îl iubise şi ea pe Jimmy. Cînd filmau *Rebel,* **el o tachinase pentru că era doar o puştoaică pentru el. Rebelul Jimmy Dean jucîndu-se cu sentimentele lui Natalie.**

Moartea o înspăimînta pe Belinda, şi cu toate astea avea o rezervă secretă de pastile ascunsă la fundul unei cutii de

bijuterii vechi, alături de talismanul de aur pe care i-l dăduse Errol Flynn. Nu mai putea suporta multă vreme să îşi trăiască viața în felul acela, dar o urmă de optimism trecea încă prin adîncul ființei ei şi îi spunea că lucrurile ar putea să se îmbunătățească. Alexi ar putea muri.

Belindei îi era atît de dor de micuța ei! Alexi spusese că avea să o bage pe Belinda intr-un sanatoriu dacă încerca să o contacteze pe Fleur. Un sanatoriu pentru alcoolici, cu toate că ea nu îşi mai permisese să atingă nici măcar o picătură de alcool de aproape doi ani. Deşi Alexi nu mai părăsea niciodată casa, îl vedea foarte rar. Acesta îşi conducea afacerile dintr-un apartament de la etajul întîi, înconjurat de asistente cu costume întunecate şi expresii sumbre care treceau pe lîngă ea pe holuri fără să vorbească. Aproape nimeni nu-i vorbea. Zilele şi nopțile i se amestecau, întinzîndu-se în urma şi în fața ei ca o linie fără sfîrşit, fiecare la fel cu anterioara, pînă cînd nu mai găsi un motiv să continue să trăiască în afară de speranța că Alexi avea să moară.

Pe vremuri, cînd intra într-un restaurant sau la un bal la brațul lui Alexi, devenea cea mai importantă femeie din încăpere. Oamenii o căutau ca să îi intre în grații. îi spuneau cît era de frumoasă, de amuzantă. Fără Alexi, invitațiile încetaseră.

îşi amintea cum fusese în California, cînd era mama Micuței Scîntei. Fusese încărcată de energie pînă cînd devenise luminoasă. Tot ce atingea devenea special. Aceea fusese cea mai bună perioadă dintre toate.

Cîntecul luă sfîrşit. Se dădu jos din pat şi apăsă butonul de derulare ca să îl asculte încă o dată. Muzica o împiedică să audă uşa deschizîndu-se, şi nu ştiu că Alexi intrase pînă cînd nu se întoarse.

Trecuse aproape o lună de cînd el venise ultima oară acolo, şi îşi dori ca părul să îi fi fost pieptănat, iar ochii să nu îi fi fost roşii de la plîns. Se jucă nervoasă cu partea din față a halatului.

-Sunt... sunt un dezastru.

- Dar întotdeauna frumoasă, răspunse el. Aranjea- ză-te

pentru mine, iubito. Voi aştepta.

Acesta era lucrul care îl făcea să fie atît de periculos. Nu cruzimile lui înfiorătoare, ci groaznica lui tandreţe. Ambele erau intenţionate şi fiecare, în felul ei, complet sinceră.

In vreme ce el se aşeză în cel mai confortabil fotoliu din încăpere, ea îşi adună cele necesare şi se strecură în baie. Cînd ieşi, el stătea întins pe pat, cu toate luminile stinse, mai puţin una, în partea opusă a încăperii. Lumina slabă ascundea paloarea lui bolnăvicioasă, precum şi reţeaua de linii fine de la colţurile propriilor ochi.

Ea purta o cămaşă de noapte albă, simplă. Unghiile de la picioare nu aveau ojă, iar faţa îi era lipsită de machiaj. îşi împletise o panglică în păr.

Se întinse pe spate pe pat, fără să vorbească. El îi ridică apoi cămaşa de noapte pînă în talie. Ea îşi ţinu picioarele strîns lipite în timp ce el o mîngîie şi îi îndepărtă alene chiloţii. Cînd el îi împinse genunchii, ea scînci ca şi cum i-ar fi fost teamă, iar el o răsplăti pentru scîncet cu una dintre mîngîierile adînci care ei îi plăceau atît de mult. încercă să îşi apropie din nou picioarele ca să îi facă lui pe plac, dar el începuse să sărute partea interioară a coapselor ei, şi pleoapele i se închiseră. Acesta era pactul nerostit dintre ei. Acum, cînd amantele lui adolescente dispăruseră, juca rolul mi- resei-copil pentru el, iar el o lăsa să ţină ochii închişi, ca să şi-l amintească pe Flynn şi să viseze la James Dean.

De obicei, el pleca imediat ce termina, dar de data aceasta rămase nemişcat, cu o peliculă vizibilă de sudoare pe pielea flască a pieptului.

- Eşti bine? îl întrebă.

- îmi dai halatul, draga mea? Sunt nişte pastile în buzunar.

Ea îi dădu halatul şi se întoarse cu spatele cînd el îşi scoase sticluţa cu pastile. în loc să îl slăbească, boala lui îi întărise puterea. Acum, cu fortăreaţa de la primul etaj şi armata de asistente care vegheau să îi ducă la îndeplinire ordinele, devenise invulnerabil.

Ea intră în duşul din baie. Cînd ieşi, el era încă acolo, aşezat într-un fotoliu şi sorbind dintr-o băutură.

- Ti-am comandat whisky.

Arătă cu paharul lui către un alt pahar aflat pe o tavă de argint. Atît de tipic de crud din partea lui. Cruzimea care venea după tandrețe, într-un tipar strîns țesut de contradicții care direcționase cursul vieții ei pentru mai bine de douăzeci şi cinci de ani.

- Ştii că nu mai beau.

- Serios, draga mea, nu ar trebui să mă minți. Crezi că nu ştiu despre sticlele goale pe care le găsesc cameristele ascunse în fundul coşului de gunoi?

Nu era nici o sticlă goală. Acesta era felul lui de a o amenința, ca să se asigure că ea îi urma poruncile. îşi aminti pozele sanatoriului pe care i le arătase, o adunătură de clădiri cenuşii aflate în cea mai îndepărtată parte a Alpilor elvețieni.

- Ce vrei de la mine, Alexi?

- Eşti o femeie proastă. O femeie proastă, fără speranță. Nu pot pricepe de ce te-am iubit vreodată.

Un muşchi mic îi tresări lîngă tîmplă. Te trimit departe, zise el pe neaşteptate.

Fu străpunsă de un fior. Urîtele clădiri cenuşii stăteau ca lespezi mari şi reci în zăpadă. Se gîndi la pastilele ascunse pe fundul vechii ei cutii de bijuterii.

Toți rebelii erau morți acum.

El îşi încrucişă picioarele şi sorbi din băutura lui.

- Mă deprimă să te văd. Nu vreau să te mai am lîngă mine.

Moartea de la pastile ar fi fost nedureroasă. Nu ar fi fost ca sufocanta apă sărată care acoperise capul lui Na- talie ori ca durerea îngrozitoare pe care o simțise Jimmy cînd murise. Avea să meargă, pur şi simplu, la culcare şi avea să alunece într-un somn fără sfîrşit.

Ochii aspri ai lui Alexi Savagar tăiară prin straturile ei de piele ca un brici.

- Te trimit la New York, spuse el. Ce faci odată ajunsă acolo nu mă mai priveşte.

Micuța reînvie

„Am fost un bun de larg consum."

Errol Flynn, My *Wicked, Wicked Ways*

capitolul 21

Rochia de galî arămie cu guler înalt şi fusta despicată ii îmbrăţişa trupul şi îi dezgolea braţele. Voise să îşi facă o cărare pe mijlocul capului şi să îşi prindă părul intr-un coc spaniol, ca o dansatoare de flamenco, dar Michel nu o lăsase.

- Coama aceea tărcată este semnul distinctiv al Micuţei Scîntei. In seara asta, trebuie să o porţi desfăcută.

Fleur tocmai se mutase în apartamentele ei din vilă, dar Michel îi ceruse să se îmbrace în vechiul apartament, unde Kissy o putea supraveghea. Fosta ei colegă de apartament vîrî capul în dormitor.

- Limuzina este afară.
- Urează-mi noroc, zise Fleur.
- Nu aşa repede.

Kissy o întoarse pe Fleur cu faţa spre oglindă.

-Uită-te la tine.

- Haide, Kissy, nu am timp...
- încetează să te mai fîţîi şi uită-te în oglindă.

Fleur aruncă un ochi către reflexia ei. Rochia era splendidă. în loc să îi ascundă înălţimea, creaţia lui Michel i-o accentua. Tăietura oblică a fustei începea de la mijlocul coapsei, oferind întrezăriri chinuitoare ale picioarelor lungi prin volanul negru transparent.

Ridică uşor privirea. Peste cîteva săptămîni, avea să împlinească douăzeci şi şase de ani, iar faţa ei avea o nouă maturitate. îşi catalogă diferitele părţi - ochii verzi mult depărtaţi, sprîncenele conturate, gura care se întindea pretutindeni - şi apoi, pentru o clipă, totul se uni laolaltă, iar chipul ei păru, în sfîrşit, să îi aparţină.

Momentul trecu, impresia se şterse, iar ea se întoarse cu spatele.

- Arată doar ce pot face o rochie fabuloasă şi un machiaj bun.

Kissy păru dezamăgită.

-

Nu te vezi niciodată. î1

- Nu fi caraghioasă.

îşi luă geanta şi fugi jos, la limuzină. Chiar înainte de a urca, ridică privirea către fereastră şi îi văzu pe Michel şi pe Kissy privind-o. Le adresă cel mai încrezător zîmbet larg pe care îl avea. Micuța Scînteie revenise.

Ceea ce nu luase în considerație era Belinda.

Adelaide Abrams îşi coborî uşor mîna de pe brațul lui Fleur şi arătă cu capul spre intrarea galeriei Orlani, unde stătea Belinda, înfăşurată în blană aurie, la fel de fragilă şi de frumoasă ca un fluture. Fleur se chinui sa controleze vîrtejul de emoții care se adunau înlăuntrul ei. Trase adînc aer în piept, apoi din nou, în timp ce Belinda se apropia. Fleur nu îşi văzuse mama de şase ani, şi se simți ca şi cum s-ar fi sfărîmat într-o mie de bucățele de gheață.

Belinda întinse o mînă şi o apăsă pe cealaltă în partea de sus a rochiei, ca şi cum ar fi atins ceva ascuns acolo.

-Oamenii ne privesc, draga mea. Cel puțin, de dra gul aparențelor.

-Nu mai fac pe placul mulțimii.

Fleur îi întoarse spatele şi se îndepărtă de mirosul de Shalimar, de priveliştea liniilor delicat întipărite, ca nervurile unei frunze de toamnă, care încrețeau colțurile ochilor albaştri ai mamei sale.

Traversînd galeria, zîmbi automat şi schimbă cîteva vorbe ici şi colo, cu oameni pe care îi recunoştea. Reuşi chiar să dea un scurt interviu reporterului de la *Harper's.* Dar, în tot acest timp, se întrebă de ce trebuise să se întîmple chiar în seara asta. Cum de ştiuse Belin- da că Micuța Scînteie avea să reapară?

Kissy şi Michel trebuiau să ajungă în curînd. Apariția lor era adevăratul scop, iar prezența Belindei dăduse lotul peste cap.

- Fleur Savagar? Un tînăr îmbrăcat în negru se opri in fața ei şi îi întinse o cutie lungă de la o florărie. O livrare pentru dumneavoastră.

Adelaide Abrams apăru lîngă ea ca prin magie.

- Un admirator?

-Nu ştiu.

Fleur deschise cutia şi dădu la o parte cuibul de hîrtie absorbantă. Dedesubt, se aflau mai mulţi trandafiri albi cu coada lungă... înălţă capul şi privi de-a lungul galeriei. Ochii îi întîlniră pe ai Belindei, iar ea scoase încet unul dintre trandafirii din cutie. Fruntea Belindei se încreţi, şi umerii i se lăsară. Privi lung la trandafirul alb, apoi se întoarse către uşă şi părăsi galeria.

Adelaide analiză cutia.

- Nu este nici un cartonaş.

- Ştiu de la cine sunt.

Fleur cercetă intrarea goală.

- Din întîmplare iniţialele lui sunt J.K.? întrebă Adelaide.

Fleur îşi instală pe chip un zîmbet strălucitor.

-Admiratorii secreţi trebuie să rămînă secreţi. Mai ales cei care şi-au făcut o carieră din a-şi proteja intimitatea.

Adelaide îi făcu vicleană cu ochiul.

- Eşti o fată bună, Fleur, în ciuda scăpărilor tale ocazionale.

Cînd Adelaide dispăru, Fleur vîrî trandafirul înapoi în cutie. Mirosul dezgustător i se împotmoli în nări şi i se agăţă de gîtlej. Fleur aştepta ceva de genul acesta încă de cînd primise telefonul lui Alexi. El o anunţase că nu uitase nimic.

Puse capacul la loc şi lăsă cutia pe o bancă. îşi dorea să îl îndese în cel mai apropiat coş de gunoi, dar nu îşi putea permite, nu cu Adelaide Abrams privind-o. Mai bine să creadă că erau de la Jake. Era băiat mare, putea să aibă şi singur grijă de el. Iar ea avea nevoie de publicitate, şi nu avea nici cea mai mică remuşcare să il folosească, aşa cum şi el o folosise cîndva.

Ii văzu pe Michel şi pe Kissy stînd în pragul uşii. Michel purta un frac alb cu un tricou negru. O îmbr.V case pe Kissy într-o mică versiune roz cu argintiu a unei rochii de bal de absolvire, perfect proporţionată pentru înălţimea ei. Ea se ţinea de braţul lui, feminină şi neajutorată, cu buzele uşor ţuguiate, ca şi cum era gata sa scoată un *boop-boopy-doop'* şoptit.

Fleur ocoli prin mulţime, dînd tuturor ocazia să vadă unde

mergea. Cînd ajunse la intrare, îşi atinse obrajii cu cei doi nou-veniţi şi şopti la urechea lui Michel că Belinda tocmai plecase. El o privi cercetător. Ea nu ştiu ce să îi spună.

Intrarea lui Kissy şi a lui Michel, precum şi întîmpinarea lui Fleur atrăseseră atenţia, exact aşa cum plănuise ea. Cei de la Women's *Wear Daily* ajunseră primii la ei, iar Fleur făcu prezentările. Atît Michel, cît şi Kissy se purtară ca doi adevăraţi campioni, cu o sofisticare plictisită din partea lui şi un nor spumos de exuberanţă roz şi argintie din partea ei. Cînd terminară cu *WWD, Harper's* şi Adelaide Abrams, cei trei se învîrtiră prin galerie, oprindu-se să discute cu toţi cei pe care îi întîlneau. Ea îl prezentă pe fratele ei ca Michel Savagar în loc de Michael Anton. La scurt timp după ce se reîntîlniseră, el decisese să înceteze să se mai ascundă sub un pseudonim.

Michel rămase distant şi misterios, în timp ce Kissy ciripi ca o coţofană, iar Fleur îndreptă conversaţia exact acolo unde dorea.

-Nu-i aşa că fratele meu este cel mai magnific creator...? Fratele meu mi-a făcut rochia. Mă bucur că îţi place... Fratele meu este obscen de talentat. încerc să îl fac să îşi împărtăşească darul, dar este atît de încăpăţînat...

Răspunse întrebărilor despre identitatea lui Kissy cu lin zîmbet.

- Nu-i aşa că este strigătoare la cer? Atît de adorabilă. 1 Jna dintre cele mai iubite fete din Charleston. Şi ro- i liia ei este creată tot de Michel.

Cînd întrebară cu ce se ocupa Kissy, Fleur flutură o mînă.

- Un pic de actorie, dar este mai mult o pasiune.

Privirile invidioase ale femeilor treceau de la incredibilul satin arămiu al lui Fleur la rochia de bal de absolvire reinterpretată a lui Kissy.

-Fratele meu are atît de multe femei care îl roagă să creeze pentru ele, le mărturisi ea, dar deocamdată creează doar pentru mine şi pentru Kissy. In secret, eu sper să schimb asta.

Cîțiva oameni comentară în privința apariției Beli ndei. Fleur răspunse cît putu de scurt, apoi schimbă subiectul. Le spuse tuturor despre noua sa agenție - Fleur Savagar şi Asociații, Management pentru Celebrități - şi lansă invitații în avans pentru marea deschidere pe care plănuia să o organizeze peste cîteva săptămîni. Un chipeş chirurg cardiolog pentru celebrități o invită la cină pentru următoarea seară. Ea acceptă. El era fermecător, iar ea avea nevoie de o ocazie pentru a arăta rochia strîmtă de mătase albastră cu violet pe care io făcuse Michel.

Cînd urcară în limuzină, după petrecere, Fleur se chinuia cu o durere de cap, iar Michel îi luă mîna.

-Eşti epuizată. Nu trebuie să te supui la toate astea, să ştii.

- Ba da, trebuie. Nu am putea cumpăra o asemenea publicitate. Şi apoi, a venit vremea să învăț cum să trăiesc cu cine sunt, iar asta o include şi pe Micuța Scînteie.

Se gîndi la trandafirii pe care îi abandonase la galerie, şi dintrodată le înțelese mesajul la fel de clar de parcă Alexi i-ar fi trimis o scrisoare. O ținuse pe Belinda

departe de viața ei în toți anii aceştia. Acum, o trimisese înapoi.

O săptămînă mai tîrziu, începură telefoanele. De obicei, veneau la ora două dimineața. Cînd Fleur răspundea, auzea muzică în surdină pe fundal - Barbra Streisand, Neil Diamond, Simon and Garfunkel -, dai cel care suna nu vorbea niciodată. Fleur nu avea nici o dovadă clară cum că apelurile veneau de la Belinda. Nici un miros de Shalimar nu ieşea în mod magic din telefon. Dar, cu toate astea, era sigură.

închidea fără să spună o vorbă, dar începu să se obişnuiască cu telefoanele şi, de fiecare dată cînd cotea pe după un colț, se trezea aşteptîndu-se ca Belinda să apară.

Fleur îl obligă pe Michel să îşi închidă magazinul şi să-i aducă pe oamenii care se ocupaseră de buticul Kamali pentru a remodela spațiul cu zone mai bune de prezentare, cu o vitrină mai elegantă şi cu numele Michel Savagar inscripționat deasupra uşii cu litere roşii îndrăznețe pe un fundal purpuriu.

Ea şi Kissy deveniră imediat parte integrantă a scenei sociale din New York. Oriunde mergeau, purtau minunatele creații ale lui Michel. Luară prînzul la Orsini's apoi trecură pe la David Web ca să ridice un fleac de 18 carate, pe care mai tîrziu una din ele îl înapo- ie, pentru că „Nu era tocmai ceea ce căuta". Opriră la Helene Arpels pentru o nouă pereche de pantofi de seară, apoi dansară la Club A sau la Regine's. în timp ce luară prînzul, făcură cumpărături şi dansară, purtară rochii de mătase care pluteau ca spuma mării în jurul şoldurilor lor, un mic jerseu albastru subțire, cu o cusătură laterală adunată, şi o rochie de seară care lucea cu grupuri de paiete roşii ca tomatele. într-o săptămînă, fiecare persoană în vogă interesată de modă din New York începu să întrebe de rochiile lui Michel Savagar. Exact aşa cum sperase, lumea începu să şi le dorească şi mai mult atunci cînd descoperi că hainele nu erau disponibile.

Fleur şi Kissy îl bîrfeau în mod fățiş pe Michel.

- Bunica mea l-a stricat cu toți banii pe care i i-a lăsat, i se destăinui Fleur lui Adelaide Abrams la un banchet la Chez Pascal, acolo unde etalase şi o rochie petrecută de mătase, imprimată cu nuferi diafani. Oamenii care nu sunt nevoiți să muncească pentru a trăi devin leneşi.

In următoarea zi se destăinui bîrfitoarei soției a moştenitorului unui centru comercial:

- Michel se teme că mercantilismul îi va înăbuşi creativitatea. Dar *lucrează* la ceva, iar eu am unele planuri... Ah, nu contează.

Kissy fu mai puțin subtilă:

-Sunt aproape sigură că, în secret, pune laolaltă o colecție, spuse ea tuturor.

Şi apoi, gura ei ca mărul caramelizat formă un botic, şi ea mîngîie fusta ținutei ca o acadea, pe care o etala în ziua aceea.

-Nu mi se pare corect că nu mi se destăinuie. In afară de sora lui, eu îi sunt cea mai bună prietenă, şi pot ține un secret la fel de bine ca oricine.

în vreme ce Fleur şi Kissy duceau vorba despre idealismul şi indiferența lui Michel față de succesul comercial, Michel lucra optsprezece ore pe zi supraveghind fiecare detaliu al unei colecții pe care o finanța cu ultimii bani ai lui Solange Savagar.

Fleur supraviețuia cu doar patru ore de somn. în fiecare minut pe care nu îl petrecea făcînd pe fata sociabilă, se afla în biroul ei, asistînd la interviuri pentru angajare, planificînd petrecerea de deschidere şi evitînd ultimii muncitori. Cîțiva actori o abordaseră pentru a fi reprezentați de ea, dar nici unul dintre ei nu avea calitățile speciale pe care le căuta ea.

Lui Fleur îi plăcea la nebunie felul în care ieşise renovarea vilei, în ciuda provocărilor pe care le pusese structura ei. Birourile ei ocupau partea mai mare din față, iar încăperile de locuit partea mai mică'din spate. Decorase spațiile pentru birouri în alb şi negru, cu explozii de gri şi indigo. Biroul ei personal şi zona recepției ocupau partea din față a parterului, iar celelalte birouri se aflau pe balconul de

deasupra. Adăugase o balustradă tubu- lară şi coloane negre în stil art deco cu margini cromatc pentru a împrejmui balconul, alături de o scară curbată deschisă, care arăta ca şi cum în orice clipă Fred As- taire şi Ginger Rogers aveau să o coboare dansînd pe *The* **Continental[17].**

Primii săi angajați fură Will O'Keefe, un roşcat vesel din Dakota de Nord, care era un agent de publicitate şi impresar experimentat, şi David Bennis, cu păr cărunt şi aer de profesor, care avea să se ocupe de managementul afacerii şi de cel financiar şi care, în plus, avea să den agenției ei o notă de stabilitate. Angajă şi o mamă singură, pe nume Riata Lawrence, pe post de şef al biroului. Deocamdată, nu avea destui clienți cît să îi țină ocupați pe toți patru, dar făceau cu toții parte din fațada de succes pe care trebuia să o creeze, alături de biroul ei minunat decorat şi îmbrăcămintea de lux.

Cu o săptămînă înainte de deschidere, Will păşi peste ultima folie de protecție din fața biroului ei. Din moment ce nu deschideau în mod oficial înainte de petrecere, purta blugi şi un hanorac portocaliu cu Mickey Mouse, în locul garderobei de director pe care Michel io creaseă.

-Ai ajuns din nou în rubrica lui Abrams, zise Will. Din păcate, aceasta nu este una dintre capcanele noastre.

Fleur luă ziarul şi citi.

> *Belinda Samgar şi-a petrecut după-amiaza de ieri în magazinul pentru bărbați al lui Yves Saint Laurent, ajutîndu-l pe idolul în vîrstă de treizeci de ani Shawn Howell să aleagă un set nou de cearceafuri de mătase YSL. Ne* **întrebăm** *ce are de spus despre toată acea lenjerie soțiorul Alexi Savagar, industriaşul francez-*

Fleur nu o mai văzuse pe Belinda de la galeria Orlani, Jin urmă cu două săptămîni, dar primea în continuare telefoanele de la miezul nopții.

în următoarea zi, Will îi arătă cel mai nou articol al lui Adelaide.

---

[17] Melodie pe care cei doi au dansat în filmul *Divorțul vesel* din anul 1934

Sfiaten *Howell s-a giugiulit cu Belinda Savagar în Elm Room de la Tavern on the Green. Cine spune că iubirea din interes dintre persoane intre care există o diferență semnificativă de vîrstă nu funcționează***? Shaum** *ți Belinda par să se înțeleagă foarte bine. Nici un comentariu de la Micuța Scînteie Fleur Savagar, chiar dacă ea şi Shawn au fost cîndva o pereche.*

Ce mai pereche! Fleur îl detestase pe Shawn Howell de la prima lor întîlnire aranjată.

Adelaide continuă să scrie:

învrăjbirile vechi se sting greu. Poate mama şi Micuța Scînteie se vor împăca înainte de Crăciun. Pace pe pămînt, fetelor!

Fleur aruncă ziarul în coşul de gunoi.

Tocmai închisese telefonul după o conversație cu un alt actor pe care nu dorea să îl reprezinte, cînd Will O'Keefe băgă capul în biroul ei, cu fața lui pistruiată acum palidă.

-Avem o mare problemă. Ieri, Olivia Creighton a sunat ca să se ia de mine pentru că nu şi-a primit invitația la deschidere. I-am trimis o alta şi nu m-am mai gîndit la asta pînă în urmă cu o oră, cînd Adelaide Abrams a sunat cu aceeaşi plîngere. Fleur, am verificat. Nimeni nu şi-a primit invitația.

-Este imposibil. Le-am pus la poştă cu mult timp în urmă.

-Asta am crezut şi eu. Expresia îi deveni şi mai gravă. Tocmai am vorbit cu Riata. Le avea pe birou, într-o

cutie deschisă. în ziua în care plănuia să le trimită, a venit de la masa de prînz, şi nu mai erau. A presupus că le-am trimis eu. Din păcate, nu s-a deranjat să verifice.

Fleur se afundă în noul ei scaun de birou şi încercă să gîndească.

-Vrei să sun pe toată lumea? întrebă el. Să le explic ce s-a întîmplat şi să le fac invitația prin telefon? Sau ar trebui să schimbăm data? Mai avem doar patru zile.

Fleur se hotărî.

- Fără telefoane şi fără explicații. Pune ca noi invitații să fie livrate personal în după-amiaza aceasta, cu flori de la Ronaldo Maria. Avea să o coste o avere, dar, dacă ar fi încercat să explice situația, nu ar fi făcut altceva decît să pară incompetentă. Ca să mă liniştesc, verifică restul angajamentelor. Hai să ne asigurăm că nu au mai avut loc şi alte scăpări.

El se întoarse zece minute mai tîrziu şi, chiar înainte ca el să apuce să vorbească, ea îşi putu da seama că aducea veşti proaste.

-Cineva a contramandat serviciile furnizorului de mîncare săptămîna trecută. Acesta are programată o altă petrecere pentru data noastră.

- Minunat, murmură Fleur. Este absolut minunat.

îşi frecă ochii şi îşi petrecu restul după-amiezii căutînd un nou furnizor.

Următoarele patru zile, munci pînă la epuizare şi aşteptă un alt dezastru. Nu se petrecu nimic ieşit din comun, dar nu se putu relaxa şi, pînă în după-amiaza deschiderii, se simți cu nervii întinşi la maximum. Ieşi pentru o întîlnire rapidă cu un nou impresar. Cînd se întoarse, un Will brăzdat de funingine o întîmpină la intrare.

-Am avut un incendiu.

Stomacul ei se prăbuşi.

- Este cineva rănit? Cît de grav a fost?

-Ar fi putut fi mai rău. Eu şi David eram în hol, şi am simțit miros de fum venind de la subsol. Am înhățat un extinctor şi am stins focul înainte să provoace prea multe pagube.

- Eşti bine? Unde este David?

- Suntem bine amîndoi. Se curăță.

- Slavă Domnului! Cum a pornit? Ce s-a întîmplat?

Will îşi trecu dosul mîinii peste obrazul mînjit.

- Mai bine te-ai uita singură.

în vreme ce îl urma către subsol, se cutremură la gîndul a ceea ce s-ar fi întîmplat dacă incendiul ar fi izbucnit în seara aceea, cînd casa ar fi fost plină de oameni. El arătă către fereastra spartă direct deasupra unor lemne arse, pe care muncitorii nu apucaseră să le arunce. Fleur se apropie şi împinse cioburile de pe podea cu vîrful adidasului.

- A fost spartă de afară.

-Am coborît aici azi-dimineață, spuse Will, şi nu era aici nimic ce putea lua foc. Nici cutii cu vopsea, nici terebentină, nimic de genul acesta. Nişte derbedei în căutare de adrenalină au spart probabil fereastra şi au aruncat ceva înăuntru.

Numai că era ora cinci după-amiaza, nu tocmai ora la care derbedeii ieşeau la vînătoare.

-Aeriseşte, zise ea. Eu mă voi ocupa de etaj.

într-o oră, îndepărtaseră lemnele arse şi dăduseră cu parfum Opium ca să ascundă mirosul înțepător. Cînd Will dădu să plece ca să se îmbrace pentru petrecere, ea îl opri.

-Apreciez ceea ce ați făcut tu şi David. Mă bucur doar că nu a fost nimeni rănit.

- Face parte din munca noastră. îşi încheie ultimul nasture şi se întoarse să plece. Ah, am uitat... Au venit flori cînd erai plecată. Riata le-a pus în apă. A spus că nu aveau nici un bilețel.

Fleur merse în biroul ei. Florile se aflau pe masa ei de lucru într-o vază înaltă cromată.

O duzină de trandafiri albi.

capitolul 22

Fleur se opri la jumătatea scării circulare şi zîmbi în jos, către oaspeții ei. Un asortiment variat de directori din industria de divertisment şi din cea de publicitate îşi făcuseră apariția, alături de destule chipuri faimoase cît să îi facă

fericiți pe reporterii şi fotografii pe care îi invitase Will. Michel se întrecuse pe sine cu rochia strîmtă cu mîneci lungi din mătase ecru pe care o crease pentru ea. Partea de sus strălucea cu maci în relief din mărgele mici maronii şi cafenii. La ordinele lui Michel, îşi prinsese părul intr-un conci jos, la baza cefei, şi îl străpunsese cu un bețişor cu pietre prețioase. Micuța Scînteie se ridica la înălțimea numelui ei.

Cvartetul de jazz care cînta pe balcon îşi încheie piesa. Mulțimea tăcu treptat şi îşi ridică admirativ privirea spre ea. Ea îşi folosi vechile lecții de actorie şi lăsă impresia că făcea astfel de lucruri tot timpul.

-Bine ați venit, cu toții, la deschiderea oficială a agenției Fleur Savagar şi Asociații, Management pentru Celebrități.

Oaspeții ei aplaudară politicos, însă ea observă scepticismul pe mai multe chipuri. îi prezentă pe Will şi pe David, apoi vorbi cu entuziasm despre trupa lui Si- mon şi despre noul rol al Oliviei Creighton din *Dragon\ Bay.* în cele din urmă, îi făcu semn lui Michel să i se alăture pe scară.

- Sunt foarte tristă să anunț că talentatul meu frate, Michel Savagar, îşi va împărtăşi cu lumea creațiile incredibile în luna noiembrie, cînd îşi va scoate prima colecție. Captase atenția femeilor din mulțime, şi, de data aceasta, aplauzele fură mai viguroase. Se prefăcu a se uita încruntată către el. Din nefericire, asta înseamnă că nu voi mai fi cea mai importantă clientă a lui.

-Tu vei fi întotdeauna extrem de importantă pen tru mine, zise el, cu un accent mai pronunțat decît de obicei, lucru care ar fi făcut-o să rîdă dacă nu ar fi fost ea cea care îi sugerase să îşi accentueze rădăcinile franțuzeşti.

Reporterii mîzgăliră cu furie în carnetele lor cînd ea anunță detaliile prezentării. Le mulțumi oaspeților pentru prezență, cvartetul de jazz începu să cînte din nou şi binevoitorii îl înconjurară pe Michel. întinse mîna către o cupă de şampanie cînd Kissy se apropie.

- Bună treabă, Fleurinda. I-ai prezentat pe toți clienții tăi, cu excepția mea.

- Pentru tine, am alte planuri, draga mea. După cum

foarte bine ştii.

Kissy îşi desprinse privirea de la un producător muzical arătos.

- Olivia Creighton nu vrea să vorbească decît despre noul ei rol din Dragon's *Bay.* Sunt doar şase episoade, şi nici măcar nu este un rol principal.

- Pun pariu că va fi cînd Olivia va termina cu el.

Fleur luă o gură de şampanie.

- Serialele de noapte sunt fierbinți, iar ea este perfectă pentru televiziune. Cred că ar putea ajunge la fel de mare ca Joan Collins.

îi luase lui Fleur aproape o lună să îi convingă pe producătorii serialului să o lase pe Olivia să dea audiție şi apoi alte cîteva zile să o convingă pe Olivia că să fie obligată să dea audiție era mult mai puțin umilitor decît să facă reclame comerciale la apartamente. Dar, de îndată ce producătorii o auziseră citind, îi oferiseră slujba. Banii erau departe de a fi impresionanți, dar Fleur avea să repare asta data următoare. Frumusețea matură şi sexy a Oliviei şi atitudinea încrezătoare le atrăgeau pe femeile de vîrstă mijlocie, iar Fleur paria că toate astea aveau să se traducă în audiență crescută pentru serial.

Chipeşul producător muzical dispăru, şi Kissy îşi îndreptă, în sfîrşit, atenția către Fleur.

- Arăți incredibil în seara asta. Un pic intimidant.

- Serios? Cum?

-Asemenea „celeilalte femei" din filme. Sofisticata zeiță-ticăloasă blondă care încearcă să fure protagonistul actriței cu obrajii roşii.

- Excelent.

O zeiță-ticăloasă blondă nu trebuia să îşi facă griji pentru lucrurile mărunte din viață. Ori pentru lucrurile mari - cum ar fi faptul că Alexi Savagar încerca să o distrugă.

Le spusese lui Kissy şi lui Michel despre incendiu, dar nu menționase implicarea lui Alexi. Din momentul în care Belinda intrase în galeria Orlani, Alexi se jucase de-a

şoarecele şi pisica. Invitaţiile care lipseau era un lucru destul de grav, dar, în după-amiaza aceasta, el trecuse la lucruri cu adevărat grave.

Kissy o înghionti.

- I-ai văzut pe Michel şi pe Simon?

- Dezamăgitor.

Cu dimensiunea lui impresionantă şi capul ras, Si- mon fusese cel mai notabil bărbat din mulţime pentru toată lumea, mai puţin pentru Michel.

- Amîndoi au gusturi atît de proaste cînd vine vorba despre bărbaţi, zise Kissy. Bănuiesc că nu ar trebui să fim surprinse de faptul că nu şi-au acordat atenţie unul altuia.

- Fraierul ăla de Damon nu pleacă de lîngă Michel.

Kissy se încruntă.

-Michel şi Simon sunt nişte oameni extraordinari. Tentaţia de a face pe peţitoarea este aproape irezistibilă.

Fleur îl privi pe Michel rîzînd de ceva ce spusese Damon.

- Nu este treaba noastră.

- Ştiu că ai dreptate.

-Michel nu se bagă în viaţa mea personală, iar eu îi datorez aceeaşi politeţe.

- Eşti o soră bună.

-Ce zici despre o mică serată peste cîteva săptămîni?

- Exact la ce mă gîndeam. Cu treaba asta încheiată, Kissy începu să cerceteze mulţimea. Nu mi-ai spus, oare, că l-ai invitat pe Charlie Kincannon?

întrebarea păru spontană, dar Fleur nu se lăsă păcălită.

- Îhî.

- Ţi-a dat de înţeles că vine?

- Nu sunt sigură. Nu ai vorbit cu el?

- Nu, de vreo două săptămîni.

- Probleme?

Kissy ridică din umeri.

- Cred că este gay ori ceva.

-Doar pentru că un bărbat fabulos te ignoră nu înseamnă că este gay.

- Nu este deloc fabulos.

- Christie Brinkley pare să creadă asta. Am auzit că au fost împreună.

Era un lucru al naibii de urît să îşi mintă prietena, dar Kissy refuza să îl ia în serios pe Charlie, iar Fleur hotărî că scopul scuza mijloacele.

- Christie Brinkley! Trebuie să fie cu treizeci centimetri mai înaltă decît el.

- Charlie este foarte încrezător în sine sub fațada de tocilar şi de bărbat fabulos de bogat. Nu cred că îi pasă prea mult de exterior.

-Chiar nu îmi pasă, spuse pe un ton dispreţuitor Kissy. Şi apoi, Christie nu mi s-a părut niciodată chiar atît de atrăgătoare.

- Da. Ce este atît de grozav la trăsături perfecte şi un trup magnific?

- Crezi că merit asta, nu-i aşa?

-O, da.

- Nu m-am îndrăgostit de el, aşa că şterge-ţi expresia aia îngîmfată de pe faţă. Charlie nu este interesat de mine în felul acela. Suntem prieteni.

Will o trase pe Fleur ca să stea de vorbă cu un reporter, înainte ca aceasta să îi poată sugera lui Kissy să înceteze cu vrăjelile. Cînd termină de pozat pentru fotografi, se ciocni de Shawn Howell, care nu fusese, cu siguranţă, pe lista invitaţilor săi. Faţa de idol adoles centin a lui Shawn nu era nici pe departe la fel de dră guţă la vîrsta de treizeci de ani cum fusese la douăzeci şi doi, cînd Fleur fusese nevoită să îndure întîlnirile pe care Belinda i le aranjase. De atunci, cariera lui se prăbuşise, şi se zvonea că datora Fiscului un sfert de milion de dolari.

-Salut, frumoaso. Trecu pe lîngă obrazul ei şi o sărută direct pe gură. îi atinse buza de jos cu limba. Nu te deranjează cîţiva oaspeţi neinvitaţi la petrecerea ta, nu-i aşa?

Un blitz scînteie lîngă ei.

- Se pare că nu.

- Hei, este vorba despre afaceri, nu?

El zîmbi larg şi îşi trecu mîna pe spatele ei, ca un licean care verifica dacă poartă sutien.

-Am auzit că eşti în căutare de clienţi, iar eu caut un nou agent, aşa că poate te voi încerca.

- Nu cred că ne potrivim. Dădu să se strecoare pe lîngă el, apoi se opri, căci o străbătu un sentiment de groază. Ce ai vrut să spui prin „cîţiva oaspeţi nepoftiţi"?

- Belinda aşteaptă în biroul tău. Mi-a cerut să-ţi spun.

Pentru o clipă, Fleur fu tentată să părăsească propria petrecere, dar nu mai fugea, iar asta era ceva ce nu putea suferi amînare.

Belinda stătea cu spatele la uşă, privind o litografie a lui Louise Nevelson pe care Fleur o cumpărase cu profitul dintr-o livrare de paladiu. Privind la linia mică şi dreaptă a spinării mamei sale, Fleur simţi un junghi de dor. îşi aminti cum obişnuia să se arunce în braţele Be- lindei cînd mama ei apărea la intrarea mănăstirii, cum îşi îngropa faţa în gîtul acesteia. Belinda fusese singura ei apărătoare. O apărase împotriva călugăriţelor şi îi spusese că era cea mai minunată fată din întreaga lume.

- Iartă-mă, scumpo, zise Belinda. Ştiu că nu vrei să mă aflu aici.

Fleur merse şi se aşeză în spatele biroului său, folosin- du-şi autoritatea ca să se protejeze de potopul de emoţii dureroase care o făceau să îi vină să traverseze în fugă încăperea şi să strîngă puternic în braţe persoana la care ţinuse cîndva mai mult decît la oricine altcineva.

- De ce ai venit?

Belinda se întoarse. Purta o rochie bleu cu volane şi tocuri franţuzeşti de mătase cu funde albastre care se legau în jurul gleznelor. Ţinuta era prea tinerească pentru o femeie în vîrstă de patruzeci şi cinci de ani, dar arăta perfect pe ea.

- Am încercat să stau departe. încă de cînd am văzut trandafirii albi, în noaptea aceea la Orlani... Dar nu am mai rezistat.

- Ce au însemnat trandafirii pentru tine?

Belinda mînui stîngace încheietoarea cu pietre preţioase a genţii ei de seară şi băgă mîna înăuntru pentru o ţigară.

-Nu ar fi trebuit să distrugi Royale-ul. Scoase o brichetă aurie şi o aprinse cu degete nesigure. Alexi te urăşte.

- Nu îmi pasă.

Fleur îşi detestă vocea sugrumată.

- Alexi nu înseamnă nimic pentru mine.

-Am vrut să îți spun, zise Belinda încetişor. Nu vei şti niciodată de cîte ori am vrut să îți spun despre adevăratul tău tată. Cu o privire pierdută, se uită dincolo de birou. Timp de trei luni, am trăit împreună la Grădina lui Allah. Errol Flynn a fost o mare vedetă, Fleur. Un nemuritor. Semeni atît de mult cu el!

Fleur îşi coborî mîna pe birou.

-Cum ai putut să mă minți? Toți anii aceia! De ce nu mi-ai putut spune adevărul, în loc să mă laşi să mă întreb de ce tatăl meu mă alungase?

- Pentru că nu am vrut să te rănesc, scumpo.

-Minciunile tale dor mai mult decît ar fi putut adevărul să doară vreodată. în tot timpul acela în care

am crezut că era vina mea pentru că Alexi m-a alungat din familie.

- Dar, scumpo, dacă ți-aş fi spus adevărul, m-ai fi urît.

Mama ei părea fragilă şi lipsită de apărare, iar Fleur nu mai putea suporta să asculte. Se strădui să îşi recapete stăpînirea de sine.

- De ce te-a trimis Alexi la mine? Ştiu că el a făcut-o.

Belinda rîse uşurel, nervos.

- Pentru că el crede că nu îți sunt de nici un ajutor. Nu este caraghios, scumpo? Cînd am văzut trandafirii, în noaptea aceea, la galerie, am înțelese că el voise să merg la tine. Acesta este motivul pentru care am stat departe.

- Pînă în seara aceasta.

-Nu am mai rezistat. Trebuia să văd dacă putem să o luăm de la capăt. îmi este atît de dor de tine, scumpo.

Fleur rămase nemişcată şi o fixă pe Belinda cu privi rea. Treptat, mama ei se ofili.

-Voi pleca acum. Ai grijă la Alexi. Se îndreptă către uşă. Şi ține minte. Nu am vrut niciodată să te rănesc. Te iubesc prea mult.

Chiar şi după atîta timp, Belinda tot nu înțelegea că ceea ce făcuse era greşit. Fleur se prinse de marginea biroului său.

- M-ai dat ca pe o curvă.

Belinda păru confuză.

- Era vorba despre Jake Koranda, scumpo. Nu te-aş (i dat niciodată altcuiva.

Ezită o clipă, apoi se strecură pe uşă.

Pînă la plecarea ultimului oaspete, Fleur era epuizată, dar petrecerea de deschidere fusese un mare succes, care merita fiecare muşchi obosit. Se strecură în holul de la intrare şi trecu prin uşa care ducea la apartamentele el din partea din spate a casei. Simți mirosul eucaliptulu) pe care îl îngrămădise în coşulețe de trestie, singurul element decorativ pe care contul ei bancar i-l permitea deocamdată. Intrînd în sufragerie, aprinse luminile,

apoi se prăbuşi pe canapeaua de mîna a doua. Un şal de caşmir cu ciucuri îi ascundea cu greu vechimea, dar încăperea tăcută începu să îi domolească tensiunea.

Ferestrele cu panouri metalice ample din fața ei proveneau de la o veche fabrică de textile din Noua Anglie. Prin ele, îşi văzu grădina micuță, cu dantelăriile ei din ramurile copacilor. Piracanta cu fructele ei de un portocaliu aprins se cățăra pe zidurile de cărămidă. Cîndva^ această încăpere goală avea să fie un adevărat rai. îşi imagină o combinație caldă de mobilă din lemn de nuc, covoare confortabile şi mese antice pline cu flori.

Sufrageria de la etajul al doilea era o mansardă deschisă mărginită de o balustradă. Fleur merse desculță pînă la balustradă. Privi prin întinderea de ferestre industriale către bucătărie şi către sala de mese de dedesubt. Pe podeaua din cărămidă învechită se afla masa antică de cireş pe care Michel i-o dăruise drept cadou de casă nouă. Acum, aceasta era înconjurată de scaune desperecheate, dar cîndva locul lor avea să fie luat de unele vechi şi frumoase cu spătare de piele şi aveau să apară covoare țesute manual.

Stinse luminile din sufragerie şi îşi croi drum către dormitor, descheindu-şi fermoarul rochiei şi scăpînd de ea. în sutien şi o pereche de pantalonaşi, traversă podeaua goală a dormitorului către şifonier. Cea mai Inimoasă garderobă de lux din New York era ascunsă Intr-un dormitor cu doar o comodă de mîna a doua, un scaun care scîrțiia şi un pat dublu căruia îi lipsea tăblia. Aprinse lumina din dulap şi îşi atîrnă rochia. în timp ce privea admirativ frumoasele haine pe care Michel le făcuse pentru ea, îşi scoase agrafele din păr. în vreme ce şi le scotea, zări ceva cu colțul ochiului. Cu răsuflarea tăiată, se întoarse.

Jake era lungit pe patul ei, dormind. Acesta ridică brațul şi îşi acoperi ochii.

- Chiar trebuie să faci atîta zgomot?

Ornamentele cu pietre prețioase îi căzură din degete. Merse furioasă către pat, cu părul fluturînd.

-Ce cauți aici? Ieși! Cum ai intrat? Jur...

- Secretara ta mi-a deschis. Căscă. Crede că sunt un actor mai bun decît Bobby De Niro.

- Nu ești. Tot ce știi să faci este să zîmbești disprețuitor și să te încrunți. își dădu părul de pe față. Și nu aveai nici un drept să îți dezlănțui farmecele ieftine asupra secretarei mele. Mai întîi, focul de la subsol, apoi Belinda și acum asta. Lovi cu piciorul salteaua. Ieși de-aici! Asta este casa mea.

El aprinse lumina de lîngă pat, iar trupul ei - același trup care refuza să se trezească pentru oricare dintre bărbații pe care îi întîlnise - se trezi la viață. Deși își răsese mustața și se tunsese de la petrecerea pe plajă, Jake nu arăta mai civilizat. Arăta sălbatic, masculin și infinit de atrăgător.

El se sprijini într-un cot și începu propria inspecție, care ei îi aminti de faptul că se afla în fața lui într-un sutien cu jumătate de cupă, de culoarea vaniliei, și niște pantalonași de satin asortați. El își șterse colțul gurii.

-Toată lenjeria ta arată astfel?

-Mai puțin chiloții mei cu prăjiturele cu căpșune. Acum, mută-ți fundul de pe patul meu.

-Ai putea să îți pui un halat, poate? Ceva flaușat care să miroasă a grăsime.

-Nu.

El se ridică în capul oaselor și își lăsă picioarele deșirate peste marginea patului.

- Înțeleg că ești supărată că nu am ajuns la petrecerea ta, dar petrecerile nu sunt pe placul meu. Totuși, a fost drăguț din partea ta să mă inviți.

- Nu te-am invitat.

Probabil că Will o făcuse. își înșfăcă halatul de pe un scaun aflat lîngă pat și își vîrî brațele în mîneci. Ochii lui Jake o măsurară.

- Este prea tîrziu să mă răzgîndesc în ceea ce privește mirosul de grăsime?

Ea își aminti ce spusese Kissy despre zeița-ticăloasă blondă și rece. își încrucișă brațele peste sîni și încercă să își intre în rol.

- Ce vrei?

- Am o propunere de afaceri pentru tine, dar nu pari să ai chef de discuții. Se ridică și se întinse. Putem vorbi dimineață, în timp ce îmi pregătești micul dejun.

- Ce fel de afaceri?

- Dimineață. Unde ai vrea să dorm?

- Pe o bancă, în parc.

El se așeză din nou pe patul ei.

- Mulțumesc, aici va fi perfect. O saltea bună, tare.

Ea îi aruncă cea mai rece privire a ei și încercă să își dea seama cum să rezolve treaba asta. Oricît și-ar fi dorit, nu îi putea ignora comentariul despre propunerea de afaceri, și era evident că el nu avea să spună mai multe în noaptea aceea.

- Poți lua camera de la capătul holului, se răsti ea. Patul este prea scurt pentru tine, iar salteaua este plină de cocoloașe, dar, dacă lovești în perete, șobolanii nu te vor deranja prea tare.

- Ești sigură că nu te vei simți singură aici, doar tu?

-A, nu. Abia aștept să dorm singură măcar o dată.

El miji ochii.

- îmi pare rău că îți stric socotelile.

Ea zîmbi.

- Este în regulă. O fată are nevoie din cînd în cînd de un somn de frumusețe.

Asta îi închise gura și îl făcu să o lase în pace.

Ea intră mînioasă în baie și dădu drumul la apă ca să se spele pe față. Ce fel de afacere avea el în gînd? Era posibil ca el să vrea ca ea să îl reprezinte? Ideea îi făcu stomacul să se strîngă. Numele lui Jake Koranda pe lista clienților ei i-ar fi adus instant credibilitate. într-o clipă, toate grijile legate de viitorul agenției ei ar fi dispărut.

Reveni la realitate. O vedetă consacrată nu s-ar da pe mîna unui nou management doar pentru că acel manager se întîmpla să fie o veche amantă. Doar dacă

nu cumva el se simțea vinovat şi voia să se revanşeze față de ea.

Foarte puțin probabil. își clăti fața şi întinse mîna după un prosop. Totuşi... dacă l-ar fi obținut pe Jake drept client, ar fi făcut un pas uriaş spre a transforma Fleur Savagar şi Asociații intr-un model clasic de management pentru celebrități.

Cea mai curajoasă, cea mai rapidă, cea mai puternică...

A doua zi dimineață se trezi tîrziu, simțind mirosul de cafea proaspătă venind din bucătărie. își trase pe ea un trening ponosit şi își legă părul într-o coadă de cal. Cînd ajunse în bucătărie, îl găsi pe Jake aşezat la masă, cu picioarele întinse în față în timp ce îşi bea cafeaua. Ea merse la frigider şi îşi turnă un pahar de suc de portocale. Trebuia să joace bine.

- Fac pîinea prăjită dacă faci tu ouăle, zise ea.

-Eşti sigură că poți face față responsabilității? Din cîte îmi amintesc, gătitul nu este punctul tău forte.

- Motiv pentru care tu faci ouăle.

Scoase un carton de ouă şi i-l puse pe blat, alături de un bol de inox. Apoi, luă un grepfrut, îl aruncă pe un tocător de lemn şi îl reteză cu o lovitură zdravănă.

-Ai grijă.

- Mă pregătesc pentru lucruri mai mari şi mai bune. Făcu semn către un sertar. Dacă Bird Dog are nevoie de un şorț, poate găsi acolo unul. Ignoră volanul roz.

- Eşti foarte cumsecade.

Nici unul din ei nu mai rosti vreo vorbă pînă cînd fură aşezați față în față la masa mare. Ea abia putu să îşi înghită pîinea prăjită. în lumina clară a unei noi zile, ideea că el ar putea semna cu ea părea chiar şi mai improbabilă, dar trebuia să ştie sigur. Luă o gură din cafea.

-Nu ai o casă incredibil de scumpă pe undeva prin Village?

- Ba da, dar prea mulți oameni mă deranjează acolo, aşa că, uneori, dispar. Acesta este unul dintre lucrurile

despre care voiam să îți vorbesc. Putem cădea la o înțelegere în ceea ce privește podul tău?

- Podul meu?

- Secretara ta mi l-a arătat aseară, cînd mi-a făcut turul casei. Este un spațiu grozav - intim, autonom. Am nevoie de un loc în care să mă ascund pentru o vreme, ca să lucrez. Un loc în care nimănui să nu îi dea prin minte să mă caute.

Nu îi venea să creadă. Jake nu o voia ca agent. Căuta o gazdă! Dezamăgirea o făcu să se înece. își aruncă șervetul.

- Ești atît de obișnuit ca oamenii să te pupe în fund, încît ai impresia că voi face la fel? Se ridică de pe scaun și arătă cu degetul către ușă. Nu vei locui în casa mea. Niciodată. Acum, ieși. M-am săturat să te văd.

El își șterse farfuria cu o bucățică de pîine prăjită.

-Voi lua asta ca pe un categoric „poate".

-Nici măcar să nu încerci să faci pe amuzantul. Ai...

- Lasă-mă să termin. Ți-am spus azi-noapte că am o propunere de afaceri. Ia loc și mănîncă acele excelente ouă bătute, cît timp discutăm.

Ea luă loc, dar nu se atinse de porția ei. El își împinse farfuria și se șterse la gură cu șervetul.

-Nu pot continua astfel. Filmul cu personajul Cali- ber este gata, și îmi iau șase luni libere ca să pot începe să scriu din nou. Dacă nu rezolv treaba asta acum, nu o voi face niciodată. Vreau ca tu să mă reprezinți.

Nu îi venea să creadă că îl auzise bine. Voia ca ea să îi fie agent? Starea ei de spirit se schimbă. Relația lor anterioară avea să facă din asta cea mai dificilă provocare pe care ar fi putut-o înfrunta, dar era destul de puternică încît să îi facă față. Se strădui să se adune.

-M-aș bucura să te reprezint. Știu că îți pot ușura viața. După cum poate ai auzit, ofer management complet unui grup de clienți de elită. Mă pot ocupa de toate afacerile tale și de partea legală, de negocierea ofertelor pentru filme, de publicitate...

El o întrerupse fluturînd din mînă.

- Am oameni buni care fac toate astea.

Ea îngheță.

- Atunci, ce îmi oferi, mai exact?

-Vreau ca tu să te ocupi de tot ce scriu.

Ea îl privi cu ochii mari.

-Mare lucru!

- Dacă vrei ca numele meu să se afle pe lista ta de clienți, aceasta este modalitatea de a-l obține.

- Nu ai mai scris nimic de la *Eclipsai* Ii venea să urle. Numele tău ca scriitor pe lista clienților mei nu îmi va aduce nimic în afară de chicoteli pe seama mea.

îşi înşfăcă farfuria şi o duse în chiuvetă.

-Tu eşti cea care m-a blocat, puştoaico. Acum, nu îți rămîne decît să mă deblochezi.

Farfuria se sparse, pentru că ea o puse jos prea tare.

- De ce tot spui asta?

- Problema a început odată cu venirea ta.

- Acesta nu este un răspuns.

Scaunul lui zgîrie podeaua.

-Nu vei primi un alt răspuns.

Ea nici măcar nu încercă să îşi ascundă duşmănia.

- Şi cum se presupune că ar trebui să te deblochez?

- Cum crezi de cuviință. înainte ca ea să apuce să îi tragă una, el se întoarse către cafetieră. Am nevoie de ajutor ca să trec de blocaj. Ruptura s-a petrecut cînd lucram la *Eclipsa.*

Ea aruncă la gunoi farfuria spartă.

-Nu *trebuie* să scrii. Cu siguranță, nu ai nevoie de bani.

-Mă ocup cu scrisul, Flower. Actoria este satisfăcătoare şi m-a făcut bogat, dar scrisul este cel care mă lasă să respir. Se întoarse cu spatele, ca şi cum faptul că mărturisise chiar şi atît de puțin îl făcuse vulnerabil. Nu voi sta în nasul tău. Tot ce îmi doresc este intimitate. Şi nu este nevoie să îți spun că, dacă încep să scriu din nou, agenția ta va lua mare parte din bănet.

- Este un mare „dacă". Şi de ce trebuie să scrii în casa mea?

La întrebarea ei, el ridică din umeri.

- Pur şi simplu.

Acelaşi Jake. Flutura bucățele din el însuşi în fața ei, apoi

le lua înapoi, înainte ca ea să apuce să le vadă aşa cum trebuia. Dar, deşi o duzină de gînduri veninoase îi trecură prin minte, înțelese că el o încolțise. Trebuia să încerce, în ciuda riscurilor pe care le vedea atît de limpede. Dacă nu ar fi cultivat poveştile despre ei doi... îşi imagină zîmbetele oamenilor dacă avea să se afle că se angajase să reprezinte un scriitor care nu mai scria. Toată lumea avea să spună că Jake o lăsa să îi folosească numele doar pentru că se culcau unul cu celălalt. Aveau să evidențieze faptul că el nu avea încredere în ea să se ocupe de filmele lui, ci doar de o carieră literară care se dusese de rîpă cu ani în urmă. Avea să arate ca o femeie care încerca să construiască o afacere din dormitorul ei.

Dar dacă îl putea face să înceapă să scrie din nou? Dacă putea pătrunde prin blocajul acela şi să îl facă să producă o altă piesă? Atunci, nu ar mai avea de ce să se teamă de bîrfe ori că banii aveau să se termine. Era un pariu pe care nu îl putea rata. în acelaşi timp, trebuia să se asigure că nu avea să plătească un preț personal pentru că, încă o dată, se încurca cu bărbatul care o rănise atît de tare.

Bîrfele începură două zile mai tîrziu, dar nu despre Jake. Luni după-amiază, cînd Fleur era gata să părăsească biroul ca să ia prînzul cu un nou cîntăreț talentat pe care spera să îl curteze, primi un telefon de la vicepreşedintele unui post de televiziune pe care ajunsese să îl cunoască.

- Umblă un zvon despre care cred că ar trebui să auzi, îi spuse el. Cineva se dă peste cap ca să le amintească oamenilor despre contractele de modelling încălcate pe care le-ai lăsat în urmă cînd ai părăsit țara.

Ea se frecă la ochi şi încercă să pară indiferentă.

- Sunt veşti vechi. Nu sunt lucruri mai bune despre care să se bîrfească?

-Este o publicitate foarte proastă pentru o femeie care încearcă să înceapă o afacere bazată pe încrederea clientului.

Nu era nevoie să îi spună mai multe. Insinuarea era clară. Dacă încălcase contracte mai înainte, avea să o facă din nou. Nu se putu gîndi decît la un singur motiv pentru care acele

povești ieșeau din nou la suprafață acum. Alexi își făcuse următoare mișcare.

Tînărul cîntăreț nu își făcu apariția la masa de prînz, un mesaj pe care lui Fleur nu îi fu deloc greu să îl interpreteze. Ajunse înapoi la birou la timp că preia un apel de la Olivia Creighton.

-Am auzit niște povești îngrozitoare despre tine, Fleur. Sunt sigură că nici una dintre ele nu este adevărată, și știi cît te ador, dar, după ce s-a întîmplat cu biata Doris Day și cu toți banii ei, o femeie nu poate fi destul de prevăzătoare. Instabilitatea mă neliniștește.

Bineînțeles, Fleur se gîndi la cele șase pocaluri antice din sticlă de Baccarat și la lada de Pouilly Fuisse pe care Olivia i le trimisese cu doar o săptămînă înainte, pentru a sărbători contractul pentru D*ragon's Bay.* Acum, sărbătorirea luase sfîrșit. Aranjă o întîlnire la prînz pentru ca Olivia să se vadă cu David Bennis. Cu peticele lui de piele din coate și pipa împuțită, acesta radia stabilitate mai bine decît oricine, iar Fleur spera ca el să o poată liniști pe Olivia, dar, în vreme ce se îndrepta spre biroul lui David, nu îi plăcu sentimentul că folosea din nou pe altcineva care să îi rezolve problemele.

Mai tîrziu, în ziua aceea, îl găsi pe Michel la etajul al doilea al unei fabrici transformate din Astoria, acolo unde croitorese obosite lucrau la hainele din colecția lui. îi mai rămăseseră mai puțin de șapte săptămîni, și era epuizat din cauza efortului de a încerca să pună totul laolaltă atît de iute. Ea ar fi dorit să nu fi fost nevoită să îi aducă motive suplimentare de îngrijorare, dar nu mai putea amîna să îi spună ce se petrecea. Pînă acum, Alexi înțelesese cu exactitate cît de important era pentru ea succesul colecției lui Michel, iar ea nu avea nevoie de un glob de cristal ca să își dea seama unde urma el să încerce să lovească.

Michel îndreptă eșarfa pe care o legase la gîtul rochiei ei strîmte de cașmir alb. Trebui să se ridice pe vîrfuri ca să o facă, pentru că ea purta tocurile cui care deveniseră o parte obișnuită a garderobei ei de afaceri, de cînd își dăduse seama că, uneori, înălțimea ei îi oferea un avantaj. Ea îi spuse despre invitațiile care dispăruseră și despre incendiu. Michel ascultă

în linişte. Cînd ajunse la final, ea îl strînse uşor de braţ.

- Din seara asta, pun atelierul acesta sub pază douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

El părea să se simtă deodată rău.

- Chiar crezi că va ţinti mostrele?

-Sunt convinsă. Distrugerea eşantioanelor înainte să le poţi expune este modul în care poate face cel mai mult rău.

El privi roată prin atelier.

- Dacă reuşim să trecem de asta, va fi altceva.

-Ştiu. îşi frecă obrazul. Să sperăm că se plictiseşte. Nu prea putem face altceva.

Jake se instală în pod la cîteva zile după petrecere, dar nu petrecu mult timp acolo în prima săptămînă, alegînd să stea, în schimb, în vila sa din Village şi să participe la repetiţiile punerii în scenă a uneia dintre piesele lui mai vechi. O dată, Fleur îi auzi paşii noaptea tîrziu, în timp ce adormea. Două zile mai tîrziu, auzi sunetul apei care curgea, dar nu auzi niciodată o maşină de scris.

Spre consternarea ei, vorba că avea să reprezinte viitoarele demersuri literare deocamdată inexistente ale lui Jake circulă rapid. Ultimul lucru pe care şi-l dorea oricine din biroul lui de pe coasta de vest era ca ea să aibă succes în ceea ce ei nu fuseseră în stare să realizeze, iar ea îi bănuia că ar fi fost responsabili pentru scurgerea de informaţii. Asta, precum şi poveştile continue despre contractele ei încălcate, îi ştirbeau cantitatea infimă de credibilitate pe care reuşise să o construiască. Un actor de renume şi un tînăr scriitor în ascensiune cu care era la un pas de a semna se retraseră amîndoi, iar Olivia deveni din ce în ce mai agitată.

începînd cu a doua săptămînă din luna octombrie, Jake începu să petreacă mai multe nopţi în apartamentul din pod, dar Fleur nu îl văzu şi nu auzi nici măcar o dată sunetul unei maşini de scris. Acţionînd conform teoriei care spunea că exerciţiul fizic îmbunătăţeşte creativitatea şi, cel puţin, l-ar scoate din pat dimineaţa, începu să îi împingă bilete sub uşă,^ prin care îl invita să i se alăture alergării zilnice. într-o dimineaţă rece de toamnă, la trei săptămîni după ce în-

cheiaseră acordul lor, ieşi şi îl găsi aşezat pe treapta din faţă, aşteptînd-o.

Purta un hanorac gri inscripţionat cu UCLA, pantaloni de trening bleumarin şi adidaşi ponosiţi. Cînd o observă, buza lui de jos se curbă într-un zîmbet, iar inima ei tresări alarmant. Cînd era doar o copilă, simpla lui vedere o făcea să se topească, dar acum, tot ce însemna el pentru ea era o înţelegere de afaceri, şi nu avea să îi mai permită nicicînd să o afecteze în felul acela. Sări cele trei trepte odată şi trecu în fugă pe lîngă el.

- Nu ai auzit niciodată de încălzire? strigă el din urmă.

-Nu am nevoie. Sunt deja înfierbîntată. Aruncă
o privire peste umăr. Crezi că poţi ţine pasul cu mine, cowboy?

- Nu am întîlnit încă o femeie care să mă poată între-ce, răspunse el cu înverşunare.

- Nu ştiu ce să spun. Mie mi se pare că ai dus o viaţă destul de delăsătoare.

Ajunse lîngă ea.

- Faptul că joc baschet de trei ori pe săptămînă cu o grămadă de adolescenţi din cartierele sărace, care îmi spun „nenea", nu înseamnă chiar că „o iau uşor".

Ea trecu pe lîngă o băltoacă noroioasă şi o luă spre vest, către Central Park.

- Sunt surprinsă că poţi să ţii pasul, la vîrsta ta.

- Nu pot. Genunchii îmi sunt distruşi şi nu mai pot sări, aşa că, de obicei, sunt scos afară din joc înainte să se încheie cea de-a treia repriză. Mă suportă doar pentru că am cumpărat echipamentul.

In timp ce se strecurară pe lîngă un camion de livrări care bloca trotuarul, Fleur se gîndi la cît de mult îi plăcea umorul autoironie al lui Jake. Alături de trupul lui, acesta era cel mai bun lucru la el. Trupul lui şi masculinitatea neştirbită. Şi chipul lui. Ii iubea chipul. Ceea ce nu îi plăcea era purtarea lui manipulatoare şi moralitatea lui de doi bani. O dusese pe culmile muntelui, apoi o împinsese de acolo. Dar nu putea să continue să dezgroape trecutul. Avea o treabă de făcut, şi îl lăsase în pace destulă vreme.

-Nu am auzit nici o maşină de scris bătîndu-mi în cap de cînd te-ai mutat.

- Nu mă grăbi, da?

Chipul lui deveni de necitit. Ea cugetă o clipă şi se hotărî să rişte.

- Sîmbătă seara organizez o serată. De ce nu vii?

Reuşea să dea petrecerea despre care ea şi Kissy discutaseră la deschidere, cea care avea să le îngăduie lui Michel şi lui Simon să se cunoască unul pe celălalt. Să-l ducă pe Jack printre oameni simpatici ar fi putut fi un prim pas către relaxarea acestuia. Şi ar fi fost distrat de către ceilalţi, aşa că ea nu avea să fie nevoită să o facă.

- îmi pare foarte rău, Flower, dar nu îmi plac seratele protocolare.

- Nu este tocmai protocolară. Oaspeţii gătesc. Vor fi doar Michel, Simon Kale şi Kissy. L-am invitat pe Char- lie Kincannon, dar nu va fi în oraş.

- Chiar cunoşti pe cineva care se numeşte Kissy?

- Bănuiesc că nu ai întîlnit-o la petrecerea de pe plajă a lui Charlie. Este cea mai bună prietenă a mea. Deşi... Ezită. S-ar putea să fie cel mai bine să nu intri într-o cameră întunecată cu ea.

-Un comentariu interesant pe care îl faci despre o prietenă. Ai dori să explici?

-Vei afla destul de curînd.

Trecură în viteză pe lîngă o femeie care plimba o pereche de Chihuahua.

- Măreşte pasul. Unul din noi trebuie să muncească astăzi.

Alergară o vreme fără să vorbească. In cele din urmă, Jake îi aruncă o privire.

-Agenția mea mi-a trimis nişte decupaje din ziare pe care abia acum am apucat să le citesc. Noi doi am fost un subiect destul de fierbinte în rubricile de scandal din New York la sfîrşitul verii.

- Serios?

Articolele acelea afurisite apăruseră cu mai mult de două luni în urmă. Se întrebase cînd avea să le menționeze.

- Nu eşti o actriță destul de bună încît să faci pe inocenta.

- Ba sigur că da.

El întinse mîna şi îi prinse brațul, trăgînd-o ca să se oprească.

- Tu ai lansat poveştile acelea.

- Aveam nevoie de publicitate.

Pieptul lui se ridică şi coborî sub tricou, în vreme ce se străduia să îşi tragă sufletul.

- Ştii cît țin la intimitatea mea.

-Tehnic, nu ți-am violat intimitatea, din moment ce nici una dintre poveşti nu era adevărată.

El nu zîmbi.

- Nu îmi plac trucurile ieftine.

- Asta este ciudat. Credeam că tu le-ai inventat.

Gura lui se strînse într-o linie neprietenoasă.

-Ține-mi numele departe de ziare, Fleur. Consideră asta ca fiind singurul avertisment pe care ți-l dau.

Se întoarse şi traversă strada în fugă.

-Nu sunt agenta ta de publicitate, îți aminteşti? strigă ea în urma lui. Tot ce reprezint este patetica ta carieră literară.

El mări viteza şi nu privi în urmă.

capitolul 23

Spre surprinderea lui Fleur, Jake fu primul care îşi făcu apariţia la serata ei de sîmbătă, ciocănind la uşă la ora opt fix. Deşi fusese precautâ şi băgase cîteva sticle de bere mexicană în frigider, nu se aşteptase cu adevărat ca el să îşi facă apariţia. Purta pantaloni gri largi, se- mirespectabili, şi o cămaşă gri-deschis cu mîneci lungi, care făcea ca ochii să îi pară şi mai albaştri. Ii înmînă un pachet împachetat în hîrtie pentru cadouri, în timp ce îi cercetă pantalonii de lînă de culoarea fildeşului şi bluza arămie de mătase.

-Tu nu arăţi niciodată rău?

Ea se uită încruntată la pachet.

-Ar trebui să chem geniştii?

- încetează să faci pe deşteaptă şi deschide-1.

Ea trase hîrtia de împachetat şi descoperi un exemplar din *The Joy ofCooking.*

- Exact ce *nu* **mi-am dorit niciodată.**

- Ştiam că o să îţi placă la nebunie.

O urmă în bucătărie, iar ea puse cartea de bucate pe blat. Avînd în vedere resursele ei personale limitate, îi plăcea cît de primitor arăta totul. Ceruise vechea masă lungă pînă cînd lemnul închis la culoare strălucea. La un magazin de mîna a doua, găsise un vas ceramic ciobit pe care îl umpluse cu crizanteme pentru a-l folosi ca ornament pentru mijlocul mesei. Magazinul îi oferise şi un set încîntător de prosoape de bucătărie decolorate cu pătrăţele cafenii şi măslinii, pe post de şervete. Simţi mirosul cămăşii curate a lui Jake şi pe cel de pastă de dinţi cînd acesta veni în spatele ei. Tresări cînd el îi ridică părul de pe ceafă şi îi atinse gîtul deasupra bluzei.

- Dumnezeule, ce sperioasă eşti!

Ceva mic şi rece se aşeză între sînii ei. îşi coborî privirea şi văzu o floare smălţuită în albastru cu verde, în formă de trompetă, atîrnată de un lanţ subţire de aur. Diamante micuţe sclipeau pe petale ca roua. Cînd se întoarse spre el, zări ceva tandru şi sincer în expresia lui.

Prezentul plecă departe, şi, pentru o clipă, păru că se întorseseră în timp, cînd iucrurile erau uşoare între ei.

- **Este minunat, zise ea. Nu trebuia...**

-Nu este mare lucru. Este o zorea[1]. Am observat că dimineața nu este cel mai bun moment al tău din zi.

Ea întoarse spatele, punînd capăt momentului. Zoreaua îi alunecă dintre degete. Pentru o clipă doar, îşi coborîse garda. Nu avea să permită să se mai întîmple.

- **Cum se face că nu simt nici un miros de mîncare? întrebă el. Ar trebui să mă îngrijorez?**

- **Bucătarul nu a sosit încă, răspunse glumeață.**

Ca la un semnal, se auzi soneria, iar ea se grăbi să deschidă.

- **Mi-am adus cuțitele, zise Michel.**

In seara aceasta, purta pantaloni de armată şi un tricou albastru cu mînecă lungă, cu o bucată din ceea ce fusese cîndva cravata dungată a unui bărbat cusută pe diagonală, peste piept. Se îndreptă spre bucătărie. Şi am găsit strugurii aceştia minunați la o tarabă de pe Canal Street. Ai fost la piața de peşte despre care ți-am spus, ca să iei halibut?

- **Sigur că da, căpitane.**

In timp ce el puse plasa de cumpărături pe tejghea, ea văzu cît de obosit arăta şi se bucură că plănuise seara aceasta pentru el. El îl observă pe Jake.

- **Michel, ți-l aminteşti pe Jake Koranda. L-am dezarmat la uşă, aşa că simte-te în largul tău să îl insulți oricît doreşti.**

Jake zîmbi şi dădu mîna cu Michel.

Simon sosi cinci minute mai tîrziu. Norocul făcu să fi văzut toate filmele cu Caliber şi abia îl observă pe Michel, în nerăbdarea lui de a discuta cu Jake. Michel, între timp, se pregăti să gătească şi îi înşiră lui Fleur o listă lungă de lucruri care puteau merge prost şi care, era convins, aveau să îi distrugă colecția. In ceea ce privea cuplatul, seara nu începuse promițător.

[1] In limba engleză, se numeşte morning *glory*, care se traduce prin „gloria dimineții", (n.tr.)

Kissy apăru şi merse în bucătărie.

- îmi cer scuze că am întîrziat, dar Charlie m-a sunat din Chicago exact cînd ieşeam pe uşă.

-înseamnă că lucrurile merg mai bine, zise Fleur. Cel puţin, vorbiţi din nou.

Kissy păru mohorîtă.

- Cred că mi-am pierdut abilitatea. Indiferent de ce fac, el... Se întrerupse cînd îl văzu pe Jake sprijinit de blat. *Dumnezeule mare!*

Fleur prinse o lingură pe care o scăpase Michel.

-Kissy, fă cunoştinţă cu jake Kornada. Jake, Kissy Sue Christie.

Kissy era toată numai ochi de jeleu şi gură de măr caramelizat în vreme ce se uita fix la Jake. Un zîmbet larg alunecos se întinse pe tot chipul acestuia. Kissy arăta ca o gustare pentru grădiniţă.

- Plăcerea este a mea.

Ea îşi lipi zîmbetul de c u m-te-cheam ă-m a r i n a re, iar Jake se umflă ca un cocoş.

Fleur ar fi trebuit să fie amuzată. în schimb, se simţi ca şi cum avea din nou treisprezece ani, mai înaltă decît celelalte fete, neîndemînatică şi stînjenită, cu coate julite, genunchi bandajaţi şi o faţă prea mare pentru trupul ei. Kissy, pe de altă parte, arăta ca visul unui adolescent, şi, în scurtă vreme, ea şi Jake pregăteau împreună salata, în timp ce Simon făcea pe barmanul. Fleur se luptă cu gelozia în timp ce îl ajuta pe Michel să prepare una dintre specialităţile lui: peşte cu struguri în sos de unt cu vermut.

Cînd Jake şi Simon începură să discute despre cai, Kissy se strecură lîngă Fleur.

-Este chiar mai atrăgător în persoană decît pe ecran. Bărbatul acela aparţine Muzeului Celebrităţilor Atrăgătoare.

- Are un dinte strîmb, replică Fleur.

- Pun pariu că nimic altceva nu este strîmb.

Toţi, cu excepţia lui Fleur, se simţiră minunat. Midiei şi Simon începură, în sfîrşit, să vorbească despre preparatul spectaculos cu halibut al lui Michel şi, pînă cînd coşul cu pîine făcu a doua tură, treceau în revistă restaurantele lor preferate. In scurtă vreme, începură o discuţie lejeră despre vizitarea unui loc la modă din East Village. Kissy încercă să prindă privirea lui Fleur pentru a o felicita, dar Fleur se prefăcu a nu observa.

Kissy şi Jake făceau glume de parcă s-ar fi cunoscut de ani buni. Apoi, începură să compare impresiile pe care le aveau amîndoi în legătură cu un cîntăreţ nou, care le plăcea amîndurora. De ce nu se băgau pur şi simplu în pat şi să

termine odată?

Cînd sosi vremea desertului, Fleur aduse o prăjitură franţuzească cu migdale, pe care o cumpărase în după-amiaza aceea de la cofetăria ei preferată. Tuturor le plăcu la nebunie, dar ea abia putu lua o înghiţitură. Le sugeră să îşi bea cafeaua irlandeză în sufragerie. Kissy se aşeză pe canapea. în mod normal, Fleur s-ar fi aşezat alături de ea, dar acum luă loc pe una dintre pernele mari de pe podea, lăsînd restul canapelei libere pentru Jake, care nu aşteptă să fie invitat.

Toată lumea, mai puţin Fleur, începu să se contrazică asupra celei mai bune trupe rock din toate timpurile. Nefericirea i se aşeză în stomac ca un nod pe care nu dorea să îl examineze prea îndeaproape. Kissy îi aruncă un zîmbet compătimitor. Fleur îşi feri privirea. Kissy îşi drese glasul.

- Fleurinda, mi-ai zis că pot împrumuta cerceii tăi de chihlimbar. Arată-mi unde sunt, înainte să plec fără ei.

Fleur nu îi zisese aşa ceva şi dădu să spună asta, dar se trezi ţintuită de una dintre privirile de oţel ale lui Kissy. Nu excludea posibilitatea ca prietena ei să facă o scenă, aşa că se ridică fără tragere de inimă şi o urmă pe Kissy în dormitor.

Cînd ajunseră acolo, Kissy îşi încrucişă braţele peste sînii ei umflaţi.

- Mai bine ţi-ai şterge de pe faţă privirea aia de căţeluş bătut, altfel, jur pe Dumnezeu, mă întorc în sufrageria aceea şi îl sărut franţuzeşte chiar sub nasul tău.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Kissy o privi cu dezgust.

- Sunt aproape gata să renunţ la tine. Ai douăzeci şi şase de ani. Este prea mult ca să nu te cunoşti mai bine pe tine însăţi.

- Mă cunosc foarte bine.

In loc să răspundă, Kissy începu să bată în podea cu vîrful unuia din balerinii ei roşii. Fleur simţi cum se dezumflă.

- îmi pare rău, îngăimă.

-Aşa ar trebui. Te porţi nebuneşte.

-Ai dreptate. Şi nici măcar nu ştiu de ce.

- Pentru că eşti geloasă, de asta.

-Nu sunt geloasă! Oricum, nu în felul în care crezi tu.

Kissy nu admise una ca asta.

-Cînd m-ai văzut vreodată să nu flirtez cu un tip arătos, mai ales cu un bărbat ca acesta? Delicios. Şi tu ce ai făcut? Absolut nimic, asta ai făcut. Ai fugit, pur şi simplu, intr-un colţ. îmi este ruşine cu tine.

Fleur era şi ea ruşinată de sine.

- Nu era vorba despre Jake. Nu sunt atît de proastă. Doar că m-am simţit din nou ca o adolescentă supra-

dimensionată.

- Nu te cred, zise Magnolia Blossom. Nu crezi că este vremea să încetezi să te mai amăgeşti şi să îţi analizezi sentimentele pe care le ai faţă de acel bărbat superb care se află în sufrageria ta?

- Sentimentele mele pentru el sunt marcate din semnul dolarilor. Serios, Kissy. Practic, am pierdut-o pe Olivia, iar singurii clienţi care doresc să fie reprezentaţi de mine sunt cei pe care eu nu doresc să îi reprezint, cum ar fi cretinul acela de Shawn Howell. Jake nici măcar nu se preface că scrie şi... Se întrerupse. Asta nu este o scuză. îmi pare rău, Kissy. Ai dreptate. M-am purtat copilăreşte. Iartă-mă.

Kissy se înmuie, într-un final.

- In regulă. Dar numai pentru că simt la fel de fiecare dată cînd te văd împreună cu Charlie.

- Eu şi Charlie? De ce?

Kissy oftă şi refuză să întîlnească ochii lui Fleur.

- Te place atît de mult, iar eu ştiu că nu pot concura cu tine cînd vine vorba despre aspect. De fiecare dată cînd vă văd vorbind, mă simt ca Băiatul de Aluat de la Pillsbury[1].

Fleur nu ştiu dacă să rîdă sau să plîngă.

- Se pare că nu sunt singura care nu se cunoaşte pe sine foarte bine. îi dădu lui Kissy o îmbrăţişare, apoi aruncă o privire către ceasul de la mînă. în seara asta, este la televizor *Butch Casidy.* **Dacă am calculat eu bine, ar trebui să reuşim să aruncăm un ochi, apoi să ne în- toarcem la petrecere înainte să ni se simtă lipsa. Vrei să ne răsfăţăm?**

- Fii sigură. Kissy deschise televizorul mic cocoţat pe masa din colţul dormitorului. Crezi că suntem prea bătrîne pentru asta?

- Probabil. Ar trebui să renunţăm în postul Paştelui.

-Sau nu.

Cei din banda Gaură-în-Perete tocmai jefuiseră trenul Overland Flyer, iar Butch jucat de Paul Newman, alături de mustăciosul Sundance Kid, jucat de Robert Redford, beau pe balconul bordelului. Kissy şi Fleur se aşezară pe marginea patului cînd învăţătoarea Etta Place urcă treptele către căsuţa ei, aprinse lumina înăuntru şi îşi desfăcu nasturii de sus ai cămăşii. Cînd ajunse în dormitorul ei, îşi scoase rochia şi o agăţă în dulap. Apoi, se întoarse şi ţipă cînd văzu trăsăturile sculptate ale lui Sundance Kid, care o privea ameninţător din partea opusă a încăperii.

- Continuă, doamnă învăţătoare, zise el.

Ea îl privi cu ochi mari şi înspăimîntaţi. El ridică uşor arma şi o îndreptă către ea.

- Este în regulă. Nu mă lua în seamă. Continuă!

Ea îşi desfăcu cu ezitare haina lungă. Strîngînd-o ruşinată în fața ei, încercă să îşi ascundă cămăşuța de privirea banditului.

- Desfă-ți părul, îi ordonă el.

Ea lăsă să îi cadă lenjeria şi îşi scoase agrafele.

- Scutură din cap.

Nici o femeie întreagă la minte nu avea să se certe cu Sundance Kid cînd acesta avea un pistol îndreptat spre abdomenul ei, iar învățătoarea făcu întocmai ce i se spunea. Nu îi mai rămăsese decît cămăşuța, iar Sun- dance nu fu nevoit să vorbească. Ridică pistolul şi puse degetul pe trăgaci.

Etta desfăcu alene rîndul de jos de nasturi, pînă cînd cămăşuța se desfăcu într-un V. Mîinile lui Sundance se mutară pe talia ei. îşi desfăcu iute centura pistolului şi o împinse într-o parte, apoi se ridică şi se apropie de ea. îşi strecură mîinile în haina deschisă.

-Ştii ce aş vrea? întrebă Etta.

-Ce?

- *Ca măcar o dată să ajungi aici la timp!*

Cînd Etta îşi petrecu brațele în jurul gîtului lui Red- ford, Fleur oftă şi se ridică să stingă televizorul.

- Este greu de crezut că scena asta a fost scrisă de un bărbat, nu-i aşa?

Kissy rămase cu ochii ațintiți la micul ecran.

-William Goldman este un scenarist minunat, dar pun pariu pe orice că soția lui a scris scena aceea cînd el era sub duş. Ce n-aş da...

- Îhî. Este fantezia sexuală feminină supremă.

- Toată amenințarea aceea sexuală masculină venind din partea unui amant despre care ştii că nu te va răni niciodată.

Kissy îşi linse buzele. Fleur îşi atinse zoreaua de la gît.

- Păcat că nu se mai fac astfel de bărbați.

Jake se afla în hol, în fața uşii parțial deschise, şi le asculta pe cele două femei. Nu avusese intenția să tragă cu urechea,

dar Fleur arătase ciudat întreaga seară, iar cele două lipsiseră atît de multă vreme, încît el hotărîse să vină să verifice. Acum, îi părea rău. Aceasta era exact genul de conversație pe care un bărbat nu ar fi trebuit să o audă vreodată. Ce doreau femeile? în public, retorica era doar despre sensibilitatea masculină şi egalitate, dar, în intimitate, iată-le, două femei inteligente avînd orgasm datorită unor masculi primitivi.

Poate că era un pic gelos. El era unul dintre cele mai mari succese de casă ale decadei şi locuia chiar deasupra camerelor lui Fleur Savagar, dar tot ce avea ea pentru el erau doar insulte. Se întrebă dacă Redford fusese nevoit să îndure astfel de mizerii. Dacă exista vreun fel de dreptate pe lume, Redford şedea în fața televizorului său, undeva în Sundance, Utah, privindu-şi soția cum se topeşte în fața unei scene brutale de dragoste a lui Bird Dog Caliber. Gîndul îi dădu un moment mic de satisfacție, dar, în timp ce se îndepărtă uşurel, emoția dispăru. Indiferent de cum ai fi privit lucrurile, acestea nu erau cele mai uşoare vremuri să fii bărbat.

In dimineața următoare, Jake îşi făcu apariția ca să alerge cu ea, dar, în timp ce îşi croiau drum în jurul lacului din Central Park, abia vorbi. Ea trebuia să găsească o cale prin care să îl motiveze măcar să încerce să scrie. Cînd se întoarseră acasă, îl invită din impuls să intre pentru un mic dejun de duminică. Poate că era mai comunicativ cu stomacul plin. Dar el o refuză.

-Aşa este, răspunse ea cu răceală. Programul tău a fost criminal în ultima vreme, cu tot timpul pe care îl petreci bătînd la maşina de scris.

El îşi desfăcu fermoarul hanoracului.

-Nu ştii nimic.

- Măcar încerci să scrii?

- Dacă chiar vrei să ştii, am umplut deja un carnețel.

Jake compunea la maşina de scris, aşa că nu îl crezu.

- Arată-mi.

El se încruntă şi trecu pe lîngă ea pentru a intra în casă.

Ea îşi făcu duş, apoi se strecură în blugi şi puloverul ei tricotat preferat. Fusese atît de preocupată de colecţia lui Michel, de nevricalele Oliviei şi de încercarea de a anticipa următoarea mişcare a lui Alexi, încît nu se concentrase asupra problemei de deasupra capului ei. Jake Koranda încheiase cu ea o înţelegere cum că avea să înceapă să scrie din nou, iar el nu se ţinea de cuvînt.

La ora zece fix, ieşi în holul de la intrare şi descuie uşa care ducea la apartamentul din pod. El nu răspunse atunci cînd ea ciocăni la uşa aflată în capătul scărilor. Aşa că ea îşi strecură cheia în broască.

Podul era un spaţiu mare şi deschis, iar lumina intra atît printr-un luminator, cît şi prin ferestre mai mici, dreptunghiulare, aflate de ambele părţi. Fleur nu urcase aici de cînd se mutase Jake, şi văzu acum că nu avea multă mobilă, doar cîteva scaune confortabile, un pat, o canapea lungă şi un aranjament în formă de L dintr-o masă şi un birou, pe care se aflau o maşină de scris şi un top de hîrtie nedesfăcut.

El avea picioarele sprijinite pe birou şi arunca o minge de baschet dintr-o mînă în alta.

- Nu îmi amintesc să te fi invitat să intri, spuse. Nu îmi plac întreruperile atunci cînd lucrez.

- Nici măcar nu aş visa să îţi întrerup procesul creativ. Prefă-te că nu sunt aici.

Merse în bucătăria mică aflată în spatele unui blat şi deschise dulapurile pînă cînd găsi o cutie de cafea.

- Pleacă, Fleur. Nu te vreau aici.

- Voi pleca de îndată ce vom avea o discuţie de afaceri.

- Nu am chef de o astfel de discuţie.

Mingea de baschet trecu înainte şi înapoi, din palma dreaptă în cea stîngă. Ea băgă în priză cafetiera şi merse să se aşeze pe birou.

-Treaba este, spuse, că eşti o povară, şi nu îmi permit să am nimic care să mă tragă în jos acum. Toată lumea din oraş crede că ai semnat cu mine pentru că ne culcăm împreună. Un singur lucru va opri bîrfele. O altă piesă de Koranda.

- Rupe contractul nostru.

Ea lovi mingea de baschet din mîna lui.

- încetează să mai fii aşa plîngăcios.

Relaxatul şi glumeţul Jake Koranda dispăruse, lăsînd-o faţă în faţă cu Bird Dog.

- Ieşi. Nu este treaba ta.

Ea nu se clinti.

- Hotărăşte-te. Mai întîi, spui că eu sunt cea care te-a blocat, iar acum îmi zici că nu este treaba mea. Astea nu merg împreună.

Picioarele lui coborîră pe podea.

- Afară!

îi apucă braţul şi o conduse spre uşă. Dintr-odată, ea se înfurie, nu din cauză că el o brusca şi nici măcar din cauză că îi ameninţa viitorul afacerii sale, ci pentru că el îşi irosea talentul.

-Dramaturg mare şi tare. Se smulse din mîna lui. Maşina aceea de scris are ditamai stratul de praf pe ea.

- Nu sunt pregătit încă!

Traversă furios încăperea şi îşi înşfăcă haina de pe un scaun.

-Nu înţeleg ce este atît de dificil. Merse la biroul lui şi smulse o coală din topul de hîrtie. Oricine poate pune o foaie de hîrtie într-o maşină de scris. Uite cum fac eu. Nimic mai uşor.

El îşi vîrî mîinile în mîneci. Ea se prăbuşi pe scaunul din faţa biroului şi apăsă butonul. Maşina bîzîi şi se trezi la viaţă.

-Uită-te la asta. Actul întîi, scena unu. Lovi literele de pe tastatură. Unde suntem, Jake? Cum arată decorul?

- Nu fi nemernică.

- Nu... fi... nemernică. Bătu cuvintele. Un dialog tipic lui Koranda: dur şi misogin. Ce urmează?

- încetează, Fleur!

- încetează... Fleur. Proastă alegere a numelui. Prea apropiat de al unei femei uimitoare pe care o cunoşti deja.

- *încetează!* **Traversă iute încăperea. Mîna lui coborî peste a ei, blocînd tastele. Asta este doar o mare glumă pentru**

tine, nu-i aşa?

Bird Dog dispăruse, şi ea putu vedea durerea de sub mînia lui.

-Nu este o glumă, zise ea cu blîndețe. Este un lucru pe care trebuie să îl faci.

El rămase nemişcat. Apoi, îşi ridică mîna şi îi mîngîie părub Ea încbise ochii. El se retrase şi merse în bucătărie. îl auzi turnîndu-şi o ceaşcă de cafea. Degetele ei tremurară cînd scoase foaia de hîrtie din maşina de scris. Jake veni spre ea, cu ceaşca în mînă. Ea introduse o nouă foaie de hîrtie.

- Ce faci?

Părea obosit şi un pic răguşit. Ea respiră tremurat.

-Astăzi, vei scrie. Nu te voi mai lăsa să mai amîni. Gata!

-înțelegerea noastră cade. Părea învins. Mă mut din pod.

Ea se întări sufleteşte în fața tristeții lui.

- Nu îmi pasă unde te muți. Dar avem o înțelegere, şi ne vom ține de ea.

- Doar de asta îți pasă? Agenția ta de doi bani.

Mînia lui era prefăcută, iar ea nu avea să îi permită
să o momească.

- Astăzi, vei scrie.

El păşi în spatele ei, puse ceaşca jos şi îşi aşeză uşor mîinile pe umerii ei.

- Nu prea cred.

îi ridică părul şi îşi apăsă gura pe moliciunea locului de sub urechea ei. Fleur îi simți respirația caldă pe pielea ei şi atingerea catifelată a buzelor lui îi trezi la viață toate simțurile. Pentru o clipă, îşi permise să cedeze senzațiilor pe care el le stîrnea. Doar pentru o clipă...

Mîinile lui alunecară sub puloverul ei şi urcară pe pielea ei goală pînă la cupele de dantelă ale sutienului ei. Se jucă cu sfîrcurile ei prin mătase. Atingerea lui era atît de plăcută! Unde mici de plăcere îi traversară trupul. Ii desfăcu încheietoarea dintre cupele sutienului şi le împinse într-o parte. Cînd el îşi urcă mîinile pe sub puloverul ei şi pe sînii ei dezgoliți, undele mici se transformară în valuri de fierbințeală care îi alergau prin vene. O împinse pe spate, lipind-o de scaun, aşa încît sînii ei se înclinară în sus, iar el

începu să îi necăjească sfîrcurile cu degetele mari. Buzele lui îi prinseră lobul urechii, apoi îi coborîră de-a lungul gîtului. Era un maestru seducător care se juca cu trupul ei, trecînd de la un punct erogen la altul ca şi cum ar fi urmat o hartă dintr-un manual de sex.

Chiar atunci, îşi dădu seama că era cumpărată. Ii opri mîinile de la seducția lor calculată şi îşi trase puloverul în jos.

-Eşti un adevărat ticălos. Se ridică de pe scaun. Aceasta era cea mai uşoară modalitate de-a mă face să încetez, nu-i aşa?

El îşi fixă privirea undeva deasupra capului ei. Uşile trîntite, jaluzelele trase, obloanele bine închise.

- Nu mă forța.

Era furioasă pe ea însăşi pentru că cedase cu atîta uşurință, furioasă pe el şi insuportabil de tristă.

- Cercul este acum complet, spuse. L-ai jucat atît de mult timp pe Bird Dog, încît a preluat conducerea, în cele din urmă. înghite ce a mai rămas din decența ta.

El traversă furios încăperea şi deschise uşa. Ea se apucă cu mîinile de marginea biroului.

- Este mult mai uşor să faci filmele acelea mizerabile decît să îți faci treaba.

- Ieşi!

- Domnul Mare şi Tare are o dungă de laşitate lată de un kilometru.

Se prăbuşi din nou pe scaun. Mîinile îi tremurau atît de tare, încît abia dacă putea să apese tastele maşinii de scris.

-Actul întîi, scena unu, naiba să te ia...

- Eşti nebună.

- Actul întîi, scena unu. Care este prima replică?

- La naiba, ți-ai ieşit din minți!

- Haide, ştii exact despre ce este piesa aceasta.

- *Nu este o piesă!* **Păşi amenințător spre ea, cu o expresie atît de chinuită, încît ea tresări. Una din mîinile lui se strînse în pumn. Este o carte! Trebuie să scriu o carte. O carte despre Vietnam.**

Ea trase aer în piept.

- O carte de război? Este fix genul lui Bird Dog.

Vocea lui deveni stinsă.

-Nu ştii nimic.

-Atunci, explică-mi.

- Nu ai fost acolo. Nu ai înțelege.

-Eşti unul dintre cei mai buni scriitori din țară. Fă-mă să înțeleg.

El îi întoarse spatele. Tăcerea se aşternu între ei. Ea auzi zgomotul îndepărtat al unei sirene de poliție şi zdrăngănitul unui camion care trecea pe afară.

- Nu îi puteai deosebi, zise el în cele din urmă. Trebuia să priveşti pe toată lumea ca fiind inamici.

Glasul lui era controlat, dar părea să vină de undeva de departe. Se întoarse şi o privi ca şi cum ar fi dorit să se asigure că ea înțelegea. Ea încuviință din cap, chiar dacă nu înțelesese. Dacă îi devenise imposibil să scrie din cauza a ceea ce se petrecuse în Vietnam, de ce o învinuia pe ea?

-Mergeai pe lîngă o orezărie şi zăreai cîțiva copii mici - în vîrstă de patru sau cinci ani. Te trezeai că unul dintre ei arunca o grenadă înspre tine. Rahat! Ce fel de război este acesta?

Ea îşi duse degetele înapoi la taste şi începu să scrie, încercînd să noteze tot, sperînd că făcea ce trebuia, dar nefiind deloc sigură.

El nu păru să observe zgomotul maşinii de scris.

- Satul acesta părea să fie o fortăreață a vietnamezilor. Partizanii îi costaseră o mulțime de oameni. Unii dintre ei fuseseră torturați şi mutilați. Erau amicii noştri... băieți pe care ajunseserăm să îi cunoaştem la fel de bine ca pe propria noastră familie. Trebuia să intrăm şi să distrugem satul. Civilii cunoşteau regulile. Dacă nu erai vinovat, nu fugeai! „Nu fugi, pentru numele lui Dumnezeu!" Jumătate din companie fumase marijuana ori era drogată - era singura modalitate de a rezista. Respiră precipitat. Am fost duşi pînă la o pistă de lîngă sat, şi, de îndată ce pista a fost în siguranță, artileria a deschis focul. Cînd totul a fost în regulă, am intrat.

I-am adunat pe toți în mijlocul satului. Nu au fugit - cunoşteau regulile -, dar unii dintre ei au fost oricum împuşcați. Chipul îi deveni cenuşiu. O fetiță... avea o cămaşă zdrențuită, care nu îi acoperea burta, şi cămaşa aceasta avea rățuştele alea galbene pe ea. Şi, cînd totul a luat sfîrşit, iar satul ardea şi cineva dăduse drumul la radio pe postul Forțelor Armate din Vietnam şi Otis Redding a început să cînte *Sittin' on the Dock of the Bay...* **fetița avea muşte pe toată burta. împunse aerul cu mîna, arătînd către maşina de scris. Ai prins partea cu muzica? Muzica este importantă. Toți cei care au fost în Vietnam îşi amintesc muzica.**

-Nu... nu ştiu. Mergi atît de repede.

- Lasă-mă pe mine.

O împinse la o parte, smulse foaia de hîrtie care se afla în maşina de scris şi introduse una nouă. îşi scutură capul o dată ca pentru a-şi limpezi mintea, apoi începu să bată la maşină.

Ea merse la canapea şi aşteptă. El nu îşi luă ochii de la paginile care începură să alunece ca prin magie prin maşina de scris. încăperea era rece, dar fruntea lui era brodată de sudoare în timp ce apăsa tastele. Imaginile pe care le conturase el erau deja întipărite în creierul ei.

Satul, oamenii, cămaşa cu rățuşte galbene. Ceva îngrozitor se petrecuse în ziua aceea.

El nu observă cînd ea se strecură afară din încăpere.

Ieşi la cină cu Kissy în seara aceea. Cînd reveni, putu să audă încă maşina de scris. Făcu un sendviş pentru el şi tăie o felie din prăjitura cu migdale care rămăsese de la serată. De data aceasta, nu se mai obosi să bată la uşă înainte de a-şi folosi cheia.

El era aplecat deasupra maşinii de scris, cu fața ridată de oboseală. Ceşti de cafea şi hîrtii acopereau biroul. Mîrîi cînd ea puse tava jos şi adună ceştile ca să le spele. Fleur curăță cafetiera şi o reumplu, ca să fie gata să pornească din nou.

Groaza crescuse înlăuntrul ei încă de dimineață. Se tot gîndea la *Eclipsa unei* **dimineți** *de duminică* **şi la masacrul la**

care Matt fusese martor în Vietnam. Acum, nu se putea împiedica să nu îşi pună o întrebare îngrozitoare. Jake fusese un martor neajutorat al masacrului, asemenea personajului pe care îl crease, ori fusese un participant activ?

își înfăşură brațele în jurul propriului corp şi se retrase din pod.

Primi primul telefon de la Dick Spano cîndva mai tîrziu în săptămîna aceea.

- Trebuie să dau de Jake.

- Nu mă sună niciodată, spuse ea, ceea ce era adevărat.

- Dacă te sună, spune-i că îl caut.

- Chiar nu cred că o s-o facă.

în seara aceea, urcă în pod ca să îi spună lui Jake despre telefon. Ochii lui deveniseră roşii, bărbia îi era acoperită de barba crescută şi arăta ca şi cum nu dormise de mult.

- Nu vreau să vorbesc acum cu nimeni, zise el. Ține-i departe de mine, da?

Ea făcu tot ce îi stătu în putinţă. îi amînă pe managerul lui, pe avocatul lui şi pe toate secretarele lor, dar cineva atît de faimos ca Jake nu putea să dispară, pur şi simplu, şi, după ce mai trecură încă cinci zile, iar cei care îl căutau deveniră tot mai alarmaţi, ea ştiu că trebuia să facă ceva, aşa că îl sună pe Dick Spano.

-Am veşti de la Jake, îi spuse. A început să scrie din nou şi doreşte să se ascundă pentru o vreme.

-Trebuie să discut cu el. Am o afacere care nu poate aştepta. Spune-mi unde este.

Ea bătu cu un stilou în birou.

- Cred că este în Mexic. Nu mi-a spus exact unde.

Dick înjură, apoi o bombardă cu o listă lungă de lucruri pe care trebuia să i le transmită dacă o suna din nou. Le notă pe toate şi băgă hîrtia în buzunar.

Octombrie deveni noiembrie, şi, pe măsură ce data prezentării de modă a lui Michel se apropia, bîrfele despre contractele pe care ea le încălcase refuzau să se stingă. Ca şi cum asta nu ar fi fost destul de rău, poveştile false pe care le strecurase la sfîrşitul verii despre relaţia ei cu Jake continuau să îi facă rău. Zvonurile spuneau că Fleur Savagar nu era nimic mai mult decît un foto- model expirat care încerca să înceapă o afacere întinsă pe spate. Nici unul dintre clienţii pe care îi urmărise nu semnase cu ea, şi în fiecare noapte adormea doar ca să sară din somn cîteva ore mai tîrziu şi să asculte sunetul maşinii de scris a lui Jake. Dimineaţa, îşi folosea cheia ca să îl verifice şi, după un timp, deveni dificil să spui care din ei era mai tras la faţă.

Petrecu ziua de dinaintea spectacolului lui Michel la hotel, alergînd de colo-colo printre tehnicieni şi tîmplarii care aranjau podiumul. înnebuni pe toată lumea cu insistenţele ei asupra legitimaţiilor de securitate şi asupra paznicilor de la intrare. Pînă şi Kissy îşi pierdu răbdarea cu ea, dar totul depindea de colecţia lui Michel, iar Alexi avea mai puţin de douăzeci şi patru de ore ca să facă ce putea el mai rău. Fleur îl sună pe Michel la fabrica din Astoria ca să se asigure că paznicii îşi făceau treaba.

- De fiecare dată cînd mă uit afară, îi văd acolo unde ar trebui, îi spuse el.

Cînd el închise, ea trebui să îşi amintească să respire. Angajase cea mai bună companie de securitate din stat. Acum, trebuia să aibă încredere că oamenii ăia aveau să-şi facă treaba.

Willie Bonaday rîgîi şi băgă mîna în buzunarul uniformei sale după o cutie de Tums[18]. Uneori, le mesteca una după alta ca să îşi omoare timpul pînă cînd tura de zi lua sfîrşit. Avea slujba aceasta de aproape o lună de zile, şi noaptea aceasta era ultima. Willie era de părere că era o bătaie de cap prea mare pentru o adunătură de rochii, dar, atîta vreme cît îşi lua banii, îşi vedea de treaba lui.

Erau patru care lucrau pe fiecare tură, şi sigilaseră locul ireproşabil. Willie se afla chiar dincolo de uşa de la intrare a vechii fabrici Astoria, în vreme ce partenerul său, Andy, se afla în spate, iar doi dintre bărbaţii mai tineri stăteau în afara uşilor atelierului de la etajul al doilea, acolo unde erau încuiate rochiile. Dimineaţă, băieţii din tura de zi aveau să însoţească suporturile pentru rochii pe drumul către hotel. Seara, angajamentul avea să ia sfîrşit.

Cu cîţiva ani în urmă, Willie îl păzise pe Reggie Jackson. Acela era genul de muncă pe care îl îndrăgea. Cînd el şi cumnatul său stăteau şi îi priveau pe cei de la Giants, voia să se laude că îl păzea pe Reggie Jackson, nu nişte rochii. Willie luă *Daily News.* Cînd dădu la pagina de sport, o dubă portocalie ponosită cu cuvintele „BULLDOG ELECTRONICS" scrise pe partea laterală intră prin poarta principală. Willie nu observă. Bărbatul care conducea duba coti pe o alee de vizavi fără să arunce măcar un ochi către fabrică. Nici nu trebuia

[18] Un antiacid (n.tr.)

să o facă. Trecuse pe acolo în fiecare noapte în ultima săptămînă, de fiecare dată într-un vehicul diferit, şi ştia exact ce avea să vadă. Ştia despre Willie, deşi nu îi cunoştea numele, şi ştia despre paznicii de la intrarea din spate şi despre încăperea încuiată de la etajul al doilea, cu paznicii postați afară. Ştia despre tura de zi care avea să sosească în cîteva ore şi despre luminile de veghe aprinse noaptea în fabrică. Doar luminile erau importante pentru el.

Magazia de vizavi de fabrică era abandonată de ani de zile, iar lacătul ruginit din spate cedă cu uşurință sub fălcile cleştelui. Scoase o cutie de unelte din dubă. Era grea, dar greutatea nu îl deranjă. Cînd fu în siguranță înăuntrul magaziei, îşi aprinse lanterna şi o îndreptă spre podea, în vreme ce avansă spre partea din față a clădirii. Lanterna îl enerva. Raza ei de lumină se împrăştia ca o pată - fără limite clare, fără precizie. Era o lumină dezordonată.

Lumina era specialitatea lui. Raze pure de lumină subțiri ca un creion. Lumină care nu se împrăştia în ochiuri indisciplínate ca raza unei lanterne.

Petrecu aproape o oră aranjînd lucrurile. în mod normal, nu dura atît de mult, dar fusese nevoit să îşi modifice echipamentul cu un telescop de mare putere, iar montarea era dificilă. Asta însă nu îl deranjă, pentru că îi plăceau provocările, mai ales cele care îi aduceau atîția bani.

Cînd termină de aranjat, îşi şterse mîinile pe cîrpa pe care o purta cu el şi apoi şterse un cerc pe geamul murdar al ferestrei magaziei. Nu se grăbi cînd îşi focaliză telescopul, asigurîndu-se că totul era exact aşa cum îşi dorea. Putea zări fără nici o dificultate fiecare dintre centrele micuțe ale sprinklerelor. Le vedea mai clar decît dacă ar fi stat în mijlocul acelei încăperi de la etajul al doilea.

Cînd fu gata, apăsă uşor butonul laserului, direcțio- nînd raza pură de lumină roşie ca rubinul către sprin- klerul aflat cel mai departe. Acesta avea nevoie de doar 165 de grade de căldură pentru a se topi, şi, în cîteva secunde, putu să vadă că lumina rubinie fierbinte a laserului îşi făcuse treaba. Alese următorul sprinkler, şi acesta se topi şi el sub forța razei de lumină subțiri ca un creion. In doar cîteva minute, toate

sprinklerele fuseseră topite, şi sistemul de extinctoare automate împrăştia apă peste suportul cu rochii.

Satisfăcut, bărbatul îşi împachetă echipamentul şi părăsi magazia.

capitolul 24

Telefonul de la compania de securitate o trezi pe Fleur la ora patru dimineața. Ascultă explicația lungă a omului aflat la capătul celălalt al liniei.

- Nu îl treziți pe fratele meu, zise ea înainte de a închide. Apoi, îşi trase cuverturile peste cap şi se culcă la loc.

Fu trezită de soneria de la uşă. Privi cu ochii mijiți la ceas şi se întrebă dacă florarii livrau trandafiri albi la ora şase dimineața, dar decise că nu avea să se ridice ca să afle. îşi băgă capul sub pernă şi adormi. Din senin, cineva îi smulse perna. Țipă şi sări în picioare.

Jake se înălță deasupra ei în blugi şi un hanorac cu fermoar pe care îl aruncase peste pieptul gol. Părul îi era zbîrlit, bărbia nebărbierită, iar ochii lui aveau o privire goală, bîntuită.

- Ce ai pățit? De ce nu ai răspuns la uşă?

Fleur smulse perna din mîinile lui şi îl lovi în burtă.

- Este ora şase şi jumătate dimineața!
- La ora şase fix alergi! Unde ai fost?
- *în pat!*

El îşi vîrî mîinile în buzunare şi păru îmbufnat.

- De unde era să ştiu că dormi? Cînd nu te-am văzut de la fereastra mea, m-am gîndit că s-a întîmplat ceva.

Nu mai putea amîna ziua aceasta, aşa că dădu un picior cuverturilor. El nici măcar nu se prefăcu a nu observa cămaşa de noapte care îi era îngrămădită în susul coapselor. Ea se întinse ca să aprindă veioza de lîngă pat şi îşi aranjă înadins picioarele ca ale unei fete din- tr-o reclamă la saltele, cu degetele de la picioare întinse şi tălpile curbate delicat. Luînd în considerație toate problemele care i se aşterneau înainte în această zi, faptul că avea nevoie să se asigure că Jake Koranda avea

o privelişte minunată asupra picioarelor ei nu era cea mai grozavă reflexie a caracterului său.

-Voi pregăti micul dejun, spuse el brusc.

Ea făcu un duş rapid, apoi se strecură în blugi şi îşi puse un pulover vechi. Jake îşi ridică privirea de la ouăle pe care le spărgea într-o tigaie. Aplecat deasupra aragazului ei, părea mai înalt ca niciodată, cu umerii întinzînd cusăturile hanoracului într-un fel ce era deopotrivă agresiv şi incontestabil masculin. Avu nevoie de un moment pentru ca mintea să i se limpezească.

- Cum ai intrat? Am verificat uşile aseară, înainte să merg la culcare.

- Doreşti ouăle jumări ori ochiuri?

-Jake...

-Nu pot să sporovăiesc şi să fac micul dejun în acelaşi timp. Ai putea să ajuţi, să ştii, în loc să stai acolo ca regina Angliei. Deşi arăţi mult mai bine.

O acţiune voit evazivă tipic masculină, dar îl lăsă să scape, pentru că îi era foame. Pregăti pîine prăjită şi suc de portocale, apoi turnă cafeaua. Odată aşezaţi la masă însă, atacă:

-Te-ai folosit din nou de secretara mea. Riata ţi-a făcut o copie după cheia ei.

El îşi umplu furculiţa.

- Recunoaşte, îi spuse ea. Nu este nici o altă modalitate prin care ai fi putut intra.

-Cum se face că ai pus mai mult unt pe pîinea ta prăjită decît pe a mea?

- Riata are o cheie. Eu am o cheie. Michel are o cheie. Asta este tot. Dacă o concediez, o vei avea pe conştiinţă.

- Nu o vei concedia.

Schimbă pîinea lui prăjită cu a ei.

- Fratele tău mi-a dat o copie la cîteva seri după serată. Mi-a povestit ce a făcut tatăl tău. Michel este îngrijorat pentru tine, şi nu pot spune că eu sunt chiar fericit ştiind că ticălosul acela te are în vizor. Cînd nu ai ieşit să alergi azi-dimineaţă, m-am temut că a ajuns la tine.

Fu mişcată, aşa că îl privi pieziş.

-Alexi nu îmi va face rău fizic. Michel ar trebui să ştie asta. Mă doreşte în viaţă şi vrea să sufăr. Nu ai destule probleme proprii în clipa asta?

- Nu îmi place ce face.

Ea îşi luă înapoi pîinea prăjită.

-Nici eu nu prea mă dau în vînt.

Mîncară în tăcere o vreme. Jake luă o gură de cafea.

- De obicei, nu porţi blugi şi pantofi sport la muncă. Ce se întîmplă?

- Merg cu maşina cu rochiile pînă la hotel. Oamenii nu trebuie să vină decît peste o oră, şi va fi o zi lungă. II privi cu subînţeles. De aceea doream să dorm mai mult astăzi. Şi apoi, nu puteam pleca de aici cît timp în casă este vraişte.

Făcu un gest vag către sufragerie. Jake observase deja şirurile de suporturi metalice ce găzduiau haine acoperite de plastic negru.

-Vrei să îmi spui tu sau ar trebui să ghicesc?

- Ştii că Michel îşi prezintă astăzi colecţia.

- Şi acelea sunt piesele?

Ea aprobă din cap şi îi spuse despre fabrica din Asto- ria şi despre telefonul pe care îl primise la ora patru în dimineaţa aceea.

- Oamenii de la securitate nu ştiu cum a pornit sistemul de sprinklere, dar toate rochiile atîrnate pe suporturi în atelier erau îmbibate de apă.

El ridică dintr-o sprînceană.

- în atelier nu se aflau decît lucruri de la magazinul de vechituri, spuse ea. Eu, Kissy, Simon şi Charlie am făcut schimbul azi-noapte,_ după ce Michel şi toate cro- itoresele au plecat acasă. încercă să simtă un strop de satisfacţie pentru că îl păcălise pe Alexi, dar trebuia să înceapă din nou să îşi facă griji de îndată ce treaba asta lua sfîrşit. Se ridică şi merse către telefon. Trebuie să îl sun pe Michel, ca să nu facă infarct dacă trece pe la fabrică în dimineaţa asta.

El se ridică de pe scaun.

-Stai un pic. Michel nu ştie că i-ai mutat rochiile aici?

- Nu este problema lui. Eu sunt cea care a făcut bucățele Bugatti-ul şi cea pe care o doreşte Alexi. Michel are destule alte griji.

Jake țîşni de după masă.

- Dacă Alexi l-ar fi trimis aici pe unul dintre huligani? Ce ai fi făcut atunci?

- Fabrica era plină de paznici. Alexi nu avea nici un motiv să bănuiască faptul că modelele se aflau aici.

- Ştii care este problema ta? Nu gîndeşti!

In timp ce se îndrepta spre ea, buzunarul hanoracului său lovi marginea blatului, şi ea auzi o bufnitură puternică. Pentru prima oară, observă că o parte a hanoracului lui atîrna mai jos decît cealaltă. El îşi vîri imediat mîna în buzunar. Ea puse receptorul înapoi în furcă.

- Ce ai?

- La ce te referi?

Simți fiori pe şira spinării.

- In buzunar. Ce este?

- în buzunar? Cheile.

-Şi mai ce?

El ridică din umeri.

- Un pistol automat.

îl privi cu ochi goi.

- Un ce?

- Un pistol.

- Eşti nebun? Se năpusti asupra lui. Ai adus o armă aici! în casa mea? Crezi că eşti în unul dintre filmele tale?

Privirea lui era calmă şi lipsită de remuşcări.

-Fără scuze. Nu ştiam ce puteam găsi cînd am intrat.

Pe nepusă masă, se trezi gîndindu-se la o fetiță cu rățuşte galbene pe cămaşă şi la un masacru. O teamă insinuantă pe care nu dorea cu nici un chip să o lase să intre bubui la uşa conştiinței ei.

-Stai aici cît arunc nişte haine pe mine, zise el în timp ce părăsi bucătăria.

Fiecare dintre instinctele ei îi spunea că Jake nu ar fi putut lua niciodată parte la o atrocitate, nici chiar în mijlocul unui război. Dar creierul ei nu fu la fel de uşor de convins. Chiar şi cu tot ce ştia despre el, îl lăsa din nou să îi sape sub zidurile de apărare.

Pînă cînd el îşi făcu din nou apariţia, trandafirii albi sosiseră. Faţa lui fu acoperită de riduri sumbre.

- Nemernicul ăla.

-Vestea bună este că nu pare să îşi fi dat seama că planurile i-au mers prost.

- Hai să facem să rămînă astfel. Ridică receptorul şi formă un număr din memorie. Michel, sunt Jake. Mă îndrept spre hotel cu Femeia Minune şi colecţia ta. Iţi voi spune întreaga poveste cînd ne vedem.

- Nu este nevoie să faci asta, zise ea cînd el închise. Pot să mă ocup şi singură.

- Fă-mi pe plac.

Bărbaţii sosiră, şi Jake făcu totul mai puţin să îi percheziţioneze înainte să îi lase să intre în casă. Stătu de pază cît timp aceştia încărcară suporturile, apoi merse cu ea pînă la hotel, în spatele camionului. Cînd ajunseră acolo, stătu deoparte, dar nu o scăpă din ochi, şi la un moment dat ea îl văzu strecurîndu-şi mîna în buzunarul gecii. Deşi încercă să rămînă în umbră, nu trecu prea mult timp şi unul dintre cei care lucrau la hotel îl recunoscu, aşa că în scurtă vreme fu înconjurat de căutători de autografe care îi vîrau în faţă de toate, de la bonuri de cumpărături pînă la amenzi de parcare, ca să le dea autograf. Ea ştia cît de mult ura el o astfel de atenţie publică, dar el rămase unde se afla pînă cînd toate suporturile fură aranjate.

După aceea, nu îl mai văzu pentru o vreme, dar, de fiecare dată cînd se gîndea că, în sfîrşit, el plecase acasă, îl zărea lenevind în umbrele de lîngă vreo scară ori vreo intrare de serviciu, cu o şapcă trasă mult peste ochi. Prezenţa lui o alina, şi nu îi plăcu asta. De îndată ce treaba aceasta avea să ia sfîrşit, trebuia să aibă o discuţie lungă şi serioasă cu ea însăşi.

în mijlocul întregului haos din spatele scenei, se strădui să emane o încredere pe care nu o simțea. Atît de multe depindeau de ceea ce avea să se întîmple în următoarele cîteva ore. Fusese o cerere copleşitoare de invitații, aşa că țineau spectacolul de două ori, atît devreme, înainte de amiază, cît şi după-amiază. Fiecare model avea un suport separat cu toate piesele aranjate în ordine, alături de accesoriile potrivite. în mod normal, suporturile erau aranjate cu o zi înainte, dar, din moment ce Fleur nu voise să lase rochiile din mînă pînă în dimineața aceea, totul trebuise organizat în timp foarte scurt. Avură loc vînători de ultim minut după accesorii şi o încurcătură aproape dezastruoasă cu pantofii, toate acompaniate de priviri piezişe întunecate aruncate în direcția ei. între timp, o echipă de filmare se apucă să filmeze colecția pentru buticuri şi magazine universale.

Cu o oră înainte de primul spectacol, Fleur se schimbă în rochia pe care o adusese cu ea. Era una dintre primele piese pe care Michel o crease pentru ea - o rochie mulată roşie cu o despicătură care mergea de la gît pînă la sîni şi o alta care cobora de deasupra genunchiului pînă la tivul de la mijlocul gambei. Fluturi zburători brodați erau cocoțați pe un umăr şi versiuni în miniatură şedeau pe vîrfurile pantofilor ei cu toc roşii, de satin.

Kissy apăru alături de ea în culise, arătînd palidă şi tensionată.

- Aceasta este cea mai rea idee pe care ai avut-o vreodată. Nu va funcționa în veci. Cred că am temperatură. Pun pariu că am gripă. Ştiu că am.

-Ai emoții. Inspiră adînc. Vei fi în regulă.

- Emoții! Ce am eu în stomac nu sunt fluturi, Fleur Savagar. Sunt ditamai vulturii pleşuvi.

Fleur o îmbrățişă, apoi merse să socializeze cu mulțimea care umplea sala. Cînd termină de discutat cu editorii de modă şi de pozat pentru fotografi, îşi simțea vîrfurile degetelor amorțite din cauza emoțiilor. Ocupă

scăunelul aurit care fusese rezervat pentru ea lîngă p:i *ă* tea din față a podiumului şi strînse mîna lui Charl: Kincannon.

El se aplecă şi îi şopti:

-Am tras cu urechea şi încep să mă îngrijorez. Oamenii cred că modelele lui Michel vor fi *froufrou'*, ce o mai însemna şi asta.

-înseamnă că el face ca femeile să arate a femei şi presa de modă nu ştie cum să facă faţă, dar se va da pe brazdă.

îşi dorea să fi fost atît de încrezătoare pe cît părea, dar adevărul era că orice creator care sfida noile curente în modă era în pericol de a fi măcelărit de influenţii arbitri ai modei. Michel era copilul nou-venit într-un cartier dur şi teritorial. Reportera de la Women's *Wear Daily* părea ostilă, şi Fleur înţelese exact ce dorise Kissy să spună despre vulturii pleşuvi.

Luminile din sală se estompară, şi începu să se audă

0 muzică tristă, melancolică. Fleur îşi afundă unghiile în palme. Punerile în scenă teatrale şi complicate la spectacolele de lux se demodaseră odată cu volanele şi dantela. Tendinţa era simplicitatea: podiumul, modelele şi hainele. Din nou, luptau împotriva curentului, şi toate astea din cauza ei. Ea era cea care îl convinsese pe Michel să accepte ideea aceasta stupidă.

Vorbăria din sală începu să se stingă. Muzica se auzi mai tare, şi luminile de pe scenă se îndreptară asupra unui *tableau vivant* capricios aşezat după o perdea transparentă care făcea ca scena să pară un vis. Obiectele de decor - o balustradă din fier forjat, un felinar, umbra unor frunze de palmier şi obloane distruse - sugerau o curte neîngrijită din New Orleans într-o noapte fierbinte de vară.

Treptat, siluetele modelelor deveniră vizibile. Acestea acopereau scena cu rochiile lor transparente - sînii, coatele şi genunchii ieşind în afară în unghiuri exagerate,

1 în limba franceză, îrt original, „împopoţonate" (n.tr.)

ca personajele d intr-un tablou de Thomas Hart Benton. Unele ţineau în aer frunze de palmier. Una dintre ele era aplecată în faţă, cu părul atîrnînd spre podea ca ramurile unei trestii, şi avea în mînă o perie de păr. Fleur auzi şoapte venind dinspre spectatori şi văzu priviri piezişe aruncate pe furiş pentru a cîntări reacţia celorlalţi, dar nimeni nu păru nerăbdător să se afirme pînă cînd nu ştia în care direcţie se îndrepta valul.

Pe neaşteptate, una dintre siluete se îndepărtă de celelalte, devenind vizibil supărată cînd păşi într-un con de lumină

albastră. Privi pentru un moment către spectatori, apoi clipi ca şi cum ar fi încercat să se hotărască dacă să li se destăinuie sau nu. în cele din urmă, începu să vorbească. Le spuse despre Belle Reve, plantaţia pe care o pierduse, şi despre Stanley Kowalski, bărbatul inuman cu care draga ei soră, Stella, se căsătorise. Glasul îi era nervos, iar chipul - obosit şi chinuit. într-un final, rămase tăcută şi ridică mîna către ei, cerînd înţelegere fără vorbe. Muzica melancolică începu iarăşi. înfrîntă, intră din nou în umbre.

Urmă un moment de linişte uimită, apoi spectatorii începură să aplaude, mai întîi încet, dar treptat aplauzele deveniră mai puternice. Monologul extraordinar al lui Kissy ca Blanche DuBois din Un *tramvai numit dorinţă* îi uimise. Fleur îl simţi pe Charlie prăbuşindu-se de uşurare.

- Nu-i aşa că ei o iubesc?

Ea încuviinţă din cap, apoi îşi ţinu răsuflarea, sperînd că le plăcuseră creaţiile lui Michel la fel de mult. Indiferent de cît de înălţător fusese jocul actoricesc al lui Kissy, după-amiaza era, la urma urmei, despre modă.

Ritmul muzicii crescu şi, unul după altul, modelele ieşiră de după perdeaua transparentă ca să meargă pe podium. Purtau rochii diafane de vară care trimiteau cu gîndul la flori parfumate, nopţi fierbinţi în sud şi de un tramvai numit „Dorinţă". Liniile erau fine şi feminine, fără să fie complicate, delicat create pentru femei care se săturaseră să arate a bărbaţi. New Yorkul nu mai văzuse nimic de felul acesta de ani de zile.

Fleur ascultă murmurele din jurul ei şi auzi zgîriatul peniţelor în carnete. Aplauzele fură politicoase pentru primele cîteva rochii, dar, în timp ce acestea veneau una după alta şi membrii audienţei începură treptat să absoarbă frumuseţea creaţiilor lui Michel, aplauzele crescură pînă cînd sunetul înghiţi sala cea mare.

Cînd ultima rochie părăsi podiumul, Charlie lăsă să îi scape un oftat lung şi chinuit.

- Mă simt ca şi cum aş fi trăit o viaţă întreagă în ultimele cincisprezece minute.

Ea începu să simtă cîrcei în degetele de la mînă, şi îşi dădu seama că acestea erau afundate în genunchiul lui.

- Doar una?

Urmară alte două *tablouri,* fiecare primit cu mai mult entuziasm decît precedentul. O pădure tropicală fierbinte din Noaptea *iguanei* o înfăţişă pe Kissy intr-un al doilea monolog şi servi, în acelaşi timp, drept fundal pentru hainele de zi cu imprimeuri extrem de colorate de flori din junglă. In cele din urmă, Kissy o jucă pe orbitoarea Maggie din *Pisica pe acoperişul fierbinte,* în fața conturului întunecat al unui pat imens de alamă, ca introducere a unei colecții exotice de rochii de seară care evocau imagini de decadență delicioasă şi care ridicară întreaga sală în picioare.

Cînd spectacolul luă sfîrşit, Fleur îi privi pe Michel şi pe Kissy făcîndu-şi plecăciunile. Viața nu avea să mai fie niciodată aceeaşi pentru nici unul dintre ei. Nu ar fi putut găsi o modalitate mai bună de a-i mulțumi lui Kissy pentru prietenia ei statornică şi lui Michel pentru toți acei ani de ură nemeritată decît asigurîndu-se că fiecare din ei primea recunoaşterea publică pe care o merita. Imbrățişîndu-l pe Charlie, conştientiza că succesul celor doi clienți ai săi avea să influențeze şi propria ei carieră. După-amiaza aceasta îi dăduse credibilității sale un salt uriaş.

Publicul începu să roiască în jurul ei, şi ea îl zări pe Jake în partea din spate a sălii. Chiar înainte să se strecoare afară, acesta ridică tăcut degetul mare.

Următoarea săptămînă trecu într-o furtună de telefoane şi interviuri. *Women's Wear Daily* avu un articol de fond despre colecția lui Michel, numind-o „Noua feminitate", iar editorii de modă se aliniară pentru ştiri despre planurile lui de viitor. Michel luă parte la conferința de presă pe care Fleur o programase pentru el şi apoi o scoase la cină. îşi zîmbiră larg unul altuia peste meniuri.

- Odraslele Savagar s-au descurcat destul de bine singure, nu-i aşa, soră mai mare?
- Ba chiar foarte bine, frățioare.

Atinse mîneca de poplin a jachetei de safari pe care el o purta peste o cămaşă de mătase vişinie, un pulover de la forțele speciale franceze şi o cravată a armatei elvețiene.

-Te iubesc, Michel. O grămadă. Ar trebui să îți spun mai des.

- Şi eu. O grămadă şi mai mare.

Rămase tăcut pentru o clipă, apoi îşi înălță capul, şi părul îi atinse umărul.

- Te deranjează faptul că sunt homosexual?

Ea îşi sprijini bărbia într-o mînă.

- Aş prefera să te văd trăind fericit pentru totdeauna cu cineva care să îmi dea un trib de nepoței şi de nepoțele, dar, din moment ce nu voi avea aşa ceva, vreau să te văd într-o relație stabilă cu un bărbat demn de tine.

- Cineva ca Simon Kale?

-Acum, că veni vorba...

El îşi lăsă jos meniul şi o privi cu tristețe în ochi.

- Nu va funcționa, Fleur. Ştiu că te-ai bazat pe asta, dar nu se va întîmpla niciodată.

Ea se simți stînjenită.

-Am depăşit linia, nu-i aşa?

- Da. Zîmbi. Și ai idee cît de mult înseamnă pentru mine să îi pese cuiva dacă sunt fericit?

-Voi lua asta ca pe un acord de a mă amesteca în viața ta.

- Nu o face. Luă o gură din paharul de vin. Simon este o persoană specială, şi am început o prietenie solidă, dar asta este tot ce va fi vreodată. Simon este puternic şi independent. Nu are cu adevărat nevoie de nimeni.

- Lucrul acesta este important pentru tine, nu-i aşa? Să simți că e nevoie de tine?

El încuviință din cap.

- Știu că nu îl placi pe Damon. Şi ai dreptate. Poate fi egoist, şi nu este una dintre cele mai intelectuale persoane pe care le-am întîlnit vreodată. Dar mă iubeşte, Fleur, şi are nevoie de mine.

Fleur îşi înghiți dezamăgirea.

-Nu am spus niciodată că Damon nu ar avea gusturi bune.

Se gîndi la Jake. Atracția lui erotică devenea mai accentuată cu fiecare ocazie cînd îl vedea. Nu avea încredere în el, dar îl dorea. Şi de ce să nu îl aibă? întoarse pe toate părțile ideea aceasta în mintea ei. Fără implicare emoțională. Doar sex bun şi sălbatic. întotdeauna la asta se redusese atracția ei față de el. Şi nu aceasta era esența eliberării adevărate? Femeile nu trebuiau să se prefacă. Ar trebui să îl privească pe Jake direct în ochi şi să îi spună că voia să...

Să ce? „Să se culce" era prea insipid, „să facă dragoste" avea implicații, „să și-o tragă" era de prost gust, iar „să se reguleze" era, pur și simplu, îngrozitor.

Avea să renunțe doar din cauza unei bariere lingvistice? Cum ar fi procedat un bărbat? Cum ar face Jake?

De ce nu o făcea Jake?

Chiar în clipa aceea, își dădu seama că ea nu putea fi niciodată agresorul sexual, oricît de mult îl dorea. Indiferent dacă reticența ei era înrădăcinată în condiționarea culturală ori în instinctul biologic, nu era nici o diferență, pentru că eliberarea femeilor se încîlcea atunci cînd ajungea la ușa dormitorului.

Fleur încercă să nu bage în seamă mașina de scris, în schimb, se concentră să o trimită pe Kissy de la o audiție la alta, încercînd să își dea seama care avea să fie următoarea mutare a lui Alexi. Toți oamenii care îi evitaseră telefoanele doreau acum să discute cu ea și, pînă în prima săptămînă din decembrie, la o lună după prezentarea lui Michel, Kissy semna să apară într-o punere în scenă pe o perioadă limitată de timp a piesei *Fifth of July.* Apoi, avea să zboare spre Londra, pentru un rol secundar într-un film de acțiune și aventură cu buget mare.

De săptămîni de zile, ea și Kissy nu discutau despre nimic altceva în afară de afaceri, și fu mai mult decît fericită ca într-o seară să deschidă ușa de la intrare și să o vadă pe prietena ei stînd acolo cu o pizza și o sticlă mare de suc dietetic. în scurtă vreme, erau așezate în sufragerie, în jurul noii măsuțe de cafea a lui FÎeur.

- Ca în vremurile bune, așa-i, Fleurinda? zise Kissy în timp ce pe fundal se auzea melodia *Tequila* Sunrise. Numai că acum suntem bogate și faimoase; poate ar trebui să trecem la icre negre, deși nu îmi pot imagina cum să poți da o pizza cu salam atît de americană pe o mîncare de pește comunistă.

Fleur sorbi dintr-unul dintre pocalele Baccarat pe care Olivia Creighton i le dăruise.

- Crezi că suntem ipocrite pentru că bem suc dietetic cu pizza? Pare că ar trebui să ne hotărîm într-o direcție sau alta.

-Tu fă-ți griji despre etică în timp ce eu mănînc. Nu am

mîncat nimic de la micul dejun şi sunt lihnită. Muşcă din bucata pe care tocmai o scosese din cutie. Nu cred că am fost atît de fericită vreodată în viața mea.

- Chiar îți place la nebunie pizza.

- Nu este vorba despre pizza. Kissy îşi înfipse din nou dinții, dar de data aceasta înghiți înainte să vorbească. Este vorba despre piesă, despre film, despre toate. Bob Fosse m-a salutat ieri. Nu mi-a spus „Salut, puştoaico", ci „Bună, Kissy". Bob Fosse!

Fleur simți cum o bulă de încîntare lua naştere înlă- untrul ei. Ea făcuse să se întîmple asta.

Imaginea chipului fericit al Belindei îi trecu prin minte, şi încîntarea dispăru. Aşa se simțise mama ei cînd se ocupase de cariera lui Fleur?

Kissy era emoționată în legătură cu filmul pe care îl turna la Londra şi o bătu la cap pe Fleur despre *Eclipsa.* în cele din urmă, ajunse la subiectul Jake.

- Nu ai spus prea multe despre el în ultima vreme.

Fleur îşi puse pizza deoparte.

- De săptămîni bune, abia dacă şi-a ridicat ochii din maşina de scris. Cînd urc să verific ce face, nici măcar nu mă vede.

Dar uneori alergau împreună dimineața, deşi nu discutau niciodată despre lucruri importante, iar Jake apăruse de vreo două ori în bucătăria ei pentru micul dejun.

- în traducere, asta înseamnă că nu vă culcați unul cu celălalt.

Subiectul Jake era prea complicat, aşa că se mulțumi cu cel mai simplu răspuns:

- A fost amantul mamei mele.

- Tehnic, nu, răspunse Kissy. Şi m-am gîndit la asta. Tot ce am auzit despre ea indică faptul că Belinda este o femeie seducătoare. Jake era un tip tînăr. Ea i-a făcut avansuri. Tu şi Jake nu erați iubiți la vremea respectivă, şi, orice s-ar fi întîmplat între ei, nu avea nimic de-a face cu tine.

- Ea ştia, cu siguranță, ce simțeam față de el, zise cu amărăciune Fleur, dar a sărit oricum cu el în pat.

- Asta spune enorm despre ea, dar nu şi despre el.

Kissy îşi băgă labele picioarelor sub şezut.

- Nu crezi încă cu adevărat prostia aia răsuflată cum

că Jake te-a sedus de dragul filmului său, nu-i aşa? Nu l-am întîlnit decît de cîteva ori, dar mi-e clar că nu i-ar sta în fire aşa ceva. Sunt sigură că are defectele lui, dai ambiţia oarbă nu pare să fie unul dintre ele.

-Are defectele lui, cu duiumul! Este persoana cea mai nesinceră emoţional pe care am întîlnito vreodată. Ar trebui să vezi felul în care ridică o barieră împotriva oricum se apropie prea mult. îmi îngăduie să zăresc cîteva frînturi din cine este, apoi trînteşte uşa. Este în regulă într-o prietenie lejeră, dar nu faţă de cineva care îl iubeşte.

Kissy puse jos blatul de pizza şi o privi stăruitor. Obra jii lui Fleur se încinseră.

-Nu sunt îndrăgostită de el! Dumnezeule, Kissy, vorbeam la modul general. Da, sunt lucruri pe care le iubesc la el: în special, felul în care arată şi trupul lui. Dar... îşi lăsă mîna să îi cadă în poală. Nu pot să mi-l îngădui. Am avut prea mulţi oameni nesinceri şi mani pulatori în viaţa mea şi nu am nevoie de încă unul.

Din fericire, Kissy schimbă subiectul. Discutară despre ultimele istericale ale Oliviei Creighton şi despre ce haine ar trebui să ia Kissy la Londra. Totuşi, în cele din urmă, Kissy păru să nu mai aibă subiecte de conversaţie, şi atunci Fleur îşi dădu seama că numele Charlie Kincannon nu îi fusese pe buze toată seara. Dar ochii lui Kissy străluceau, iar ea abia putea să stea locului sa mănînce. Poate că toată agitaţia ei nu era în întregime legată de muncă.

- Ceva se petrece între tine şi Charlie.

- Charlie?

- Este! Scuipă tot.

- Serios, Fleur, o expresie atît de vulgară!

Fleur luă bucata de pizza dintre degetele lui Kissy.

- Fără mîncare pînă cînd îmi spui ce se petrece.

Kissy ezită şi îşi trase genunchii la gură.

-Să nu rîzi, în regulă? Ştiu că vei crede că este o prostie... îşi răsuci o buclă în jurul degetului. De fapt... înghiţi în sec. Cred că s-ar putea să fiu îndrăgostită.

- Şi de ce aş crede că este o prostie?

-Pentru că Charlie nu este tocmai cel mai potrivit partener pentru mine, avînd în vedere trecutul meu.

Fleur zîmbi.

- întotdeauna am fost de părere că tu şi Charlie sunteţi cei mai potriviţi parteneri. Tu erai cea care nu părea de acord.

Acum, că veştile lui Kissy ieşiseră la suprafaţă, dorea să îi spună totul înainte să îşi piardă curajul.

- Mă simt ca o proastă! Este cel mai minunat bărbat pe care l-am întîlnit vreodată, dar nu ştiam cum să mă port cu un tip care mă dorea pentru altceva în afară de sex. De fiecare dată cînd încercam să îl seduc, începea să vorbească despre Kierkegaard ori despre dadaism, ori chiar despre Knicks, pentru numele lui Dumnezeu. Şi ascultă asta... Indiferent de subiectul despre care discutam, nu a încercat nici măcar o dată să domine conversaţia. Nu *mi-a* **vorbit, ca alţi bărbaţi. Era cu adevărat interesat de opiniile mele. M-a** *provocat.* **Şi, cu cît discutam mai mult, cu atît îmi aminteam cît de deşteaptă sunt, de fapt. Ochii lui Kissy se umplură dintr-odată de lacrimi. Fleur, m-am simţit atît de bine!**

Ochii lui Fleur începură să usture.

- Charlie este o persoană specială, şi la fel eşti şi tu.

-Caraghios este faptul că, la început, nu mă gîndeam decît să îl bag în pat, acolo unde, să recunoaştem, mă simt cel mai confortabil. Mă frecam de el ori îi spuneam că mă dor muşchii şi că aveam nevoie de un masaj. Ori, cînd venea să mă ia, îl aşteptam îmbrăcată sumar. Dar, indiferent cît de neobrăzat mă purtam, el nu părea să observe. După o vreme, am început să încetez să îl seduc şi, pur şi simplu, să mă bucur de compania lui. Atunci, mi-am dat seama că nu era chiar atît de neafectat de mine cum pretindea. Dar, cu toate astea, tot i-a luat o veşnicie să treacă la următorul pas.

Fleur zîmbi la expresia visătoare a lui Kissy.

- Se pare că a meritat aşteptarea.

Kissy zîmbi larg.

- Nu l-am lăsat să mă atingă.

-Glumeşti?

- Era aşa plăcut să fiu *curtată.* **Apoi, în urmă cu două săptămîni, a trecut într-o noapte pe la apartament, după repetiţii. A început să mă sărute, şi chiar îmi plăcea, dar mi-a stîrnit teama. Ştii tu. Teamă că, după tot ce se petrecuse, l-aş dezamăgi. Mi-am dat seama după expresia lui că el ştia ce simţeam pentru că doar a zîmbit, cu zîmbetul acela dulce şi**

înțelegător al lui. Şi apoi a spus că ar trebui să jucăm Scrabble.

- Scrabble?

Asta însemna să duci reținerea prea departe, iar Fleur fu dezamăgită de Charlie.

-Bine... nu Scrabble obişnuit. Un fel de... Scrabble pe dezbrăcate.

„Bravo ție, Charlie!" Fleur ridică dintr-o sprînceană.

-Aş putea întreba cum se joacă această perversiune?

- De fapt, este foarte simplu. Pentru fiecare douăzeci de puncte obținute de oponentul tău, trebuie să îți scoți un articol vestimentar. Şi ştii, Fleur, oricît de mult doream să mă culc cu el, chiar îmi plăcea să fiu curtată, şi se întîmplă să fiu o jucătoare de Scrabble excepțională. Descrise un cerc dramatic prin aer.

-Am început puternic cu „kleft" şi „nagîț".

- Sunt impresionată.

- Apoi, l-am lovit direct între ochi cu „zer" şi „jargon" cu scorul dublu.

-Asta trebuie să îi fi tăiat răsuflarea.

- Aşa a fost. Dar a revenit cu „falcă" din „jargon"-ul meu şi cu „ceară" din „nagîț". Totuşi, era evident că nu eram în aceeaşi ligă - eu nu formez *niciodată* cuvinte de trei litere decît dacă sunt disperată. Pînă am ajuns la *„viscacha"*[1], ajunsese în chiloți şi o şosetă. Eu aveam încă furoul şi tot ce era sub el. Fruntea i se încreți într-o încruntare. Atunci s-a întîmplat.

- Sunt în aşteptare, cu răsuflarea tăiată.

- M-a lovit cu „kaid".

[1] Animal rozător (n.tr.)

- Nu există un asemenea cuvînt.

- Ba da, există. Este un conducător de trib din Africa de Nord, deşi în general numai jucătorii de Scrabble de talie mondială şi cei obsedați de cuvinte încrucişate îl cunosc.

-Şi?

-Nu înțelegi? Nemernicul m-a păcălit!

- Dumnezeule mare!

- Ca să o scurtez, a pus „zebu" pe orizontală şi apoi l-a acoperit cu „zloți" pe verticală. „Prepelița" mea a părut destul de jalnică după aceea, dar ce era mai rău avea să vină.

-Nu ştiu dacă pot îndura toată tensiunea asta.
- „Flox", cu scor triplu.
- Diavolul!

capitolul 25

Pînă la Crăciun, Fleur luase trei clienți noi grozavi: doi actori şi un cîntăreț. Alexi nu făcuse nici o mişcare nouă împotriva ei, şi vechile poveşti despre contractele nerespectate de ea părură să dispară. Zvonurile legate de relația ei cu Jake continuară, dar începuse să umble vestea că el scria din nou, iar bîrfele nu mai erau atît de usturătoare. Primul album al trupei Rough Harbor mergea peste aşteptări, iar succesul răsunător al colecției lui Michel aducea în continuare o avalanşă de publicitate bună. Cînd Kissy primi recenzii foarte bune după ce piesa ei avusese premiera pe 3 ianuarie, Fleur simți că toate visurile ei deveniseră realitate. Aşadar, de ce nu era mai fericită? Evită să îşi sondeze prea adînc psihicul, muncind chiar mai din greu.

Jake încetase să îşi facă apariția pentru alergarea de dimineață, iar, cînd ea mergea sus, ca să îl verifice, acesta abia dacă vorbea. Lucra la cartea lui de aproape trei luni şi devenise din ce în ce mai sfrijit. Părul îi atîrna peste guler, şi uita să se bărbierească ^i cîteva zile la rînd.

Intr-o seară rece de vineri din cea de-a doua săptămînă din ianuarie, ceva o trezi. Liniştea deplină. Ce se întîmplase cu maşina de scris? Se frămîntă.

-Este în regulă, Flower, şopti o voce aspră. Sunt doar eu.

Lumina slabă care se strecura din grădina ei de iarnă lumina încăperea destul cît să îl poată vedea pe Jake ghemuit intr-un fotoliu nu departe de patul ei, cu picioarele lui deşirate întinse în față.

- Ce faci? mormăi ea.

-Te privesc dormind.

Glasul îi era la fel de moale şi de întunecat ca încăperea în noapte.

-Lumina este ca un penel în părul tău. îți aminteşti cum ți-am înfăşurat părul în jurul nostru cînd am făcut dragoste?

Sîngele o luă la goană prin trupul ei greu de somn.

- îmi amintesc.

- Nu am vrut niciodată să te rănesc, zise el cu voce sacadată. Ai fost prinsă în schimbul de focuri.

Ea nu voia să se gîndească la trecut.

-Asta a fost acum mult timp. Acum, nu mai sunt atît de naivă.

- Nu ştiu. Vocea lui deveni mai tăioasă. Pentru cineva care vrea să cred că şi-a făcut o carieră din a se culca cu cine apucă, nu par să fie mulți bărbați care să treacă pe aici.

Ea îşi dorea ca el să rămînă blînd şi dulce. Voia să-i vorbească despre peneluri şi despre lumina din părul ei.

- Nu cu tine locuind deasupra, cu siguranță. Merg eu la ei acasă.

-Aşa deci?

El se ridică încet din fotoliu şi începu să îşi desfacă nasturii cămăşii.

- Dacă tot o faci gratis, bănuiesc că a venit vremea să fie şi rîndul meu.

Ea sări din pat.

-Nu o fac gratis!

El îşi scoase cămaşa.

-Asta s-ar fi putut petrece între noi de acum cîteva luni. Tot ce trebuia să faci era să ceri.

- Eu! Dar tu?

El nu spuse nimic. în schimb, mîna i se îndreptă către nasturele blugilor.

- Opreşte-te.

- Hai să nu. Fermoarul i se deschise într-un V, descoperind un abdomen plat. Cartea este terminată.

-Da?

- Şi nu pot înceta să mă gîndesc la tine.

Emoţiile ei se adunară într-un nod. îl dorea atît de mult! Dar ceva nu era deloc în regulă. Dacă îşi terminase cartea, el ar fi trebuit să se simtă uşurat. în schimb, părea bîntuit, iar ea avea nevoie să afle motivul.

-închide-ţi fermoarul pantalonilor, cowboy, zise ea calmă. Trebuie să discutăm mai întîi.

- Pe dracu'! El îşi aruncă pantofii din picioare, smulse păturile care o acopereau şi admiră cămaşa de noapte bleu răsucită în jurul coapselor ei. Drăguţ.

îşi scoase blugii.

-Nu!

- Fii drăguţă şi taci din gură.

întinse mîna să apuce tivul cămăşii de noapte.

- Vom discuta.

Ea dădu să se retragă, dar el îi apucase fusta cămăşii de noapte, ţinînd-o pe loc.

- Mai tîrziu.

Ea îşi încolăci degetele în jurul încheieturii mîinii lui.

- Nu mă pasionează sexul recreativ. Nu cu tine.

El îi dădu drumul pe neaşteptate şi lovi peretele deasupra capului ei cu podul palmei.

-Atunci, ce spui de sex de milă? îţi place sexul de milă, pentru că, dacă da, ai aici o oportunitate dată dracului.

Ea văzu durerea pe care el nu o putea ascunde şi o duru inima.

-Vai, Jake.
Jack deveni rece ca gheața.
- Laso baltă! își înhăță blugii și și-i trase pe el. Uită că arn fost vreodată aici!
își luă cămașa și se îndreptă spre hol.
- Așteaptă!

Ea se ridică de pe pat și se împiedică în păturile aruncate pe jos. Pînă cînd reuși să se elibereze, ușa de la intrare se închisese cu zgomot. Auzi bubuitul pașilor lui pe treptele care duceau la pod. își aminti de cearcănele adînci de sub ochii lui, de sentimentul de disperare care emana din el. Fără să stea pe gînduri, merse în hol și apoi urcă treptele către pod.

Ușa era încuiată.
- Deschide. Din partea cealaltă nu veni decît tăcere. Vorbesc serios, Jake. Deschide imediat ușa.
- Pleacă!

Ea blestemă printre dinți și coborî din nou pentru a-și lua cheia. Cînd îi deschise, în cele din urmă, ușa, tremura toată. El ședea pe patul nefăcut, rezemat de tăblie, cu o sticlă

de bere sprijinită pe pieptul gol şi cu blugii cu fermoarul încă desfăcut. Ostilitatea lui trosnea ca gheața carbonică.

-Ai auzit vreodată despre drepturile chiriaşilor?

- Nu ai contract de închiriere.

Păşi peste cămaşa lui, care fusese aruncată mototolită pe podea, şi merse către el. Cînd ajunse la pat, îl studie, încercă să îi citească gîndurile, dar tot ce văzu fură linii aspre de epuizare în jurul gurii lui şi disperarea care i se întipărise în cearcănele de sub ochi.

-Dacă are cineva nevoie de milă, zise ea încetişor, aceea sunt eu. A trecut multă vreme.

Expresia lui se înăspri, iar ea îşi dădu seama că el nu avea de gînd să uşureze lucrurile pentru el însuşi. El dezvăluise prea multă nevoie, iar acum trebuia să scoată la iveală un camuflaj. Luă o gură mare din bere şi o privi ca şi cum ea ar fi fost un gîndac ce se tîra pe podeaua camerei lui.

- Poate că un prăpădit te-ar băga în pat dacă nu ai fi aşa scorpie.

Ei i-ar fi plăcut nespus să îi tragă un pumn, dar în seara aceasta era capabil doar de autodistrugere, şi bănui că aceasta era ceea ce îşi dorea el.

- Nu este ca şi cum nu aş fi avut o mulțime de oferte.

- Pun pariu că ai avut. Rîse batjocoritor. Băieți frumuşei cu mixere şi maşini BMW.
- Printre alții.
- Cîți?

De ce nu putea el să admită pur şi simplu că avea nevoie de ea, în loc să îi supună pe amîndoi la asta? Ea trebuia să păstreze controlul asupra acestui joc periculos pe care el dorea să îl joace.

- Zeci, răspunse. Sute.
- Pun pariu.
- Sunt legendară.
- în mintea ta. Furios, luă din nou o gură de bere, apoi îşi şterse gura cu dosul palmei. Iar acum, vrei să îți liniştesc frustrările sexuale. Să fac pe armăsarul pentru tine.

Bărbatul acesta era un neruşinat.

- Dacă nu ai nimic mai bun de făcut.

El ridică din umeri şi aruncă păturile cu piciorul.

- Cred că nu. Scoate-ți cămaşa de noapte.

- Nici gînd, cowboy. Dacă o vrei scoasă, tu să o scoți. Şi, dacă tot am ajuns aici, scapă de blugii ăia ca să văd ce ai.

- Să vezi ce am?

- Consideră asta ca pe o audiție.

El nu reuşi nici măcar să zîmbească, iar ea îşi dădu seama că ajunsese la limită.

- Dacă stau bine şi mă gîndesc, zise ea, de ce nu te întinzi acolo? Mă simt agresivă.

îşi trase peste cap cămaşa de noapte, dar părul i se încurcă în bretea. Stătea în picioare în fața lui, goală şi vulnerabilă. Degetele îi tremurară cînd încercă să îşi elibereze părul, dar nu făcu decît să înrăutățească lucrurile.

- Apleacă-te, zise el cu blîndeţe.

O trase pe marginea patului. Ea se aşeză cu spatele la el, şi şoldul ei gol atinse coapsa lui acoperită de blugi. Se eliberă din cămaşa de noapte.

-Gata.

El nu făcu nici o încercare să o atingă. Ea privi prin cameră, cu spinarea rigidă şi mîinile încrucişate în poală, şi ştiu că nu putea merge mai departe. II auzi scoţîn- du-şi blugii. De ce trebuia ca el să facă lucrurile atît de dificile? Poate că nici măcar nu avea să o sărute. Poate că avea să o tragă pur şi simplu înapoi pe pat şi să facă sex cu ea, fără ca măcar să o sărute. Ţac-pac - mi-a părut bine să te cunosc, puştoaico, dar acum voi pleca. Nu ar fi fost după cum îi stătea lui în fire? Era un nemernic! Se juca cu sentimentele ei. Refuza să vorbească, făcînd-o doar ca să o insulte. Pregătindu-se să fugă din nou de ea!

- Flower?

Mîna lui îi atinse umărul. Ea se răsti la el:

-Nu o voi face dacă nu mă săruţi. Vorbesc serios! Dacă nu mă săruţi, poţi să te duci dracului.

El o privi nedumerit.

- Şi să nu crezi nici măcar pentru o clipă că... O prinse de ceafă şi o trase peste pieptul lui gol. Am nevoie de tine, Flower, şopti el. Am mare nevoie de tine.

Gura lui se încbise peste a ei intr-un sărut adînc şi dulce. Ea pluti prin sărut, se scăldă în el, îl mîncă şi îl bău, şi nu dorea să se sfîrşească vreodată. El o răsuci pe spate şi o apăsă în saltea cu greutatea lui.

Sărutul îşi pierdu dulceața, devenind obscur şi disperat. Respirația îi deveni mai neregulată, iar ea îşi arcui spinarea ca să îşi apese buzele mai tare de ale lui. Sudoarea apăru pe trupul lui, amestecîndu-se cu a ei şi, dintr-odată, mîinile lui fură pretutindeni pe trupul ei. Mîini aspre şi lipsite de tact - pe sînii şi pe talia ei, pe şolduri şi pe fese, împingînd înlăuntrul ei.

în atingerea lui era ceva atît de disperat! Era înspăimîntată pentru el, înspăimîntată pentru ea însăşi. Toată frustrarea şi anii de refuz formaseră o minge de foc în pieptul ei. îşi înfăşură brațele în jurul umerilor lui şi îi întîmpină înverşunarea cu o înverşunare similară.

- Iubeşte-mă, Jake, şopti. Iubeşte-mî, te rog.

Degetele lui se îngropară în pielea fină a coapselor
ei, îndepărtîndu-le larg, şi se cuibări între ele. Fără avertizare, se înfipse înăuntrul ei adînc şi puternic. Ea strigă. El îi prinse capul între mîini şi îi acoperi gura cu a lui. O sărută cu disperare în timp ce o penetra. Ea juisă imediat, sfărîmîndu-se într-un orgasm lipsit de bucurie. El nu se opri. Rămase alături de ea, cu limba în gura ei şi cu mîinile în părul ei, împingînd mai tare... mai repede... slobozind un strigăt aspru şi chinuit în vreme ce se eliberă adînc în ea. Se retrase de îndată ce termină. Fleur rămase întinsă, privind în tavan. Disperarea lui... tăcerea lui întunecată... pustietatea actului lor de dragoste... Cartea lui era gata, iar el tocmai îşi luase rămas-bun.

„Iubeşte-mă, Jake. Te rog, iubeşte-mă.“ îşi aminti vorbele pe care le rostise în spasmele actului sexual şi simți că i se face rău.

Rămaseră întinşi pe pat, fără ca măcar mîinile să li se atingă. Nimic.

- Flower?

în mintea ei, văzu o fîşie lungă de nisip ars de soare întinzîndu-i-se sumbru şi gol înainte. Avea atît de multe - munca ei, prietenii -, dar tot ce putea să vadă era nisipul arici.

- Flower, aş vrea să îți vorbesc.

Ea îşi întoarse spatele către el şi îşi îngropă fața în pernă. Acum, el voia să vorbească. Acum, cînd totul luase sfîrşit. O durea capul şi îşi simțeai gura uscată şi cu gust acru. Salteaua scîrțîi cînd el părăsi patul.

- Ştiu că nu dormi.

- Ce vrei? întrebă ea în cele din urmă.

Jack aprinse lampa în formă de S aflată pe biroul lui. Ea se rostogoli ca să fie cu fața către el. El stătea lîngă birou, lipsit de inhibiții în goliciunea lui.

- Weekendul acesta ai ceva ce nu poți amîna? o întrebă. Ceva important?

El dorea să joace scena de final, marele rămas-bun.

- Dă-mi voie să vîr mîna sub pernă ca să-mi verific calendarul pentru întîlniri, zise ea obosită.

- Fir-ar să fie! Du-te şi aruncă-ți cîteva lucruri într-o valiză. Vin să te iau într-o jumătate de oră.

Două ore mai tîrziu, se aflau într-un avion către Dumnezeu-ştia-unde, iar Jake dormea în scaunul de lîngă ea. Era vreun defect fundamental în alcătuirea ei care o făcea să se tot îndrăgostească de bărbatul acesta, care nu o putea iubi la rîndul lui? Nu mai încerca să se învîrtă în jurul cozii. II iubea pe Jake Koranda.

Se îndrăgostise de el cînd avea nouăsprezece ani şi acum o făcuse din nou. El era singurul bărbat pe care îl cunoscuse care părea să îi aparțină.

Jake, care se dădea peste cap ca să se închidă în sine, era parte din ea. Poate că ea şi-o căuta cu lumînarea. Iar şi iar, el o lăsa abandonată emoțional la poarta mănăstirii. Nu *dădea* nimic înapoi. Nu discuta despre nimic important - războiul, fosta lui căsnicie, ce se petrecuse cînd filmau *Eclipsa.* In schimb, o devia cu glumițe. Şi, dacă era să fie sinceră, ştia că şi ea făcea acelaşi lucru cu el. Dar aia era altceva. Ea o făcea pentru că era nevoită să se protejeze. Ce avea el de protejat?

Era ora şapte dimineața cînd aterizară în Santa Barbara. Jake ridică gulerul gecii de piele ca să se apere de răcoarea matinală ori poate de ochii indiscreți ai unui admirator care îl urmărea. Intr-o mînă ducea o servietă, iar cu cealaltă o ghidă pe ea, de cot, către parcare. Se opriră lîngă un Jaguar maro. Descuie portiera şi îşi azvîrli servieta în spate, alături de geanta ei pentru o noapte.

-Va dura ceva pînă ajungem, zise el cu o blîndețe neaşteptată. încearcă să dormi un pic.

Casa din sticlă şi beton arăta aproape la fel cum şi-o amintea. Ce loc minunat pentru despărțirea pe care o aveau de jucat.

- întoarcerea la locul crimei? zise ea cînd el opri în fața casei.

El opri motorul.

- Nu ştiu dacă aş numi-o chiar crimă, dar avem cîteva fantome pe care trebuie să le eliberăm, iar acesta pare locul perfect pentru a face asta.

Era obosită şi supărată, şi nu se putu împiedica să nu se răstească la el:

- Păcat că nu ai găsit un stand cu bere de ghimbir. Cîtă vreme avem de-a face cu treaba aceasta cu inocența pierdută...

O ignoră.

în timp ce el făcu un duş, ea se schimbă într-un costum de baie. După ce se înfăşură într-un halat călduros, se duse să testeze apa din piscină. Nu era nici pe departe destul de încălzită pentru a combate răcoarea dimineții tîrzii de ianuarie. Totuşi, îşi dezbrăcă

halatul şi sări în apă. I se tăie răsuflarea din cauza frigului, şi începu să facă ture înot, dar tensiunea încolăcită înlăuntrul ei refuză să se destrame. Ieşi, trase un prosop de baie foarte mare şi se înfăşură în el, apoi se întinse pe unul dintre şezlongurile aflate în soare, unde adormi imediat.

Ore mai tîrziu, o mexicancă micuță cu păr negru strălucitor o trezi şi o anunță că cina avea să fie gata în curînd, în caz că dorea să se schimbe mai întîi. Fleur evită în mod deliberat baia mare şi cada în care făcuseră dragoste cu atîția ani în urmă, alegînd în schimb o baie mai mică, pentru oaspeți. Cînd îşi termină duşul şi îşi dădu părul de pe față, prinzîndu-l la spate cu nişte piepteni, somnolența îi dispăru. Trase pe ea nişte pantaloni largi gri şi o bluză decoltată verde ca salvia. Chiar înainte să iasă în sufragerie, îşi puse medalionul pe care i-l dăduse Jake, dar apoi încheie nasturele dintre sîni, ca el să nu vadă că îl purta.

El era proaspăt bărbierit şi îmbrăcat aproape respecta- bil în blugi şi un pulover albastru-deschis, dar liniile de oboseală din jurul gurii lui nu se ştersese. Nici unul din ei nu avea prea mare poftă de mîncare, şi mîncară tensionaţi şi tăcuţi. Ea nu îşi putea înfrîna sentimentul că ceea ce se petrecuse între ei era pe cale să fie soluţionat şi că nu urma să fie un sfîrşit fericit.

Iubirea ei pentru Jake fusese întotdeauna o stradă cu sens unic.

In cele din urmă, menajera aduse şi cafeaua. Puse jos cafetiera cu mai mult zgomot decît era necesar, pentru a protesta împotriva nedreptăţii care fusese făcută mesei pregătite de ea. Jake îi dădu liber pentru noaptea aceea şi rămase aşezat, fără să se mişte, pînă cînd auzi uşa din spate închizîndu-se. Se ridică de la masă şi dispăru. Cînd reveni, avea cu el un plic gros. Ea privi lung plicul, apoi pe el.

- Chiar ţi-ai terminat cartea.

El îşi afundă mîna în păr.

- Ies o vreme. Poţi... Dacă doreşti, poţi citi asta.

Ea luă plicul cu foarte mare grijă.

- Eşti sigur? Ştiu că eu te-am obligat. Poate...

- Să nu vinzi drepturile editoriale cît sunt plecat. încercă să zîmbească, dar nu reuşi. Asta este doar pentru tine, Flower. Pentru nimeni altcineva.

- Ce vrei să spui?

- Exact ce am spus. Am scris-o pentru tine. Doar pentru tine.

Ea nu înțelegea. Cum putea el să îşi fi petrecut ultimele trei luni distrugîndu-se pentru un manuscris pe care numai ea avea să îl citească? Un manuscris pe care el nu intenționa să îl vadă publicat? încă o dată, se gîndi la fetița care purta o cămaşă cu rațe galbene. Nu putea fi decît o singură explicație. Conținutul era prea incriminant. Simți că i se face greață.

El se întoarse cu spatele. îi auzi paşii trecînd prin bucătărie. Ieşi pe aceeaşi uşă pe care menajera o folosise cu atît de puțin timp în urmă. Fleur îşi luă cafeaua,

merse la fereastră şi privi lung spre seara de lavandă. El scrisese de două ori despre masacre: mai întîi, o verşi- une fictivă în *Eclipsa unei dimineți de duminică* **şi, acum, povestea adevărată din paginile închise în plicul maroniu. Se gîndi la cele două fețe ale lui Jake Koranda. Fața brutală a lui Bird Dog Caliber şi cea sensibilă a dramaturgului care explora condiția umană cu atît de multă înțelegere. întotdeauna ea crezuse că Bird Dog era cea falsă, dar acum se întrebă dacă nu cumva se înşelase, aşa cum de înşelase cu privire la atît de multe alte lucruri legate de el.**

Trecu multă vreme înainte să se poată hotărî să ia plicul maroniu şi să scoată manuscrisul. Se aşeză într-un fotoliu aproape de ferestre, aprinse lumina şi începu să citească.

Jake driblă către coşul de baschet de lîngă garaj şi încercă să dea o lovitură de sus, dar tălpile ghetelor sale alunecară pe beton, iar mingea lovi cercul. Pentru o clipă, se gîndi să intre să îşi ia tenişii, dar nu putea îndura să o vadă citind.

îşi băgă mingea sub braţ şi merse către zidul de piatră care mărginea dealul. îşi dori să fi avut cu el un bax de bere mexicană, dar nu avea să intre în casă pentru a-l lua. Nu avea să se apropie de ea. Nu putea îndura să vadă deziluzia ei pentru o a doua oară.

Se sprijini de pietrele aspre. Ar fi trebuit să născocească o altă modalitate de a pune capăt situației dintre ei, una care să-l fi ferit de dezgustul ei. Durerea era prea ascuțită pentru a fi îndurată, aşa că îşi imagină zgomotul mulțimii în capul lui. Se imagină în mijlocul terenului de la Philadelphia Spectrum, purtînd echipamentul celor de la Seventy-Sixers, cu numărul şase scris pe piept. Doc.

Doc... Doc... încercă să îşi oblige mintea să născocească imaginea, dar aceasta refuza să ia formă.

Se ridică şi merse cu mingea din nou în spatele garajului, la coşul de baschet. începu să dribleze. Era Julius

Erving, un pic mai lent decît de obicei, dar tot un uriaş, totAzburînd... Doc.

In schimbul urletelor mulţimii, auzi un alt fel de muzică ce îi cînta în cap.

In casă, orele trecură rapid, şi grămada de pagini aruncate ale manuscrisului crescu la picioarele lui Fleur. Părul îi alunecase din piepteni, iar spatele o durea din cauza faptului să stătuse atîta vreme în aceeaşi poziţie. Ajungînd la ultima pagină, nu îşi mai putu reţine lacrimile.

*Cînd mă gîndesc la Vietnam, mă gîndesc la muzica aceea care se auzea tot timpul. Otis... Rolling Stones... Wilson Pick*ett. *Cel mai mult, mă gîndesc la Creedence Clearwater şi la luna lor prevestitoare de rele răsărind deasupra acelui ţinut dur. Se auzea Creedence cînd m-au îmbarcat în avionul din Saigon ca să merg acasă şi, în timp ce îmi umpleam plămînii cu acea ultimă inspirare a aerului încărcat de muson şi plin de droguri, am ştiut că luna rea mă spulberase.* Acum, *cincisprezece ani mai tîrziu, o face încă.*

capitolul 26

Fleur îl găsi pe Jake lîngă garaj, aşezat pe jos dincolo de zona în care ajungeau luminile reflectoarelor. Era sprijinit de un zid, cu o minge de baschet în poală, şi arăta ca şi cum trecuse prin focurile iadului, lucru care nu era foarte departe de adevăr. Ea îngenunche lîngă el. El o privi lung, cu chipul impasibil, provocînd-o să arate milă faţă de el.

-Nu vei şti niciodată cît de mult m-ai speriat, zise ea. Uitasem de tine şi de metaforele tale afurisite. Toată vorbăria aia despre masacre şi despre fetiţa în cămaşă cu răţuşte galbene... Mi te-am imaginat ştergînd de pe faţa pămîntului un sat plin de civili inocenţi. M-ai speriai atît de tare... Era ca şi cum nu puteam da crezare propriilor instincte în ceea ce te priveşte. Am crezut că ai fost parte dintr-un masacru dezgustător.

- Am fost. Acel întreg război nenorocit a fost un masacru.

- Vorbind metaforic, poate, dar eu am o minte puţin

mai prozaică.

- Atunci, trebuie să fi fost uşurată cînd ai aflat adevărul, zise el cu amărăciune. John Wayne şi-a încheiat cariera militară într-un salon de psihiatrie, îmbuibat cu medicamente, pentru că nu a putut să suporte consecinţele.

Asta era. Secretul care îl chinuia. Motivul pentru care ridicase nişte ziduri imposibil de trecut în jurul său. Se temea că lumea avea să afle că fusese sfîşiat.

-Nu erai John Wayne. Erai un puşti în vîrstă de douăzeci şi unu de ani din Cleveland, care nu avusese prea multe şanse în viaţă şi văzuse prea multe.

-Am luat-o razna, Flower. Nu înţelegi asta? Urlam la tavan.

-Nu are importanţă. Nu se poate să le ai pe toate. Nu poţi scrie piese minunate şi sensibile care privesc în sufletele oamenilor şi să nu te aştepţi să fii sfîşiat cînd vezi oameni care suferă.

- O mulţime de tipi au văzut aceleaşi lucruri, dar nu au luat-o razna.

- O mulţime de tipi nu erau tu.

întinse mîna, dar, înainte ca ea să îl poată atinge, el se ridică şi se întoarse cu spatele către ea.

- Am reuşit să îţi trezesc toate instinctele de apărare, nu-i aşa? Vorbele o biciuiră cu batjocura lor. Te-am făcut să îţi fie milă de mine. Crede-mă, nu asta intenţionam.

Se ridică şi ea, dar de data aceasta nu încercă să îl atingă.

- Cînd mi-ai dat manuscrisul, ar fi trebuit să îmi spui că nu voiai să reacţionez la el. Te aşteptai să răspund ca şi cum tocmai am văzut unul dintre filmele tale idioate cu Caliber? Nu pot face asta. Nu îmi place să te privesc

cum ciuruieşti oamenii cu gloanțe. îmi placi mult mai mult ghemuit pe patul acela de spital, urlînd din toată inima pentru că nu erai capabil să împiedici cele întîmplate în sat. Durerea ta m-a făcut să sufăr alături de tine şi, dacă nu poți face față acestui lucru, atunci nu ar fi trebuit să îmi dai cartea.

în loc să îl liniştească, vorbele ei părură să îl facă şi mai furios.

- La dracu', nu ai înțeles absolut nimic.

Plecă mînios, iar ea nu îl urmă. Asta era despre el, nu despre ea. îşi croi drum pînă la piscină şi se dezbrăcă în slip şi sutien. Tremurînd de frig, privi în apa întunecată şi respingătoare. Apoi, plonjă. Apa glacială îi tăie răsuflarea. înotă pînă în capătul îndepărtat şi se răsuci ca să plutească pe spate. Rece... suspendată... în aşteptare.

Simți o milă adîncă şi dureroasă pentru băiatul care fusese el, crescut fără urmă de delicatețe de către o mamă care era prea obosită şi prea mînioasă din cauza nedreptății vieții ei pentru a-i da copilului său dragostea de care acesta avea nevoie. El căutase un tată în bărbații care frecventau barurile din proximitatea casei lui. Uneori, găsea cîte unul; alteori, nu. Ea se gîndi la ironia bursei pentru facultate pe care acesta o primise - nu pentru mintea lui frumoasă şi sensibilă, ci pentru un coş marcat neiertător.

Plutind în apa înghețată, se gîndi la căsătoria lui cu Liz. Continuase să o iubească mult timp după ce relația lor luase sfîrşit. Cît de caracteristic pentru el. Jake nu îşi dăruia cu uşurință dragostea, dar, odată ce o făcea, nici de retras nu şi-o retrăgea cu uşurință. Fusese amorțit de durere cînd se înrolase în armată şi încercase zadarnic să se distragă cu războiul, moartea şi drogurile. Nu îi păsase dacă supraviețuia, şi o înspăimînta să se gîndească la cît de nesăbuit fusese el. Fiindcă nu fusese capabil să împiedice ceea ce se petrecea în sat, cedase. Şi, în ciuda tuturor acelor luni lungi petrecute în spitalul pentru veterani de război, nu se recuperase niciodată cu adevărat.

Privind cerul nopții, avu impresia că înțelegea motivul.

-Apa este rece. Mai bine ai ieşi.

Stătea în picioare la marginea piscinei, postura ne- fiindu-i nici prietenoasă, nici neprietenoasă. Avea o bere intr-o mînă. Un prosop de plajă portocaliu atîrna în cealaltă.

- Nu sunt gata.

El ezită, apoi duse prosopul şi berea pe un şezlong. Ea cercetă norii care goneau deasupra capului său.

- De ce m-ai învinuit pentru blocajul tău?

-Problema a început cînd te-am întîlnit. Pînă să apari tu, totul era în regulă.

- Ai idee de ce?

- Am cîteva.

- Ai vrea să le împărtăşeşti?

- Nu în mod deosebit.

îşi trase picioarele sub ea şi începu să calce apa.

-îți voi spune eu de ce nu puteai scrie. Luam cu asalt fortul. Spărgeam zidurile acelea. Le-ai construit groase şi puternice, dar această puştoaică caraghioasă de nouăsprezece ani care te mînca din priviri le putea dărîma la fel de iute pe cît puteai tu să le ridici. Erai speriat de moarte că, odată ce acele ziduri primeau prima lor lovitură, nu aveai să fii niciodată în stare să le clădeşti la loc.

- Faci să pară mai complicat decît a fost. Nu am putut scrie după ce ai plecat pentru că m-am simțit vinovat, atîta tot, şi amîndoi ştim că nu a fost vina ta.

-Nu! înaintă prin apă pînă cînd picioarele îi atinseră fundul piscinei. Nu te-ai simțit vinovat. Asta este o laşitate. Simțea un nod în gît. Nu te-ai simțit vinovat, pentru că nu aveai nimic pentru care să te simți vinovat. Ai făcut dragoste cu mine pentru că m-ai dorit, ba chiar mă iubeai puțin. Un nod dureros făcea să îi fie greu să respire. Trebuie să mă fi iubit, Jake. Nu aş fi putut genera toate sentimentele acelea de una singură.

- Nu ştii nimic despre ce simțeam.

Stătea tremurînd în apă, cu lănțișorul cu floarea lipit de piele. Dintr-odată, văzu totul atît de clar, încît se minună că nu înțelesese mai devreme.

-Asta este despre masculinitate. Despre nimic altceva. Cu *Eclipsa unei dimineți de duminică,* scriitura ta devenise prea revelatoare de sine, și, în plus, am apărut și eu în același timp, și toate semnalele tale de alarmă s-au pornit. Nu ai încetat să scrii din cauza mea. Te-ai oprit pentru că te-ai temut să nu cumva să scoți și alte straturi. Nu voiai să știe cineva că tipul dur de pe ecran - individul dur care a trebuit să devii - nu era nici pe departe apropiat de bărbatul adevărat.

- Parcă ai fi psiholog.

Dinții începuseră să îi clănțăne, făcînd ca vorbele ei să iasă în rafale scurte și întrerupte:

- Chiar și atunci cînd glumești despre imaginea ta pe ecran, faci subtil cu ochiul. Ca și cum ai spune: „Hei, oameni buni, sigur că este doar un rol, dar cu toții știm că sunt un bărbat dat dracului".

- Astea sunt prostii.

- Ai început să faci pe durul încă de cînd erai copil. Dacă nu ai fi făcut-o, ai fi fost înghițit de străzile acelea din Cleveland. Dar, după o vreme, ai început să crezi că așa erai cu adevărat, acest bărbat care putea face față oricărui lucru. Un bărbat ca Bird Dog. Urcă treptele, tremurînd cînd aerul o lovi. Bird Dog este exact cine dorești să fii: o persoană moartă emoțional. Care nu simte niciodată durerea. Un bărbat aflat în *siguranță.*

- Spui numai prostii!

Sticla de bere lovi cu putere masa. în loc să accepte că nu era invulnerabil, el se dezlănțuia împotriva celei mai apropiate ținte. Ea. Fleur se apucă de bară, cu umerii ghemuiți de frig și cu pieptul strîns de suferință.

- Bird Dog nu este nici pe jumătate bărbatul care ești tu. Nu poți vedea asta? Faptul că ai cedat este un semn de umanitate, nu de slăbiciune.

- Aiureli!

Dinții ei clănțăneau atît de tare, încît abia putea să vorbească.

- Dacă vrei să te vindeci, mergi înăuntru și citește-ți afurisita de carte!

- Al naibii de greu de crezut cît de mult te înșeli.

- Citește-ți cartea și încearcă să simți un pic de compasiune pentru copilul acela amărît și curajos care a avut nervii zdruncinați...

El sări de pe scaun, alb de furie.

- Ai ratat întreaga idee! Nu înțelegi! Nu ai văzut ce se află chiar sub nasul tău. Asta nu este despre milă!

-Citește-ți cartea! strigă ea în noaptea rece. Citește despre copilul care nu a avut nici o persoană pe lume căreia să îi pese de el măcar cît negru sub unghie!

-De ce nu înțelegi? strigă el. Nu este vorba despre milă! Este vorba despre *dezgust!* Lovi cu piciorul un scaun care îi stătea în cale și îl trimise bucăți în piscină. Vreau ca tu să simți dezgust și *să ieși dracului din viața mea!*

Porni ca o furtună către casă, și porțile mănăstirii se trîntiră din nou în fața ei, pentru a mia oară. El plecase la fel cum făcuseră cu toții, lăsînd-o abandonată, înfrigurată și singură. Se lăsă pe ciment, tremurînd și sim- țindu-se amorțită. Cedrii vechi din jurul casei gemură. Apucă prosopul de plajă portocaliu și se înfășură în el. Apoi, își odihni capul pe perna din hainele ei distruse și se făcu covrig. în cele din urmă, își permise să plîngă pînă cînd rămase fără lacrimi.

Jake stătea lîngă fereastra din sufrageria întunecată și privea în jos la Fleur, care stătea prăbușită pe marginea piscinei. Era o creatură minunată și strălucitoare de lumină și bunătate, iar el o tîrîse în iad. Ceva iute și ascuțit îi sfîșie dosul pleoapelor. Voia să ia durerea ei și să o facă a lui. Dar nu merse la ea - nu își permise să meargă. îi dăduse cartea. O scrisese doar pentru ea, pentru ca ea să înțeleagă motivul pentru care el nu îi putea oferi tot ceea ce dorea el să îi dăruiască, tot

ce merita acea făptură splendidă, tot ce el era prea slab - ori nevrednic - să îi dăruiască.

îşi aminti de noaptea în care o surprinsese uitîndu-se cu Kissy la Butcii *Cassidy.* **Redford nu ar fi sfîrşit pe un pat de campanie ghemuit ca un fetus. Doc nu ar fi cedat. Şi nici Bird Dog. Cum putea ea să iubească un bărbat care sfîrşise ca el?**

Se întoarse cu spatele la fereastră. Nu ar fi trebuit să o aducă aici, nu ar fi trebuit să o accepte din nou în viața lui, nu ar fi trebuit să o iubească atît de al naibii de mult. Dacă învățase ceva pînă acum, învățase că nu era făcut pentru dragoste. Dragostea îi dărîma apărarea de care avea nevoie ca să treacă peste fiecare zi. Pentru că ea însăşi era atît de puternică, ea refuza să accepte faptul că el era slab. Ceilalți băieți nu cedaseră, dar el da.

Ea împrăştiase paginile de manuscris în jurul fotoliului pe care citise, iar el o putu vedea în mintea sa şezînd acolo, cu picioarele îndoite sub ea şi cu fața aceea mare şi frumoasă încrețită de concentrare. Merse pînă la fotoliu şi îngenuncbe ca să adune paginile. Avea să facă un foc şi să le ardă înainte de a merge la culcare. Erau ca grenade vii aflate în jur, şi nu putea dormi pînă cînd nu le distrugea, pentru că, dacă altcineva în afara lui Fleur afla vreodată ce se afla în ele, putea la fel de bine să îşi pună un pistol la tîmplă şi să îşi zboare creierii.

Merse din nou la fereastră. Ea era acum liniştită. Poate că adormise. El aşa spera.

Se reîntoarse la fotoliul în care şezuse ea, iar ochii îi căzură pe pagina de deasupra. O ridică şi îi studie punerea în pagină, calitatea scrisului şi faptul că depăşise prea mult marginea din dreapta. Cercetă toate lucrurile acestea scoase din context şi lipsite de importanță, apoi începu să citească.

Capitolul unu

Totul în **Vietnam** *era o capcană. Un pachet de țigări, o brichetă, ambalajul unei bomboane - toate lucrurile acelea îți puteau exploda în față. Dar nu ne-am aşteptat la nimic altceva în afară de un alt trup mic mort cînd am văzut bebeluşul zăcînd la marginea drumului în afara oraşului Quang Tri. Cine şi-ar fi putut imagina vreodată că cineva*

ar pune o bombă în trupul unui bebeluşi Era violarea supremă a inocenței...

Cîndva în timpul nopții, Jake o duse înăuntru. Ii lovi capul încercînd să o treacă prin uşa camerei de oaspeți şi înjură, dar, cînd o întinse pe pat şi îi şopti noapte bună, ea auzi o tandrețe îngrozitoare care o făcu să se prefacă adormită. „Nesincer emoțional." Aşa i-l catalogase lui Kissy, şi avusese dreptate. Avusese parte de destulă durere în viața ei, şi acum se proteja. Devenise prea greu de îndurat să iubească un bărbat care se învîrtea în jurul inimii ei ca una dintre mingile sale.

In dimineața următoare, devreme, îl găsi adormit pe una dintre canapele, cu gura uşor deschisă şi brațul îngropat în mormanul de pagini de manuscris împrăştiate pe podea sub el. Găsi cheia Jaguarului lui şi aruncă totul în geanta ei de voiaj, cît putu de în linişte. Camioneta lui era parcată în garaj, aşa că nu îl lăsa izolat.

Maşina porni imediat. Cînd o băgă în marşarier şi ieşi în alee, soarele dimineții îi bătu fix în ochi. Aceştia îi erau încă umflați de noaptea trecută. Băgă mîna în geantă, căutîndu-şi ochelarii de soare. Drumul era abrupt şi desfundat. Jake şi nesiguranța sa. Făcuse apropierea de casă aproape imposibilă, doar pentru a-şi apăra intimitatea prețioasă şi stupidă.

începu să înainteze lent de-a lungul drumului. O mişcare în oglinda retrovizoare îi atrase atenția. Era Jake, care alerga spre maşină. Cămaşa îi ieşise din pantaloni, părul îi era ridicat pe o parte a capului şi arăta ca şi cum ar fi vrut să ucidă pe cineva. Nu putea auzi ce striga el. Probabil, era mai bine aşa.

Apăsă accelerația, luă prea repede următoarea curbă şi simți cum fundul maşinii atinse şanțul de pe marginea drumului. Compensă întorcînd brusc volanul către

t tî fi,-'- '
éÁ«*

dreapta. Jaguarul derapă. înainte să se poată redresa, roata din față se blocase într-un șanț.

Opri motorul şi îşi odihni brațul pe volan, aşteptăm du-l pe Jake cu mînia lui, ori pe Jake cu glumițele lui, ori pe Jake şi orice altă fațadă pe care avea el să hotărască să arunce între ei. De ce nu o putea lăsa să plece? De ce nu puteau urma, în sfîrşit, calea cea mai uşoară?

Uşa din partea şoferului se deschise, dar ea nu se mişcă. Respirația lui se auzea la fel de neregulată ca a ei în noaptea aceea de 4 Iulie din urmă cu şase luni. îşi ridică pe nas ochelarii de soare.

- Nu ți-ai luat medalionul. Vocea lui era mai stridentă decît de obicei. îşi drese glasul. Aş vrea să îți iei medalionul, Flower.

Pandantivul cu zoreaua îi alunecă în poală. Simți căldura metalului de la faptul că el îl strînsese în mînă. Privi drept înainte prin parbriz.

- Mulțumesc.

- L-am... L-am făcut special pentru tine. îşi drese din nou glasul. Tipul acesta pe care îl ştiu. I-am făcut un desen în creion.

- Este minunat.

Vorbi politicos, ca şi cum abia îl primise. Totuşi, nu se uită la el. Picioarele lui se mişcară pe pietriş.

-Nu vreau să pleci, Flower. Toată treaba de azi-noapte...

Glasul lui era răguşit, ca şi cum era pe cale să răcească.

- îmi pare rău.

Ea nu voia să plîngă, dar efortul o costă, iar vorbele ei sunară la fel de sparte cum îi era şi inima.

-Nu pot... nu pot să mai îndur. Lasă-mă să plec.

El respiră neregulat.

-Am făcut ce ai spus. Am citit cartea. Ai... Ai avut dreptate. Eu... Eu am fost încuiat în mine însumi pentru prea multă vreme. Temător. Dar, cînd am mers aseară să te iau de lîngă piscină... Dintr-odată, am ştiut că eram mult mai îngrozit de gîndul de a te pierde decît am fost de orice s-a întîmplat în urmă cu cincisprezece ani.

Se întoarse, în sfîrşit, să îl privească, dar fără să îi întîlnească ochii. îşi scoase ochelarii de soare şi îl auzi dregîndu-şi din nou glasul şi îşi dădu dintr-odată seama că el plîngea.

-Jake?

- Nu te uita la mine.

Ea se întoarse cu spatele, apoi însă mîinile lui erau pe brațele ei, iar el o trăgea afară din maşină. O strînse îa piept atît de tare, încît ea abia mai putea să respire.

- Nu mă părăsi. Spuse cuvintele suspinînd. Am fost singur atîta vreme... toată viața mea. Nu mă părăsi. Doamne, te iubesc atît de mult. Te rog, Flower.

îl simți cum se prăbuşea. Toate zidurile de protecție pe care şi le construise în jurul lui se prăbuşeau. Ea avea, în sfîrşit, ceea ce îşi dorise: pe Jake Koranda cu toate emoțiile dezgolite. Pe Jake îngăduindu-i să vadă ceea ce nu arătase niciodată nimănui. Iar asta îi frînse inima.

îi acoperi lacrimile cu gura ei, înghițindu-i-le, fă- cîndu-le să dispară. încercă să îl vindece cu atingerea ei. Voia să îl facă din nou întreg, la fel de întreg cum era ea.

- Este în regulă, cowboy, şopti ea. Este în regulă. Te iubesc. Doar să nu mă mai ții la distanță. Pot îndura orice, numai asta nu.

El îşi coborî privirea asupra ei, cu ochii înroşiți şi toată aroganța înlăturată.

- Dar tu? Tu cît timp mă vei ține la distanță? Cînd mă vei accepta?

-Nu ştiu ce...

Se întrerupse şi îşi lipi obrazul de al lui. Zidurile lui nu erau cu nimic mai diferite de ale ei. Toată viața, ea încercase să îşi găsească valoarea personală în opiniile altora: ale călugărițelor de la mănăstire, ale Belindei şi ale lui Alexi. Iar acum, era vorba despre afacerea ei. Da, voia ca agenția ei să aibă succes, dar, dacă dădea greş, ea nu înceta să fie o persoană. Nu era nimic în neregulă cu ea. Fusese doar o victimă a prejudecăților ei la fel de mult ca Jake.

„încearcă să ai un strop de compasiune pentru copi- Iul care ai fost“, îi spusese lui. Poate sosise vremea să îşi asculte propriul sfat şi să simtă un pic de compasiune faţă de copilul înspăimîntat care fusese ea.

-Jake?

El mormăi ceva lipit de gîtul ei.

-Va trebui să mă ajuţi, spuse ea.

El îşi afundă degetele în părul ei, şi se sărutară destul cît să piardă noţiunea timpului. Cînd, în cele din urmă, se îndepărtară unul de celălalt, el îi spuse:

-Te iubesc, Flower. Hai să scoatem maşina asta de aici şi să mergem pînă la apă. Vreau să privesc oceanul şi să te ţin în braţe şi să îţi spun tot ce am vrut să spun de atît de multă vreme. Şi cred că şi tu ai să îmi spui unele lucruri.

Fleur se gîndi la toate lucrurile pe care trebuia să i le spună. Despre mănăstire şi despre Alexi, despre Belinda şi Errol Flynn, despre anii ei pierduţi şi despre ambiţiile ei. Aprobă din cap.

Reuşiră să pună maşina din nou pe drum. Jake conduse şi, cînd îşi începură tîrîşul lent de-a lungul drumului, el îi luă mîna şi îi sărută vîrfurile degetelor. Ea zîmbi, apoi se trase înapoi cu blîndeţe. în geanta ei se afla o pudrieră cu o oglinjoară. O deschise şi începu să îşi studieze chipul.

Ceea ce văzu i se păru neliniştitor şi tulburător, dar nu se feri, aşa cum o făcuse atîţia ani. In schimb, îşi privi îndelung reflexia şi încercă să îşi cerceteze trăsăturile cu inima, nu cu mintea.

Chipul ei făcea parte din ea. Poate că era prea mare ca să se potrivească propriei definiţii despre frumuseţe, dar văzu inteligenţă în reflexia ei, sensibilitate în ochi şi umor în gura ei largă. Era o faţă bună. Echilibrată. îi aparţinea, iar asta o făcea să fie bună.

-Jake?

- Mm?

- Chiar sunt drăguţă, nu-i aşa?

El o privi şi zîmbi larg, cu o glumiţă gata să îi iasă de pe buze. însă îi văzu expresia, şi zîmbetul îi dispăru.

-Cred că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, spuse el simplu.

Ea oftă şi se lăsă pe spate în scaunul ei, cu un zîmbet satisfăcut pe chip.

Motociclistul aşteptă pînă cînd Jaguarul dispăru pe după curbă înainte să iasă din tufişuri. îşi ridică apoi casca şi cercetă drumul. După aceea, se îndreptă către casa în consolă.

capitolul 27

Reveniră o oră mai tîrziu, tremurînd de frig în urma plimbării lor pe plajă, bătînd cîmpii şi sărutîndu-se tot timpul. Jake aprinse focul şi aşeză o pătură în fața lui. Se dezbrăcară unul pe altul şi făcură dragoste - încet şi cu tandrețe. El o încălecă. Ea, pe el. Părul ei îi învălui pe amîndoi. Apoi, arseră ceremonios manuscrisul lui şi, în timp ce o pagină după alta lua foc, Jake păru să întinerească.

- Cred că acum pot uita.

Ea îşi odihni capul pe umărul lui gol.

-Nu uita. Trecutul tău va fi întotdeauna parte din tine, şi nu e nimic de care să îți fie ruşine.

El luă vătraiul şi împinse înapoi în flăcări o pagină scăpată, dar nu spuse nimic, iar ea nu îl forță. Avea nevoie de timp. Deocamdată, era destul că putea vorbi cu ea despre ce se întîmplase.

Ea sună la birou şi îi spuse lui David că avea nevoie de cîteva zile libere.

- Era şi timpul să îți iei o vacanță, zise acesta.

Ea şi Jake se retraseră departe de lume. Fericirea lor era luminoasă, iar actul lor de dragoste tandru şi pasionat îi umplea pe amîndoi de un sentiment de uimire.

în a treia lor dimineață împreună, ea stătea lungită în pat purtînd doar un tricou, cînd el ieşi din baie înfăşurat într-un prosop. Ea se sprijini de tăblia cu piele de căprioară.

- Hai să mergem să călărim.

-Nu este nici un loc bun de călărie pe aici.

-Ce vrei să spui? Este un grajd la nici zece kilometri distanță. Am trecut ieri pe lîngă el, cînd am ieşit la plimbare cu maşina. Nu am mai urcat pe un cal de luni bune.

El luă o pereche de blugi şi păru să îi cerceteze de cute, lucru de care ea ştia foarte bine că lui nu îi păsa absolut deloc.

- De ce nu mergi singură? Am cîte ceva de lucru. Şi apoi, sunt nevoit să călăresc tot timpul. Ar fi ca şi cum mi-aş petrece concediul muncind ca de obicei.

- Nu va fi amuzant fără tine.

-Tu eşti cea care a spus că trebuie să ne obişnuim să stăm departe unul de altul.

Se împiedică de tenişii ei. Ea îl cercetă mai îndeaproape. Era agitat, şi o suspiciune scandaloasă o lovi.

- Cîte filme western ai făcut?

-Nu ştiu.

- încearcă să ghiceşti.

- Cinci... şase. Nu ştiu.

Păru să capete din senin o reticență în a-şi da prosopul jos în fața ei. înhățîndu-şi blugii, îi luă cu el înapoi în baie.

-Ce zici de... şapte? strigă ea veselă.

- Da, poate. Da, cred că aşa este.

îl auzi dînd drumul robinetului^ şi apoi sunetele unei frecări zgomotoase a dinților. în cele din urmă, îşi făcu din nou apariția - cu pieptul gol, fermoarul blugilor încă deschis şi o urmă de pastă de dinți în colțul gurii.

Ea îi oferi cel mai politicos zîmbet al ei.

- Şapte filme western, zici?

El se chinui cu fermoarul.

-Îhî.

- O groază de timp petrecut în şa.

- Al naibii fermoar este înțepenit.

Ea încuviință gînditor din cap.

- O *groază* de timp în şa.

- Cred că este stricat.

- Ia spune-mi. Ți-a fost întotdeauna teamă de cai sau este o treabă recentă?

El îşi ridică iute capul.

- Da, sigur. Da, sigur.

Ea nu rosti o vorbă. Zîmbi doar.

- Mie? Să îmi fie frică de cai?

Ea nu scoase o vorbă. O altă smucitură a fermoarului.

-Da' multe mai ştii. Era hotărît să încheie discuţia. Ba chiar reuşi să arunce un zîmbet potrivit de arţăgos. Zîmbetul ei deveni şi mai dulce. In cele din urmă, el îşi coborî capul. Nu aş spune exact că mi-e teamă, mormăi.

- Dar ce anume ai spune, mai exact? gînguri ea.
- Pur şi simplu, nu ne înţelegem, atîta tot.

Ea slobozi un hohot de rîs şi se prăbuşi înapoi pe pat.

-îţi este frică de cai! Bird Dog se teme de cai! Va trebui să fii sclavul meu pentru totdeauna. Te pot şantaja cu asta pentru tot restul vieţii tale. Masaje, mîncare gătită, sex cu perversiuni...

El păru rănit.

- îmi plac cîinii.
- Chiar aşa?
- Şi ăia mari.
- Serios?
- Rotweilleri. Ciobăneşti. Bullmastiff. Cu cît este mai mare un cîine, cu atît îmi place mai mult.

-Sunt impresionată.

- La naiba, aşa şi trebuie.
- Foarte impresionată. începusem să cred că eşti mai degrabă genul căruia îi place Chihuahua.
- Ai înnebunit? Fraierii ăia muşcă.

Ea izbucni în rîs şi se aruncă în braţele lui.

In ultima lor zi împreună, ea se lungi şi îşi puse capul în poala lui, gîndindu-se la cît de mult nu voia să zboare acasă singură, dar Jake trebuia să rămînă în California pentru cîteva săptămîni, ca să se ocupe de treburile pe care le neglijase cît timp îşi scrisese cartea.

El făcu un penel dintr-o şuviţă din părul ei.

- Mă gîndeam... Ii plimbă bucla peste buze. Ce zici - ce crezi că s-ar întîmpla... îi pictă un obraz. Ce ar fi dacă... ne-am căsători?

Ea fu copleşită de un val de fericire. îşi înălţă capul.

- Serios?

- De ce nu?

Bula ei de fericire lunecă în lături destul cît să lase la iveală o minusculă lumină galbenă, de avertizare.

-Cred... cred că este prea curînd.

- Ne cunoaştem de şapte ani. Nu este tocmai rapid.

-Dar nu am fost împreună timp de şapte ani.

Nici unul din noi nu îşi poate permite să dea greş în asta. Suntem prea uşor de rănit. Şi trebuie să fim absolut siguri.

- Nu aş putea fi mai sigur de-atît.

La fel şi ea. în acelaşi timp însă...

- Hai să ne acordăm o şansă de a vedea cum ne putem descurca cu distanța pe care o presupun carierele noastre - cum ne descurcăm cu momentele dificile care ne vor apărea în cale.

- Credeam că e de presupus ca femeile să fie romantice. Ce s-a întîmplat cu impulsul şi pasiunea?

- Sunt la deschiderea în Vegas a unui spectacol de-al lui Wayne Newton.

- Ce gură mare ai! Se lăsă peste ea şi începu să îi muşte uşor buza de jos. Hai să facem ceva în legătură cu treaba asta.

Gura lui se mută pe unul din sînii ei, iar ea îşi spuse că avusese dreptate să nu se căsătorească în grabă cu el. Amîndoi avuseseră parte de revelații importante despre ei înşişi în weekendul acesta, şi aveau nevoie de timp să se acomodeze.

Dar mai era un motiv. O mică parte din ea încă nu avea încredere deplină în Jake, iar ea nu mai putea îndura să fie din nou abandonată.

Sărutările lui coborîră din ce în ce mai jos, simțurile ei luară foc şi lumea se stinse în jurul lor.

Succesul dădea naştere succesului, şi acum, cînd nu mai era atît de important, tot ceea ce atingea ea părea să se transforme în aur. Renegociase contractul Oliviei Creighton pentru *Dragon's Bay,* apoi semnase cu unul dintre cei mai promițători actori din noul val de actori de la Hollywood. Filmul lui Kissy mergea fantastic de bine în Londra, albumul

celor de la Rough Harbor primea genul de difuzare care semnala un succes mare, iar comenzile curgeau pentru creațiile lui Michel. Ca o cireaşă pe tort, se întoarse într-o după-amiază de la un prînz de afaceri şi găsi o telegramă pe birou, al cărei punct esențial era:

NE CĂSĂTORIM PE ASCUNS MÎINE LA PRÎNZ STOP VOI SUNA DUPĂ LUNA DE MIERE STOP CHARLIE TOCMAI MI-A SPUS CÎT DE BOGAT ESTE ÎN REALITATE STOP NU ESTE GROZAVĂ DRAGOSTEA

Fleur izbucni în rîs şi se lăsă pe spate în scaunul ei. Intr-adevăr, nu era grozavă dragostea?

Jake zbură din Los Angeles pentru un weekend lung de sex, conversație şi rîsete, dar trebui să se întoarcă pentru a face cîteva dublaje. Fleur vorbea cu el de două sau de trei ori pe zi, uneori şi mai des. El suna de îndată ce se trezea de dimineață, iar ea suna înainte să meargă noaptea la culcare.

-Asta este bine, zise ea. Din moment ce nu ne putem atinge unul pe celălalt, învățăm să relaționăm la nivel mai cerebral.

Răspunsul lui fu tipic lui Koranda:

- Termină cu aiurelile şi spune-mi ce culoare au chiloţii pe care îi porţi.

Intr-o seară de vineri, spre sfîrşitul lui februarie, se întoarse de la petrecerea de casă nouă pe care Michel şi Damon o dăduseră pentru a sărbători mutarea în noul lor cuib. Chiar cînd deschise uşa, sună telefonul. Zîmbi şi răspunse.

-Am spus că te sun eu, iubărețule.

-Fleur? Ah, Dumnezeule, scumpo, trebuie să mă ajuţi! Te rog, scumpo...

Degetele i se strînseră în jurul receptorului.

- Belinda?

- Nu îl lăsa să facă asta! Ştiu că mă urăşti, dar, te rog, nu îl lăsa să scape cu asta.

- Unde eşti?

- In Paris. Am... Am crezut că am scăpat de el. Ar fi trebuit să îmi dau seama...

Cuvintele ei deveniră înăbuşite, şi începu să suspine. Fleur îşi strînse tare ochii.

- Spune-mi ce s-a întîmplat.

-Şi-a trimis doi dintre acoliţi la New York, după mine. Aşteptau în apartamentul meu cînd am venit ieri acasă şi m-au obligat să merg cu ei. Mă vor duce în Elveţia. Mă va băga la balamuc, scumpo. Pentru că am stat departe de tine în New York. M-a ameninţat ani de zile şi acum va...

Urmă un clic neaşteptat, şi totul amuţi.

Fleur se prăbuşi pe marginea patului, cu receptorul strîns încă în mînă. Nu îi datora nimic mamei sale. Belinda fusese cea care alesese să rămînă căsătorită cu Alexi. Fusese prea ataşată de lumina reflectoarelor pe care lumea lui le îndrepta asupra ei ca să divorţeze şi orice se întîmpla acum era din propria ei vină.

Numai că... Belinda era mama ei.

Puse receptorul înapoi în furcă şi se strădui să examineze relaţia la care evitase să se gîndească pentru atîta vreme. Amintirile momentelor petrecute împreună

trecură prin fața ei ca paginile din manuscrisul lui Jake, şi văzu cu alți ochi ceea ce nu fusese în stare să vadă mai înainte. O văzu pe mama ei aşa cum era ea cu adevărat - o femeie slabă şi frivolă care dorea tot ce era mai bun de la viață, dar care nu avea nici abilitatea şi nici puterea ori caracterul de a le obține singură. Apoi, văzu iubirea mamei sale - egoistă, egocentrică, împletită cu manipulări şi condiționări -, dar, cu toate astea, dragoste. O dragoste atît de adîncă, încît Belinda nu fusese niciodată în stare să înțeleagă cum de Fleur se putea îndoi de ea.

îşi rezervă un zbor de dimineață spre Paris. Era prea devreme să îl sună pe Jake, aşa că lăsă un bilet pe biroul lui Riata, în care îi spunea să îl anunțe că avusese o afacere urgentă în afara oraşului şi să nu se îngrijoreze dacă nu îl suna timp de cîteva zile. Nu dorea ca Jake sau Michel să descopere unde mergea. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Jake să apară în Paris cu o pereche de pistoale şi un bici. Iar Michel suferise destul din cauza indiferenței Belindei.

Cînd ieşi din casă, îşi făcu tot felul de scenarii în minte, unul mai urît decît celălalt. Belinda ar fi putut crede că aici era vorba numai despre ea, dar Fleur ştia mai bine. Alexi o folosea pe Belinda ca pe o momeală umană ca să îşi atragă fiica înapoi.

Casa de pe Rue de la Bienfaisance stătea gri şi tăcută în apusul de iarnă pariziană. Arăta la fel de neprietenoasă cum şi-o amintea Fleur, şi, privind pe fereastra limuzinei pe care o luase de la botei, se gîndi la clipa cînd văzuse prima dată casa. Fusese atît de înspăimîntată în ziua aceea - înspăimîntată să îşi întîlnească tatăl, nerăbdare să îşi vadă mama şi îngrijorată că se îmbrăcase nepotrivit. De data asta, cel puțin, nu trebuia să îşi facă griji în privința hainelor.

Sub şalul de seară din satin şi catifea, purta ultima ținută pe care Michel o crease pentru ea, o rochie mulată din catifea ca vinul, cu mîneci strîmte şi partea

de sus adînc despicată, brodată pe margini cu o țesătură de mărgele mici, vișinii. Rochia avea tivul inegal ce devenea semnătura lui Michel, deasupra genunchiului pe o parte şi alunecînd pînă la mijlocul gambei pe cealaltă, cu mărgele care accentuau diagonala. îşi strînsese părul sus pentru seara aceea, aranjîndu-l mai elaborat decît de obicei, şi adăugase cercei de granat care îi sclipeau în urechi. La şaisprezece ani poate se gîndise că era mai înțelept să apară la uşa lui Alexi într-o rochie simplă, dar, la douăzeci şi şase, ştia mai bine.

Un tînăr cu un costum din trei piese răspunse la uşă. Unul dintre acoliții la care se referise Belinda? Arăta ca un cioclu care se întîmpla să aibă o diplomă de la Şcoala de Afaceri de la Harvard.

-Tatăl dumneavoastră vă aşteaptă.

„Pun pariu că da." îi dădu pelerina de seară.

-Aş vrea să o văd pe mama.

- Pe aici, vă rog.

II urmă în salonul din față. încăperea era rece şi goală, singurul ornament fiind nişte trandafiri albi care împînzeau şemineul ca o jerbă funerară. Ea se cutremură.

- Cina va fi gata imediat, anunță cioclul. Ați dori mai întîi ceva de băut? Poate nişte şampanie?

-Aş dori să o văd pe mama.

El se întoarse ca şi cum ea nu ar fi spus nimic şi dispăru pe coridor. Ea se îmbrățişă ca să se apere de răcoarea ca de criptă a încăperii. Sfeşnicele de pe perete aruncau umbre groteşti pe macabrele fresce de pe tavan.

Era de-ajuns. Doar pentru că cioclul închisese uşa ca să o țină înăuntru nu însemna că era nevoită să rămînă aici. Tocurile pantofilor săi ciocăniră pe marmură cînd se strecură afară, pe coridor. Cu capul sus, pentru ochii invizibili, în drumul ei către scara principală trecu pe lîngă tapiseriile neprețuite de Gobelin. Cînd ajunse sus, un alt cioclu cu părul îngrijit şi cu un costum închis la culoare păşi în față ca să o împiedice să meargă mai departe.

- V-ați rătăcit, domnişoară.

Nu era o afirmaţie, nici o întrebare, iar ea ştiu că făcuse prima ei greşeală. El nu avea să o lase să treacă, iar ea nu îşi permitea o înfrîngere precoce cînd avea nevoie să îşi păstreze toate puterile pentru lupta ei cu Alexi. îşi reduse pierderile.

- A trecut atît de mult de cînd am fost aici, încît am uitat cît de mare este casa.

Se retrase în salon, unde primul cioclu aştepta să o conducă în sala de mese.

O altă jerbă de trandafiri albi şi un singur serviciu de porţelan împodobeau masa lungă de mahon. Alexi începuse un război al nervilor, orchestrînd totul cu grijă ca să o facă să se simtă neputincioasă. Se uită la ceasul cu diamant pe care i-l trimisese Jake şi se prefăcu a-şi înăbuşi un căscat.

-Sper că mîncare este decentă în seara acesta. îmi este foame.

Pe faţa lui se citi surpriza înainte să încuviinţeze din cap şi să se scuze. Cine erau aceşti bărbaţi în costumele lor negre şi cu maniere rigide? Şi unde era Belinda? De fapt, unde era Alexi?

Un servitor îmbrăcat în livrea apăru să o servească. Stătu singură în rochia ei de catifea ca vinul, în capătul mesei mari şi sclipitoare, cu granatul şi mărgelele lucind în lumina luminării, şi se concentră asupra cinei, părînd să savureze totul. Ba chiar ceru o a doua porţie din sufleul de castane. La sfîrşit, ceru o ceaşcă de ceai şi un coniac. Alexi putea dicta cum să îşi joace partea din jocul lor. Ea avea să determine cum şi-o juca pe a ei.

Cioclul apăru din nou în timp ce ea vîntura băutura în pahar.

- Dacă domnişoara ar dori să mă însoţească...

Luă o altă gură, apoi îşi căută în geantă pudriera şi rujul. Cioclul îşi exprimă nerăbdarea:

-Tatăl dumneavoastră aşteaptă.

-Am venit aici să îmi văd mama. închise pudriera. Nu am nici o treabă cu domnul Savagar, decît după

ce voi fi vorbit cu ea. Dacă nu va permite asta, voi pleca imediat.

Cioclul nu se aşteptase la asta. Ezită şi apoi încuviinţă din cap.

- Foarte bine, vă voi conduce la domnia sa.
- Găsesc singură drumul.

îşi băgă pudriera la loc, în geantă, trecu pe lîngă el şi ieşi pe coridor, apoi urcă din nou scara cea mare. Bărbatul pe care îl întîlnise mai devreme apăru în capul scării, dar de data aceasta nu făcu nici un efort să o oprească, iar ea trecu pe lîngă el ca şi cum ar fi fost invizibil.

Aproape şapte ani trecuseră de cînd fusese pentru ultima oară în casa de pe Rue de la Bienfaisance, dar nimic nu se schimbase. Covoarele persane îi înăbuşeau încă paşii, iar Madonele din secolul al XV-lea continuau să îşi ridice ochii spre cer din ramele lor aurite. în casa aceasta, timpul se măsura în secole, în vreme ce decadele treceau neluate în seamă.

Păşind pe holurile opulente şi tăcute, se gîndi la casa pe care voia să o împartă cu Jake - o casă mare şi gălăgioasă, cu uşi trîntite, podele care scîrţîiau şi balustrade pe care copiii puteau aluneca. O casă care să măsoare timpul în decade zgomotoase. Jake ca tată al copiilor ei... copiii lor. Spre deosebire de Alexi, Jake avea să strige la ei atunci cînd se enerva. De asemenea, avea să îi îmbrăţişeze şi să îi sărute şi să se lupte cu întreaga lume dacă era necesar, pentru a-i ţine în siguranţă.

De ce ezita? Să se căsătorească cu el era ceea ce îşi dorea mai mult decît orice. Dacă asta însemna că trebuia să accepte ambele lui feţe - ei bine, îi cunoştea trucurile acum, iar el avea să descopere că nu avea să fie uşor să o ţină la distanţă. Nici el nu avea să capete tocmai un chilipir. Nu avea să renunţe la cariera ei şi nimic nu avea să o determine vreodată să manifeste un interes real faţă de treburile casei. Şi apoi, el nu era singurul care devenise bun la a-i ţine pe oameni la distanţă.

în răcoarea ca de criptă a casei, îndoielile ei dispărură. Nu era nici un alt bărbat pe pămînt în care să aibă

încredere să fie tatăl copiilor ei, şi avea să îl sune în noaptea aceea ca să îi spună acest lucru.

Ajunsese la camera Belindei, aşa că îşi retrase gîndurile dinspre viitor ca să înfrunte prezentul. Cîteva momente trecură după ce ciocăni la uşă înainte de a auzi vreo mişcare. Uşa se deschise puţin, şi chipul Belindei apăru prin deschizătură.

- Scumpo? Vocea îi tremura, ca şi cum nu o mai folosise de ceva vreme. Chiar tu eşti? Sunt... Sunt un dezastru,

scumpo. Nu am crezut...

Degetele îi tremurară ca o pasăre captivă cînd mîna i se duse la obraz.

- Nu credeai că voi veni.

Belinda dădu la o parte o şuviţă de păr care îi căzuse peste ochi.

- Eu... Eu nu am vrut să mă bazez pe asta. Ştiu că nu ar fi trebuit să ţi-o cer.

- Ai de gînd să mă laşi să intru?

-Ah... Da. Da.

Se dădu la o parte din calea ei. Cînd uşa se închise în urma sa, Fleur observă că mama ei mirosea a fum de ţigară în loc de Shalimar. îşi aminti de strălucitoarea pasăre a paradisului care obişnuia să sosească la mănăstire purtînd un parfum atît de dulce, încît risipea imediat mirosul învechit al veşmintelor ponosite şi al rugăciunilor pierdute.

Machiajul Belindei se ştersese, lăsînd doar o urmă uleioasă de fard albastru în cutele pleoapelor. Chipul îi era prea palid pentru a compensa pentru halatul ei mototolit din mătase chinezească precum şofranul. Fleur observă o pată în partea de sus, iar buzunarul lăsat din faţă arăta ca şi cum găzduise prea multe brichete. Mîna Belindei porni din nou către obraz.

- Dă-mi voie să merg să mă spăl pe faţă. Mi-a plăcut întotdeauna să fiu frumoasă pentru tine. M-ai văzut întotdeauna frumoasă.

Fleur prinse mîna mamei sale. Se simţea la fel de firavă ca a unui copil.

- Ia loc şi spune-mi ce s-a întîmplat.

Belinda făcu întocmai cum i se spusese, ca un copil ascultător care se pleca în faţa unei forţe mai puternice. Aprinse o ţigară şi, cu vocea ei şoptită, de femeie tînără, îi spuse lui Fleur despre ameninţările lui Alexi de a o închide într-un sanatoriu.

- Nu am băut, scumpo. Ştie asta, dar foloseşte trecutul ca o sabie deasupra capului meu ca să mă ameninţe de fiecare dată cînd îl supăr. Suflă un nor de fum. Nu i-a plăcut ce s-a întîmplat cînd am fost în New York. A crezut că voi încerca mai insistent să fiu cu tine. Se aştepta să te fac de rîs, dar am reuşit să îl fac pe el de rîs.

- Ai avut o aventură cu Shawn Howell.

Ea îşi scutură scrumul într-o scrumieră de porţelan.

- M-a părăsit pentru o femeie mai în vîrstă, ştiai asta? Caraghios, nu-i aşa? Alexi mi-a închis toate conturile, iar cealaltă femeie era bogată.

- Shawn Howell este un cretin.

- Este o vedetă, scumpo. Este doar o chestiune de timp

pînă cînd se va repune pe picioare. O privi pe Fleur cu vechiul ei reproş. L-ai fi putut ajuta, să ştii. Acum, cînd eşti un mare agent, ai fi putut ajuta un vechi prieten.

Fleur văzu nemulţumirea din ochii mamei sale şi aşteptă ca vina să o inunde, dar aceasta nu veni. In schimb, trăi exasperarea unei mame care se confruntă cu un copil exagerat.

- Sunt sigură că l-aş fi putut ajuta, dar nu am vrut să o fac. Nu are nici urmă de talent, şi eu nu îl plac.

Belinda îşi aşeză ţigara în scrumieră şi îşi ţuguie buzele.

-Nu te înţeleg deloc. Cercetă rochia lui Fleur. Midiei a creat aia, nu-i aşa? Nu am visat niciodată că era atît de talentat. Toată lumea din New York vorbea despre el. Ochii i se îngustară răzbunător, iar Fleur înţelese că avea să fie pedepsită pentru că refuzase să îl ajute pe Shawn. Am fost să îl văd pe Michel. Un băiat atît de frumos! Arată exact ca mine. Toată lumea spune asta.

Belinda chiar credea că o putea face geloasă? Fleur simţi un strop de milă pentru fratele ei. Michel nu îi spusese despre vizită, dar ea îşi putu imagina cît de dureroasă trebuie să fi fost.

- Ne-am distrat de minune, spuse sfidătoare Belinda. Mi-a zis că mă va prezenta tuturor prietenilor lui faimoşi şi că îmi va crea garderoba.

Fleur putu auzi ecoul glasului unui copil în vorbele mamei sale. „Şi nu te vom lăsa să te joci cu noi."

- Michel este o persoană specială.

Belinda nu se mai putu abţine, şi chipul i se schimonosi. Se aplecă în faţă în fotoliul ei şi îşi afundă degetele în păr.

- S-a uitat la mine cum o face Alexi. Ca şi cum aş fi vreo insectă. Tu eşti singura care m-a înţeles vreodată. De ce face toată lumea ca lucrurile să fie atît de grele pentru mine?

Fleur nu îşi răci gura de pomană subliniindu-i Belindei că propriile alegeri îi făcuseră viaţa atît de grea.

-Poate ar fi cel mai bine dacă ai sta departe de Michel.

- Mă urăşte chiar mai mult decît Alexi. De ce vrea Alexi să mă închidă?

Fleur stinse ţigara fumegîndă a mamei sale.

-Ceea ce se întîmplă acum cu Alexi nu prea are de-a face cu tine. Te foloseşte ca să mă aducă aici. Vrea să regleze vechile datorii.

Belinda ridică iute capul, şi irascibilitatea i se stinse.

-Desigur! Ar fi trebuit să mă fi gîndit la asta. Se ridică dintr-odată. Trebuie să pleci imediat. Este periculos. Ar fi trebuit să îmi fi dat seama... Nu îi pot permite să te rănească. Las-mă să mă gîndesc.

Belinda începu să se plimbe de colo-colo pe covor, cu o mînă dîndu-şi la o parte părul de pe faţă şi cu cealaltă

căutînd țigări, în timp ce încerca să îşi dea seama cum să îşi protejeze copilul.

Fleur se simțea enervată şi emoționată. Pentru întîia oară, înțelese cît de neclare puteau deveni rolurile între mame şi fiice pe măsură ce îmbătrîneau.

„Este rîndul meu să fiu mămica. Nu, fii tu copilul. Nu, eu vreau să fiu mămica.“

In vreme ce Belinda se foia dintr-o parte în alta, încercînd să găsească o cale prin care să îşi pună fiica la adăpost, Fleur înțelese că vremea în care fusese micuța Belindei trecuse pentru totdeauna. Belinda nu mai putea controla felul în care Fleur vedea lumea ori pe ea însăşi.

- Stau la Ritz, zise ea. Mă voi întoarce dimineață şi vom rezolva asta.

Trebuia să o ia pe Belinda cu ea, dar cioclii şi cohortele lor ar fi făcut asta imposibil. Trebuia să găsească o altă cale.

Belinda îi dărui o îmbrățişare iute şi disperată.

-Nu te întoarce, micuțo. Trebuia să îmi fi dat seama că tot timpul tu erai cea pe care o dorea. Va fi în regulă. Te rog, nu te întoarce.

Fleur privi în ochii mamei sale şi văzu că aceasta era cît de sinceră ştia ea să fie.

-Voi fi bine.

îşi croi drum înapoi prin labirintul de coridoare, pînă la scară. Cioclul o aştepta la baza scărilor. îl privi cu chipul lipsit de expresie.

- îl voi vedea pe domnul Savagar acum.

- îmi pare rău, domnişoară, dar va trebui să aşteptați. Tatăl dumneavoastră nu este încă gata să vă primească.

îi făcu semn spre fotoliul în stil rococo ce stătea în fața uşilor bibliotecii.

Aşadar, războiul se prelungea. Aşteptă pînă cînd cioclul dispăru, apoi merse pînă în salonul din față şi luă de pe şemineu un trandafir alb complet înflorit, pe care îl împinse în decolteul adînc al părții de sus a rochiei de catifea. Acesta luci pe pielea ei. Purtă

cu ea parfumul lui greu cînd se întoarse în hol şi lîngă uşile bibliotecii.

Chiar şi prin lambriurile groase, putu simţi prezenţa lui Alexi de partea cealaltă - trăgîndo şi agăţîndu-se de ea la fel de tenace ca mirosul trandafirului. Alexi, maliţios şi plin de încredere, marcînd minutele în războiul nervilor pe care îl ducea. încet, apăsă clanţa.

O singură lampă chioară ardea în încăperea bogat ornamentată, aruncînd zonele periferice în întuneric. Chiar şi aşa, Fleur putu vedea că bărbatul viguros pe care şi-l amintea se micşorase. Acesta stătea în spatele biroului său, cu mîna dreaptă odihnindu-se deasupra, iar mîna stîngă ascunsă în poală. Era îmbrăcat la fel de imaculat ca întotdeauna - un costum de culoare închisă şi o cămaşă scrobită cu un ac din platină la guler -, dar totul părea prea mare. Văzu un gol la gîtul cămăşii, cercetă lărgimea dintre umeri, dar nu îşi permise să creadă nici măcar pentru o clipă că acestea erau semne de fragilitate. Chiar şi în întunericul din încăpere, văzu că ochilor lui ruseşti înguşti nu le scăpa nimic. Aceştia alunecară peste ea, studiindu-i chipul şi părul, trecînd peste rochie şi ajungînd, în cele din urmă, să se odihnească pe trandafirul dintre sînii ei.

- Ar fi trebuit să fii a mea, spuse el.

capitolul 28

- Am vrut să fiu a ta, răspunse Fleur, dar tu ai refuzat să permiţi asta.

- Eşti o bastardă. Nu eşti pursînge.

-Aşa este. Cum am putut uita? îşi dori să îi poată vedea trăsăturile mai clar şi păşi mai aproape de birou. Tot sîngele acela irlandez al lui Flynn este prea necivilizat pentru tine, nu-i aşa? Avu satisfacţia de a-l vedea cum se crispează. Am înţeles că unul dintre strămoşii lui a fost spînzurat pentru că a furat nişte oi. Cu siguranţă, un sînge rău. Apoi, mai erau şi toată beţia aceea şi curvăsăria. Fîcu o pauză în mod deliberat. Fetele lui tinere...

Mîna care se odihnea pe birou se strînse pumn.

- Eşti nesăbuită să joci cu mine jocuri pe care nu poţi spera să le cîştigi.

-Atunci, hai să punem capăt jocului. încetează să o mai terorizezi pe Belinda.

-Intenţionez să o internez pe mama ta. Să o încui intr-un sanatoriu pentru alcoolici incurabili.

- Lucrul acesta ar putea fi dificil, avînd în vedere faptul că nu mai bea.

Alexi chicoti.

-Tot naivă eşti. Nimic nu este dificil cînd ai bani şi putere.

Ziua fusese lungă, iar ea putu să simtă cum propria ei osteneală o prindea din urmă. Voia să se întoarcă la hotel, să îl sune pe Jake şi să simtă că viaţa era din nou normală.

-Chiar crezi că aş sta deoparte şi te-aş lăsa să faci asta? Aş striga atît de tare, că întreaga lumea ar auzi.

- Sigur că ai face-o. Nu ştiu cum de Belinda nu a conştientizat lucrul acesta. Mai întîi, ar trebui să te reduc la tăcere, iar asta ar fi aproape imposibil fără să apelez la măsuri barbare.

Fleur se gîndi la Jake cu pistoalele lui fumegînde şi pumnii pregătiţi. Jake, care era cu mult mai civilizat decît bătrînul care şedea înaintea ei. Se aşeză pe un scaun aflat în faţa lui şi îşi dori ca el să aprindă lampa de pe birou pentru a vedea mai limpede expresia lui.

-Nu ai avut niciodată intenţia de a o închide.

-încă de la început, ai fost un oponent merituos. M-am aşteptat să descoperi incendiul din subsol, dar să schimbi rochiile a fost un lucru foarte inteligent.

- Cînd stai destulă vreme printre şerpi, înveţi să te tîrăşti în noroi. Spune-mi ce vrei.

-Cît de americancă ai devenit! Directă şi vulgară. Fără pic de răbdare pentru nuanță. Trebuie să fie influența prietenilor tăi grosolani.

Un fior se strecură în ființa ei. Vorbea despre Kissy? Despre Michel? Ori despre Jake...? Semnale de alarmă începură să sune în mintea ei. Trebuia să îşi țină relația cu Jake la adăpost, ascunsă de calculele nemiloase ale lui Alexi. Cu siguranță, acesta ştia că Jake locuise în podul ei. Poate ştia chiar şi de vizita ei la el acasă. Dar nu avea cum să ştie că se îndrăgostise din nou de el.

îşi încrucişă picioarele şi îşi lansă contraatacul.

- Sunt mulțumită de prietenii mei. Mai ales de fratele meu. Ai făcut o greşeală dezastruoasă, să ştii. Michel este un talent extraordinar şi are o carieră strălucitoare în față. Recunosc că nu se pricepe la afaceri, dar eu sunt foarte bună, şi m-am asigurat că banii lui sunt bine puşi deoparte.

-Un creator de rochii, zise Alexi plin de dispreț. Cum poate ține capul sus?

Ea izbucni în rîs.

- Crede-mă, cu întregul oraş care îl curtează, nu are nici o problemă. Este caraghios. îți seamănă atît de mult. Felul în care se poartă, manierismul lui - toate vin de la tine. Ba chiar are obiceiul tău de a privi pe cineva pe care nu îl place cu ochii mijiți şi o sprînceană ridicată. Aproape că poți vedea cum persoana aceea se micşorează. Este foarte intimidant. Desigur, are şi umanitatea care ție îți lipseşte, ceea ce îl face o persoană mult mai puternică.

- Michel este un poponar!

- Iar mintea ta este prea îngustă ca să poți vedea dincolo de asta. îl auzi cum inspiră adînc şi se concentră să îşi mențină privirea în ochii lui. Bietul Alexi! Poate cîndva voi reuşi să îmi fie milă de tine.

El lovi biroul cu mîna.

- Simți vreo remuşcare pentru ceea ce ai făcut? Vreo ruşine pentru că ai distrus un obiect de o frumusețe atît

- Bugatti-ul era o capodoperă şi este trist că nu mai există. Dar, de fapt, nu asta întrebi, nu? Vrei să ştii dacă îmi pare rău.

îşi apăsă degetele în mărgelele de pe fusta ei. Alexi se aplecă uşor în faţă, iar ea auzi scîrţiitul moale al pielii cînd el îşi mută greutatea.

-Absolut deloc, zise ea. Nu mi-a părut rău nici măcar pentru o clipă. Mărgelele muşcară din degetele ei. Te-ai proclamat împăratul propriului regat, un bărbat care este deasupra legii, exact ca vedetele de cinema ale Be- lindei. Dar nimeni nu este deasupra legilor decenţei, iar oamenii care încearcă să îi distrugă pe alţii ar trebui pedepsiţi. Ce mi-ai făcut mie a fost îngrozitor, iar eu te-am pedepsit. Este atît de simplu. O poţi ameninţa pe Belinda şi poţi continua să încerci să îmi distrugi afacerea, dar nu mă vei face *niciodată* să regret ceea ce am făcut.

-Te voi distruge.

- Cred că am devenit prea puternică pentru asta, dar, dacă am calculat greşit - dacă reuşeşti cumva să îmi distrugi afacerea -, atunci aşa să fie. Tot nu voi regreta ce am făcut. Nu mai ai nici o putere asupra mea.

Scaunul scîrţîi cînd Alexi se lăsă pe spate.

- Am spus că îţi voi distrugea visul, draga mea, şi asta am de gînd să fac. în sfîrşit, socotelile dintre noi vor fi încheiate.

-Joci la cacealma. Nu poţi face nimic care să mă rănească.

- Nu joc niciodată la cacealma.

împinse un plic mic de-a lungul biroului. Ea îl privi pentru o clipă. Un fior o străbătu. întinse mîna să îl ia.

- Un suvenir, spuse el.

Ea deschise plicul, şi o bucată strîmbă de metal îi căzu în poală. Literele inscripţionate pe ea se vedeau încă: BUGATTI. Era ovalul roşu de metal din partea din faţă a Royale-ului. El împinse altceva pe birou.

în lumina slabă, dură o clipă înainte ca ea să vadă ce era. Sîngele îi îngheță.

- Un vis pentru un vis, draga mea.

Era un ziar de scandal - un ziar american cu data de astăzi -, iar titlul îi sări în ochi.

NOUA BIOGRAFIE A LUI KORANDA
DEZVĂLUIE O CĂDERE NERVOASĂ

-Nu.

Clătină din cap, dorindu-şi ca vorbele urîte să dispară, chiar şi cînd ochii îi alunecau peste propoziții.

Actorul/dramaturgul Jake Koranda, cel mai bine cunoscut pentru rolul cowboy-ului **renegat** *Bird Dog Caliber, a suferit o cădere nervoasă* **în** *timp ce servea* **în armata** *Statelor Unite în Vietnam... Fleur Savagar, agentul literar al actorului şi recenta lui* **tovarăşă** *de viață, a dezvăluit printr-un comunicat de presă de astăzi faptul că Koranda a fost spitalizat pentru sindrom de stres posttraumatic...*

Conform spuselor lui Savagar, detalii despre căderea nervoasă vor fi dezvăluite în noua biografie a actorului...

„Jake a fost sincer **în** *legătură cu problemele lui emoționale şi psihologice", a* **spus Savagar, „şi sunt** *sigură că publicul îl va respecta pentru această sinceritate şi că va privi* **îngrozitoarea** *lui experiență cu milă şi compasiune. “*

Fleur nu putu citi mai departe. Erau fotografii - una de-a lui Jake ca Bird Dog, o alta cu ei doi alergînd în parc şi o a treia, cu ea singură, cu titlul: „Micuța Scînteie ARE SUCCES RĂSUNĂTOR CA AGENT PENTRU VEDETE“. Puse revista de scandal pe birou şi se ridică încet. Ovalul strîmb de la Bugatti se rostogoli pe covor.

- Am avut răbdare vreme de şapte ani, şopti Alexi de dincolo de birou. Acum, datoriile sunt plătite. Acum, ai pierdut şi tu ceea ce iubeai cel mai mult. Nu afacerea ta era adevăratul tău vis, nud aşa, draga mea?

Inima ei se strînse întro masă mică de ţesut îngheţat, care nu avea să mai bată vreodată. în tot acest timp, crezuse că el îi urmărea agenţia. Dar Alexi ştiuse mai bine. Ştiuse de la început că Jake era pentru ea la fel de important ca mîncarea şi ca apa. Jake era visul.

Dar ceva înlăuntrul ei refuză să îi acorde lui Alexi victoria.

-Jake nu va crede asta niciodată, spuse ea, cu glasul aproape o şoaptă, dar calm, la fel de calm ca mijlocul unei furtuni.

- Este un bărbat obişnuit cu trădarea femeilor, răspunse Alexi. O va crede.

- Cum ai făcut asta? Eu şi Jake am distrus cartea împreună.

- Mi s-a spus că era un bărbat cu o cameră specială care supraveghea casa. Astfel de lucruri sunt posibile de ani de zile.

-Minţi. Manuscrisul nu a fost niciodată în afara...

Se întrerupse. Ba fusese. în dimineaţa în care Jake ieşise în fugă după ea... Merseseră la plimbare pe plajă.

-Jake ştie că nu aş face niciodată aşa ceva.

- Chiar aşa? A mai fost trădat. Şi ştie cît de importantă este afacerea pentru tine. I-ai mai folosit numele ca să cîştigi publicitate. Nu are nici un motiv să creadă că nu ai face-o din nou.

Fiecare vorbă pe care o rostea el era adevărată, dar ea nu îl putea lăsa să vadă asta.

-Ai pierdut, spuse. L-ai subestimat pe Jake şi m-ai subestimat pe mine.

întinse iute mîna - atît de iute, că îl luă prin surprindere - şi aprinse lampa de pe birou.

Cu o exclamaţie ascuţită, el ridică brusc braţul şi trînti lampa la podea, acolo unde se clătină nebuneşte dintr-o parte în alta, aruncînd săbii de lumină crude

şi nestatornice peste el. El îşi acoperi o parte din faţă, dar fu prea tîrziu. Pînă atunci, ea văzuse deja ceea ce el dorise să ascundă.

Partea stîngă a feţei sale atîrna atît de subtil, încît cineva care nu îl cunoştea poate că nu ar fi observat. Era un pliu de piele în plus sub ochiul lui, o lăsare a obrazului şi o foarte vagă coborîre a colţului gurii. O altă persoană cu aceeaşi boală poate că nu ar fi acordat prea multă atenţie, dar, pentru un bărbat mîndru, obsedat de perfecţiune, chiar şi o imperfecţiune atît de uşoară era de netolerat. Ea înţelese - ba chiar simţi o urmă de milă -, dar trecu peste asta.

-Acum, faţa îţi este la fel de urîtă ca sufletul.

- *Nemernico! Căţea!*

încercă să lovească lampa cu piciorul, dar partea sa stîngă nu răspundea la fel de bine la stimuli ca partea dreaptă şi nu reuşi decît să scoată abajurul, astfel că lumina legănată îi străluci şi mai brutal pe faţă.

-Ai făcut o greşeală fatală, spuse ea. Eu şi Jake ne iubim intr-un fel pe care tu nu îl vei putea înţelege vreodată, pentru că nu ai inimă. Tot ce simţi este nevoia de a controla. Dacă ai fi înţeles dragostea şi încrederea, ai fi ştiut că toate comploturile tale şi toate intrigile nu valorează nimic. Jake şi-ar încredinţa viaţa în mîinile mele, şi nu va crede niciodată asta.

- Nu! strigă el. Te-am învins!

Partea slabă a feţei lui începu să tremure, în timp ce ea văzu prima licărire de îndoială.

-Ai pierdut, răspunse ea.

Apoi, îi întoarse spatele şi ieşi. Merse pe coridorul ca de gheaţă pînă la uşa de la intrare şi păşi în noaptea rece şi senină de februarie.

Limuzina ei nu mai era - Alexi plănuise să o ţină aici -, dar nu avea de gînd să intre din nou în casă. Merse pe alee către porţile care duceau la stradă. Fiecare vorbă pe care i-o spusese lui Alexi fusese o minciună. El calculase în mod corect. Ea putea încerca să îi explice lui Jake. Avea să încerce. Poate că el chiar avea să creadă

că Alexi era cel responsabil. Dar tot avea să o învinovăţească. Dezvăluirea aceea era cea mai adîncă teamă a lui Jake, iar asta era ceva ce el nu avea să ierte niciodată.

Un vis pentru un vis. Alexi o învinsese în cele din urmă.

El stătu în picioare lîngă fereastra bibliotecii, cu degetele mîinii drepte strîngînd marginea draperiei, şi privi cum silueta ei înaltă şi dreaptă devenea din ce în ce mai mică, pe măsură ce ea se îndepărta pe alee. Era o noapte rece, iar ea nu purta haină, dar nu se chirci de frig, nici nu îşi încrucişă braţele. Era magnifică.

Ramurile lipsite de frunze ale vechilor castani formau o catedrală scheletică deasupra capului ei. îşi aminti cum arătau copacii cînd erau în floare şi cum - cu ani în urmă - o altă femeie dispăruse pe aceeaşi alee între acele flori. Nici una din cele două femei nu fusese demnă de el. Amîndouă îl trădaseră. Totuşi, chiar şi aşa, el le iubise.

Un sentiment grozav de dezolare îl umplu. Timp de şapte ani, fusese obsedat de Fleur, iar acum, totul luase sfîrşit. Nu mai ştia cum avea să îşi umple zilele. Asistenţii lui erau bine instruiţi să se ocupe de afacerile lui, iar diformitatea hidoasă a feţei lui îl împiedica să mai apară vreodată în public.

O durere surdă pulsă în umărul lui stîng, şi o masă cu o mînă. Mersul ei era atît de drept şi de mîndru şi focuri mici scînteiau pe rochia ei în timp ce mărgelele captau lumina lămpilor. Micuţa Scînteie. Ea îşi ridică braţul, şi ceva căzu pe pămînt. El se afla prea departe ca să vadă ce anume, dar, chiar şi aşa, ştiu. La fel de limpede de parcă i-ar fi fost alături, ştia exact ce aruncase ea. Un trandafir alb.

Acela fu momentul în care durerea îl lovi.

Belinda îl găsi pe podeaua bibliotecii, lîngă fereastră, cu trupul covrig.

- Alexi?

....

asaSflr. r

Ingenunche lîngă el, rostindu-i numele încetişor, pentru că slugile lui nu erau departe, iar ea nu ar fi trebuit să se afle aici.

- B-Belinda?

Vocea lui era groasă şi neclară. Ea îi săltă capul şi i-l ocroti în poala halatului ei ca şofranul, strigînd speriată cînd văzu că o parte a feței lui era căzută în mod grotesc.

-Vai, Alexi... II trase spre ea. Bietul, bietul meu Alexi. Ce ți s-a întîmplat?

- Ajută-mă. Ajută...

Şoapta lui agonizantă o îngrozi. Ii venea să îi spună: „încetează să vorbeşti astfel în clipa asta". Simți o pată umedă pe coapsă şi văzu saliva care se scursese din gura lui şi îi pătrunsese prin halat. Era prea mult. Voia să fugă.

în schimb, se gîndi la Fleur. Gura lui se chinuia să formeze cuvintele:

-A-adu ajutoare. Am... Am nevoie de ajutor.

- Şştt... Păstrează-ți puterile. Nu încerca să vorbeşti.

-Te rog...

- Odihneşte-te, dragul meu.

Haina costumului său se căscă, şi unul din revere se întoarse. Fuseseră căsătoriți timp de douăzeci şi şapte de ani, şi nu îi văzuse vreodată costumul neîngrijit. îi îndreptă reverul.

- A-ajută-mă.

Ea îl privi de sus.

-Nu încerca să vorbeşti, dragul meu. Odihneşte-te. Nu te voi părăsi. Te voi ține în brațe pînă cînd nu vei mai avea nevoie de mine.

Atunci, putu vedea frica din ochii lui, la început doar ca o scînteie. Treptat, aceasta deveni mai intensă, pînă cînd ea îşi dădu seama că el înțelesese, în cele din urmă. îi mîngîie părul subțire cu vîrfurile degetelor ei tremurătoare.

- Bietul meu drag, spuse ea. Bietul, bietul meu drag. Te-am iubit, să ştii. Tu eşti singurul care m-a înţeles vreodată cu adevărat. Dacă nu mi-ai fi luat copilul!
- Nu face... asta. Te implor...

Muşchii din partea lui dreaptă se încordară, dar era prea slab ca să îşi ridice braţul. Buzele lui aveau o tentă albăstruie, iar respiraţia îi devenise mai chinuită. Ea nu voia ca el să sufere şi se întrebă cum să îl aline. In cele din urmă, îşi desfăcu halatul şi îl legănă la sînul ei dezgolit.

Intr-un final, el rămase nemişcat. Privind în jos, la faţa bărbatului care îi modelase viaţa, o pereche de lacrimi se echilibrară perfect pe genele incomparabililor ei ochi albaştri ca zambila.

- Du-te cu bine, dragul meu.

Jake simţi că tot aerul fusese scos din el. O minge de baschet vîjîi pe lîngă braţul lui şi sări în tribunele goale, dar el nu se putu urni. Chiar şi zgomotele jocului ce se desfăşura în spatele lui dispărură. Frigul i se strecură prin hanoracul ud leoarcă de transpiraţie pînă în oase, şi se strădui să respire.

-Jake, îmi pare rău.

Secretara lui stătea alături de el pe marginea terenului, cu faţa palidă şi fruntea încruntată de grijă.

-Eu... Ştiam că ai vrea să vezi imediat. Telefoanele sună neîncetat. Va trebui să dăm o declaraţie...

El strînse ziarul în pumn şi trecu în viteză pe lîngă ea. Se îndreptă către uşa de lemn plină de semne. Sunetul respiraţiei lui se răsfrînse din pereţii cu tencuiala scorojită din sala de sport din Los Angeles, în vreme ce el zbură pe trepte către vestiarul gol. îşi vîrî picioarele în blugi peste pantalonii scurţi, apucă o cămaşă şi o luă la fugă din vechea clădire de cărămidă unde jucase baschet timp de zece ani, cînd şi cînd. Cînd uşa se trînti în urma lui, ştiu că nu avea să se mai întoarcă vreodată.

Roţile Jaguarului scîrţîiră cînd porni în trombă din parcare în stradă. Avea să cumpere toate ziarele. Fiecare copie. Avea să trimită avioane peste tot în ţară, către fiecare magazin, fiecare stand de ziare din univers. Avea să le cumpere, să le ardă şi...

O maşină de pompieri se auzi în depărtare. îşi aminti de ziua în care venise acasă şi o găsise pe Liz. Atunci, fusese în stare să lupte. îşi lovise pumnul de faţa nemernicului aceluia, pînă cînd încheieturile degetelor îi sîngeraseră. îşi aminti de felul în care căzuseră braţele lui Liz cînd ea se lăsase în genunchi şi se agăţase de picioarele lui, înfăşurîndu-şi braţele în jurul lor ca într-un afiş pentru filmul A *Hatful of Rain.* Plînsese şi îl rugase să o ierte, în vreme ce amărîtul acela era lungit pe podeaua cu linoleum, cu pantalonii în jurul gleznelor şi nasul strîmb. Cînd îl trădase Liz, avusese o ţintă pentru mînia lui.

Sudoarea îi curse în ochi. Clipi ca să o alunge. Scrisese cartea pentru Fleur, îi mărturisise totul...

Strînse cu putere volanul şi simţi gust de aramă în gură. Gustul fricii. Metalul rece al fricii.

capitolul 29

Belinda privea la valiza care stătea deschisă pe patul lui Fleur ca şi cum nu mai văzuse vreodată una.

-Nu mă poţi părăsi acum, scumpo. Am nevoie de tine.

Fleur se strădui să se abţină. Peste cîteva ore, avea să se afle departe de casa aceasta pentru totdeauna. Peste cîteva ore, avea să îşi poată linge rănile în intimitate.

- înmormîntarea a fost acum o săptămînă, spuse, iar tu eşti foarte bine.

Belinda aprinse o altă ţigară.

Povara de a se ocupa de moartea lui Alexi căzuse în întregime pe umerii lui Fleur. Un infarct masiv, spusese medicul. Unul dintre asistenţii lui Alexi îl găsise

pe acesta întins pe podeaua bibliotecii, lîngă fereastra cu vedere la stradă. Aparent, se prăbuşise la scurt timp după ce ea plecase, iar Fleur nu se putea împiedica să se întrebe dacă el stătuse acolo, privind-o, cînd se întîmplase. Moartea lui nu o lăsă nici cu un sentiment de triumf, nici cu unul de durere, ci doar cu înțelegerea că forța aceea puternică dispăruse din viața ei.

Michel nu dorise să vină pentru înmormîntare.

-Nu o pot face, îi spusese el în timpul uneia dintre conversațiile lor telefonice zilnice. Ştiu că nu este drept față de tine, dar nu mă pot preface că îl jelesc şi nu pot îndura ca Belinda să mă privească cu ochii aceia de vițel, acum, cînd oamenii îmi cunosc numele.

Fleur decise că aşa era cel mai bine. Avea nevoie de toată energia pentru a se ocupa de aranjamente, iar tensiunea adăugată de relația încordată dintre Michel şi Belinda ar fi făcut doar ca lucrurile să fie şi mai dificile.

Belinda suflă o panglică subțire de fum.

- Ştii că toate aiurelile astea legale îmi dau dureri de cap. Nu pot face față.

-Nici nu va trebui să o faci. Ți-am spus. David Ben- nis va lucra alături de angajații lui Alexi. El se va putea ocupa de toate, de la New York.

Să îi facă pe asistenții lui Alexi să înțeleagă că acum primeau ordine de la ea fusese încă o provocare pe care o înfruntase şi pe care o cîştigase. Dar trebuia în continuare să se ocupe de dependența Belindei şi de felul în care propriul ei stomac i se strîngea de fiecare dată cînd primea un telefon.

-Vreau ca tu să te ocupi de afacerile mele, nu un străin oarecare.

Fleur nu răspunse, iar gura Belindei formă aceeaşi îmbufnare pe care o aruncase în direcția fiicei sale de zeci de ori pe parcursul ultimei săptămîni, atunci cînd nu obținea ceea ce dorea.

- Urăsc casa asta. Nu pot petrece noaptea aici.

- Atunci, mută-te într-un hotel.

-Eşti nemiloasă, Fleur. Ai devenit foarte rece cu mine. Şi nu

îmi place felul în care m-ai îndepărtat. Toate poveştile astea despre Jake în Vietnam... A trebuit să citesc despre asta în ziar. Sunt sigură că ai vorbit cu el, dar nu vrei să îmi spui nimic.

Fleur nu vorbise cu el. Jake refuzase să îi răspundă. Un junghi de durere proaspătă îi străpunse inima, amintindu-şi de vocea rece a secretarei lui de cealaltă parte a firului.

- îmi pare rău, domnişoară Savagar, dar nu ştiu unde se află. Nu a lăsat nici un mesaj pentru dumneavoastră.

Fleur încercase şi la casa lui din California şi la apartamentul lui din New York, însă în zadar. O contactase din nou pe secretara lui şi, de data aceasta, avusese de-a face cu o ostilitate deschisă.

-Nu aţi făcut destul rău? Este vînat de reporteri. De ce refuzaţi să pricepeţi mesajul? Nu vrea să vă vorbească.

Asta se petrecuse în urmă cu cinci zile, şi, de atunci, Fleur nu mai încercase să îl sune.

îşi încuie valiza.

- Dacă nu vrei să locuieşti aici, Belinda, ar trebui să te muţi. Eşti o femeie bogată şi poţi locui oriunde doreşti. M-am oferit să merg cu tine să căutăm un apartament pe care să îl cumperi, dar ai tot amînat.

- M-am răzgîndit. Să mergem mîine.

- Prea tîrziu. Avionul meu decolează la ora trei.

Dar nu spre New York, cum credea Belinda.

- Scumpo! spuse Belinda tînguindu-se. Nu sunt obişnuită să fiu singură.

La cum o cunoştea pe mama sa, Fleur se îndoia de faptul că aceasta avea să fie singură prea mult timp.

- Eşti mai puternică decît crezi.

„Amîndouă suntem", se gîndi. Lacrimile umplură ochii Belindei.

- Nu îmi vine să cred că mă părăseşti. După tot ce am făcut pentru tine.

Fleur depuse un sărut iute pe obrazul mamei sale.

-Vei fi bine.

Pe drumul către aeroport, limuzina rămase blocată în trafic. Fleur cercetă vitrinele pînă cînd un autobuz îi bloca

vederea. Limuzina înaintă tîrîndu-se încă zece metri, trecu în fața autobuzului, iar ea se trezi privind chipul lui Jake, aflat pe un panou care făcea publicitate filmului *Disturbance at Blood River.* Marginea plată a pălăriei îi ascundea ochii, obrajii îi erau cenuşii şi avea o țigară prinsă în colțul gurii. Bird Dog Caliber - un bărbat fără slăbiciuni, un bărbat care nu avea nevoie de nimeni. Care o putuse face să creadă că l-ar fi putut civiliza?

îşi închise ochii. Avea o afacere de condus şi nu îşi putea permite să mai stea departe, dar avea nevoie de cîteva ziîe - doar cîteva zile singură - înainte să se întoarcă. Avea nevoie să fie undeva unde nimeni să nu o poată găsi, un loc în care să îşi poată petrece zilele aşteptînd un telefon care nu avea nicicînd să vină. Se vindecase de suferință în trecut. Putea să o facă din nou.

Avea să o facă pe insula Mykonos.

Căsuța tencuită în alb era plasată într-o livadă de măslini aflată nu departe de o plajă pustie. Se prăji la soare, făcu plimbări lungi, desculță, de-a lungul mării şi îşi spuse în sinea ei că timpul avea să îi vindece rănile. Dar se simți amorțită. Pe Mykonos - acolo unde albul era atît de alb încît îți rănea ochii, iar turcoazul mării Egee era atît de luminos, încît redefinea acea nuanță -, totul se decolorase, devenind gri. Nu simți foame cînd uită să mănînce, nici durere cînd păşi pe o piatră ascuțită. Se plimbă de-a lungul țărmului - văzu că părul îi flutura -, dar nu putu simți briza atingîndu-i pielea, şi se întrebă dacă amorțeala îngrozitoare avea să treacă vreodată.

Noaptea, amintiri chinuite despre partidele de dragoste cu Jake o treziră. Buzele lui pe sînii ei... felul în care el o umplea, pulsînd... Dacă el ar fi iubit-o aşa cum îl iubea ea pe el, ar fi ştiut că nu ar fi putut vreodată să îl trădeze. De asta se temuse tot timpul. Acesta era motivul pentru care îl amînase atunci cînd el îi sugerase căsătoria. Nu fusese convinsă că el o iubea destul, şi avusese dreptate. Nu o iubise destul cît să se țină tare.

Pînă în cea de-a treia zi, îşi dădu seama că Mykonos nu

avea puteri magice de vindecare. își neglijase afacerea prea mult timp și trebuia să se întoarcă la New York. Cu toate astea, mai rămase alte două zile înainte să se hotărască să îl sune pe David și să îi spună că revenea.

Era amorțită și lovită de durere, dar nu era frîntă.

Cînd coborî din avion pe aeroportul Kennedy, începuse să ningă. Pantalonii ei largi din lînă îi provocau mîncărimi pe coapse, acolo unde pielea i se cojea din cauza soarelui, și simțea greață în urma celor două ore de turbulențe peste Atlantic. Zăpada făcu găsirea unui taxi mai anevoioasă decît de obicei, iar cel pe care reuși să îl găsească într-un final avea încălzirea defectă. Era mult trecut de miezul nopții cînd băgă cheia în ușă și intră în sufrageria ei.

Casa era umedă și aproape la fel de rece ca taxiul. Lăsîndu-și jos valiza, dădu drumul termostatului și apoi își aruncă pantofii din picioare. Cu haina încă pe ea, merse în bucătărie, umplu un pahar cu apă și aruncă înăuntru două tablete. în timp ce tabletele sfî- rîiau în apă, răceala podelei de cărămidă îi pătrunse prin ciorapi. Avea să se bage în pat, să dea drumul păturii electrice și să rămînă nemișcată pînă dimineață. Mai întîi însă, avea să facă cel mai fierbinte duș pe care îl putea suporta.

Așteptă pînă ajunse în baie înainte să își scoată hainele. După ce își prinse părul în vîrful capului, deschise ușile cabinei de duș și lăsă apa fierbinte să curgă peste ea. în șase ore, avea să se scoale și să alerge în parc, indiferent de cît de rău avea să se simtă. De data aceasta, nu avea să se prăbușească. Avea să reziste de pe o zi la alta, pînă cînd, în cele din urmă, durerea avea să devină suportabilă.

După ce se șterse, luă o cămașă de noapte din satin bej dintr-un cîrlig de lîngă duș. Uitase să dea drumul păturii electrice, așa că se strecură în halatul asortat. Schimbarea de temperatură după căldura din Mykonos era prea drastică. Deși abia ieșise din duș, îi era deja frig. Cearceafurile aveau să fie ca de gheață.

împinse ușa băii și se chinui să lege cordonul halatului. Ciudat. Avusese impresia că aprinsese lumina înainte să intre

în dormitor. Dumnezeule, era îngrozitor de frig. Ferestrele zăngăneau din cauza furtunii care se stîrnise afară. De ce nu pornise centrala... Țipă.

- Stai pe loc, doamnă, şi nu te mişca.

Un scîncet i se opri în gîtlej.

El şedea în partea îndepărtată a încăperii şi doar fața îi era vizibilă în peticul de lumină care venea de la uşa deschisă a băii. Gura abia i se mişca.

- Faci ce îți spun, şi nimeni nu pățeşte nimic.

Ea se dădu înapoi spre baie, împleticindu-se. El ridică brațul, iar ea se trezi privind țeava lungă şi argintie a unui pistol.

- Este suficient de departe, spuse el.

îşi simți inima în gît.

-Te rog...

- Desfă-1.

La început, ea nu înțelese ce voia el să spună. Apoi, îşi dădu seama că se referea la cordonul halatului. îl desfăcu iute.

-Acum, halatul.

Ea nu schiță nici o mişcare. El ridică pistolul, astfel că acesta era îndreptat către pieptul ei.

-Eşti nebun, icni ea. Eşti...

Se auzi cocoşul pistolului.

- Scoate-1!

Mîinile ei zburară către partea din față a halatului, îl desfăcu şi îşi scoase brațele. Materialul făcu un sunet moale şi şuierat în timp ce cădea la podea. El ridică foarte puțin țeava pistolului.

- Desfă-ți părul.

- Dumnezeule...

Mîinile ei se chinuiră cu agrafele, şi, cînd părul i de revărsă, picături de apă îi căzură pe umerii goi.

- Bine. Foarte frumoasă. Acum, cămaşa de noapte.

-Nu..., îl imploră ea.

- Coboară-ți bretelele uşor. Una cîte una.

Ea coborî prima bretea, apoi se opri.

- Continuă! Făcu un gest aspru cu arma. Fă ce-ți spun.

-Nu.

El îşi îndreptă spinarea.

- Ce ai spus?

- M-ai auzit.

- Nu mă provoca, doamnă profesoară.

Fleur îşi încrucişă strîns braţele peste piept.

„La naiba", se gîndi Jake. Acum, ce trebuia să facă?

-Ţine-mă puţin în braţe, bine? zise ea.

El aşeză pistolul cu mîner perlat pe masa de lîngă pat şi merse acolo unde stătea ea în picioare. Pielea ei era ca gheaţa. El îşi desfăcu geaca şi o puse în jurul ei, apoi o strînse în braţe, lipind-o de cămaşa lui din flanel.

-Nu ai nici un haz.

Ea suspină înfundat.

- Hei, plîngi? Fleur încuviinţă din cap lipită de obrazul lui. îmi pare rău, iubito. Nu am vrut să te fac să plîngi. Bănuiesc că momentul nu a fost cel mai potrivit.

Ea clătină din cap, prea ameţită ca să îşi dea seama că el ştia de *Butch* C*assidy* şi de fantezia ei.

- A părut o idee bună, zise el, mai ales cînd nu m-am putut decide ce să spun cînd te vedeam.

Ea vorbi lipită de cămaşa lui din flanel:

- Bird Dog nu poate rezolva treaba asta pentru noi. Trebuie să lămurim lucrurile noi înşine.

El îi ridică bărbia.

-Trebuie să înveţi să separi fantezia de realitate. Bird Dog este un personaj de film. îmi face plăcere să îl joc - îmi oferă şansa de a scăpa de agresivitatea mea dar el nu este eu. Eu sunt cel care se teme de cai, îţi aminteşti?

Ea îşi ridică privirea către el.

- Haide, ai îngheţat.

O conduse către pat şi trase cuverturile. Ameţită, se aşeză între cearceafurile reci. El îşi scoase iute geaca şi ghetele. îmbrăcat încă în cămaşă şi blugi, se trecură lîngă ea.

- Cred că ţi s-a stricat centrala, zise el. Este al naibii de frig aici.

Ea întinse mîna să aprindă lumina.

- De ce nu mi-ai răspuns la telefon? Am înnebunit. Am crezut...

-Ştiu ce ai crezut. El îşi sprijini greutatea de antebraț şi o privi de sus. Chipul i se schimonosi. îmi pare rău, Flower. Era presă pretutindeni, şi toate lucrurile vechi s-au întors să mă înhațe. Clătină din cap. Nu puteam gîndi limpede. Te-am dezamăgit.

- Cînd ți-ai dat seama că AÎexi a fost?

- Aş da orice să spun că am ştiu imediat. Privi în gol în partea cealaltă a încăperii. Dar sunt un profesionist cînd vine vorba să dau vina pe tine pentru lucrurile cărora nu le pot face față. A trecut o săptămînă pînă cînd capul mi s-a limpezit destul cît să pricep cum stăteau lucrurile.

- O săptămînă?

Cam atunci cînd ea plecase spre Mykonos. El îşi trecu degetul mare peste colțul gurii ei şi şopti:

- Mă voi revanşa. Promit.

Părea atît de chinuit, încît ea nu putu îndura, aşa că se uită urît la el.

- Fii sigur de asta! începînd cu diamante.

El răspunse cu glas sugrumat:

- Oricîte doreşti.

Ea îi muşcă degetul mare. Jack înfăşură o şuviță din părul ei în jurul degetului lui.

-Tot nu îmi pot da seama cum a reuşit să o facă. Manuscrisul a fost tot timpul sub ochii mei.

Acum, ea fu cea care îşi feri privirea.

-Ba nu, nu a fost. In noaptea în care ham citit. Ai mers afară, îți aminteşti? Am fost singură cu manuscrisul multe ore.

-Nu fi pramatie.

îi prinse bărbia şi o întoarse către el. Apoi, o sărută din nou. Inima ei crescu. Chiar dacă nu înțelegea cum altfel ar fi fost posibil, ştia că ea nu îl trădase. Avea încredere în loialitatea ei.

Ea cuprinse în mîini bărbia aceea dură şi încăpățînată.

- Cineva a pătruns în casă şi a fotografiat manuscrisul în timp ce noi ne plimbam pe țărm în acea primă zi. Am găsit negativele după ce el a murit.

- Le-ai găsit? îşi înălță capul. Ce ai făcut cu ele?

- Le-am ars, desigur.

- La naiba!

Părea supărat.

Ei nu îi veni să creadă. Se sprijini în coate.

- La naiba?

- Mi-aş dori să fi discutat cu mine mai întîi, mormăi el. Atîta tot.

Ea nu se putu abține. îşi trase pătura peste cap şi urlă. Pentru o clipă, fu linişte. în cele din urmă, el trase de pătură. Cînd îi ajunse pînă la nas, o privi cercetător.

- înseamnă că voi avea mult de rescris, atîta tot.

Buza lui de jos arăta la fel de bosumflată ca întotdeauna. Ea făcu semn cu capul spre pistol.

- Chestia aceea este încărcată?

- Sigur că nu.

- Păcat!

Geamurile se zguduiră. El împinse pistolul mai departe, ca ea să nu îl poată ajunge.

-Diverşii tăi prieteni au început să mă sune după ce a apărut articolul în ziarul de scandal. Cînd şi-au

dat seama de cît de terminat eram, s-a dezlănțuit iadul. Kissy a luat un avion şi s-a întors din luna de miere. Dumnezeule, cum poate să înjure femeia aceea. Simon a amenințat că avea să meargă la ziare, să spună tuturor că sunt homosexual. Michel nva lovit.

Fleur îl privi cu asprime, iar el ridică mîinile în aer.

-Eu nu l-am lovit. Se băgă înapoi sub cuverturi, lîngă ea. Chiar şi un cretin pe nume Barry Noy a dat de mine.

- Glumeşti.

- Dumnezeu mi-e martor. îi mîngîie părul. Ai idee cîți oameni te iubesc?

Ochii ei se umplură de lacrimi. El continuă să vorbească şi să îi mîngîie părul.

- Eram distrus, pînă m-a găsit Belinda, în urmă cu trei zile. Are un stil aparte, mama asta a ta. M-a privit cu ochii aceia albaştri şi mi-a spus că eram cea mai captivantă vedetă de la Hollywood şi că alungam singura femeie din lume care era destul de bună pentru mine. Clătină din cap. Dar ascultă la asta, Flower. Nici unul... *nici unul* dintre nemernicii ăia băgăcioşi nu a avut idee unde te puteam găsi! Se cutremură. Pînă ieri, cînd m-a sunat David Bennis, am crezut că, de data asta te-am pierdut pentru totdeauna. Mykonos! Cine dracului merge în Mykonos? Dacă mai fugi *vreodată* de mine astfel...

-Eu!

O strivi la piept atît de tare, încît ea crezu că aveau să i se frîngă coastele.

- îmi pare foarte rău, iubito. Te iubesc atît de mult. însemni totul pentru mine. Cînd a apărut povestea aia, toată lumea încerca să ajungă la mine. Să mă jupoaie de viu. Să îmi ciugulească oasele. El sărută şi şterse o lacrimă care alunecase din colțul ochilor ei. Apoi, au început să sosească scrisorile. Au venit de pretutindeni din țară. Tipi care fuseseră în Vietnam şi care nu şi-l puteau scoate din suflete. Profesori, bancheri, gunoieri, o mulțime de indivizi care nu se puteau ține de o slujbă. Unii dintre ei încă au coşmaruri. Alții au spus că Vietnamul a fost cea mai frumoasă perioadă din viața lor şi că ar face-o din nou. Unii mi-au zis despre căsătorii destrămate şi despre căsnicii bune, despre copiii lor. Unele dintre scrisori spuneau că „perpetuam mitul veteranului înnebunit de Vietnam". Dar nu eram înnebuniți. Eram doar o adunătură de copii care văzuseră prea multe. Citind scrisorile alea, am înțeles în sfîrşit că scrisesem ceva ce întreaga țară are nevoie să vadă. Vreau să-mi public cartea, Flower, şi voi include şi scrisorile.

- Eşti sigur?

- Nu mai trăiesc în umbre. Vreau să merg prin soare. Dar nu pot face asta fără tine.

Ea îşi puse brațele în jurul umerilor lui şi îşi lipi fața de gîtul lui.

- Ai idee cît de mult te iubesc?

- Destul cît să începem să discutăm despre maşini de familie şi căsătorie?

-Şi copii, zise ea, fără ezitare. Vreau copii. Mulți, mulți copii.

El afişă zîmbetul acela larg cu dintele strîmb, care o înnebunea, şi îşi strecură mîna sub cămaşa ei de noapte.

- Ai vrea să începem de-acum?

Nu aşteptă un răspuns, ci îşi aşeză gura peste gura ei. După cîteva momente, se retrase.

- Flower?

-Hmm?

- Sărutul acesta nu îmi face plăcere.

-î-îmi pare rău. încercă să îşi oprească dinții din clănțănit, dar în zadar. Doar că îmi este atît d-de *frig.* Pot vedea în aer aburii respirației mele!

El mîrîi şi trase la o parte cuverturile.

- Vino! Va trebui să îmi ții lanterna.

Acoperită cu geaca lui peste cămaşa de noapte din satin şi cu picioarele afundate în şosete groase de lînă, îl urmă la subsol. în timp ce el îngenunche ca să dea

drumul termostatului, ea îşi băgă mîna liberă sub cămaşa lui.

-Jake?

-Da?

- După ce se încălzeşte casa...

-Ţine lumina aia nemişcată, bine? Aproape am reuşit.

-După ce se încălzeşte casa, ce ai zice dacă... adică, ai crede că este o prostie dacă...

- Gata, asta este. Scutură cutia de chibrituri şi se îndreptă. Ce spuneai?

- Poftim?

-Spuneai ceva. M-ar deranja dacă...

Ea înghiți în sec.

-Nimic. Am uitat.

- Mincinoaso! îşi strecură mîinile în geacă şi în jurul taliei ei, ca să o poată trage şi să o lipească de el. Nu ştii că nu vreau să fac nimic altceva? Buzele lui îi prinseră lobul urechii, apoi călătoriră peste obrazul ei, pînă cînd putu să şoptească lipit de gura ei: Va trebui să îți prinzi din nou sus părul cu agrafele. Aia a fost partea mea preferată.

După cum se dovedi, Jake găsi alte părți care îi plăceau chiar mai mult...

Cînd se încheie, încăperea era încălzită, iar ei sătui. îndepărtară cu picioarele cuverturile şi adormiră. în cele din urmă, Fleur se retrase din alinarea confortabilă a pieptului lui.

- Data viitoare, va fi rîndul meu să țin arma, zise ea în timp ce se aşeză uşor pe perna ei.

El îi muşcă uşor umărul gol.

-Nimeni nu îndreaptă o armă înspre Bird Dog.

- Aşa deci?

Ea îşi armă degetul şi îl îndreptă spre pieptul lui.

- Vai! Dar repede mai scoți arma!

-Cel mai repede din Big Apple[19]. Suflă în deget. Se pare că Bird Dog va trebui să îşi revizuiască modul de a gîndi.

Jake îi mîngîie cu degetul mare colțul gurii.

- Se pare că Bird Dog a făcut-o deja.

Zîmbi, iar ea zîmbi la rîndul ei. Zăpada bătea în fereastră. Centrala şuieră. Se priviră iubitor unul pe celălalt, cu încredere deplină.

---

[19] Poreclă dată oraşului New York (n.tr.)

epilog

Trupul tînărului formă un arc perfect cînd se aruncă în apa turcoaz a piscinei din spatele casei din Bel Air a Belindei. Numele lui era Darian Boothe - „e"-ul de la final fusese ideea ei şi, cînd ieşi la suprafaţă, ea îi suflă un sărut.

- Minunat, dragule. îmi place la nebunie să te privesc.

El îi dărui un zîmbet care, suspectă ea, nu era în întregime sincer. Cînd ieşi din apă, bicepşii i se încordară şi costumul minuscul îi intră în fund. Ea spera ca postul de televiziune să îi cumpere episodul-pilot. Dacă nu, el avea să fie nefericit, iar ea avea să fie nevoită să consume prea multă energie ca să îl înveselească. Pe de altă parte, dacă episodul acesta era cumpărat, el urma să se mute şi avea să uite de ea, dar Belindei nu avea să-i fie dificil să găsească un alt tînăr şi frumos actor care să aibă nevoie de ajutorul ei.

îşi depărtă picioarele şi mai mult, pentru ca soarele să poată ajunge pe partea interioară a coapselor ei date cu ulei şi îşi trase ochelarii de soare înapoi pe ochi. Era obosită. Nu fusese uşor să adoarmă la loc după ce Jake sunase noaptea trecută ca să îi spună că se născuseră gemenii.

Ştiuse că Fleur avea gemeni încă de cînd aceasta făcuse ecografia, aşa că nu era o surpriză, dar Belinda nu se imagina obişnuindu-se cu ideea de a fi bunica a trei copii. Fleur şi Jake erau căsătoriţi de trei ani. Trei ani şi trei copii. Era jenant. Şi nu aveau de gînd să se opreas-că aici. Frumoasa ei fiică se transformase într-o iapă de prăsilă.

Numai în sinea ei admitea Belinda că Fleur ajunsese oarecum o dezamăgire. Fiica ei trimitea cadouri grijulii şi suna de cîteva ori pe săptămînă, dar nu o mai *asculta*

cu adevărat pe Belinda. Belinda încercă să fie corectă. Cu deschiderea de anul trecut a biroului lui Fleur pe coasta de vest, nici cel mai mare sceptic nu putea spune că Fleur nu îşi transformase agenţia într-un succes imens. Şi *fusese* fotografiată de *Vogue* purtînd superba colecţie nouă de haine de maternitate a lui Michel. Dar era limpede pentru Belinda, chiar dacă doar pentru ea, că Fleur nu se ridica la nivelul potenţialului ei. Toată acea frumuseţe risipită... Dumnezeu ştia că nu avea nevoie de ea ca să stea în spatele unui birou. Apoi, în weekenduri, ea şi Jake se îngropau la ferma aceea uitată de Dumnezeu din Connecticut, în loc să stea în Manhattan, unde puteau fi cel mai strălucitor şi mai căutat cuplu din oraş.

Belinda îşi aminti ultima ei vizită la fermă, cu două luni în urmă. Era începutul lui iulie, imediat după sărbătoarea zilei naţionale. Ieşise din maşină direct intr-o grămadă de murdărie de cîine de la unul dintre animalele pe care Fleur insista să le crească. Noii ei pantofi Maud Frizon fuseseră distruşi. Apăsase pe soneria din faţa casei. Nu răspunsese nimeni, aşa că fusese nevoită să îşi deschidă singură. Interiorul era răcoros şi aromat cu mirosuri ce veneau dinspre bucătărie, dar nu se potrivea cu ideea Belindei despre cum ar fi trebuit să arate interiorul unei case care le aparţinea unor oameni atît de faimoşi. Podele de lemn în loc de marmură. Două covoare împletite - „covoare din *cîrpă*" li se spunea în Indiana - în loc de covoare persane. O minge de baschet era aruncată într-un colţ al foaierului. O stropitoare argintie găzduia nişte flori de grădină obişnuite. Şi, pe pupitru, zărise ceva ce semăna suspicios de mult cu geanta de seară Peretti pe care i-o dăruise lui Fleur cu două Crăciunuri în urmă, numai că acum din ea se zărea capul galben zbîrlit al lui Big Bird.

Belinda îşi scosese pantofii murdari şi mersese tiptil prin parterul liniştit pînă în sufragerie. Un manuscris şedea pe servantă, dar Belinda nu fusese tentată să se uite la el, deşi ştia că zeci de oameni ar fi dat orice să arunce un ochi la noua piesă a lui Koranda, înainte ca aceasta să apară. In ciuda tuturor premiilor şi a laudelor primite, scriitura lui Jake nu o

interesa. Iar cartea despre Vietnam, care îi adusese acestuia cel de-ai doilea premiu Pulitzer, era cel mai deprimant lucru pe care îl citise ea vreodată.

Îi plăceau filmele lui mult mai mult decît scrierile lui şi îşi dorea ca el să facă mai multe, dar nu fusese decît un singur film cu Bird Dog în ultimii trei ani, iar Fleur făcuse o criză de nervi din pricina asta. Ea şi Jake se certaseră zile la rînd, dar Jake rămăsese neclintit, îi spusese că îi plăcea să îl joace pe Bird Dog şi că ea putea să îndure asta o dată la cîțiva ani. Pînă la urmă, ea ajunsese să meargă cu el la filmări de fiecare dată cînd reuşea să fugă de la muncă şi îşi petrecea timpul îmblînzind caii.

Tocmai atunci, Belinda auzise rîsul lui Fleur plutind prin fereastra deschisă. Dăduse la o parte perdeaua de dantelă.

O văzuse pe fiica ei însărcinată lungită, cu capul în poala soțului său, amîndoi tolăniți sub un cireş noduros care ar fi trebuit tăiat cu ani în urmă. Fleur purta pantaloni scurți decolorați şi una dintre cămăşile lui Jake, cu nasturii de jos desfăcuți ca să facă loc burții. Belindei îi venise să plîngă. Frumosul păr blond al fiicei sale era prins la spate cu un elastic, o zgîrietură lungă i se întindea pe gamba unuia dintre picioarele arse de soare şi o muşcătură de țînțar îi urîțea glezna. Cel mai rău dintre toate, Jake îi vîra cireşe în gură cu o mînă, în timp ce cu cealaltă îi mîngîia burta.

Fleur îşi înclinase capul, şi Belinda văzuse luciul sucului de cireşe de pe bărbia ei. Jake o sărutase, apoi îşi strecurase mîna sub cămaşa ei ca să îi cuprindă un sîn. Stînjenită, Belinda dăduse să se întoarcă, dar auzise o portieră trîntindu-se şi un strigăt ascuțit şi fericit. Pulsul Belindei crescuse, iar ea se aplecase în față

ca să o vadă mai bine pe Meg pentru prima dată după cîteva săptămîni.

Meg...

Fleur şi Jake ridicaseră privirile cînd copilul venise în fugă de după casă. Trecuse în viteză pe lîngă o piscină gonflabilă din plastic verde şi se avîntase cu trupul dolofan către ei. Jake o prinsese înainte să ajungă la Fleur şi o trăsese în îndoitura braţului.

-Uşurel, Prăjiturică Zburătoare. Vei face burtica lui mami să plesnească.

-Un început minunat pentru educaţia ei sexuală, cowboy.

Fleur trăsese în jos cracului costumului de plajă din bumbac al lui Meg.

- Văd îngheţată în jurul gurii aceleia? Iar ai păcălit-o pe bonă?

Meg îşi vîrîse în gură degetul arătător şi supsese meditînd, apoi se întorsese şi îi dăruise tatălui ei cel mai larg zîmbet al ei. Acesta izbucnise în rîs, o strînsese şi mai tare în braţe şi îşi îngropase capul în gîtul ei.

- Şarlatană mică!

Fleur se aplecase şi îşi lipise gura peste o coapsă durdulie, ca şi cum ar fi gustat pielea fiicei sale.

Trambulina făcu zgomot, şi Darian Boothe făcu un salt în piscină, aducînd-o pe Belinda înapoi la casa ei din Bel Air şi reamintindu-i că fata ei avea acum alţi doi copii. Stînd lungită la soare cu mirosul de clor um- plîndu-i nările, se gîndi la cît de dispreţuitor ar fi privit Alexi sarcina lui Fleur. Bietul Alexi!

Dar nu îi făcea plăcere să se gîndească la el, aşa că se gîndi, în schimb, la Darian Boothe şi se întrebă dacă postul de televiziune avea să cumpere episodul acestuia. Apoi, se gîndi la Fleur, pe care o vedea în continuare dureros de frumoasă. Şi la Meg...

Nu era cine ştie ce nume - mult prea simplu pentru o fetiţă frumoasă care avea gura tatălui, ochii mamei şi părul castaniu lucios ca al lui Errol Flynn. Totuşi, orice

nume care avea Koranda după el avea să arate fabulos pe un afiş, iar originea avea să se vadă.

Trecuseră mai mult de treizeci de ani de la noaptea în care James Dean murise pe drumul către Salinas.

Belinda se întinse în soarele californian. Pînă la urmă, nu se descurcase chiar rău